

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

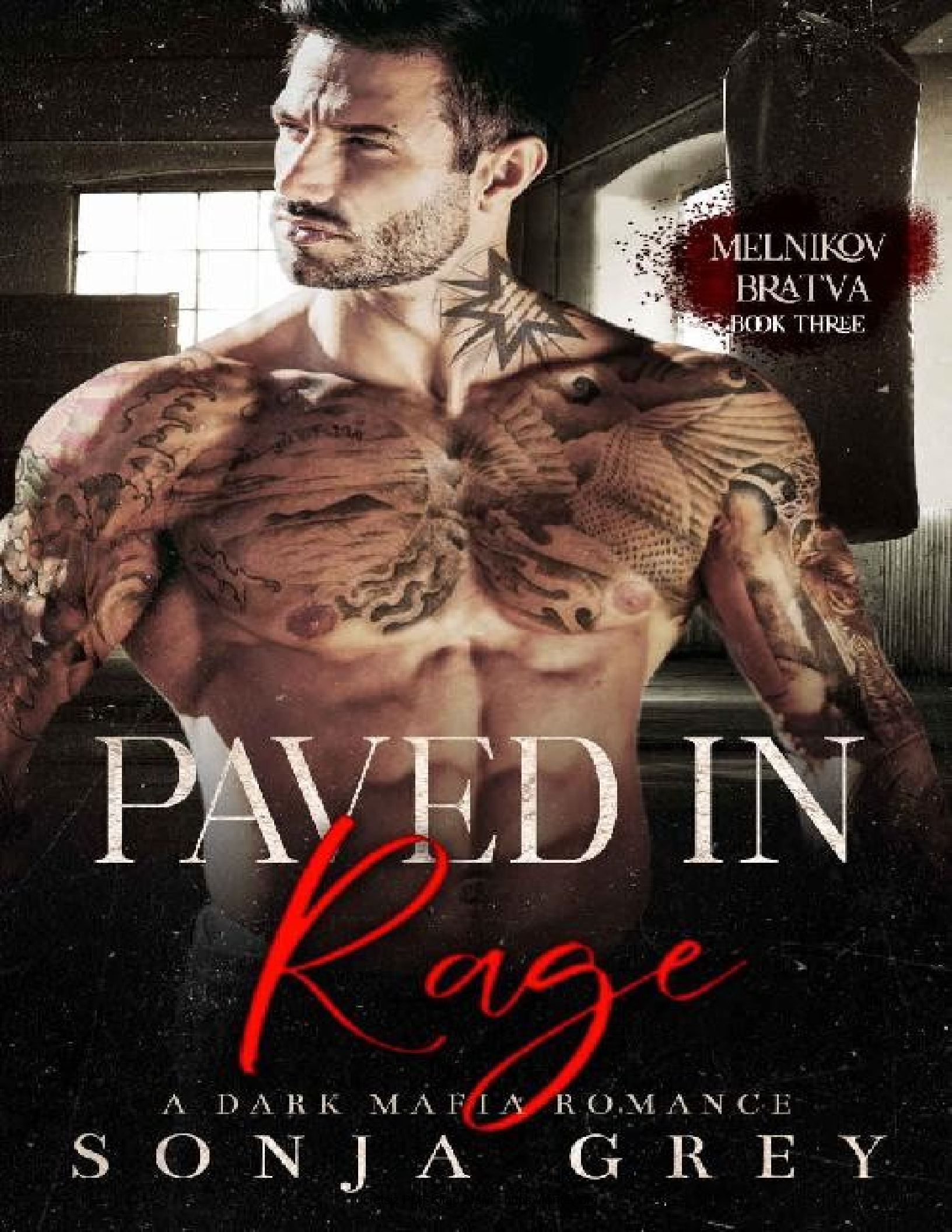
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MELNIKOV
BRATVA
BOOK THREE

PAVED IN

Rage

A DARK MAFIA ROMANCE

SONJA GREY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Öfkeyle Döşenmiş

A Dark Mafia Romance

Melnikov Bratva 3.

Kitap

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sonja Grey

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Sonja Grey

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı Cormar Covers

tarafından yapılmıştır

Vellum ile oluşturulmuştur

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Newsletter Sign Up](#)
[Also by Sonja Grey](#)
[Tanıtım Yazısı](#)
[Tetikleyici Uyarı](#)

[Önsöz](#)

1. [Jolene](#)
2. [Lev](#)
3. [Jolene](#)
4. [Lev](#)
5. [Jolene](#)
6. [Lev](#)
7. [Jolene](#)
8. [Lev](#)
9. [Jolene](#)
10. [Lev](#)
11. [Jolene](#)
12. [Lev](#)
13. [Jolene](#)
14. [Lev](#)
15. [Jolene](#)
16. [Lev](#)

[Sonsöz](#)

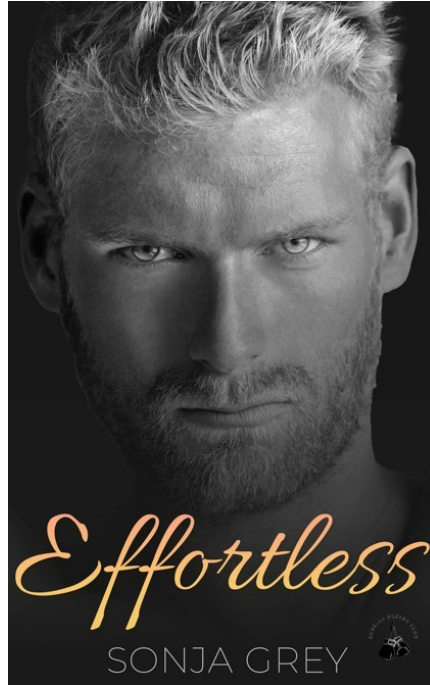
[Teşekkür ederim!](#)
[Moskova'dan](#)
[Lezzetli Av Şeytanı](#)
[Bratva Patronu Tarafından](#)
[Yakalanan Rus Boks Kulübü](#)
[Serisi Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Bülten Kaydı

Posta listemin bir parçası olmak ve her kitap için ücretsiz bir roman ve bonus epiloglar almak istiyorsanız, lütfen [buradan](https://buradan.kaydolun!) kaydolun! veya şu adrese gidin: subscribe.page.io/1Ktqfy

Bu hikayeyi ÜCRETSİZ almak için kaydolun!

OceanofPDF.com

Sonja Grey tarafından da

Belirtilmediği sürece tüm seriler birbiriyle bağlantılıdır ve tek başlarına okunabilirler, ancak sırayla okursanız daha keyifli olurlar.

Hepsi KU'da!

[Rus Boks Kulübü Benim](#)

[Rus Saplantım Benim](#)

[Rus Baştan Çıkarmam](#)

[Benim Rus Kurtuluşum](#)

[Stand-Alones Huysuz](#)

[Bratva Tetikçi](#)

[Lezzetli Av](#)

[Fedorov Bratva Bratva](#)

[Patronu Tarafından](#)

[Yakalandı](#)

[Vahşi Kurtarıcı](#)

[Kibirli Bratva Piç](#)

[OceanofPDF.com](#)

[Moskova Bratva](#)

[Şeytanı'ndan](#)

[Medvedev Bratva](#)

[Şeytanı](#)

[Pis Şeytan](#)

[Melnikov Bratva \(Sırayla](#)

[okunmalıdır\) Kanla](#)

[Döşenmiş](#)

[Zehirle döşeli](#) Öfkeyle

döşeli

[OceanofPDF.com](#)

Blurb

"Fikrimi değiştirdim *malinkaya*.... seni tutmaya karar verdim."

Jolene:

Vahşi bir yeraltı dövüşçüsü ve bir Bratva patronu.

Lev Melnikov yürüyen bir kırmızı bayrak, ama uzak duramıyorum.

Kendimi koruyabilmem için bana nasıl dövüşüleceğini öğretmesine ihtiyacım var. Anlaşmamız basit... Ta ki öyle olmayana kadar.

Ona yakın olmak ve terli vücudunu benimkine karşı hissetmek daha fazlasını istememeyi imkansız hale getiriyor.

Ve bir kez dokunmaya başladım mı, duramıyorum. Tehlikeli olduğunu biliyorum.

Uzak durmam gerektiğini biliyorum.

Ama almayacağımı da biliyorum, çünkü her parçam zaten onun.

Sadece alması gerekiyor.

Lev:

şiddet ve öfke, tek bildiğim bu. Onunla tanışana kadar.

Benim gibi bir adamın hak etmediği şeyleri istememe neden oluyor.

Onu ne kadar kendime saklamak istesem de hayatıma sokup tehlikeye atamam.

Ama kaderin başka planları vardır.

şimdi o benim, satın alındı ve parası ödendi ve ona yapmak istediğim şey için çok masum.

OceanofPDF.com

Tetikleyici Uyarı

Bu kitap karanlık bir mafya romantizminden bekleyeceğiniz tüm unsurları içeriyor.

Bu soluk-siyah bir kitap değil... hiç değil. Karanlık, sayfa içi içerik bekleyin.
Bu kitap hassas okuyucular için tavsiye edilmez.

Bu hikaye, FMC'ye karşı fiziksel şiddet ve zorbalık (MMC tarafından değil!), istismarcı ve alkolik ebeveynlerin yanı sıra grafik şiddet, anal, somno (izinli!), delinmiş bir MMC ve olgun dil dahil olmak üzere açık seks sahneleri içerir.

Seks ticareti tüm bu seride büyük bir rol oynuyor.

Yazdığım erkekler son derece sadık ve korumacı. Sevdikleri kadınları incitmeye cüret eden herkesi (cidden, herkesi!) öldüreceklerdir, ancak kadınları için büyük yumuşaklardır. Sert ve hızlı aşık olma eğilimindedirler ve kitaplarımda asla aldatma olmayacaktır!

OceanofPDF.com

Önsöz

Lev
20 yaşında

I Eski apartmanıma vardığımda zaten boktan bir ruh halindeydim. Buraya geri dönmek için elimden geleni yapıyorum ama annemi kontrol etmeyeli uzun zaman oldu ve bunu daha fazla erteleyemem. I umurumda olmamalı. Babam yumruk atmaya başladığında bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadı ama o benim annem ve ona sırtımı dönemem, en azından tamamen dönemem.

Küçükken kendimi onun önüne atar, babamın öfkeli yumruklarına göğüs gererdim. Ama büyüdükçe ona olan acıma duygum nefrete dönüşmeye başladı. Bize yardım etmek için hiçbir şey yapmazdı. Sadece bulabildiği en yakın şişeye gömülür ve bana babamın öyle demek istemediğini, ayılınca kendini kötü hissedeceğini söylerdi.

Sanki bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekiyormuş gibi.

Her zaman bozuk olan asansörü görmezden gelerek, sidik kokan merdivenlerden çıkıyorum ve artık bu lanet çöplükte yaşamak zorunda olmadığım için minnettarım. Danil'in bilgisayar korsanlığı becerileri sayesinde, beşimiz Moskova şehir merkezinin kalbinde daha güzel bir daire alabiliyoruz. Artık pek çok şeyi karşılayabiliyoruz. Hiçbir şeyin parasını zar zor ödeyebildiğim yıllar geride kaldı. Ayakkabılarım artık lanet olası koli bandıyla bir arada tutulmuyor ve geceleri yatağında karnım guruldayarak yatmak zorunda değilim, açlık ağrıları beni saatlerce uyanık tutuyor ve ben artık hiçbir şey hissetmemek için uyumayı diliyorum.

Kapıya geldiğimde, kapıyı çalmaya zahmet etmedim. İçeri girdim ve beni karşılayan manzara beni kıpkırmızı yaptı. Annem kanepede sızmıştı ama

Kapı aralığından bile yüzünün ne kadar şişmiş ve morarmış olduğunu görebiliyorum. Babamı yatak odasında bulana kadar küçük dairenin içinde hızla ilerlerken ellerim sıkı yumruklar halinde sıkılıyor. Duştan yeni çıkmıştı ve beni gördüğünde kafasına bir havlu geçirirken milyonlarca kez gördüğüm o kendini beğenmiş sırıtışını yapıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Bir adım daha yaklaştım. "Ona bir daha vurursan seni öldüreceğimi söylemiştim." Havluyu yatağın üzerine atıyor ve sözlerimi önemsizmiş gibi geçiriyor. "O iyi. Sadece içkiyi fazla kaçırmışım, o da ne olduğunu biliyordu.

ne zaman çenesini kapalı tutması gerektiğini. Önemli bir şey değil."

Babam ufak tefek bir adam değildir ve formunu korur. Annem de çelimsiz bir kadın değildir ama babama karşı hiç şansı olmaz. O iyi bir dövüşçüdür. Gençken boks yapardı ve ben de onun sayesinde dövüşmeye başladım. Çok gençken onun gibi olmak istiyordum. Sonra yaşlandım ve kendimi ondan koruyabilmek için öğrenmek istedim. Hayatın döngüsü sanırım.

Hâlâ ne kadar kızgın olduğumu görünce, bir kot pantolon giyerken yumuşak bir kahkaha atıyor. "Ona karşı hep aşırı korumacıydın. Onun seni savunmaya geldiğini hiç görmedim." Sahip olduğum her siniri gıcıklayan sert bir kahkaha daha atıyor. Beni nasıl sinirlendireceğini çok iyi biliyor. Hep biliyordu.

"Hayır, senin zavallı kıcını defalarca döverken onu izlediğimi hatırlıyorum. Her şey bittikten sonra bacaklarını benim için açardı, hâlâ kan içinde olduğumu umursamazdı bile." Bir kahkaha daha atarak başını sallıyor. "Lanet olası zavallı, ama yine de onun için olan dayakları yemeye devam ettin."

Babama, beni bu dünyaya getirmekten sorumlu olan piç kurusuna bakıyorum ve parmağımın ucuyla onu işaret ediyorum. Öfkeden titreyeceğimi sanıyordum ama şaşırtıcı derecede sakinim. Bunun için uzun süre bekledim.

"Benimle ara sokakta buluş," diyorum ona ve sonra dönüp uzaklaşıyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyor ve gelmezse korkak olduğunu düşüneceğimi de biliyor. Gururu asla geri adım atmasına izin vermeyecek. Bu işi eski usul halledeceğiz, ben doğmadan çok öncesinden beri mahallemde anlaşmazlıklar nasıl çözülüyorsa öyle.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak birkaç dakika içinde dışarı çıktım ve boktan evimizin arkasından geçen sokağa yöneldim.

Bina. Mahalleden birkaç çocuk beni gördü ve haberin yayılması uzun sürmedi.

"Sonunda onu dışarı çıkaracak mısın Lev?" diye soruyor komşularımdan biri. Leonid yetmişli yaşlarının sonlarında ve beni hatırlayamadığım kadar çok kez siyah gözlerle ve patlak dudaklarla dolaşırken görmüş.

"Öyleyim," diyorum ve bana dişlerinin çoğunun eksik olduğunu gösterecek kadar büyük bir gülümseme veriyor.

"Paramı sana yatırıyorum evlat," diyor cebinden birkaç buruşuk banknot çıkararak. "Beni kötü gösterme."

"Öyle bir planım yok." Sokağın ortasına doğru ilerliyorum. Biz beklerken kalabalık artıyor. Para el değiştiriyor, bahisler yapılıyor ve kana susamışlığı, heyecanı hissedebiliyorum ve adrenalini içime hücum ederken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Hiçbir şey beni iyi bir dövüş kadar canlı hissettiremez ve tüm hayatım boyunca bunu bekliyordum.

Babam sokağa adımını attığı anda anladım. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve kalabalık sessizleşiyor. Onunla yüzleşmek için döndüğümde, sonuca çoktan razı olmuştum. İkimizden biri bu sokaktan çıkmayacak ve bu kesinlikle yerde ölü yatan ben olmayacağım.

Yaklaştı ve bana kaşlarını çatmadan önce kalabalığa baktı. "Bunu yapmak istediğine emin misin, evlat?"

"Bana öyle deme. Sen benim için asla bir baba olmadın, sadece annemi hamile bırakan bir pisliktin."

Benimkiyle aynı açık mavi olan gözleri öfkeyle kısıldı. Bu duyguyu çok iyi biliyorum. Çok farklı adamlar olabiliriz ama aynı olan çok şeyimiz var ve şu anda onun damarlarında kaynayan öfke benimkiyle aynı.

"Önce piercinglerini çıkarmak ister misin?" diye gülerek alay ediyor.

Gülümsüyorum ve başımı hafifçe çevirerek on beş yaşımdan beri sahip olduğum dudak halkasını ve birkaç yıl sonra gelen kaş piercingini iyice görmesini sağlıyorum. Aletim de piercingli ama onu çıkarıp ona gösterecek değilim. Geçenlerde sikimin altından geçen Jacob's Ladder'ın son iki basamağını taktırdım ve hala çok ağrıyor. Fiziksel rahatsızlık zaten sinirli olan ruh halimi daha da kötüleştiriyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona, birkaç adım daha yaklaşarak. "Onları sökecek kadar yaklaştımana izin vermeye niyetim yok."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Sırf oğlum olduğun için sana yumuşak davranmayacağım. Eğer bunu yaparsak, o zaman yaparız."

"Başka türlüünü istemezdim ve seni bir kez yere serdim mi, yaşlı adam, durmayacağım."

"Beni öldürmek için gerekenlere gerçekten sahip olduğunu mu düşünüyorsun?"

Şimdi gülme sırası bende. "Uzun zamandır bunun hayalini kuruyorum ve öldürmek beni rahatsız etmiyor."

Bu doğru. Kardeşlerim, gerçek ailem ve ben yavaş yavaş Moskova'daki en tehlikeli Bratva olan Safronov Bratva'ya girmeye çalışıyorduk. Onların kirli işlerini yapıyor, kendimizi onlara kanıtlıyorduk ve öldürmenin beni rahatsız etmediğini çok çabuk öğrendim. Bundan zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Öfkem için güzel bir çıkış yolu.

Babam, "Yabancıları öldürmekle kendi kanından olanı öldürmek aynı şey değildir," diye uyarıyor.

"Sen benim babam değilsin. Beni ilk dövdüğünde babam olmayı bıraktın. On yaşındaydım. Bunu hatırlıyor musun, seni lanet olası piç?"

Omuz silkiyor. "Anladığımı söyleyemem."

Az önce sorduğum soruyu duyarsızca reddetmesi beni çileden çıkarmaya yetti de arttı bile. Yumruklarımı yüzümü korumak için kaldırıp ona dik dik bakıyorum. O da aynısını yapıyor ve ilk yumruğunu atar atmaz başlıyor. Babam iyi bir boksör olabilir ama benim kadar iyi değil. Komşularımız tezahürat yapıyor, sokak etin ete çarpma sesleri ve birimiz iyi bir vuruş yaptığında çıkan acı dolu homurtularla dolarken ikimizi de teşvik ediyor.

Yarın ellerim kötü durumda olacak ama kendimi tutmuyorum. Her vuruşum bir anıyla karışıyor - birasını döktüğüm için süt dişlerimden üçünü kırdığı zaman, annemi birkaç kırık kaburgayla hastaneye yatırdığı zaman, etrafta dolaşmak zorunda kaldığım tüm siyah gözler, utanç ve öfke, hepsi bu kavgaya giriyor.

Bir sonraki yumruğum çenesini kırdığında, yüzünde beliren şaşkınlık ve korkuyu görüyorum ve onu yere sermek için tek gereken bir yumruk daha. Etrafımızda daha büyük bir kalabalık toplanmış, ben tekme atmaya başladığımda hepsi adımı haykırıyor. Babam top gibi kıvrılmak için çabalıyor ama birkaç iyi hedeflenmiş tekme daha onu sırt üstü yatırıyor, tüm organları savunmasız kalıyor. Sonraki birkaç dakika bulanık geçiyor. O hareket etmeyi bırakana kadar tekmeliyorum, sonra yere yatıp yumruklamaya başlıyorum. Durduğumda nefes nefese kalmış ve kanlar içindeydim ve altımdaki adam artık tanınmaz haldeydi. Göğsüm kabarıyor, etrafımdaki kalabalığa bakıyorum. Bazıları sinirli sinirli bakıyor, birkaç kadın gözlerini kaçırıyor, biri bana cilveli bir şekilde göz kırpmıyor ve erkeklerin çoğu gülümseyerek kazançlarını topluyor.

Ayağa kalktım, polislerin çağrılmayacağını biliyordum. Sonunda ortaya çıktıklarında, hiç tanık olmayacak. Kimse bir şey görmemiş olacak. Buralarda işler böyle yürür. Farelerin bağırsakları değil ve uyarı olarak asılırlar. Hepsi çenelerini kapalı tutmayı öğrendi.

"Eve gidip temizlensem iyi olacak," diyor Leonid, yaklaşıp sırtımı sıvazlayarak. Bana kazancın bir kısmını teklif etmeye çalışıyor ama elimle geri çeviriyorum.

"Sende kalsın," diyorum ona, buna benden daha çok ihtiyacı olduğunu bilerek. Ayrıca, bu işten para kazanmak istemiyorum. Altımdaki piçin son nefesini verişini görmek ödül olarak yeter de artar bile.

Ayağa kalkıp kanlı, şiş bir elimi çok uzun saçlarımda gezdiriyorum ve apartmana doğru yürümeye başlıyorum. Yapmam gereken son bir şey var. Oturma odasına geri döndüğümde annem yeni yeni kendine gelmeye başlamıştı. Üzerimdeki kanı görüyor ve soluk soluğa ağzını açıyor.

"Ne yaptın sen?" Soru öfkeli bir tıslamayla çıkıyor. "Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi."

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama hâlâ çok sarhoş. Kanepenin minderine düşmeden önce tek yaptığı sallanmak. Tiksintiyle içimi çektim ve elimdeki tüm parayı çıkarıp önündeki küçük masanın üzerine attım.

"Hepsini içmemeye çalış. Bir ay içinde hesabına daha fazla para aktaracağım."

"Sen bir canavarsın" diye bağıyor ama parayı yüzüme fırlatmıyor, sadece yanındaki şişeye uzanıp uzun bir içki alıyor ve kesik dudağına değdiğinde yüzünü buruşturuyor.

Anneme bakıyorum, bunun onu son görüşüm olduğunu biliyorum, çünkü bu saçmalıkla işim bitti. Artık ona kızgın değilim ama artık onu hayatımda istemiyorum.

"Hoşça kal anne," diyorum ona ve dönüp gidiyorum. Gerçek ailemin yanına dönme vakti geldi.

Cuma gecesı trafiğinde bile şehrin içine doğru yolculuk çok uzun sürmüyor. Hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadım ve motosikletimle dar alanlara girip çıkmaktan korkmuyorum. Bana yöneltilen öfkeli korna seslerine ve orta parmaklara gülerken içime bir adrenalın dalgası daha gönderiyor.

Kapalı otoparka girip park ettikten sonra her zaman çalışır durumda olan ve asla sidik kokmayan güzel asansöre doğru yürüdüm. Bu binaya taşındığımız için hepimiz çok heyecanlıydık. Yoksulluk hepimizin

aşınayız ve bu da hepimizin bundan uzaklaşmaktan çok mutlu olduğu anlamına geliyor. Sahip olduğumuz tüm paranın çalıntı olması hiçbirimizin umurunda değil. Danil o kadar gülünç derecede zengin olan kadın ve erkeklerden hortumluyor ki asla fark etmeyecekler, özellikle de izlerini örtme şekliyle.

Kapılar açıldığında pelüş halıya basıp bu kattaki tek kapıya doğru yürüyorum. Hepimize yetecek büyüklükte bir çatı katı burası ve içeri girdiğimde Vitaly bana bakıp gülümsüyor.

"Sonunda başardın, değil mi?"

"Zamanı gelmişti," diyorum sadece, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kendime büyük bir içki koyabilmek için köşedeki bara doğru yürüyorum.

Yanıma geliyor ve onun için doldurduğum bardağı alıyor. Vitaly, babamın yüzüme attığı tek düzgün yumruktan dolayı iyice şiştiğini bildiğim yanağıma bakarak gülüyor. "Eğer aletine o kadar metal koyacak kadar deli olmasaydın, dışarı çıkıp zaferini kutlayabilirdik."

"Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum," diyor Roman odaya girerken.

İkisine de omuz silktim. "Her koyun kendi bacağından asılır." Şu anda canım çok yanıyor olabilir ve istediğimden çok daha uzun süre perhiz yapmam gerekebilir ama piercing ve dövmele beni her zaman cezbetmiştir. Acıyı seviyorum. Canım çekiyor.

Alina yüzünde kocaman bir gülümsemeyle koşarak içeri girmeden hemen önce ön kapı açılır. Hala arkasında olduğundan emin olmak için Matvey'e bakar. Danil'le birlikte içeri giriyor, ikisinin de elinde yiyecek torbaları var. Alina zamanını burası ve annesinin dairesi arasında bölüştürüyor. Burada bizimle yaşamak istiyor ama Roman yaşam tarzımız konusunda endişeli. Daha on üç yaşında ve artık Safronov Bratva için çalıştığımızdan, çoğu gece annesiyle kalması daha güvenli. Ama bu gece o gecelerden biri değil ve yatıya kalacağı için çok heyecanlı olduğunu söyleyebilirim.

Önümde durdu ve yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Kim vurdu sana?"

Sesinin kızgın tonuna gülümsüyorum. Sırık gibi bir genç kız olabilir ama hepimizin birbirimize karşı olduğu gibi o da bize karşı son derece korumacı. Kendi tercihimizle bir aile olmuş olabiliriz ama bu aramızdaki bağı daha az güçlü kılmıyor. Aksine, daha da güçlendiriyor.

Başının üstünü öperek gülüyorum ve "Merak etme, diğer adam daha kötü görünüyor" diyorum.

"Umarım o piçi öldürmüşsündür," diyerek beni güldürürken Roman inliyor ve "Dil, Alina," diyor.

Bana gülümsüyor ve gözlerini deviriyor ama gözlerindeki sevgiyi görebiliyorum. Sınırlarını test etmeyi sevdiği bir yaşta ama ağabeyine asla kızgın kalamaz. Hatta hiçbirimize kızgın kalamıyor. Hepimiz birbirimize karşı böyleyiz. Bu hep böyleydi.

Alina ve ben masadaki diğerlerine katıldık ve Matvey'in yanındaki boş sandalyeyi kapmak için yanımdan ayrıldığında hiç şaşırmadım. Kendimi bildim bileli ona aşıktı. Büyümesini bekleyip duruyoruz ama her geçen yıl daha da güçleniyor gibi görünüyor. On beş yaşındayken çıkan yangından beri Matvey içine kapandı ama Alina için her zaman gülümsemeyi başarıyor. Her ne kadar çok genç olsa ve onu arkadaşının küçük kız kardeşinden başka bir şey olarak görmesinin mümkün olmadığını bilsem de, belki bir gün başka bir şeye dönüşür diye düşünmeden edemiyorum. Ona bir tabak uzattığında yüzünde beliren kocaman gülümsemeye bakılırsa, umutsuzca öyle olmasını umuyor.

Yemeğimizi henüz bitirmiştik ki kapı çalındı. Vitaly sırtıyor ve kapıyı açmaya giderken sırtıma vuruyor.

"Kimi davet ettin?" Ona sordum.

Gülüyor ve açmadan önce "Daha önce birkaç kızla tanıştım" diyor.

Ona gözlerimi deviriyorum. Vitaly her zaman kızlarla buluşur ve onları davet eder. Alina buradayken Roman'ı çıldırtıyor. Kapıyı açar açmaz, uzun bacaklı iki kadın içeri girmeden önce çok kadınsı bir kıkırdama duyuyorum, biri sarışın, biri esmer. Sarışın olan Vitaly'ye doğru eğiliyor, açıkça ondan pay istiyor, esmer olan ise gülümseyerek dairenin içine doğru yürüyor. Odayı tarıyor, Matvey'de karar kılmadan önce hepimizin üzerinde yırtıcı, aç gözlerini gezdiriyor. Üzerinde kot pantolon ve koyu renk kapüşonlu bir tişört var. Yangından beri bunları giymeye alışmış. Yara izlerini kapatmayı seviyor ve kızın kendisine baktığını görünce yüzünü çevirerek ilgilenmediğini belli ediyor. Kız bunu anlamıyor. Asla almazlar. Onun ulaşılmazlığıyla ilgili bir şey her kadının ona odaklanmasını sağlıyor. Onun yaralı olduğunu görürler ve onu iyileştirecek kadın olmak isterler. Asla işe yaramaz. Dokunulmaya dayanamıyor ve onlarla yatmadığında hep çok şaşıyorlar.

Kadın ona doğru yürümeye başlar başlamaz Alina'nın yüzündeki ifadeyi görüyorum ve koşup kadının gözlerini oymadan önce kolundan tutuyorum. Ona doğru eğilerek fısıldıyorum, "Sadece bekle, Alina."

Bundan memnun değil ama elimden kurtulmak için çırpınmayı bırakıyor. Kadının çok sıkılmış görünen Matvey'e doğru ilerleyişini birlikte izliyoruz. Küçük kırmızı elbisesi hayal gücüne çok az şey bırakıyor ve eğilip bir elini Matvey'in oturduğu sandalyenin koluna dayadığında, Matvey'in elbisesinin altını görebileceği şekilde kendini açtığından emin oluyor. Adamın bakmaya zahmet etmediğini fark etmiyor.

Alina acı dolu bir inilti çıkarıyor ama hareket etmeye çalışmıyor. Neredeyse bununla başa çıkabileceğini düşünüyorum, ama sonra kadın elini uzatıyor ve Alina kendini kaybediyor. Kolunu kavrayışından çekip çıkarıyor ve "Dokunma ona!" diye bağırarak ona doğru koşuyor.

Matvey'i korumak için gösterdiği cesur çabalara gerek kalmadı, çünkü Matvey, parmakları ona dokunmadan elini tokatlayarak uzaklaştırdı bile. Kadın dönüp Alina'ya ters ters bakıyor ama Alina geri adım atmıyor. Hiç şaşırmadım. Matvey için bir an bile tereddüt etmeden ölümüne savaşırdı.

"Sen de kimsin lan?" Ses tonu yeterince kötü, ama genç kıza bakarken attığı küçük kahkaha anlaşılmayı gerçekten mühürlüyor.

"O bizden biri," diyor Matvey ağırbaşlı sesiyle, "ve sen değilsin, o yüzden defol git."

Alina, Matvey'in sözleri karşısında gururla gülümser ve özünde bir Melnikov olduğunu kanıtlayarak, kapıyı işaret etmeden önce bir adım daha yaklaşma cesaretini gösterir. "Onu duydun. Siktir git buradan."

Danil yanımdan yumuşak bir kahkaha atıyor ve Roman ilk kez dil hakkında bir şey söylemiyor. Sadece kadını izliyor ve aptalca bir şey yapmadığından emin oluyor. Eğer küçük kız kardeşine bir yumruk atarsa, o lanet olası ölü bir kadın olur. Ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu hissetmiş olmalı ki zoraki bir kahkaha atıyor ve bir adım geri çekiliyor.

"Her neyse. Hepiniz kafayı yemişsiniz," diye mırıldanıyor ve arkadaşının hâlâ Vitaly'ye yapışmış olduğu yere doğru yürüyor. Sanki Vitaly onun tarafını tutacakmış gibi yanında duruyor ama hiçbirimiz için sürpriz olmayan bir şekilde Vitaly gülerek iki kadını da kapıdan dışarı itiyor ve kapıyı şaşkın suratlarına kapatıyor.

Kapıya vurduklarında gülüyor ve "Siktirin gidin!" diye bağırıyor.

Kendime bir içki daha koyarken ona "Onları nasıl seçeceğini gerçekten biliyorsun" diyorum.

Gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Bu bir hediye. Gidip bir kulüpten birkaç tane daha seçebiliriz diyeceğim ama aletin çalışmıyor, o yüzden

eğlenceli bir fikir."

"Neden devre dışı?" Alina sorarken Roman inliyor ve parmağıyla Vitaly'yi işaret ediyor.

"Onun önünde saçmalamayı kes," diyor Roman ve sonra Alina'ya dönüyor. "Öyle işte. Başka soru yok, lanet olsun."

Alina gülüyor. Bana baktığında gözleri eğlenceyle parlıyor. "Sen mi kırdın?"

Gülmemeye çalışarak ona "Hayır," diyorum. Yapmak istediğim son şey onunla bir sik muhabbeti yapmak, bu yüzden içimi hızla bırakıyorum ve Roman'a delinmiş bir kaş kaldırıyorum. "Hazır mısın?"

Başını sallıyor ve silahını almak için koridorda kayboluyor. Benimki çoktan kot pantolonumun kemerine sokulmuş, sırtımın alt kısmına yaslanmıştı. Safronov Bratva için sokakları gözetleme sırası bizde. Sanırım bu gece öldüreceğim tek piç babam olmayacak. Parmak eklemlerimi ve aletimi buzlamaktan başka bir şey istemezdim ama bu beklemek zorunda. Bu gece yapacak işlerimiz var. Danil bilgisayarıyla birlikte çantasını alıyor. Güvenlik kameralarına girip bilgi toplamak için onun yardımına ihtiyacımız var.

Ayrılmadan önce Vitaly, Alina'nın diğer tarafına oturuyor ve bir uzaktan kumanda alıyor. "Pekâlâ, bu gece senin yüksek skorunu alıyorum."

"Rüyada görürsün." Gülüyor ve Matvey'e bir kumanda daha uzatıyor. Matvey kumandayı alır, ona küçük bir gülümseme verir, ki bu gülümseme herkesin alabileceğinden daha fazladır, ardından uzun bir oyun gecesi olacak gibi görünen bir oyun için arkasına yaslanır.

Roman ona "Vitaly ve Matvey'i dinle," der.

"Yapacağım," diyor, gözlerini ekrandan zar zor ayırarak. O yarış oyununda çok iyi ve hiçbirimiz onun yüksek skorunu geçemiyoruz. On üç yaşında bir çocuk tarafından dövülmek sinir bozucu.

Çatı katından ayrılıp asansöre doğru ilerlerken Roman bu gece için yeni bir emir alıp almadığımızı öğrenmek için telefonunu kontrol ediyor. Sorgulayan bakışım karşısında başını sallıyor.

"Hayır, yeni bir şey yok. Sadece görevlendirildiğimiz sokakları izlememiz ve sorun çıkaran herkesi öldürmemiz gerekiyor."

Danil iç çekerek, "Hep aynı şey," diyor ve hepimizin aklından geçenleri dile getiriyor.

Şimdilik Safronov Bratva için çalışıyor olabiliriz ama yakında yönetimi devralacağız. Kardeşlerim ve benim büyük planlarımız var ve bu planlar kimseye boyun eğmemizi içermiyor. Biz bu lanet şehri yönetmek için doğduk.

Kan, hayat ve ölüm kardeşiyiz.

Herkese karşı biz. Aile her şeydir ve hepimiz kendi ailemiz için ölmeye hazırız.

İyi bir plandı, işe yarayabilecek bir plandı ama Alina kaçırılınca her şey değişti. Ailemiz onsuz çalışmıyor ve onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacağız. Yolumuz kan ve zehirle döşeli olabilir ve onun kaçırılmasının arkasındaki hasta herifleri bulmaya çalışırken içinden geçmek zorunda kaldığımız her aşağılık şey olabilir, ama hızla yaklaşıyoruz çünkü artık bir ismimiz var.

Lebedev Bratva'nın başına geleceklerden haberi yok. Safronov ailesine yaptığımız gibi onlara yaklaşıcağız, onlarla dost olacağız, onlar için çok değerli olacağız ve sonra da onları yok edeceğiz. Hepimizin neredeyse bir buçuk yıldır taşıdığı öfke taşmak üzere ve taşığında onu durdurmak mümkün olmayacak. Önüne çıkan her orospu çocuğunu yok edecek ve ben sabırsızlanıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 1

OceanofPDF.com

Jolene

"A "Beni dinliyor musun lan sen?"
Kulaklıklarımı çıkarıyorum ve dönüp ağabeyime bakarken umutsuzca atmak istediğim göz devirmeyle savaşıyorum. Sebastian beş yaşında

Benden bir yaş büyük ve doğduğum günden beri başımın belası. Yemin ederim ki ilk nefesimden beri benden nefret ediyor, çünkü bu aynı zamanda annemizin son nefesiydi ve bunu asla unutmamamı sağlamayı hayatının misyonu haline getirdi.

"Seni anlıyorum Bastian," diyorum ona. "Hiçbir şeyi unutmayacağım. Protein barlarını ve içeceklerini alacağım ve bu akşamki dövüşte yanımda getireceğim."

Bir adım daha yaklaşıyor, alanımı daraltıyor ve bana benden ne kadar büyük olduğunu hatırlatıyor. Hiç değilse kendi güvenliğim için geri çekilmeyi öğrenmem gerekiyor ama bunu bir türlü yapamıyorum. Yüzüme geldiğinde tek yapmak istediğim ona yumruk atmak. Ne yazık ki bunu yapabilecek bilgi birikimine ve kas gücüne sahip değilim. Yine de bir kız hayal kurabilir ve bir gün onun kıcını tekmeleyeceğim.

"Bir gün o koca ağzını kapalı tutmayı öğreneceksin."

Zaten elini kaldırıyor, o yüzden ben de elimi kaldırabilirim. Ona küçümsediği o sırtışı atıyorum ve "Belki bir gün Bastian, ama bugün değil, seni aptal herif" diyorum.

Bana arkadan vuruyor ve acı hızlı ve keskin bir şekilde başımdan boynuma doğru yayılıyor. *Siktiğimin ahmağı*. Acıyla inlememek için dudağımı ısırıyorum ve yanan yanağımı elimle kapatıyorum. Parmaklarını çeneme gömüyor ve yüzümü kendine doğru eğiyor. Benimkiyle aynı ela gözler bana nefretle bakıyor.

"Sen bir canavarsın," diye homurdanıyor. "Annemizi öldürdün ve keşke hiç doğmamış olsaydın."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum ama bunu söylerken bile az önce söylediği şey yüzünden kalbim sızlıyor. O haklı. Annemizi ben öldürdüm ve eğer ben hiç doğmamış olsaydım, o hala burada olacaktı.

"Senden nefret ettiğim kadar değil," diye tükürüyor Sebastian ve beni duvara çarpan son bir itişle bırakıyor. "Şimdi kışını kaldır ve gidip eşyalarımı getir."

Beni hem fiziksel hem de duygusal olarak ne kadar incittiğini görmesine izin vermeyi reddediyorum, bu yüzden başımı eğiyorum ve odadan dışarı koşuyorum, yolda anahtarları alıyorum. Babamın eski kamyonetini alıyorum çünkü kardeşimin gurur ve neşe kaynağını almamın hiçbir yolu yok. Onun 67 model Mustang'inin yanında nefes almaya bile iznim yok.

Mağazaya gitmem uzun sürmedi ve oraya vardığımda hasara bir göz attım, yüzümün yarısını işaretleyen parlak kırmızı el izine bakıp ürperdim. Bu onun izlerini taşıyarak etrafta dolaşmak zorunda kaldığım ilk sefer değil. İç çekerek eşofmanımın kapüşonunu yukarı çekiyorum ve otoparktan markete doğru hızlı adımlarla yürürken başımı eğiyorum.

Doğruca protein barlarına yöneliyorum ve hayatımın nasıl bu hale geldiğini merak ediyorum. Evde olmayan babam ve göt gibi ağabeyimle yaşamak zorunda kalmam büyük bir şok değil. Liseden mezun olduğumda kimse bana bakıp *işte bir yerlere gelecek bir kız* diye düşünmüyordu. Hayır. Eğer beni işaret ediyorlarsa, *"Bu Rousseau'nun kızı değil mi?"* gibi şeyler söylüyorlardı. *Kardeşi geçen hafta bir adamı dövdüğü için tutuklanmamış mıydı?*

Haksız da sayılmazlardı. Rousseau ismi kavga, yoksulluk ve sağlıklı bir dozda alt sınıf ile eş anlamlıdır. İnsanlara yanıldıklarını kanıtlamak için çok uğraştım ama kimseyi kandıramıyorum, en azından kendimi. Boktan bir mahalleden geliyoruz, kardeşim yasadışı dövüşlere karışıyor ve ben de ona yardım eden bir aptalım. Gerçi başka seçeneğim yok gibi. Kazandıklarından bana da pay veriyor. Küçük bir pay olsa bile, yine de asgari ücretli boktan bir işte kazanabileceğimden çok daha fazla ve vergiden muaf. Açıkçası, bunu sonsuza kadar yapmayı planlamıyorum, ama sadece on dokuz yaşındayım. Dokuzdan beşe planını çözmek için daha çok zamanım var.

Sebastian'ın en sevdiği tatları seçerken aklım bu akşamki dövüşe gidiyor. Kardeşim çoğunu kazanır ama bir tanesi var ki

hiç yenemediği, *kimsenin* yenemediği tek adam.

Lev Melnikov.

Kendime bir an için tamamen dürüst olma izni versem, burada kalmamın asıl sebebinin o olduğunu itiraf edebilirim. Birkaç ay önce onu ilk kez dövüşürken gördüğümünden beri bu adama kafayı takmış durumdayım. Her zaman arka planda saklanırım, dövüşleri karanlık köşelerden izlerim, böylece herkes tarafından görünmez olurum. Lev'i hareket halinde izlemek, hareketli bir sanat eserini izlemek gibi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Adam kocaman, dövmeli kaslardan oluşan dev bir duvar, ama dövüşürken düpedüz zarif. Açık mavi gözleri dövüştüğü kişiye lazer gibi odaklanıyor ve hiçbirinin ona karşı şansı yok.

Onu olması gerekenden daha fazla düşünüyorum ve kendi iyiliğim için buna bir son vermeliyim. Kavgalarından sonra pek çok farklı kadınla ayrılışını izledim ve ne zaman onlardan birinin motosikletinin arkasına atlayıp hızla uzaklaştığını görsem, bir parçam ölüyor. Yine de bir kız arkadaşı varmış gibi görünmüyor. Her zaman farklı bir kadın, asla iki kez aynı kadın olmuyor ve bu bilgiye tutunuyor olmam ne kadar acınası bir hale geldiğimi anlamamı sağlıyor.

Sebastian'ın protein barlarını sepete atıyorum, birkaç spor içeceği ekliyorum ve sonra kasaya yöneliyorum. Yanağım hâlâ kıpkırmızı dururken kimsenin yüzüne bakmamayı tercih ederim ama baksam da pek fark etmezdi. İnsanların görmek istemedikleri bir şeye ne kadar kolay sırt çevirebildiklerine hep şaşırımdır. Bu dükkâna yanağım kızarmıştan çok daha fazlasıyla geldim ve kimse bir şey söylemedi. Başka tarafa bakıp görmemiş gibi davranıyorlar ki bu benim için sorun değil. Suç duyurusunda bulunacak değilim ya. Ben aptal değilim. Bu benim için ölüm fermanı olur. Sebastian kardeşim olabilir ama ona ihanet edeceğimi ve polisi işe karıştıracığımı düşünse beni anında öldürür. Kan sudan daha kalındır, kırımın kenarı. Beni bir saniye bile düşünmeden öldürür.

Her şeyin parasını ödedikten sonra kaputumu aşağıya çekip kamyonete geri dönüyorum. Kendime bir çikolata ve kola aldım ve dövüşlerin yapıldığı terk edilmiş depoya gittikten sonra park edip koltuğa gömülüp beklerken atıştırmalığımı yiyorum. Biraz zaman alacak ama yapacak daha iyi bir şeyim yok.

Bir motosikletin sesi beni dalmış olduğum hafif uykudan uyandırıyor ve havanın ne kadar karanlık olduğunu görür görmez saatimi kontrol edip yüksek sesle tıslıyorum

Lanet. Kardeşim beni öldürecek. Çantayı kaptığım gibi kamyonetten dışarı fırlıyorum, Lev'in siyah motosikletiyle yanıma gelişini takdir etmek için kendime bir saniye bile vermiyorum. Deponun önü arabalarla dolu ve ben yanından geçerken Lev kaskını çıkarıyor, başımı eğiyorum çünkü ona bu kadar yakından bakarsam kurdun önündeki kuzu gibi olduğum yerde donup kalacağımı biliyorum.

Depo bu gece tıklım tıklım dolu ve dövüşler çoktan başlamış durumda. Zeminin ortasını çevreleyen tel örgüler, içerideki iki dövüşçünün etrafında geniş bir çember oluşturuyor. Onlar etrafımda tezahürat yapıp bağırırken ben kalabalığın arasından ilerliyorum. Eskiden oldukça küçük bir operasyondur, ancak birkaç hafta önce yeni yüzler ortaya çıkmaya başladı ve bahisler yükselmeye başladı. Şimdi burası takım elbiseli adamlarla dolu ve aniden kimse polislerin gelmesinden endişe etmiyor. Bu yeni adamların kim olduğunu bilmiyorum ama tüylerimi diken diken ediyorlar.

Yolumu açar açmaz köşeden gizlice girip kardeşimi buluyorum. Duvara yaslanmış, şu anda birbirlerini öldürmeye çalışan iki dövüşçüyü izliyordu ve beni görür görmez kaşlarını çattı ve çantayı almak için elini uzattı. Üzerinde bir çift antrenman şortundan başka bir şey yok ve her santiminden öfke fışkırıyor. Birazdan başlayacak dövüş için heyecanlanmış ve geç kaldığım için de kızgın. Bu ölümcül bir kombinasyon ve ben bile o bu kadar sinirliyen çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyorum.

Çantayı eline tutuşturuyorum ve o spor içeceğini çıkarıp açarken hızla bir adım geri çekiliyorum. Hızlıca birkaç yudum alıyor ve ardından protein barlarından birini kapıyor. Birkaç ısırık aldıktan sonra bir yudum daha içiyor ve sonra hepsini bir kenara atıyor. Sonunda konuşmaya cesaret etmeden önce birkaç saniye daha bekliyorum.

"Bu gece kiminle dövüşüyorsun?"

Kavganın devam ettiğini başıyla işaret ediyor ve ben baktığımda, içlerinden birinin diğerini kış üstü yere düşüren bir yumruk attığını görecektim kadar zamanım var. Yerde kalıyor, bu da kardeşimin hâlâ ayakta duran öfkeli görünümüne orospu çocuğuyla dövüşeceği anlamına geliyor. Onu buralarda görmüştüm. En iyi dövüşçülerden biri ama Lev kadar iyi değil.

"Görünüşe göre bu rauntta ben ve Tommy olacağız ve kazandığımda, kendini dokunulmaz sanan o Rus piçiyi dövüşeceğim."

"Bu gece onunla dövüşecek misin?" Soruyorum ve Sebastian öfkeli bakışlarını bana çevirdiğinde keşke çenemi kapalı tutsaydım diyorum.

"Öyleyim." Bir saniye beni inceledi. Kardeşimden ne kadar nefret etsem de o aptal değil ve ses tonumda hoşuna gitmeyen bir şeyler duydu. "Onu alt edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Geçmişte hiç yapamadın." dememek için her şeyimi veriyorum. *Bu gece neden farklı olsun ki?* Ama bir tokat daha yemek istemiyorum, bu yüzden omuz silkip "Onu henüz kimse yenemedi" diyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. Üstünde tişörtü yokken aramızdaki kilo farkı bariz bir şekilde görülüyor. Ondan on santim daha kısa olmamın da bir faydası yok. Bana ne söyleyeceğini asla duyamıyorum çünkü kadınsı bir ses onun adını haykırıp kendini kollarına attığında dikkati dağılıyor. Kenara çekilip ona sahip olmasına izin verdiğim için çok mutluyum. Adam kızın kıcını avuçluyor ve kız sinir bozucu bir kıkırdama çıkarırken onu sallıyor. Kadınlar kendilerini sürekli Sebastian'a atıyor ve bunu her gördüğümde içim sızlıyor.

İki azgın genç gibi öpüşmelerini izlemek istemediğim için dikkatimi tekrar dövüş çemberine verdim. İki adam kapıyı açıp içeri koştu ve yerdeki adamın hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etti. Burada ilk kez biri ölmüyor. Nabzın attığını hisseder hissetmez başını sallıyor ve her ikisi de bir kolundan tutup baygın adamı sürüklemeye başlıyor, arkalarında kan izleri bırakıyorlar. Kendimi koruyabilmek için dövüşmeyi öğrenmek istiyorum ama sırf kıcıma tekme yemek için ringe çıkma arzusunu anlayabileceğimden emin değilim.

Adam dışarı çıktığında, herkes kardeşimin adını söylemeye başlıyor. Keşke yapmasalar. Zaten yeterince büyük bir egosu var ve çılgılık atan hayranlar ve onu becermek için sıraya giren kadınlar onu daha iyi bir insan yapmıyor. Dövüşmeye başladığında belki öfkesinin bir kısmını alır diye düşünmüştüm ama bu onu daha da kötüleştirdi. Öfkesini katladı ve zaten kısa olan öfkesini daha da kısalttı.

Sebastian güler ve gülümseyen esmerin kıcını tokatlar. Kız hâlâ dilini adamın boğazına sokmaya çalışıyor, en az onun kadar bu ilgiden heyecan duyuyor, ama sonunda onu yere bırakıyor ve kendisi için açılan kapıdan geçerken ellerini kaldırıyor. Tommy kardeşimle ortada buluşmak üzere dışarı çıkmadan önce bir şişe su içiyor. Birbirlerine hızlıca başlarını sallıyorlar ama sonra tamamen iş konuşuyorlar. Burada hiç hakem yok. Çok ileri giderlerse ya da biri ucuz bir vuruş yaparsa kimse araya girip olayları durdurmayacak.

Bu dövüş, diğeri ayağa kalkmadığında sona erer. Bunun yerde kalmayı seçtikleri için mi yoksa kalkamadıkları için mi olduğu önemli değildir.

Sebastian'ın hayranı yanımda duruyor, dövüş başladığında ve kardeşim birkaç iyi yumruk attığında zıplayıp aşağı yukarı atlıyor ve ellerini çırpıyor. Bu özel hayranıyla tanışmadım ama tanışmama da gerek yok. Hepsi aynı. Ağır makyajlı suratından ve her zıplayışında zıplayan devasa göğüslerinden gözümü ayırıp dikkatimi tekrar dövüşe veriyorum. Kardeşim iyi ve Tommy'yi kış üstü yere düşüren hızlı bir yumruk kombinasyonu yaptığında hiç şaşırmadım. Kalabalık çılgına dönüyor. Hepimiz bittiğini biliyoruz. Tommy'nin bu karmaşadan kurtulmasına imkan yok.

Hayatım boyunca gördüğüm şiddete karşı duyarsızlaşarak izlemeye devam ediyorum. Sebastian bayıldıktan sonra da onu yumruklamaya devam edince hiç şaşırmadım. Kardeşim böyle bir pisliktir. Sonunda sıkılıyor ve tekrar ayağa kalkıp kanlı ellerini hayranlarına doğru kaldırıyor.

"Aman Tanrım, kardeşin çok seksi," diyor yanımdaki kız.

Onu görmezden geliyorum çünkü tüm dikkatim ağıla giren adamın üzerinde. Lev bir soytarı gibi ellerini kaldırarak içeri girmiyor. Kardeşimin yaptığı gibi övgüye ihtiyacı yok. O burada çünkü dövüşmeyi seviyor. Kapıdan her adım attığında ve yeni bir adamla karşılaştığında bunu görüyorum. Buna *ihtiyacı var* ve her saniyesini seviyor. Gözlerim çıplak göğsünde geziniyor ve ağlamak istiyorum çünkü ona dokunma ihtiyacım çok güçlü ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Ona dokunacak, onu içlerinde hissedecek, hatta onun soluduğu havayı soluyacak kadar yakın olacak kadar şanslı olan her bir kadını öldürmek istiyorum. Hepsini öldürmek istiyorum.

İstedigimi yapmak yerine, gizli kalma kuralımı çiğniyorum ve yaklaşıyorum. Parmaklarım tel örgüleri kavrayana kadar yürümeye devam ediyorum. Tüm odağım Lev'de. Ortaya doğru yürüyor ve Sebastian'dan birkaç adım ötede duruyor. Kardeşimden birkaç santim daha uzun ve kardeşim kaslı olsa da Lev'in kasları çok daha fazla. Bu adamın her santimi sert ve belirgin ve onu kaplayan dövmeler onu güzel bir sanat eseri gibi gösteriyor. Sayamayacağım kadar çok kez dilimi üzerinde gezdirmeyi düşündüğüm dudak halkası diğer dövüşçülerle alay ediyor. Kimse piercing ile dövüşmez ama Lev dövüşüyor ve kimse onları sökecek kadar yaklaşmıyor.

Gerilim arttıkça oda sessizleşiyor. İyi bir dövüş olacak ama kazananın kim olacağından hiç şüphem yok. Önümüzdeki birkaç gün boyunca kardeşimden vebadan kaçır gibi kaçmam gerekecek, çünkü her zamankinden daha da sinirli olacak. Lev kardeşime başıyla selam veriyor ama Sebastian karşılık vermiyor. Lev onun ilk yumruğu atmasını bekliyor ve attığında da Lev kolayca savuşturuyor. Kardeşim için bundan sonrası yokuş aşağı. Sebastian birkaç darbe almayı başarıyor ama bunlar yüzeysel ve Lev'i yavaşlatacak bir şey yapmıyor.

Hızlı bir nefes çekerken parmaklarım çiti daha sıkı kavıyor. Lev'i izlemek çok güzel. Hareketleri eşit derecede zarif ve ölümcül. Açık mavi gözleri odağını hiç kaybetmiyor ve çok geçmeden ter damlamaya başlıyor ve tek düşünebildiğim onu yalayarak temizlemeyi ne kadar çok istediğim. Kardeşimin çenesine sert bir darbe indirip onu kış üstü yere düşürdüğünde, gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ona her zaman yapabilmeyi dilediğim her şeyi yapıyor ve buna bayılıyorum. Sebastian ayağa kalkmaya çalışınca Lev ona birkaç yumruk daha atıyor. Lev başını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda gülümsemem saf bir şaşkınlığa dönüşüyor. İlk kez doğrudan göz teması kuruyoruz ve bunu vücudumun her yerinde hissediyorum. Yine de esas olarak bacaklarımın arasına yerleşiyor. Otuz metre öteden amımın zonklamasına neden oluyor ve tekrar aşağı baktığında, yumuşak bir protesto iniltisi çıkarıyorum çünkü bağlantıyı geri istiyorum. İlk kez ondan bir parça alıyorum ve bunu kaybetmeye hazır değilim.

Sebastian'ın hayranı "Kardeşine üzgün olduğumu söyle ama eve onunla gideceğim" dediğinde, beş saniyelik bir bakıştan bu kadar çok şey çıkardığım için kendi acınası aptallığıma lanet ediyorum.

"Ne?" Daha iyi düşünmeden soruyorum.

Lev'i gösterdiğinde kırmızı dudakları yırtıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu gece becereceğim adam bu."

Ve o harika veda sözleriyle dönüp gidiyor, beni ağrıyan bir kalp ve şu anda ihtiyacım olan hava miktarı için çok küçük hissettiren ciğerlerle bırakıyor. Çiti o kadar sıkı tutuyorum ki metal etime batıyormuş gibi geliyor. Lev'in uzaklaştığını görecekt kadar kafamı kaldırıyorum. Onu bekleyen bir takım elbise kalabalığı var ama onları gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor. Hiç düşünmeden çitin etrafından dolaşmaya başlıyorum, daha da yaklaşmak istiyorum. Kabusumun canlanmasını neden izleme ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum ama hissediyorum. Sanırım her zaman acıya karşı bir enayi oldum ve ne zaman bırakacağımı asla öğrenemedim.

Herkes kazananı tebrik etmek istiyor. Kardeşim yavaş yavaş ayağa kalkıyor ama erkekler ve kadınlar Lev'e akın ederken o çoktan unutuldu. Ben kenarda duruyorum, onu kolayca takip ediyorum çünkü herkesten birkaç santim daha uzun ve o geniş, dövmeli omuzları saklamak mümkün değil. Vücudunu nerede görsem tanırım. Kalabalığı yararak motosikletine doğru ilerlemeden önce takım elbiseli bir adamdan bir tomar para almasını izliyorum.

Daha hızlı. Daha hızlı yürü. Bu sözleri tekrar tekrar söylüyorum ve kaskını kaptığında bir umut ışığı hissetmeye başlıyorum, ama sonra tanıdık bir sesin Lev'in adını haykırdığını duyuyorum ve bir parçam ölüyor. Birkaç dakika önce kardeşimin en büyük hayranı olan kadını görmek için dönüyor ve omuzlarım düşüyor, her parçam ona seksi bir gülümseme vermesini ve elini kalçasının kıvrımına koyarak zahmetsizce seksi ve bir milyon yıl boyunca asla yapamayacağım bir hareket yapmasını izlerken sönüyor.

Ne dediğini duyamayacak kadar uzaktayım ama kelimeleri bilmeme gerek yok. Onunla ilgili her şey *beni istiyorsan, bana sahip olabilirsin* diye bağıyor. Tam arkamı dönmek üzereyim çünkü bunu izlemeye dayanamayacağım ortaya çıktı. Hasta olacakmışım gibi hissediyorum ama sonra Lev hiç beklemediğim bir şey yapıyor. Muhteşem başını sallıyor ve evrensel bir *defol git* hareketiyle ona el sallıyor. Kimin daha çok şaşırdığından emin değilim, ben mi yoksa hayatında daha önce hiç reddedilmediğinden emin olduğum hayran mı? Lev kaskını takıp bisikletini çalıştırırken o öfkeyle çekip gidiyor.

Kendimi vazgeçiremeden babamın kamyonetine doğru koşuyorum. Acele edersem onu takip edebilirim. Asla bilmek zorunda kalmayacak ve onu birkaç dakika daha görebileceğim. Sadece bu seferlik. Bir daha asla yapmayacağım. Bu tek seferlik bir şey. Otoparktan çıkıp caddede hızla ilerleyen siyah motosikleti takip ederken kendimi buna ikna etmeye çalışıyorum. Bu gece çok kalabalık ve birkaç kez neredeyse onu kaybediyordum ama sağa döndüğünü gördüğümde ben de aynısını yapıyorum ve sonra yavaşlıyorum ki burada olduğumu fark etmesin. Onu bilmediği sokaklarda ve gerçekten kötü görünen bazı bölgelerde takip ediyorum. Tam geri dönüp kendimi güvene almak üzereydim ki motorunu park edip kapattı.

Cadde boyunca paralel park ediyorum ve biraz eğilmeden önce farlarımı hızla söndürüyorum. En yakındaki binaya yaslanmış birkaç adam var ama Lev'e hiç dikkat etmiyorlar. Yine de kamyonetime bakıyorlar ve muhtemelen ne halt ettiğimi merak ediyorlar. Lev başladığında

Önüne park ettiğim içki dükkânının arkasından geçen karanlık sokakta yürürken, Lev Melnikov hakkında her şeyi bilmemenin belki de en iyisi olduğuna karar verdim. Onu buraya kadar takip ettim, ki bu aptalcaydı, ama dışarı fırlayıp karanlık ve tehlikeli bir sokakta onu takip edecek kadar aptal değilim.

Hayatımda bir kez olsun akıllıca olanı yaptım ve siktir olup gittim. Arabayla uzaklaşırken hâlâ merak ediyorum ama Lev'de tehlikeli bir şeyler var ve beni onu gözetlerken yakalamasının iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Bunu umursamayacağına dair bir his var içimde.

Eve mi gitsem yoksa Sebastian'ın iyi olduğundan emin olmak için geri mi dönsem diye tartışıyorum ve son dakikada bir gecede iki doğru karar vermeye karar veriyorum, bu benim için yeni bir rekor ve onu kontrol etmeye gidiyorum. Eğer gitmezsem, benim kığım tehlikeye girecek ve o da zaten dövüşü kaybettiği için kötü bir ruh hali içinde olacak.

Depoya geri döndüğümde park yeri neredeyse boştu, ancak hala etrafta takılan, birkaç içki içen ve kavgalar hakkında konuşan birkaç kişi vardı. Kardeşimi başka adamlarla konuşurken buluyorum ve hayranının ona geri dönmenin yolunu bulduğunu görünce çok şaşırdığımı söyleyemem. Eğer ağabeyimin kızın kendini Lev'e attığından haberi olsaydı, sanırım onu öldürürdü. Şu anda gerçekten rol yapıyor, onun kucağında oturuyor ve kırık suratına bakıp ahlayıp vahlıyor.

Beni gördüğünde yüzü biraz soldu. Onu Lev'le gördüğümü bilmiyor ama kaçmadan önce bana söylediklerini duyduğumu ikimiz de biliyoruz. Yine de rahatlayabilir, hiçbir şekilde onu ispiyonlamayacağım. Yapmaya çalıştığı şey beni heyecanlandırmadı ama bu, arkama yaslanıp kardeşimin onu feci şekilde dövmesini izlemek istediğim anlamına gelmiyor. Ayrıca, Sebastian'ı aşırı ilgisiyle iyi bir ruh haline sokuyor ve bunu durdurmak istemediğimden eminim. Sanırım Lev'den bir kez daha dayak yedikten sonra onu asıl neşelendiren şey, yüzüne yaklaştırdığı büyük göğüsleri. Çenemi kapalı tutuyorum ve Sebastian'a bir kez daha somurtkan bir gülümseme vermeden önce gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

"Çok iyiydin bebeğim," diye mırıldanıyor kulağına, bir yandan da yüzünün büyük kısmını kaplayan kurumuş kanın üzerinde ıslak bir bez gezdiriyor. "O adam senin kadar iyi değil. Sadece bu gece şansı yaver gitti."

Ona anlattığı saçmalıklar karşısında kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sebastian, "Teşekkürler Nikki," diyor ve onun kığını kavrayıp kendisine doğru sürtmeye başladığında, bunu defolup gitmem için bir ipucu olarak kabul ediyorum.

Nikki kalçalarını sallamaya başladığında hala etrafında duran erkekler gülüyor, şimdi gördüğü tüm ilgiden hoşlanıyor. Nikki'nin Sebastian'a geri dönecek kadar cesur olduğunu bilseydim, sadece eve gider ve kendimi bu yolculuktan kurtarırdım. Kaputumu tekrar yukarı fırlatarak kamyonete geri dönüyorum ve buradan uzaklaşıyorum, ama kaçarken bile tek düşünebildiğim yarın gece Lev'i bir kez daha görebilme umuduyla geri dönmek.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

OceanofPDF.com

Lev

W Mutfağa girdiğimde herkes çoktan içerideydi. Buzdolabından bir şişe su almak için yanından geçerken Danil'in karısı Simona'ya gülümsüyorum. Parmak eklemlerim hâlâ geçen seferki gibi sert görünüyor.

Ama ağrıya o kadar alışmışım ki farkına bile varmıyorum.

"Simona ve benim neden gidemediğimizi hâlâ anlamıyorum." Emily başını kaldırıp kocasına bakar ama Roman'ın buna hiç tahammülü yoktur. Ona gülümsüyor ve başını öperken bir yandan da yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan bebek yumrusunun üzerinde koruyucu bir el tutuyor.

"Roman ona, "Dominic'le çalışmayı kabul ettik diye senin ya da bebeğimizin hayatını tehlikeye atacak değilim. Onunla şehir merkezindeki ofisinde buluşacağız, bu da adamlarının her yerde olacağı anlamına geliyor. Kız kardeşiyle ilgili hikâyesine inanıyor olabilirim ama bu senin konusunda ona güveneceğim anlamına gelmez."

"Katılıyorum," diyor Danil, bir kolunu karısına dolayarak ve onu kendine çekerek.

Simona gülümsüyor ve sanki tüm dünyası oymuş gibi ona bakıyor. İki erkek kardeşimin evli ve eşlerinin hamile olduğuna hâlâ inanamıyorum. Çılgın birkaç ay oldu ve kimsenin Amerika'ya taşındıktan sonra tüm bunların olmasını beklediğini sanmıyorum, ama iyi oldu. Onları bu kadar mutlu görmek çok güzel ve amca olacağım için çok heyecanlı olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Kötü bir orospu çocuğu olabilirim ama ben bile sevimli bir bebeğe karşı koyamam.

Vitaly yanıma geliyor ve sırtıma vuruyor. "Son kalan bekar erkeklerin biz olduğumuza inanmak zor," diyor.

Bir içki alıyorum ve ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir sonraki evlenecek kişi sen mi olacaksın?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayatta olmaz. Tek bir kadınla mutlu olabileceğimden pek emin değilim."

Emily gülüyor ve bize bakıyor. "Seni duyuyorum Vitaly ve birine sırlıslıkla aşık olduğunda ilk gülen ben olacağım."

"İşte o gün gelecek, küçük kardeşim," diyor ona ve omzumu dürtüyor. "Lev ve ben havalı bekâr amcalar olacağız. Müstakbel yeğenlerimiz bizimle takılmaya bayılacak."

Emily ve Simona, Simona "Vitaly asla bebek bakıcılığı yapmaz" demeden önce birbirlerine bakarlar.

Vitaly güler ve bir elini kaldırır. "Sadece şaka yapıyorum. En az on sekiz yaşına gelene kadar onları striptiz kulüplerine götürmeyeceğime söz veriyorum."

Roman gülüyor. "Seni öldürecek, dostum. Hamilelik hormonları son zamanlarda her yerde."

Vitaly gülerken ben saatime bakıyorum ve "Kahretsin, gitmemiz gerek" diyorum.

Matvey zaten hepimizin paylaştığı çatı katına açılan özel asansöre doğru ilerliyor. Eninde sonunda dağılıp kendi evlerimize sahip olacağız ama burası çok büyük ve şimdilik bizim için en güvenli seçenek bu. Bu kaleye kimse giremez. Danil güvenlikten sorumlu ve karısı hamile olduğu için işini şansa bırakmıyor. Demek istediğimi kanıtlarcasına asansör açılıyor ve iki adamımız dışarı çıkıyor. Sergei ve Aleksandr, Emily ve Simona ne zaman yalnız kalmak zorunda kalsalar yanlarına geliyorlar. Danil onlara içinde tüm güvenlik kamerası görüntülerinin olduğu dizüstü bilgisayarı verirken ben de cipin anahtarlarını alıyorum. Motosikletimi almayı tercih ederdim ama hep birlikte gidersek daha kolay olur.

Danil ve Roman vedalaşırken Vitaly ve ben Matvey'le birlikte asansöre biniyoruz. Matvey her zamanki kot pantolonunu ve kapüşonlusunu tamamen siyah bir takım elbiseyle değiştirmiş ve toplantıya gitmek için endişelendiğini söyleyebilirim. Tüm varlığını Alina'yı bulmaya adanmış. Bu onu yavaş yavaş öldürüyor ve hepimiz saatin tik taklarını hissediyoruz. Neredeyse bir buçuk yıldır kayıp. Geçen her dakika bizi dönüşü olmayan noktaya daha da yaklaştırıyor. Daha ne kadar dayanabilir? Hiçbirimiz onun neler yaşadığını bilmiyoruz, ama hepimiz bunun iyi olmadığını bilecek kadar biliyoruz. Tek yapabileceğimiz biz ona ulaşana kadar dayanabilmesini ummak. Yaklaşıyoruz ama yeterince hızlı değilmiş gibi geliyor.

Vitaly, aklı başında bir adamı kusturacak şekilde adam öldürdüklerini gördüğüm, ama burada karılarına tatlı sözler mırıldanan ve onları hiç bırakmak istemiyormuş gibi öpen iki erkek kardeşe başını sallayarak, "Ne kadar da yumuşak bir çift," diyor.

Sonunda asansöre bindiklerinde Matvey düğmeye basıyor ve aşağı inmeye başlıyoruz.

"Öğleden sonrayı lanet İtalyanlarla geçireceğimize inanamıyorum," diyor Vitaly, inanamayarak başını sallayarak.

"En azından Lev onu ilk vuran oldu," diyor Danil, postacı çantasının kayışını yeniden yerleştirirken. Adam çatı katından nadiren bilgisayarı olmadan ayrılıyor. Simona'yla tanıştığından beri bu konuda daha iyi oldu ve en azından bugünkü toplantı için ona ihtiyacı var. Eskiden bakkala giderken bile yanında götürürdü.

"Evet," diyorum gülümseyerek. Dominic, Danil'in onu bir kadına sahip olmak isteyen bir pislik olduğu için satın aldığını düşünerek Simona'yı ele geçirmeye çalışıyordu, ama gerçek şu ki, onu bize onu kimin kaçırdığını söyleyebileceği umuduyla satın almıştı. Plan daha sonra onu serbest bırakmaktı ama gidip birbirlerine aşık oldular ve Danil'in onu serbest bırakmasına imkan yoktu. Simona'yı kaçıran Bratva, Dominic'in kız kardeşini öldürdü ve Alina'yı kaçıran da o. Dolayısıyla bugün farklılıklarımızı bir kenara bırakıp daha büyük bir düşmanı alt etmek için birlikte çalışacağız. Düşmanımın düşmanı dostumdur falan.

Kapalı otoparka girdiğimizde ben şoför koltuğuna, Roman yolcu koltuğuna, diğerleri de arkaya geçiyor. Öğle yemeği trafiği her zamanki gibi kabus gibi, ama gideceğimiz bina o kadar da uzakta değil, bu yüzden kapalı otoparkın kapısına yanaşmam uzun sürmüyor.

Bir güvenlik görevlisi gelene kadar beklemek zorunda kaldığımızda Roman, "Güvenlik çok sıkı," diye mırıldandı.

"Bugün sizin için ne yapabilirim?" diye soruyor adam beni süzerken. Dövmelerime ve piercinglerime bakıyor ve birkaç saniye içinde hakkımda kararını veriyor. Ben buna alışkınım. İnsanlar bana bakınca bir haydut görüyor. Haksız da sayılmazlar. Ben de öyleyim ama bu onun gözlerinde gördüğüm yargıyı sevdiğim anlamına gelmiyor. Bu adam o yüksek ve kudretli saçmalıklarıyla siktirip gidebilir. Bakışlarına karşılık vermediğimde, bakışlarını Roman'a çeviriyor ve sonra arka tarafı görmeye çalışıyor. Camlar içeriği görmek için çok karanlık, cipin tamamı renkli camlarla kurşun geçirmez hale getirilmiş ve bu adamın geçmişi görmeye çalışma şekli

Omuzlarım, aracı aramak için dışarı çıkmamızda ısrar edip etmeyeceğini merak etmeme neden oluyor.

"Dominic Alessi ile bir randevumuz var," diyorum. "Ona Melnikov kardeşlerin burada olduğunu söyle."

Gardiyan şüpheli görünüyor ama telsizini alıp birkaç adım geri çekiliyor, böylece ne dediğini duyamıyorum. Yine de gözlerini benden ayırmıyor. İyi eğitilmiş, hakkını vermeliyim. Yüzündeki ifadeyi gördüğümde kendini beğenmiş sırıtışına engel olamıyorum. Sinirli bakışına bakılırsa, az önce geri çekilip geçmemize izin vermesinin söylendiğine bahse girmeye hazırım.

Telsizi tekrar kemerine asarak yaklaşır ve kapıyı kaldırmak için düğmeye basar. "İyi günler Bay Melnikov," diye homurdanıyor, kelimeler kulağa acı verici geliyor. Gülüyorum ve yanından geçerken ona başımı sallıyorum.

"Siktiğimin ahmağı," diyor Roman yanımdan. Gülümsüyorum ve bizi bir seviye daha yukarı çıkarıyorum. Roman bize karşı her zaman korumacı olmuştur. Birkaç ay daha büyük ve yakın zamanda bir doğum günü geçirdi, bu da onu bizim gibi yirmi altı yerine yirmi yedi yaşına sokuyor. Bu onun tüm koruyucu içgüdülerini daha da ortaya çıkardı. Çocukluğumuzdan beri böyleydi.

"Çocuğun okula başladığında çok komik olacaksın. Yemin ederim anaokuluna gidip oyuncağını paylaşmayı reddeden her çocuğa yumruk atacaksın."

Vitaly arkamdan gülüyor. "Ya küçük bir kızsız? Roman sırf bütün erkekleri uzak tutabilmek için onunla okula gitmekte ısrar edecek."

Roman iç çeker. "Bunu düşünemem. Kız okuluna gidecek." "Evet, onunla konuştuktan sonra bu konudaki fikrini değiştirebilirsin.

Simona," diyor Danil. "Yerel liseden erkekler sürekli onun okulundaki kızlara ulaşmanın yollarını buluyorlardı. Onları bir duvarın arkasına koymak ve erkeklere onlara yaklaşmalarına izin verilmediğini söylemek, sadece bunu istemektir, dostum."

"Yeterince doğru," diye kabul ediyorum. "Yasak meyve ve tüm bunlar."

"Tamam," diyor Roman, teslim olmak için bir elini kaldırarak. "Artık gelecekteki kızlarımız ve onların pantolonlarına girmeye çalışacak oğlanlar hakkında konuşmak yok. Buna katlanamam."

Gülüyorum ve arabayı boş bir park yerine çekiyorum. "Merak etme. Kızınızın etrafı korkunç görünümlü amcalarla çevrili olacak. Eğer onunla bir şey yapmaya kalkışılırsa, çocukların korkudan altlarına işemelerini sağlayacağız."

"Aynen öyle," diyor Vitaly. "Gelecekteki tüm yeğenlerim tamamen dokunulmaz olacak."

Hepimiz dışarı çıkıp asansöre binerek en üst kata çıkarken Roman gülümsüyor ve biraz daha sakin görünüyor. Matvey köşeye gizlenmiş güvenlik kamerasına bakıyor.

"İzleniyoruz ve muhtemelen dinleniyoruz," diyor ama umurunda olmadığını söyleyebilirim ve ellerinde Rusça çevirmenleri yoksa zaten ne dediğimizi anlamayacaklar.

"Daha sonra sistemlerine girmeye çalışacağım," diyor Danil. "Tanrım, bu onları kızdırır."

Elimi bu sabah tıraş etmem gereken kirli sakallarımın üzerinde gezdiriyorum ve başparmağım dudak yüzüğüme sürünerek bana onu aldığım günü hatırlatıyor. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. O zamanlar çok gençtik, yüzleşmek zorunda kalacağımız dehşetten tamamen habersizdik. Keşke o güne geri dönebilsem. Alina'ya sürekli tasma takardım ve Matvey'i bir daha asla eve gitmemesi için zorlardım. Yangın olmazdı, kaçırılma olmazdı, hayatlarımız çok farklı olurdu. Ama sonra Emily ve Simona'yı ve taşıdıkları bebekleri düşünüyorum ve suçluluk duygusu içimi kaplıyor. Olaylar bu şekilde gelişmişe ydi Roman ve Danil eşleriyle asla tanışamayacaklardı. Alina'nın kaçırılması için minnettar olamam, ancak tüm bu kalp ağrısından iyi bir şey çıkabildiği için mutluyum. İyi şeyler aklımızı başımızda tutmamıza yardımcı oldu, ya da hiç olmadığımız kadar. Asansörün kapıları açılır açılmaz bizi takım elbiseli iki adam karşıladı. Taktıkları küçük kulaklıklar güvenlik olduklarını belli ediyor ve sanırım üstümüzü hemen aramadıkları zaman hepimiz şaşırıyoruz. Onun yerine, öne çıkmamızı istiyorlar.

"Bay Alessi sizi bekliyor. Lütfen bizi takip edin."

Adam profesyonel ama kaba, ki bu benim için sorun değil. Burada arkadaş edinmeyi beklemiyorum. Kardeşlerim ve ben iki adamı uzun bir koridorda takip ediyoruz. Alessi suç ailesi şehrin doğu yakasının kontrolünü elinde tutuyor ve söylentilere göre hemen hemen her şeyde elleri var, ancak ana iş alanları gayrimenkul ve şu anda içinde bulunduğumuz ofisler de burası. Etrafa baktığımda birkaç çalışma alanı görüyorum ve beş dövme Rus güvenlik tarafından içeri alınırken bile kimse kılını kıpırdatmıyor. Onlara bazı şeylere karşı kör olmaları öğretilmiş. Bu, biz yanlarından geçerken bir sekreterin bana hızlıca göz kırpmasına engel olmuyor. Vitaly yumuşak bir kahkaha atıyor ama onu duymazdan geliyorum. Burada olmamızın nedeni bu değil ve Alessi ailesiyle bağlantılı herhangi birine bulaşacaksam lanetleneceğim.

Zihnimde bir yüz beliriyor ama onu hemen uzaklaştırıyorum. Dün gece dövüşürken beni izlediğini gördüğüm genç kadın sürekli aklıma girmeye çalışıyor.

Düşünceler. Onu daha önce de görmüştüm. Sebastian'ın kız kardeşi, sürekli beni dövmeye çalışan salak ve kendini hep arka planda saklamıştı ama dün gece öyle değildi. Dün gece çitlere yaklaştı ve dolgun dudaklarında bir gülümsemeyle kardeşinin ağzını burnunu kırmamı izledi. Sonra gözlerimle buluştu ve gözlerimi kaçıramadım. Gözlerinde çok şey vardı - acı, özlem, korku, arzu ve düşündüğü her şeyi bilmek istiyordum. Gözlerimi kaçırmak için kendimi zorladım ama kavgadan ayrıldıktan sonra beni takip etti ve nedenini bilmiyorum ama öğreneceğim.

Dikkatimi şimdiki zamana geri çekerek, kardeşlerimi Dominic'in çoktan beklediği büyük bir konferans odasına kadar takip ediyorum. Yanında oturan yaşlı bir adam var ve benzerliklerine bakarak onun mafya babasının ta kendisi olduğunu tahmin ediyorum.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyor Dominic, oturmamızı işaret ederek. "Bu benim babam, Antonio Alessi."

Antonio masasında beş Rus'un oturmasından pek memnun görünmüyor ama kardeşlerim ve ben karşısına otururken bize kibarca başını sallıyor.

"Bizi ağırladığınız için teşekkürler," diyor Roman. Politikacılara şirin görünme konusunda epey deneyimi var. Roman'a pahalı bir takım elbise giydirin, herhangi bir şirketin CEO'su olabilir. Adam tam bir bukalemun. Canavarını saklayabiliyor. Geri kalanımız, o kadar değil. Antonio bizi olduğumuz gibi görüyor ve bundan hoşlanmıyor.

"Bu bir sorun olacak mı?" Bakışlarımı Antonio'dan ayırmadan soruyorum çünkü her şeyi açık açık konuşabiliriz.

"Oğlumu vurdun," diyor Antonio. "Ve Bratva'yı sevmiyorum." Aksanı kalın ama İngilizcesi mükemmel. "Oğlum bana Isabella'mızı kimin öldürdüğünü bulmamıza yardım edebileceğinizi söyledi." Bir an için duraksıyor, kederinin üstesinden geliyor ama hayatı boyunca mafyanın içinde yer almış olması bu kederin ağırlığı altında tamamen çökmesine izin vermiyor. Sakin bir nefes alarak beşimizin arasına bakıyor. "Bu piçleri yakalamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Dominic'in yaralanmasından ve adamlarımızın ölümünden sizin sorumlu olduğunuzu başka kimse bilmiyor. Bunun böyle kalacağına dair size söz veriyorum. Ayrıca intikamımızı alıp yollarımızı ayırana kadar tüm farklılıklarımızın bir kenara bırakılacağına dair de söz veriyorum. Bunu kabul ediyor musunuz?"

"Bu yaşlı herifi sevdim," diyorum Rusça. "Çelik gibi," diye onaylıyor Vitaly.

İngilizceye geçen Roman, "Kardeşlerim ve ben aynı fikirdeyiz. Sahip olduğumuz her şeyi size göstereceğiz."

Danil postacı çantasını kapıp ayağa kalkıyor, dizüstü bilgisayarını çıkarıp arkasındaki büyük monitörden ekranını görebilmemiz için bağlıyor. Dominic ve Antonio sonraki birkaç dakika boyunca Danil'in ağzından çıkan her kelimeye kilitleniyor. Onları suçlamıyorum. Danil tam bir bilgisayar dehası ve bilgisayar korsanlığı becerileri çoğu erkeğin kavrayabileceği türden değil. Onun yaptığı hiçbir şeyi anlamadığımı biliyorum. Beyni farklı çalışıyor ve her zaman gizli yerlere girmenin ve insanların saklamak için çok uğraştığı tüm sırları ortaya çıkarmanın yolunu bulabildi. Yine de tüm bu dehanın bir bedeli var. Bu, son bir buçuk yılını karanlık ağın en iğrenç kısımlarında gezinerek geçirmek zorunda kaldığı anlamına geliyor ve bu ona zarar veriyor. Simona onun yükünü hafifletti ama Alina'yı bulmaya çalışırken gördüğü her şeyi asla unutamayacağını biliyorum.

"Yani tüm bunların arkasında Lebedev Bratva mı var?" Danil, Konstantin ve Osip Lebedev'in elimizdeki birkaç fotoğrafından birini göstererek sözlerini bitirdiğinde Dominic soruyor.

"Öyle," diyor. "Tüm para Swan Investments adı altında bir off-shore hesabı üzerinden gidiyor. Bu Bratva her şeyin sahibi. Her şeyden onlar sorumlu ve son derece güçlüler ve iyi korunuyorlar."

"Kadınlar birkaç ayda bir çeşitli yerlerden buraya gönderiliyor," diye ekliyor Roman. "Burada zaten bildiğiniz müzayedeler var ve özel alıcılarla sonuçlanmayan bazı kızları çalıştırmak için Red Viper adlı bir kulüp kullanıyorlar. Gerçi dünyanın her yerinde böyle kulüpleri var. Kadınlar sürekli olarak alınıp bu çeşitli yerlere gönderiliyor."

"Isabella'yı kimin satın aldığını nasıl öğreneceğiz?" Antonio soruyor. "Gerçekten kayıt tuttuklarını düşünüyor musun?"

"Biliyorum," diyor Danil, sesinde en ufak bir şüphe izi yok. "Simona'yı satın aldığında, engerek dövmesini yaptıktan sonra ona bir izleme cihazı yerleştirmeye çalıştılar. Isabella'ya da bir takip cihazı yerleştirmiş olmaları çok muhtemel. O kayıtlar bir yerlerde, şüphesiz ağır bir şekilde şifrelenmiş olarak bulunuyor, ama kesinlikle kayıt tutuyorlar, özellikle de paranın. Onu kimin satın aldığını, düzenli bir müşteri olup olmadığını, onlarla genellikle ne kadar para harcadığını bilecekler ve eğer takip cihazı varsa, satıldığı andan cesedinin bulunduğu ana kadar tam olarak nerede olduğuna dair bir kayıt olacak. Hata yapmayın,

Bu onlar için bir iş ve hiç kimse her şeyin titiz kayıtlarını tutmadan başarılı bir işe sahip olamaz. Büyük harcama yapanların kimler olduğunu, sorun çıkaranların kimler olduğunu ve en önemlisi, ortadan kaldırılması gereken şüpheli kişilerin kimler olduğunu bilmenin tek yolu budur, çünkü bu işi şansa bırakmayan bir Bratva'dır. Güvenilir olmadığınızdan şüphelenirlerse, ölürsünüz."

"Bratva ikinci bir şans vermez," diyorum onlara. Antonio gözlerine bakıyor. "Biz de öyle."

Kahretsin, bu adamdan gerçekten hoşlanıyorum. "Sıra sende," diyor Matvey.

Dominic ve Antonio, Matvey'in ciddi sesiyle dönerler.

"Size sahip olduğumuz her şeyi gösterdik," diye hatırlatıyor onlara. "Şimdi sıra sizde."

Antonio, Matvey'nin ses tonu karşısında geniş omuzlarını dikleştirir. Ellili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyorum, ama formunu koruyor ve görünüşe bakılırsa, biri onunla böyle küçümseyici bir tonda konuşmayalı uzun zaman olmuştu. Çoğu erkek Antonio'nun kışını öper ama biz yakın zamanda dizlerimizin üzerine çöküp büzülecek değiliz.

Dominic devreye girer ve Danil'e bir flash bellek uzatarak gerginliği yatıştırır. "Elimizdekiler bunlar ama seni uyarayım, senin elindekilerin yanına bile yaklaşamaz. Benim odak noktam çoğunlukla Emil'di."

Danil onu alır ve hemen dosyaları karıştırmaya başlar. Emil, Simona'ya ilaç verip onu Amerika'da satılmak üzere uçağa bindiren adam ve Danil'in onu ele geçirmek için sabırsızlandığını biliyorum.

"İyi bir şey var mı?" Matvey ona Rusça sorar.

Gözlerini ekrandan ayırmayan Danil, "Evet. Elimizde Emil'in ev adresi, bağlantılarının isimleri ve Doğu Avrupa'da kadın ticareti yapılan birkaç kulübün daha yeri var."

Matvey başını sallar ve masanın etrafına bakar. "Bu yeterli değil" diyor İngilizce olarak. Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum ve hepimizin bunu hissettiğini biliyorum.

"Başka ne yapabiliriz?" Dominic soruyor. "Avrupa'ya adam gönderebiliriz.

Kulüplere gidip daha fazla bilgi toplamaya çalışabilirler."

Başımı sallamaya başladım bile. "Onları ürkütmeyi göze alamayız. Yanlış bir hareket yaparsak Alina'yı bulma ya da istediğin ismi alma şansımızı kaybederiz."

Matvey, "Onları dışarı çekmemiz gerekiyor" diyor.

"Katılıyorum," diyor Vitaly öne doğru eğilerek. "Onları avlamaya çalışmak çok riskli ama bize gelmelerini sağlayabiliriz."

"Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?" Antonio soruyor.

Danil gülümsüyor ve şehrin bir haritasını çıkarıyor. "Kızınızı kimin öldürdüğünü bulmak için ne kadar ileri gitmeye hazırsınız?"

"Ne kadar sürerse," diyor Antonio ve sesinin tonundan bu konuda bir sınırı olmadığı anlaşılıyor. O da en az bizim kadar bu işe kendini adanmış durumda.

"O zaman Alessi mafyası bizim bölgemize tecavüz etmeye başlayacak." Danil şehrin batı bölgesini, Red Viper kulübünün bulunduğu kısmı ve Vitaly'nin sorumlu olduğu striptiz kulübü Pink'i işaret ediyor. Teknik olarak orası bize ait ama Barinov Bratva henüz bu ilginç bilginin farkında değil. Onları kullanıyorduk ama artık onlara ihtiyacımız yok ve günleri sayılı.

"Katledilmeleri için adam göndermeyeceğim," diyor Dominic. "Zaten üç iyi adamımızı öldürdün. Birini daha öldürmene izin veremem."

Matvey, "O zaman size önerim, umurunuzda olmayan yeni elemanlar işe almanız," diyor.

Dominic ve Antonio az önce söylediklerimizi düşünüyor, birbirleriyle hızlı bir İtalyanca ile sessizce konuşuyorlar. Durduklarında, "David senin müzayedelere gelmene izin verdiğini söyledi, Dominic, çünkü onlar senin parayı istiyorlar ve sen de işlerini şehrin senin tarafında tutmaktan memnunsun. Çizgiyi aşarsan herhangi bir sorunun Lebedev Bratva'ya rapor edileceği açıkça belirtilmişti. Çizgiyi aşmak üzeresiniz. Şehre gelmelerine ihtiyacımız var ve geldiklerinde onları karşılamak için orada olacağız - İtalyan mafyasının kışını tekmeleyen ve şehirde düzenin sağlanmasına yardımcı olan Bratva. Onların yeni en iyi dostları olacağız."

"Yani bizi kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçan korkaklar gibi mi göstermek istiyorsun?" Antonio soruyor.

"Bizim istediğimiz de tam olarak bu,"

diyorum ona. "Tek yol bu," diyor Roman.

Vitaly sırtarak, "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, zamanı geldiğinde tüm bu piçleri öldüreceğiz, böylece senin korkaklık hikayelerin de onlarla birlikte ölecek," diyor.

Dominic, "Yerli halktan birkaç kişi toplayabiliriz," diye öneriyor. "Adamlarımıza batı yakasından uzak durmalarını söyleyin, bu yeni gruba bizim sembolümüzle dövme yapın ve

sonra onları gönder. Ruslar onları indirip ele geçirmeye çalışıyormuşuz gibi gösterebilir. Müzayedeyi Danil'e kaptırdığım için kızgın olduğumu biliyorlar. Bunun misilleme olduğunu düşüneceklerdir."

Roman, "Barinov kardeşlerin ölümünü onların üzerine yıkabiliriz," diyor. "Öldüler mi?" Dominic soruyor.

Gülümsüyorum ve "Henüz değil ama yakında olacaklar" diyorum.

Danil Rusça, "Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor. "Oleg bu sabah canı sıkıldığı ve konuşmak istediği için beni tekrar aradı."

Ben gülerken Matvey'in dudağı küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Oleg Barinov Danil'in özel numarasını bir gece bizi ektiği için intikam olarak vermiştik. Matvey ve ben bir saat boyunca o salakla baş başa kalmıştık. İkimizin de sabrımızı kaybedip onu öldürmemiş olmamız bir mucizeydi. Bu birkaç ay önceydi ve hâlâ birkaç günde bir Danil'i arıyor. Telefonuna cevap verip kaşlarını çatıldığını her gördüğümde gülüyorum.

"Peki," diyor Dominic, beşimizin arasına bakarak. "Piçleri dışarı çekelim ama adamlarımızın peşinden gitmeyeceğinize dair söz vermenizi istiyorum."

"Aldın," diyor Roman. "Sadece batı tarafına gönderdiğiniz adamlar öldürülecek. Peşinizden başka kimsenin gelmeyeceğinden emin olacağız. Konstantin ve Osip geldiğinde, onları sorunu çoktan hallettiğimize ikna edeceğiz. Sahte ölümlerinizi gerekebilir ama umarım iş o noktaya gelmez."

"Anlaştık o zaman," diyor Antonio ve sonra asla yapmayacağını düşündüğünden emin olduğum bir şey yapıyor. Elini uzatıyor ve bir Bratva ile anlaşma yapıyor. Hepimiz soğukkanlı katiller değil de medeni insanlarmışız gibi el sıkışıyoruz ve sonra Danil bilgisayarını kaldırıyor ve hepimiz ayrılmak için ayağa kalkıyoruz.

"İrtibatla olacağız," diyor Dominic. "Yeni askerler hazır olduğunda size haber veririm."

Vurduğum omzundan hâlâ şikayetçi ama bunu saklamak için elinden geleni yaptığını biliyorum. İyileşmesi uzun zaman alan kötü bir yara haline gelmişti. Birkaç ameliyat geçirdi ve hala bunun için fizik tedavi görmek zorunda. Kendimi savunmam gerekirse, o pisliğin bana ve kardeşime doğrulttuğu birkaç silah vardı. Onu kafasından vurmadığım için şanslıydı.

"Gülmeyi kes, sıkık," diyerek beni şaşırtıyor ve ben durduramadan gülmeme neden oluyor. Çok fazla erkek bana sıkık deme cüretini gösteremez. Bu aileyi gerçekten sevmeye başlıyorum. "Çok acıttı."

"Kafa atmadığım için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum."

Yumuşak bir kahkaha atarak, "Gerçek bu değil mi?" diyor.

Omzuna, yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar sert bir tokat atıyorum ama sinirlenmek yerine gülümsüyor ve "Lanet olası Ruslar" diye mırıldanıyor.

Gülüyorum ve kardeşlerimi konferans odasından çıkarken takip ediyorum. Aynı iki güvenlik görevlisi bize asansöre kadar eşlik ediyor ve kapılar kapanır kapanmaz Rusça'ya geçiyoruz.

"Sence hazır olması ne kadar sürer?" Matvey soruyor. "Muhtemelen uzun sürmez," diyor Roman, "özellikle de sadece sokaktan birkaç adam bulup onları işe alacağız. O zavallı aptallar neler döndüğünü anlamayacaklar."

"İtalyan mafyasına katılırsan böyle olur. Lanet olası izci çocuklarına yazılmıyorlar ya," diyorum.

"Yeterince doğru," diye itiraf ediyor Roman.

"Bir de iyi tarafından bak," diyor Vitaly. "Onları öldürmek gerçekten kolay olacak."

Gülüyorum ve omzunu omzumla çarpıyorum. "Ne kadar da iyimsersin."

"Ben parlak bir güneş ışığıyım," diyor.

"Bu ürkütücü derecede doğru," der Matvey düz bir yüz ifadesiyle. Vitaly sırtıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Tekrar cipe biniyoruz ve aynı nöbetçinin nöbet tuttuğu kapıya yaklaştığımızda Danil'e bakıyorum. Parmakları klavyesinin üzerinde uçuşuyor.

"Anladın mı?"

Gülüyor ve birkaç tuşa daha basıyor. "Çocuk oyuncağı, kardeşim."

Bir saniye sonra, önümdeki bar kalkıyor ve güvenlik görevlisi, Dani zaten sistemlerine girdiği için hiçbir işe yaramayacak olan manuel geçersiz kılma düğmesine öfkeyle basmaya başlıyor. Yanından geçerken onu terslediğimden emin oluyorum. Gerçekten de hayattaki küçük şeyler bizi en çok mutlu eden şeylerdir.

Roman, "Timofey'e adamlara neler olup bittiğini anlatmasını söyleyeceğim, böylece kimse Alessi ailesinden herhangi birinin peşine düşmeyecek," diyor.

"Muhtemelen en iyisi bu," diyorum arabayı yoğun trafiğin içine çekerken. "Antonio'nun daha fazla İtalyanı vurmamıza göz yumacağını sanmıyorum."

"Saldırıları planlamamız gerekecek," diyor Danil, kimseyi şaşırtmadan. Bu işi en ince ayrıntısına kadar planlayacak biri varsa o da odur. "Barinov kardeşleri öldürüp suçu Alessi ailesinin üzerine atabiliriz,

ama başka koordineli saldırılara da ihtiyacımız olacak. İnsanları Pembe'den korkutmak istemiyorum ama Kırmızı Engerek'i de işin içine katmak fena bir fikir olmaz."

"Ana kulüplerinin yakınında saldırmak kesinlikle Konstantin'in dikkatini çekecektir," diye katılıyorum.

"Evet, ama bunu yavaş yavaş yapmalıyız. Çok yakında çok fazla şey şüpheli görünecektir. Dominic asla bunu yapacak kadar aptal olmaz," diyor Roman.

"Evet, evet," diye inliyor Matvey. "Her şey yavaş yavaş yapılmalı."

Danil dönüp ona bakar. "Gittikçe yaklaşıyoruz Matvey. Bir buçuk yıl önce elimizde hiçbir şey yoktu, sadece nereye götürülmüş olabileceğine dair bir ipucu vardı, ama şimdi lanet olası isimlerini biliyoruz."

Dikiz aynasına baktığımda onun yaralı ve dövme eli yüzünde gezdirdiğini görüyorum. "Biliyorum," diyor yorgun bir sesle.

Hepimiz sabırsız ve beklemenin tüm bunların en zor kısımlarından biri olduğu kanıtlandı. Onu kurtarmak ve kaçırın herifleri öldürmek bizim için işin kolay kısmı olacak ama beklemek? Lanet olsun, hepimizi delirtmek üzere.

Çatı katına döner dönmez, Danil Simona'yı bulmaya gitmeden önce onu kenara çekiyorum.

"Benim için bir şeyi araştırmanı istiyorum," diyorum ona. "Neye ihtiyacın var?"

Tereddüt ediyorum çünkü buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Birkaç saniye sonra karar veriyorum: "Dün gece dövüştüğüm adamın adı Sebastian Rousseau. Bir kız kardeşi var."

Danil gülümseyip yumuşak bir kahkaha atmadan önce kelimeleri ancak çıkarabildim.

"Öyle bir şey değil," diyorum ama bana sinir bozucu, yatıştırıcı bir gülümsemeyle "*Tabii ki dostum,*" diyor. *Sen nasıl istersen.*

"Öyle değil," diye ısrar ediyorum. "Onunla hiç konuşmadım bile, ama dün gece onu gördüm ve sanırım ona vuruyor. Sadece onun hakkında ne bulabileceğinizi bilmek istiyorum."

Simona ile paylaştığı odalara gitmek için yanımdan geçerken omzuma vuruyor. "Bana birkaç dakika ver, bulduğum her şeyi sana göndereceğim."

"Sağ ol kardeşim," diyorum, umarım sonunda pişman olmam. Onu araştırmam için bir neden yok, onu hala elde edemediğim gerçeği dışında

lanet olası kafamdan. Dün gece üzerinde iki beden büyük gibi görünen bir sweatshirt vardı ve kapüşonunu çekmişti ama yanağının kızardığına ve morarmaya başladığına yemin edebilirdim. Belki de sadece ışık oyunuydu.

Kendime Danil'e sadece beni kamyonetiyle takip ettiği için sorduğumu söylüyorum ama bunun saçmalık olduğunu biliyorum. Onu merak ediyorum ve daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Bu kadar basit. Bu sinir bozucu ifşaatla birlikte bir şişe su alıp üst kata çıkıyorum. Buradaki büyük odalardan birini ev spor salonuna dönüştürdük ve zamanımın çoğunu burada geçiriyorum. Takım elbisemi hemen bir çift egzersiz şortuyla değiştiriyorum ve bir çift eldiven alıyorum. Yumruklamaya başlıyorum ve Danil'in bana e-posta ile bilgi gönderdiğini bildiren telefonumun sesini duyana kadar durmuyorum.

Terli vücuduma ve başıma bir havlu geçirdikten sonra telefonumu elime alıyorum ve hızlıca e-postayı açıyorum.

"Jolene Rousseau," diye fısıldıyorum, ehliyet fotoğrafına bakıyorum ve on sekiz yaşından büyük olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. On dokuz hâlâ çok genç ama en azından yasal. Önemli değil, kendime hatırlatıyorum. Onunla hiçbir şey yapmayı planlamıyorum. Onu bir daha göreceğimden de şüpheliyim. Yine de gözlerimi onun güzel yüzünde gezdirmeden edemiyorum. Siyah saçları, ela gözleri ve gördüğüm en güzel ağzı.

Dizlerinin üzerinde, o tatlı dudaklarını sikimin etrafına sararkenki düşüncelerini bir kenara iterek, bilgilerin geri kalanına bakıyorum. Babası ve ağabeyiyle yaşıyor, yerel liselerden birinden mezun olmuş, kayıtlı bir işi yok, vergi kaydı yok ve sosyal medyası yok. Ağabeyinin yaptıklarına bakarak, ona yardım ettiğini ve kazancından küçük bir pay aldığını tahmin ediyorum. Kötü bir dövüşçü değil. Benimle karşılaştığı maçlar hariç, her maçı kazanıyor. İyi para kazanıyor olmalı.

Başka bir şey olmadığı için hayal kırıklığına uğrayarak sayfayı kaydırıyorum ve en altta Danil'in mesajını görüyorum.

Kızın hakkında bulabildiğim her şey burada. Fazla bir şey yok ama görebildiğim kadarıyla bekar.

Küstah piç kurusuna başımı sallıyorum ve duşa doğru ilerlemeye başlıyorum. Bu gece tekrar dövmüşmeye gitmeyi planlamamıştım ama gidebilirim. Kendime bunun sadece Alessi ailesiyle olan yeni anlaşmamızdan dolayı heyecanlı ve sabırsız hissettiğim için olduğunu söylüyorum, yoksa benim için çok genç olan birini bir kez daha görmeyi umduğum için değil.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

OceanofPDF.com

Jolene

"G oddammit," diye inleyerek aynada her geçen saniye daha da kararan siyah gözüme bakıyorum.

Bu sabah mutfağa girdiğimde

Nikki'yle olan kardeşinin bugün iyi bir ruh halinde olabileceğini düşündüm. Hayranları genellikle ertesi sabah kahvaltıya davet edilmez ama onun davet edilmediği hemen anlaşıldı. Sadece henüz gitmemiştir. Sebastian ikinci kahvesini içtiğinde sabrı tehlikeli bir şekilde tükenmişti. Ben köşede oturmuş nefes almaya bile cesaret edemezken, Nikki telefonunda izlediği aptal bir video hakkında kıkırdıyordu, makyajı dün gecedен kalmaydı ve kardeşimin çok çabuk sinirlenmesinden tamamen habersizdi.

Eli mutfak masasına çarptığı anda ikimizin de boku yediğimizi anladım. O hızlı bir ters yumruk yedi, ben de gözüme bir dirsek yedim. Çok daha kötüsü olabilirdi. Hayatım ne zaman morarmış bir göze bakıp daha kötüsü de olabilirdi diye düşünecek kadar iç karartıcı oldu bilmiyorum ama işte buradayım. Makyaj malzemelerimi alıp koyu morlukları ve şişmiş deriyi kapatmak için elimden geleni yapıyorum.

Yüzümü inceliyorum ve derin bir iç çekiyorum. Bunu saklamanın bir yolu yok. Bu gece evde kalıp kalmamayı tartışıyorum. Kardeşim kavga etmiyor, bu yüzden gitmem için hiçbir neden yok. Lev dışında hiçbir neden yok. Bazen iki gece üst üste gidiyor ve eğer ortaya çıkarsa orada olmak istiyorum. Yine de gölgede kalacağım, lanet olsun. Zavallı bir sapık gibi onu gözetlemeye devam edeceğim. Bu daha çok benim tarzım, ne yazık ki.

Kardeşimin kulüplere gittiğinden emin olduktan sonra babamı kontrol etmek için oturma odasına giriyorum. En sevdiği koltuğuna yayılmıştı,

bir beyzbol maçı izlerken.

"Selam baba," diyorum ve bir yanıt alamayınca şaşırıyorum. Babamın bana karşı tamamen kararsız olması eskiden canımı yakardı. Eskiden çok acırdı ama şimdi sadece donuk bir sızı.

"Biraz dışarı çıkacağım," diye tekrar deniyorum.

Bu sefer şaşkın bir homurtu ve "Bunu bana neden söylüyorsun? Maçı izlemeye çalışıyorum."

Bu kadar tuhaf biri olmama şaşmamalı. Beni yetiştiren bu pislik yüzünden normal bir insana dönüşme şansım yoktu. Ve bu boktan yetiştirilme tarzı yüzünden şimdi normal bir on dokuz yaşındaki gibi dışarı çıkıp kendi yaşında biriyle tanışmak yerine karanlık bir köşeden muhteşem bir adamı süzmeye gidiyorum.

Babama sırtımı dönerek kamyonetinin anahtarlarını aldım ve evden çıktım. Acele etmiyorum ve akşam yemeği yemediğim için yolda durup birkaç taco alıyorum. Deponun dışında Lev'in motosikletini görüyorum ve yakınına park ediyorum. İçeri girip girmemeyi tartışırken yavaşça tacolarımı yiyorum, bu da tüm bu durumu daha da üzücü hale getiriyor, sanki daha önce hiç ulaşmayı başaramadığım yeni bir acınası seviyeye ulaşmışım gibi. Bir ısırık daha alıp koltuğumda daha da alçalırken bunu tartışıyorum.

Taco'lar kolayca mideye iniyor ve ben farkına varmadan altı tanesini mideye indirmiş ve yanında aldığım büyük içkiyi de bitirmiş oluyorum. Tam geceyi bitirmek üzereydim ki Lev'in güçlü bedeni kapı aralığını doldurmadan hemen önce yan kapının açıldığını gördüm. Onu nerede görsem tanırım. Sadece boynundaki çizgilere bakarak bile onu seçebilirdim. Bu adamın her santimini ezberledim. Ne yazık ki her santimini değil, ama görebildiğim her santimini.

Eğilip bisikletine binmesini izliyorum, bu gece yine yalnız olduğu için minnettarım. Bu sefer o giderken ben de peşinden gidiyorum ve bu geceyi sonuna kadar götürüyorum. Sebastian bu sabah bana en yeni morarmış gözümü verdiğinde, bir plan oluşmaya başladı. Çılgınca, tamamen ve tamamen çılgınca, ama işe yarayabilir. En azından denemek zorundayım çünkü kendim daha iyi hale getirmediğim sürece hayat benim için asla daha iyi olmayacak.

Siyah motosikletini takip ederek, dün gece gittiği yoldan onu izliyorum. Bu kez karanlık sokakta gözden kaybolduğunda kamyonetimden inip peşinden gidiyorum, umarım bu işin sonu soyulmamla ya da daha kötüsüyle bitmez. Köşedeki adamlar yine döndüler ama hiçbir şey söylemiyorlar. Sadece dudaklarında sırtarak uzaklaşmamı izliyorlar ve

başlarını hafifçe sallıyorlar. Evet, ben de bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum.

Ara sokağa girdiğimde ne bekleyeceğimi bilmiyorum ama Lev'in etrafını saran bir grup fahişeyi izlemek öyle bir şey değil. O kadarını biliyorum. Onu hiç takip etmemiş olmayı dileyerek kıcıımı geri çekip buradan çıkmak üzereyim çünkü eğer cidden pis bir ara sokakta onu becermeleri için kadınlara para verecekse, buna tanık olmak istemediğimden eminim.

"Sammy nasıl?" Lev'in sorduğunu duydum. "Sana bahsettiğim kliniğe götürdün mü onu?"

Kadın, Lev'in uzattığı parayı alarak, "Evet," diyor. "Haklıymışsın. Kulak enfeksiyonuymuş, onun için bana biraz ilaç verdiler. Şimdi daha iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor Lev diğer kadınlara seks, ahlaken gri bir Robin Hood gibi para dağıtırken.

Neler olup bittiği konusunda o kadar şaşkın ve kafam o kadar karışık ki, arkasını dönüp bana baktığında kaçıp saklanmaya fırsatım bile olmuyor. Gözlerini üzerimde gezdiriyor, beni burada gördüğüne hiç şaşırması gibi görünmüyor, sonra kadınlara dönüyor ve onlara veda etmeden önce parasının geri kalanını dağıtıyor. Bana doğru yürümeye başladığında ayaklarım kirli sokağa yapıştı. Kaçmak istiyorum. *Koşmalıyım* ama hareket edemiyorum. Tam önümde durana kadar yürümeye devam ediyor. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım ve tahmin ettiğimden çok daha iri. Vücudu benimkini tamamen gizliyor. Üzerimde yükseliyor, benden bir karıştan daha uzun ve beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor.

"Neden beni takip ediyorsun?"

"Ha?" Diye soruyorum, keşke altı taco ve büyük bir kolayı mideye indirmemiş olsaydım, çünkü her şey tekrar ortaya çıkmakla tehdit ediyor. Üzerimde dün geceki eşofman üstümün aynısı var, kapüşonunu aşağıya çekmişim ve dehşet içinde aşağıya baktığımda taco sosunun lekesini görüyorum.

Yüce İsa.

"Neden beni takip ediyorsun?" diye tekrar soruyor ve tek düşünebildiğim sesinin tahmin ettiğim kadar seksi olduğu. Beni mırıldanmaya ve kızgın bir kedi gibi ona sürtünmeye iten süper erkeksi bir şekilde derin ve asla doyamayacağım seksi bir Rus aksanıyla karışıyor.

Parmaklarını yüzüme yaklaştırarak beni düşüncelerimden sıyrıyor ve yerin yarılıp beni yutmasını dilememe neden oluyor.

"İyi misin?"

Sokak karanlık, birkaç metre arkamdaki loş sokak lambasından başka bir şey yok, ama yine de göz kamaştırıcı bir spot ışığı altındaymışım gibi hissediyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar aptal hissetmemiştim, ki bu da bir şey söylüyor.

"Özür dilerim," diyebildim sonunda, sesim sessiz ve titrekti ve olmak için çok uğraştığım korkusuz kadın gibi değildi.

"Ne için?"

"Seni takip ettiğim için."

"Neden beni takip ettin?"

Bir elini çenesinde gezdiriyor, gözlerim yaptığı her hareketi takip ediyor ve dudak halkasının parıltısını gördüğümde dizlerimin bağı çözülüyor.

"Sana bir şey sormak istiyorum."

"Bunu depoda yapamaz mıydın?" "Depoda olduğumu nereden biliyorsun?"

Bana küçük bir tebessüm ediyor. "Bu işte çok kötüsün, Jolene."

Adımı onun güzel ağzından duymak beni çok şaşırtıyor, tıpkı onun da bildiği gibi. "Adımı nereden biliyorsun?" diye soracak kelimeleri bulmam birkaç saniye alıyor.

"Dün gece beni takip ettin." Geniş omuzlarını silkiyor. "Nedenini bilmek istedim. Bunu sana ağabeyin mi yaptırdı?"

Durduramadan sert bir kahkaha attım. "Hayır, Bastian burada olduğumu bilmiyor ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Bana tehlikeli bir sokakta beni takip etmeni gerektirecek kadar önemli ve gizli ne sormak istiyordun?"

Etrafıma bakıyorum, fahişelerin hepsinin gittiğini ve artık yalnız olduğumuzu fark ediyorum. Eğer şehirdeki en iyi dövüşçünün yanında olmasaydım dehşete düşerdim çünkü buralarda saklanacak çok fazla karanlık yer var ve başım ciddi bir belaya girebilirdi. Yine de onun yanında kendimi tamamen güvende hissediyorum.

Ona bakıyorum ve kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Bana nasıl dövüşüleceğini öğretmeni istiyorum."

Sebastian'ın ona sorduğumda bana her zaman attığı sert kahkahayı duymak için kendimi hazırlıyorum ama o kahkaha hiç gelmiyor. Lev bir elini siyah saçlarında gezdiriyor ve beni inceliyor.

"Neden? Para için mi dövüşmek istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman neden sana dövüşmeyi öğretmemi istiyorsun?"

İçimi çekiyorum ve ellerimi kapüşonumun cebine sokuyorum. "Sadece yapıyorum. Bana öğretecek misin, öğretmeyecek misin?"

Ses tonum karşısında delinmiş kaşlarını kaldırıyor ve ben hareket etmeyi düşünmeden aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzümü avuçluyor. Dudaklarım kısmen şaşkınlıktan, kısmen de ellerinin tenimde olmasından dolayı içime dolan sıcaklıktan dolayı bir nefesle ayrılıyor. Ne kadar güçlü olursa olsun, sert bir dokunuş bekliyorum ama kapüşonumu geri çekip beni daha iyi görebilmesi için yüzümü ona doğru eğerken düpedüz şefkatli davranıyor. Loş sokak lambası yeterli olmalı, çünkü gözleri yüzümde gezinirken çenesinin nasıl gerildiğini görüyorum. Dünkü ters vuruş, gözümün etrafındaki renkle eşleşecek şekilde güzel bir mor tonuna dönüştü. Buna kapüşonumu boyayan taco sosu da eklenince, başa çıkılamayacak kadar seksi oluyorum.

Başparmağını nazıkçe morarmış yanağımda gezdirdiğinde yumuşak bir inilti çıkararak neredeyse kendimi daha da utandırıyorum.

"Sana vuruyor."

Bu bir soru değil, o yüzden cevaplamaya zahmet etmiyorum. İkimiz de gerçeği biliyoruz. Beni bırakmadan önce yüzümü birkaç saniye daha ellerinin arasında tutuyor. Dokunuşunun sıcaklığı gidince kendimi üşümüş ve itiraf etmek istediğimden daha yalnız hissediyorum.

"Beni takip edin." Yanımdan geçip gidiyor ve ben de hemen onun yanına düşüyorum. Uzun adımlarına ayak uydurmak için acele etmem gerekiyor ve babamın kamyonetine geldiğimizde bana elini uzatıyor. "Anahtarlarını ver."

Ona anahtarlarımı verdim çünkü Lev size bir şey yapmanızı söylediğinde onu görmezden gelmenizi imkansız hale getiriyor. Anahtarları vermeden önce düşünmeme bile gerek kalmadı. Tuğla duvara yaslanmış bir grup adamın yanına doğru yürümesini izliyorum. Lev yaklaştığında adamlar doğruldu. Ukala gülümsemeleri ve sırtışları gitmişti. Ondan ölesiye korkmuş görünüyorlar. Adamlardan birine kamyonumu geri götürmesini söyleyip ona adresimi verdikten sonra biraz para uzattığında gözlerim açılıyor.

"Ne yapıyorsun?" Bana döner dönmez ona tıslıyorum. "Sorun yok. Kamyonun geri döndüğünden emin olacak ve anahtarlar koltuğun altında."

"Gerçekten yapacağını nereden biliyorsun? Kamyonu çalınırsa babam beni öldürür." Sonra da ekliyorum: "Ayrıca rastgele bir adamın adresimi bilmesi beni deli etmiyor ve sen bunu nereden biliyorsun?"

"Araştırmamı yaptım. Kamyonet iyi olacak ve o adamı bir daha asla görmeyeceksin." Hala ikna olmamış görüldüğümde, "Güven bana." dedi.

Ona bakıyorum. Artık daha parlak ışıklar altında olduğumuz için yüzü kolayca görülebiliyor ve onu görmek kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Bu adamı tanımıyorum ama nedense doğru söylediğini biliyorum. Hafifçe başımı salladığımda, motosikletini park ettiği yere kadar onu takip etmemi işaret ediyor. Arkaya takılı yedek kaskı alıp koltuğu kaldırarak bir rulo siyah koli bandı çıkarmasını sessizce izliyorum. Şeritleri soyup vizöre yapıştırmaya başladığında daha fazla sessiz kalamıyorum.

"Yanında her zaman bir rulo koli bandı taşır mısın?" "Düşündüğünden daha çok işe yarıyor."

"Neden dışarıyı göremeyeceğim şekilde yapıyorsun?"

"Çünkü insanları evime geri getirmiyorum. Eğer sana öğreteceksem, bunu orada yapmalıyım. Depoda ya da buradaki spor salonlarından birinde yapabiliriz ama Sebastian'ın bunu öğrenmesi riskini almak istemiyorum." Açık mavi gözlerini benimkilere diyor. "Bu senin için pek iyi olmaz."

Buna itiraz etmiyorum ama ne zaman susacağımı bilemediğim için ekliyorum: "Bu motosikletin arkasına bindirdiğin onca kadın varken kaskta hiç koli bandı kullanmadın."

Başını çevirip bana bakarken parmakları hareketsiz. Hafifçe eğilmiş olması bizi çok daha yakın bir seviyeye getiriyor. Öne doğru eğilip dilimi dudağındaki piercingin üzerinde gezdirme dürtüsüne direniyorum, ama zar zor.

"Birileri beni birkaç gecedен çok daha uzun süredir izliyor." Arkasını dönüyor ve kaskını bantlamaya devam ediyor. Başka bir şey söylemiyorum çünkü kendimi yeterince utandırdığım açık.

İşi bittiğinde ve bunu takarken bir bok göremeyeceğimden emin olduğunda, bana uzatıyor ve "Bunların hiçbirini evime götürmedim" diyor.

Gülümsememi engellemek için dudağımı ısıriyorum ama gördüğünü biliyorum çünkü ağzının köşesi birazcık yukarı kalkıyor. Kaskı takıyorum ve hemen etrafım zifiri karanlıkla, kapkaranlık bir hiçlikle çevriliyor ve bu beni tökezletecek kadar kafa karıştırıcı. Güçlü eller omuzlarımı kavırıyor, beni yerimde tutuyor ve az önce kendimi ne kadar büyük bir beceriksizliğe açtığımı anlıyorum. Tek düşündüğüm bana birkaç yumruk atmayı öğretmesi ve belki de kığımın tekmelenmesini engelleyecek kadar iyi blok yapabilmemdi, ama yakın fiziksel teması düşünmemiştim ve kesinlikle beni evine geri götürmesini ya da vücudum sıkıca onunkine bastırılmış halde motosikletinin arkasına binmeyi düşünmemiştim.

"Ben bisiklete bineceğim, sonra da sana yardım edeceğim. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve kaskımın tepesine yumuşak bir dokunuş yaptığında, karanlık kozamın içinde gülümsüyorum ve bu kaskı takan diğer tüm kadınları düşünmemeye çalışıyorum. Önemli değil, diyorum kendime. Şu anda onu takıyorum ve önemli olan tek şey bu, sadece bu gece için olsa bile. Bu hala onunla geçirdiğim bir an ve bu anı onun birlikte zaman geçirdiği çok daha güzel kadınları düşünerek boşa harcamayacağım. Yine de bunu yapmamak çok zor ve düşüncelerim kontrolden çıkmaya başlıyor, ta ki ellerini kalçalarımnda hissedip beni bisiklete doğru yönlendirene ve beynimin psikotik saçmalıklarını durdurana kadar.

"Bana tutun ve bacağını yukarı kaldır."

Bana ikinci kez sormasına gerek yok. Ellerimi hâlâ bana dokunduğu yerin üstüne koyuyorum ve parmaklarımı onun delicesine kaslı kollarında gezdiriyorum. Üzerinde bir tişört var ve ben de bundan sonuna kadar faydalaniyorum. Bu, kıcıımın bu pozisyonda olduğu tek an olabilir ve ben de bundan sonuna kadar yararlanmak istiyorum. Hayatımın geri kalanında bu anıyla yaşayacağım. Parmaklarım gömleğinin kumaşına değene kadar kollarının çıplak teninde geziniyor. Parmaklarımı geniş omuzlarına geçirerek onu kaldıraç olarak kullanıyorum ve bacağımı bisikletin üzerine kaldırıyorum.

"Daha önce hiç bisiklete bindin mi?"

"Hayır." Sesimi beni duyabileceği kadar yükseltiyorum.

Ayaklarımı olması gereken yere koyduğunu hissediyorum ve sonra ellerimi tutup çok sıkı beline doluyor.

"Sakin bırakma," diyor ve bunu bana söylemek zorunda kalmasının saçmalığına neredeyse güleceğim. Bu yolculuk bittiğinde beni onun muhteşem bedeninden ayırmak zorunda kalacak.

Motosikleti çalıştırdığında ona daha sıkı sarılıyorum ve motorun gürültülü sesi etrafımızdaki boşluğu dolduruyor. Motorun hareket etmeye başladığını hissetmeden önce ellerimi yumuşak bir şekilde okşayarak beni şaşırtıyor. Görüşüm elimden alındığında tek yapabildiğim ona sarılmak ve bir motosikletin arkasında ateşli bir ölümü hayal etmemeye çalışmak. Ne kadar hızlı gittiğini bilmiyorum ama hızlı gibi geliyor, gerçekten çok hızlı ve trafiğe girip çıktığımızı söyleyebilirim. Tüm bu diğer araçlara ne kadar yakın olduğumuzu ve onlarla aramda kesinlikle hiçbir şey olmadığını düşünmemek için çok uğraşıyorum. Eğer bu lanet motordan düşersem, ölürüm.

Onu sıkıca kavrayarak kaskın yan tarafını sırtına bastırıyorum ve tüm odağımı ona veriyorum. Ne kadar korktuğumu hissetmiş olmalı çünkü

arkasına uzanıp kalçamı yumuşak bir şekilde sıkıyor. Bu tatlı dokunuş karşısında tüm bedenim ona karşı eriyor. Korktuğumda birinin beni rahatlatması bana çok yabancı ama güzel bir şey. Çok hoş. Buna alışma, diye uyarıyorum kendimi. Vedalaştığında ve onu bir daha göremediğimde daha da zorlaşacak. En azından bu kadar yakın değil. Gölgelerden onu gözetlemeye, başka kadınlarla gezmesini izlemeye, on dokuz yaşındaki zavallı bir bakire gibi bu anın hatırasıyla yaşamaya geri döneceğim.

Sert karın kaslarının tepe noktalarını ve oluklarını çok belli etmeden ezberlemeye çalışırken kaskın içinde ağır bir iç çekiyorum. Vücutlarımız arasında bir gram bile boşluk yok ve bu benim için saf cennet. O muhtemelen parçalanıyormuş gibi hissediyor ama benim oturduğum yerden bu saf bir mutluluk.

Birkaç dakika sonra motor yavaşlıyor ve beni ona karşı daha da zorlayan bir tepeden aşağı inmeden önce sola döndüğümüzü hissediyorum. Tekrar düzleştirmiş, motor durmadan önce daha da yavaşlıyor. Onu bırakmaya hazır değilim, bu yüzden bırakmıyorum. Motoru durdurana kadar onu sıkmaya devam ediyorum ve sessizlik ve benim çok ağır nefeslerimden başka bir şey yok.

Ellerimi tekrar sıkmadan önce attığı yumuşak kahkahayı duyuyorum. "Biz buradayız. Artık bırakabilirsin."

İstemiyorum ama gururum ona tutunmaya devam etmeme izin vermiyor, bu yüzden yavaşça bırakmadan önce son bir kez sıkıyorum.

"Kaskımı çıkarabilir miyim?"

"Hayır."

"Sürekli bunu mu giydireceksin bana?" "Hayır."

"Sen bir bilgi pınarısın Lev," diyorum ve o da derin bir kahkaha atarak beni şaşırtıyor. Kalçamı okşayarak ayağa kalkmam gerektiğini söylüyor, ben de denge için ellerimi ondan ayırmıyorum ve dikkatlice bisikletten iniyorum. O da peşimden geliyor ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni ileriye doğru yönlendiriyor. Aptal gibi görünüyor olmalıyım, ama önümde ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden sonunda pes edene kadar adımlarım yavaş ve garip. Omzumu sıkarak beni durduruyor, önüme geçtiğini duyuyorum ve tepki verecek zaman bulamadan elleri belimi kavrayıp beni yukarı kaldırıyor.

"Ne oluyor be?" Göğüslerimiz birbirine bastırılmadan ve kolu kıcımın altına girmeden hemen önce söylemeyi başarıyorum.

"Böylesi daha kolay," diyor ve yürümeye başlıyor.

Kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum, kask yüzümü kapattığı için minnettarım. Öyle olmasaydı, yüzümü boynuna gömeceğimi, kokusunu içime çekeceğimi ve dövmeli boynunda bir çizgi yalayacağımı biliyorum. Ve bu utanç verici olmaz mıydı?

Rusça konuşmaya başladığını duymak beni şaşırtıyor ve telefonda olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. O seksi dili konuşurken yürümeye ve bana sarılmaya devam ediyor ve bu sanki sadece benim için yapılmış kendi kokteyl afrodizyağım gibi.

Telefonunu arka cebine koyduğunu hissediyorum ve sonra bir çınlama sesi duyuyorum ve bir asansöre adım atıyor olmamız gerektiğini anlıyorum. Hareket etmeye başladığını hissettiğimde, "İçeri girip değerli eşyalarını çalmayacağımı biliyorsun, değil mi?" diyorum.

"Mesele o değil. Burada kardeşlerimle birlikte yaşıyorum. Bu sadece benimle ilgili değil.

Dövüşmeyi öğrenmene yardım edeceğim ama ailemi riske atmam."

"Bana güvenmiyorsun," diyorum, bariz olanı söyleyerek. Acıtıyor ama benimle daha yeni tanıştı. Bana güvenmesi için hiçbir sebep yok.

"Kardeşine güvenmiyorum," diyor. "Senden bilgi alıp benim ve ailemin peşine düşmeyeceği konusunda ona güvenmiyorum. Bu riski göze alamam."

"Ona asla bir şey söylemem," diyorum.

Tek söylediği "İsteyerek değil," ve ben de buna itiraz edemiyorum. Kardeşim Lev'in nerede yaşadığını bildiğimi öğrenirse, bu bilgiyi almak için beni dövmesi mümkün ve buna dayanabileceğimin garantisi yok. Sebastian Lev'den nefret ediyor ve ona evde saldırarak üstünlük sağlayabileceğini düşünseydi, bunu yapardı.

Kapılar açıldığında Lev beni asansörden çıkarıp yürümeye devam ediyor. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok ama yemin ederim gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Lev Rusça bir şeyler söylüyor ve başka bir adamın ona cevap verdiğini duyduğumda vücudum kaskatı kesiliyor. Az önce neye sürüklendiğime dair hiçbir fikrim yok ve görme yetim elimden alındığı için kendimi tamamen savunmasız hissediyorum.

Lev gerildiğini hissediyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Sorun yok. Burada güvendesin."

Ona inanıyorum. Belki aptalcaydı, belki de inanmamalıydım ama inanıyorum. Hepsi Rusça konuşan birkaç adamın sesini duyuyorum, sonra birkaç kahkaha duyuyorum, ardından Lev daha sert bir tonda başka bir şey söylüyor ve kahkahalar artıyor, sonra tekrar yürümeye başlıyoruz. Bir kat merdiven çıkıyoruz ve o, fazladan çıktığımız için en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor.

tuttuğu ağırlık. Kaslarının vücudumdaki hareketleri dikkatimden kaçmıyor. Tek düşünebildiğim bu ve bacaklarımı onun etrafında sıktığımda yumuşak bir kahkaha daha atıyor. Onu bu kadar eğlendirdiğim için çok heyecanlıyım.

Bizi birkaç basamak daha yukarı çıkarıyor ve arkamızdan bir kapının kapandığını duyduğumda beni yere bırakıp kaskımın tepesine bir kez daha vuruyor.

"Onu şimdi çıkarabilirsin."

Sert vücudunun bana karşı hissini ne kadar özlediğimi görmezden geliyorum ve parlak ışığa göz kırparak kaskı kafamdan çıkarıyorum. Lev önümde duruyor, her zamanki gibi çok lezzetli görünüyor ve bakışlarımı ondan ayırıp içinde bulunduğum odaya baktığımda elimde olmadan alçak sesle "Lanet olsun" diyorum.

Oda çok büyük ve tavandan tabana pencereler gün boyunca müthiş bir manzara sunuyor olmalı. Tavandan sarkan kum torbaları, köşede birkaç koşu bandı ve daha önce bir yerde hiç görmediğim kadar çok ağırlık kaldırma ekipmanı var. Tanrım, bu kadar kaslı olmasına şaşmamalı. Bir insanın ihtiyaç duyabileceği her şey var.

"Lanet olsun," diyorum çünkü tekrarlamakta fayda var.

"Beğendiğine sevindim," diyor ve yanımdan geçip yerde minderlerin olduğu bir alana doğru yürüyor. Beni yanına çağırıyor ve birden bunun gerçekten olduğunu anlıyorum. Şehrin en iyi yeraltı dövüşçüsü Lev Melnikov'dan ilk dövüş dersimi almak üzereyim.

Ona doğru yürüyorum, ondan gelecek bir yumruğun hayatımı sona erdireceğinin tamamen farkındayım. Ondan birkaç metre uzakta durduğumda, ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim olmadan başımı kaldırıyorum.

"Vur bana," diyor ve ben durduramadan gülüyorum.

O delinmiş kaşlarını yine bana doğru kaldırıyor. "Bu neden komik?" "Sana vuramam."

"Tabii ki yapamazsın ama denemeni istiyorum. Neyle çalıştığımı görmek istiyorum."

"Fazla bir şeyle çalışmıyorsun," diye mırıldanıyorum ve sonra ellerimi kaldırıp yumruk atmak için elimden geleni yapıyorum.

Açıkça gülmeyecek kadar nazik ama yanaklarım alev alev yanarken dudağının seğirdiğini görüyorum.

"Ağabeyin sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

"Sebastian bana nasıl dövüşüleceğini öğretmeyi reddediyor. Sanırım öğretirse benim de karşılık vereceğimden korkuyor."

"Lanet olası amcık," diye homurdanıyor Lev ve sonra bir adım daha yaklaşıyor. Ellerimi tutuyor ve yukarı kaldırıyor. "Ellerin burada kalsın, ufaklık. Her zaman yüzünü koru."

Lakaba gülümsüyorum ve ellerimi yumruk yapıp yüzümü korumak için yukarıda tutuyorum.

"Ve ellerini böyle tutma yoksa yumruk attığında parmaklarını kırarsın."

Parmaklarımı dikkatlice istediği gibi yerleştiriyor ve sonra bir adım geri atıyor.

"Daha iyi. Şimdi bir yumruk daha at."

Yapıyorum ve hala berbat olsa da, en azından yüzümü korumak için diğer elimi yukarıda tutmayı hatırlıyorum. Fark ediyor ve gülümsüyor.

"Yumrukların üzerinde biraz çalışman gerekiyor, özellikle de senden çok daha büyük birini durdurmak istiyorsan."

Bir çift boks eldiveni aldı ve kum torbalarından birine doğru yürümeden önce bana uzattı. Onları giydim ve takip ettim. Çok büyükler ama işe yarayacaklar.

"İzle beni." Ellerini havaya kaldırıp öyle bir yumruk atıyor ki, ağır torba sallanıyor ve asılı olduğu zincir takırdıyor. "Yumrukla birlikte vücudumun nasıl hareket ettiğini gördünüz mü? Kolumu öylece savurmuyorum. Kontrollü ve her şey birlikte çalışıyor. Vücudunuzun kaskatı kesilmesine asla izin vermeyin. Onunla birlikte hareket etmelisin."

Çantayı kapıp hareketsiz bırakıyor ve arkamdan yürüyor. Ellerini bileklerime dolayarak kolumu yavaşça hareket ettiriyor ve yumruk atacakmışım gibi geriye doğru çekiyor. Diğer eli kalçamı kavradığında şaşkın bir nefes alıyorum. Parmakları beni daha da sıkıyor.

"Devam et, *malinkaya*."

Sırtıma bastırıldığı göğsü, beni kavrayan güçlü elleri ve kulağıma çarpan nefesinin sıcaklığıyla azgın bedenimi zar zor bir arada tutuyorum ama onunla birlikte hareket ediyorum, bana nasıl hissetmem gerektiğini öğretirken yumruğu ağır çekimde atıyorum.

"Çok iyi," diyor ve beni bırakıyor. Önümdeki çantaya başıyla işaret ediyor. "Şimdi pratik yap."

Birkaç yumruk atıyorum, yavaş yavaş alışmaya başlıyorum. Devam ediyorum, biraz hızlanıyorum ve ağır nefes almam ve yüzümden ter damlaması hiç de uzun sürmüyor.

"Daha iyi," diyor ve başını sallayarak beni onaylayınca aptal gibi sırtıyorum. "Seni dövüşmek için eğitiyor olsaydım, o koşu bantlarından birinde çok zaman geçirmeni ve ağırlık kaldırmanı sağlardım, ama öğrenmen gereken en önemli şey kendini nasıl koruyacağını ve böylece kaçıp gidebileceğin."

"Anlaştık," diyorum çünkü depodaki bir sonraki dövüşçü olmak istemiyorum. Tek istediğim kardeşimi kışının üstüne yatırmak ve sonra da rüzgar gibi kaçmak.

"O yüzden beni alt etmeye çalış," diyor ve elleriyle yaklaşmamı işaret ediyor. "Ve kirli dövüşmekten korkma. Kışını korumak söz konusu olduğunda kural yoktur. Ne gerekiyorsa yap. Gözlere, buruna, kasıklara, boğaza, neye ulaşabiliyorsan ona saldır."

Tereddüt ediyorum, onu gerçekten incitebileceğimden korktuğum için değil, ama ya kazara incitirsem?

"Bu gerçekten çok tatlı," diyor yüzünde bir gülümsemeyle zihnimi okuyarak. "Kazara bile olsa bana zarar vermen mümkün değil, o yüzden bırak da alayım, *malinkaya*."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yumruk atarsan sana söylerim."

Ellerimi kaldırıyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. Hazırlanıyorum, elimdeki en iyi yumruğu atıyorum ve o da beni sinir bozucu bir sivrisinekmişim gibi savuruyor.

"Tekrar," diyor. "Durma."

Ben de yumruk atmaya başladım ve hiç durmadım. Ellerimi savuruyor, minder boyunca dönerken birkaç adım geri atıyor. Attığım her yumruktan kaçıyor ya da itiyor ve bu çok sinir bozucu. Bacağımı kaldırıp bacaklarının arasına tekme atmaya çalışmadan önce sinirli bir hırıltı çıkarıyorum. Kirli dövüşmem gerektiğini söylemişti.

Gülüyor ve tekmeyi engelliyor. "Güzel," diye övüyor ama sonra beni tutup döndürüyor ve sırtımı göğsüne yaslıyor. "Tekme atmak asla kötü bir fikir değildir ama ıskalarsan adamı daha çok kızdırırsın."

Ona doğru yığılıyorum, bitkin ve terliyim ve deodorantımın dayanmasını umuyorum.

"Yoruldu mu?" diye soruyor ve sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum. Mola vermeye bile gerek duymadan saatlerce dövüşebileceğine şüphe yok ama ben bu kadar yorucu bir antrenmana alışık değilim ve bu beni çok etkiliyor.

"Evet."

"Serbest kalırsan dinlenebilirsin." "Ha?"

Kollarını bana sıkıca doladı. "Özgür kal, *malinkaya*."

Dilimin ucuna *geliyor*, "*Bunu neden yapmak isteyeyim ki?*" diye sormak. Yine de direniyorum ve bunun yerine kurtulmaya çalışıyorum. Tutuşu demir gibi, nefes nefese kalana ve sinirlenene kadar ona karşı mücadele ediyorum, ama bunların hiçbiri ona bir şey yapmadı. Beni hâlâ aynı sıkılıkta tutuyor, nefes nefese bile kalmadım.

"Bu senin için nasıl gidiyor?" Başını eğdi, böylece ağzı kulağıma yaklaştı.

"O kadar da iyi değil," diye itiraf ediyorum.

"Daha akıllıca savaşı. Sudan çıkmış balık gibi çırpınmayın."

O haklı. Yaptığım şey beni bir yere götürmüyor. Eldivenleri çıkarıp bir kenara atıyorum ve nasıl kirli dövüşebileceğimi düşünmeye başlıyorum. Benim iki katımdan daha büyük bir adama karşı dövüşmeyi ancak bu şekilde kazanabilirim. Onun kolları belime sıkıca sarılınca ben de kendi kollarımı kaldırıyorum. Gözlerini tırmalamak ya da bir piercing'ini sökmeye çalışmak istemiyorum. Bunu yapmadan önce beni durduracağını biliyorum ama yine de denemek istemiyorum çünkü kazara ona zarar verme düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Bunun yerine, saçına yöneliyorum. Saçlarını her zaman biraz fazla uzun tutmuştur, bu yüzden saçımdaki ipeksi telleri avuçlamak ve sertçe çekmek kolaydır.

Beklediğim öfke hırıltısı yerine, kalçaları kıcıma doğru sallanırken kulağa tamamen zevkmiş gibi gelen seksi bir inilti çıkarıyor ve saçlarını çekmemden ne kadar hoşlandığını hissediyorum.

Vay anasını!

Penislerle ilgili hiç kişisel deneyimim yok ama hissettiklerimin normal olmasına imkân yok. Çok büyük ve çelik gibi sert. Ne yapacağımı bilemeden olduğum yerde donup kaldım.

"Aldırma," diye homurdanıyor, "ve benimle dövüş."

Ama bunu görmezden gelmek istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Saçlarını tekrar çekiyorum, nefes nefese kalmasına neden oluyorum ve kıcımla ona daha sert bastırıldığında, isteyerek görmezden geldiğim bir uyarı homurdanıyor. Yine de elimde değil. Sanki vücudumun şu anda kendi aklı var ve Lev'i istiyor. Kollarını etrafımda sıkıyor, ama saçlarını avuçlarken kıcımla ona sürtmeye devam ediyorum, anın içinde kayboluyorum, ona ait her şeyin içinde kayboluyorum. Kolonyasına karışan terinin kokusunu alıyorum ve bu düpedüz sarhoş edici, saf erkekliğin baş döndürücü bir karışımı ve beni neredeyse ihtiyaç, şehvet ve

Ona binmek için kontrol edemediğim ilkel bir dürtü var. Sanki insandan çok hayvana dönüştüm ve bunu dizginleyemiyorum.

Parmakları eşofmanımın altından kayıyor, kalçalarım giriyor, kontrol etmem için beni uyarıyor, ama bunu kontrol etmek mümkün değil. Şu anda tamamen aklımı kaçırmış durumdayım. Saçını bir kez daha çekiştirdiğimde adımı haykırıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şey. İçimde taşaklarının derinliğindeyken ve sertçe doruğa ulaşırken bunu söylediğini duymak için her şeyimi verirdim.

Nasırlı parmaklarının tenimi sıyırdığını hissettiğimde vücudumdan saf, çiğ bir ihtiyaç iniltisi yükseliyor ve tam yanacağıma ikna olduğum anda beni döndürüyor ve duvara yaslanana kadar geriye doğru yürütüyor. Her iki bileğimi de tek eliyle kavrayıp başımın üzerinde tutuyor. Alnını benimkine dayayıp gözlerini kapatarak beni şaşırtıyor ve derin bir nefes alıyor.

Eline karşı mücadele etmiyorum. Beni duvara yaslamasına izin vermekten son derece memnunum. O kendini kontrol altına alırken, ben de onun bu kadar yakından görünüşünü içime çekiyorum. Koyu kirpikleri ve bronz teni, yüzünün alt yarısını kaplayan kirli sakalı ve dudakları, lanet olsun o dudaklar benim sonum olacak. Dudak halkası benimle alay ediyor ve ben daha iyi düşünmeden dilimi çıkarıp piercing boyunca gezdiriyorum. Açık mavi gözlerini açıyor, kalbim göğsümde çılgınca atarken ciğerlerimdeki nefesi emiyor. Lev'in bana zarar vermeyeceğini biliyorum, ama o vahşi ve tehlikeli bir adam ve bana attığı karanlık bakıştan sonra buradan uysalca çıkıp gitmem gerekiyor, ama ne kadar korksam da gitmek istemiyorum. Bu güçlü adamın önünden başka bir yerde olmak istemiyorum.

"Sana dövüşmeyi öğretmemi istemenin asıl sebebinin seni becermek olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Sözleri beni sersemletiyor ve canımı yakıyor; cevap vermem bir saniye sürüyor. "Ne?"

"Beni duydun. Gerçekten bunu mu umuyordun Jolene?" diye soruyor ve güçlü kalçalarından biriyle bacaklarımı ayırıp amıma bastırıyor. Kaçmadan önce zevk iniltisini ısıрма şansım olmuyor, bu da beni zaten hissettiğimden daha suçlu gösteriyor.

"Bu doğru değil," diyorum. Güçlü bir şekilde söylemek istiyorum, ama sadece titrek bir fısıltı ve Tanrı beni kızdırıyor.

"Peki bu ne? Kardeşine kızgınsın ve düşmanını becererek ondan intikam almaya mı çalışıyorsun?"

Başımı sallıyorum, dudağımı ısırıyorum ve boğazımdaki yanmayı ve gözlerimin sulanma tehdidini görmezden geliyorum.

"Ben bunu asla yapmam," diye fısıldadım.

"Hayır mı?" diye soruyor, parmaklarının arkasını yanağımda gezdirerek.

Dokunuşu tatlı, hatta nazik ve söylediği acımasız, alaycı sözlerle öyle çelişiyor ki. Kafam karmakarışık ve kalbim daha da kötü durumda ve bileklerimi bıraktığında düşünmeden hareket ediyorum. Bana az önce öğrettiği her şeyi yapıyorum ve onun mükemmel yontulmuş çenesine yumruk atıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

OceanofPDF.com

Lev

I Bana yumruk attığına inanamıyorum!

Eşit derecede şaşkın ve gururluyum ve tam da ona bir gözlerindeki dehşeti gördüğümde. O çöktü Kollarını vücuduna sarmış, hassas karnını korumaya çalışan bir savunma hareketi yapıyor ve bunu görmek içimi parçalıyor. Bu, buraya benimle oynamaya, kardeşini kızdırmak için beni kullanmaya gelen birinin duruşu değil. Bu davranışı biliyorum. Çocukken beynime kazınacak kadar çok gördüm. Bu, dayak yemeye alışmış bir kadın ve kendisini, kendisine doğru geldiğini düşündüğü yumruklara hazırlıyor ve ben hayatımda hiç bu kadar kötü bir şekilde kendi kıcımlı tekmelemek istememiştim.

Mümkün olduğunca tehditkâr görünmemeye çalışarak ellerimi kaldırıyorum. Ben onun üzerinde yükselirken ve ondan yüz kilo kadar daha ağırken bunu yapmak kolay değil. Üzerindeki devasa tişörtle bile hâlâ küçük, hatta çelimsiz görünüyor ve bu da tüm koruyucu içgüdülerimi ortaya çıkarıyor. Onları görmezden gelmeye çalışıyorum ama o iri, ela gözlerini bana çevirdiğinde ve ilk gözyaşı döküldüğünde, tüm savunmalarım parçalanıyor.

"Siktir," diye inleyerek ona doğru uzandım. Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama izin vermiyorum. Onu kucağıma aldım ve kendime doğru çektim.

"Sana vurduğum için özür dilerim." Nefesi yumuşak ve titrek ve boynuma çarpan sıcaklığı omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi gönderiyor.

"Bunu yaptığın için seninle gurur duyuyorum, *malinkaya*. Sakın özür dilemeye kalkma. İyi yumruktu. Bir dahaki sefere burnuna bir yumruk ya da taşaklarına bir tekme at ve sonra koşabildiğin kadar hızlı koş, tamam mı?"

Burnunu çekiyor ve başını sallıyor. "Tamam, ama bunu sana yapmayacağım."

"Az önce sana söylediklerimden sonra bunu yapmalısın."

Tereddüt ediyorum çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Kafamın içinde olup bitenleri açıklamamın bir yolu yok. Onu koruma arzum, morluklarını gördüğüm için duyduğum öfke, sikimi daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaçla sızlatması, hızlı bir sikiş istediği için beni kullanıyor olmasından duyduğum korku ve onu şu anda boktan hayatıma dahil edemeyeceğimi çünkü bunun çok tehlikeli olduğunu bilmem, hepsi onun ayaklarının altına serilemeyecek kadar çok.

Basitçe, "Senin de diğerleri gibi olduğunu düşünmekle hata ettim ve özür dilerim," demekle yetiniyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyor ama ben öyle olmadığını anlayabiliyorum. Ben bir göte dönüşür dönüşmez tüm mücadelesi bitti ve şimdi küçük bedeni benimkine yaslanmış durumda ve birkaç dakika önce şaha kalkıp bana yumruk atan küçük fişegi özlüyorum. Tanrım, bunun beni ne kadar sertleştirdiği hakkında bir fikri olsaydı, bu odadan çılgık atarak kaçardı.

Onu buzdolabına götürüyorum, bir şişe su alıyorum ve köşedeki sandalyeye oturuyorum, onu kucağımda tutuyorum. Şişeyi benden alıyor ve yaklaşık yarısını içiyor. İnce boynunu izliyorum ve zihnim hemen onun dizlerinin üzerindeki görüntülerine dönüyor, döllerimi yutarken boğazının elime karşı çalıştığını hissediyorum. Dilinin piercingimin üzerinde gezindiği anı neredeyse inlememe neden oluyor.

Taş gibi sertleştim, piercinglerim kotumun kumaşına baskı yapıyor ve shaftım boyunca yayılan küçük zevk şokları dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. Lanet olsun. Kıçını diğer uyluğuma koyuyorum, ama çok bariz olan sık izimi fark etmemesine imkân yok. Tam olarak fark ettiği saniyeyi biliyorum çünkü dolgun dudakları yumuşak bir nefesle ayrılırken yanakları güzel bir kızıl tonuna dönüşüyor.

Ne yapacağını merak ederek onu izliyorum. Çoğu kadının uzanıp beni yakalayacağı ya da üstüme çıkacağı ya da soyunmaya başlayacağı an bu ama Jolene su şişesiyle oynuyor, alt dudağını ısıyor ve başka tarafa bakıyor. Beni istediğini biliyorum. Onu minderde tutup nasıl dövüşeceğini öğretirken kendini kontrol edemiyordu ama şimdi kendini tutuyor ve ne kadar masum olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Sessizliği bir soruyla bozuyor. "Neden o sokaktaydın?" "İhtiyacım olmayan ya da istemediğim bir sürü para kazandım, bu yüzden onları dağıttım."

Ela gözleri benimkilerle buluşuyor ve o kadar yakın ki gözlerindeki altın rengi benekleri görebiliyorum. İçinde kolayca kaybolabileceğim gözler ve sadece bu düşünce bile

o tatlı kıcını üzerimden kaldırıp evine geri götürmeliyim.

"Yani fahişelere mi veriyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Onların benden daha çok ihtiyacı var ve hayatın ne kadar zor olabileceğini biliyorum. Bazıları muhtemelen sadece uyuşturucu için kullanacak, ama birkaçı sadece başka seçenekleri olmadığı için orada. Bakmaları gereken çocukları, onları buna zorlayan istismarcı erkekleri ve onlara çok fazla seçenek sunmayan hayatları var."

Uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına itiyorum, koyu renk saçlarının içinde çok fazla kıızıl olduğunu fark ediyorum, her şeyden çok kumral yapıyor. Tanrım, benim neyim var böyle? Göz rengi tonları ve saç rengindeki ince nüanslar gibi şeyleri fark etmiyorum. Bana bir dizi kadın verilse ve becerdiklerimi seçmem söylense, bunu yapabileceğimden gerçekten şüpheliyim. Dikkat etmiyorum. Bir amaca hizmet ediyorlar, sonra bitiyor ve unutuluyor. Bağlanmıyorum ve onları kucağıma alıp sarılmıyorum, sonra da kucağıma oturup sarılmalarına izin vermiyorum.

"Beni oraya kadar takip etmemeliydin. Orası senin için güvenli bir yer değil, özellikle de tek başına ve gece vakti," dedim.

"Seninle konuşmam gerekiyordu ve bunu depoda yapamazdım, birinin görüp kardeşime söylemesi riskini göze alamazdım."

Bir parmağımın arkasını kızaran yanağında gezdirdiğimde, gözlerini benimkilerle buluşturmak için çeviriyor. "Yumruk atmayı başırırsam bana o kelimenin ne anlama geldiğini söyleyeceğini söylemiştin."

Gülümsüyorum çünkü her ne kadar beni yere serecek bir yumruk olmasa da yine de acıtmıştı ve en önemlisi beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı ki bu çocukluğumdan beri kimsenin yapabildiği bir şey değildi.

"Sana zaten İngilizce öyle hitap ettim. Küçük olan anlamına geliyor." Bunun ilk kez kullandığım bir sevgi sözcüğü olduğunu ve başka hiç kimseye söylemeyeceğim bir şey olduğunu eklemiyorum.

Ağzının köşesi biraz yukarı kalkıyor ve bu lakaptan hoşlandığını belli ediyor. Bunu gizlemek için bir yudum daha su içiyor.

"Bana bir şeyler öğrettiğin için teşekkürler." Şişenin kapağını yerine takıyor ve kapüşonunun ipliyle oynuyor.

"Bir dersin yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu gecedен sonrasını pek düşünmemiştim," diye itiraf ediyor. "Meşgul olduğunu biliyorum. Seni rahatsız etmek istemem."

"Zahmetli bir iş olsaydı, teklif etmezdim."

"Senin gülünç derecede uzun hayran kitleni hayal kırıklığına uğratmak istemem." derken gözlerimi kaçırıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Beni izliyordun." "Gözden kaçırmak zor."

Gözlerini devirmesi de gözden kaçmıyor. Beni kadınlarla giderken görmüş olması ve bunun onu üzmüş olması beni rahatsız ediyor.

"Onlar umurumda değil." Elimi uzattım. "Telefonunu görebilir miyim?"

Yüzü daha da koyu bir renge bürünürken tereddüt ediyor, allık yakasından aşağı süzülüyor ve hantal sweatshirt'ünün içinde kayboluyor.

"Neden?"

"İçine numaramı yazmak istiyorum."

"Bana söyleyebilir misin ya da yazabilir misin?" Saçmalıyor ve açıkça rahatsız. "Ya da belki sana benimkini verebilirim? Cep telefonunuz yanınızda mı?"

Merakla elimi uzattım. "Telefonunu görebilir miyim, *Malinkaya*?"

"Görmemeni tercih ederim," diye fısıldıyor.

Gülüyorum, onun utancı beni çok meraklandırıyor. O şeyin üzerinde ne saklıyor?

"Söz veriyorum aramayacağım. Sadece numaramı eklemek istiyorum."

İç geçiriyor ve eşofmanının önündeki büyük cebe uzanıyor. Telefonunu çıkarıyor, kilidini açmak ve bana vermek için parmak izini kullanırken gözlerimden kaçıyor. Arka plandaki fotoğrafını gördüğümde her şey anlam kazanıyor. Bu benim fotoğrafım. Yaptığım birçok dövüştten birinin ardından deponun dışında motorsikletimin yanında duruyorum. Kaskımı takmak üzere yana bakıyorum ve tam ona bakıyormuşum gibi görüldüğüm anda beni yakaladı. Yine gölgelerde saklanıyor, gizlice fotoğraf çekiyor olmalıydı. Benim küçük sapığım.

Kendimi onun yerine koyduğumda "Ben onlar gibi değilim" diye fısıldıyor.

Gözlerine bakıp kaşlarımı kaldırdığımda ekliyor: "Senin hayranların, ben onlar gibi değilim. Bunu görüp benim de onlar gibi olduğumu düşünmeni istemiyorum."

"Senin onlar gibi olduğunu sanmıyorum." Mükemmel kıcını bana sürttüğünde aklımdan kısa bir süreliğine geçmiş olabilir, ama yanılmışım.

Su şişesiyle kıpırdanıyor ve ayaklarını yumuşak bir şekilde tekmeliyor, bir yandan da "Sadece seni izlemeyi seviyorum" diyor. Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Kulağa acınası geldiğini biliyorum ama seni izlemek çok güzel. Sen dövüşürken," diye iç geçiriyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor, "sihir gibi, Lev. Sen çok

Zarif ve odaklanmışsın ve kimsenin sana karşı şansı yok. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Duygulandım ve sessizliğe gömüldüm. İnsanlar bana baktıklarında bir haydut ya da becermek isteyecekleri tehlikeli bir adam görüyorlar. Zarafet ve sihir görmedikleri kesin. Tüm hayatımı savaşıarak geçirdim ve hiç kimse bunda bir güzellik görmedi. Şiddet, vahşet, hayvani bir öfke görüyorlar ama kesinlikle güzellik görmüyorlar. Elimi uzatıp yüzünü kavırıyorum ve hemen dokunuşuma doğru eğildiğini fark ediyorum.

"Ben senin için iyi değilim, *malinkaya*." İç çekiyorum, bunu söylemek zorunda olduğum için nefret ediyorum. "Ayrıntılara giremem ama benim hayatım senin dahil olman gereken bir şey değil. Sana dövüşmeyi öğretebilirim ve kardeşin ya da bir başkası sana bir daha elini sürerse beni arayacağına dair söz vermeni istiyorum ama ne kadar çok istesem de sana başka bir şey veremem."

Ona zarar vermek beni öldürüyor ama onu hayatıma sokamıyorum. Onu Kırmızı Engerek'in ya da seks ticareti yapan bu pisliklerin yanında düşünmek bile beni çileden çıkarıyor ve en iğrenç piçleri cezbetmek için sahte bir savaş başlattığımızda başımıza gelecekler buna dahil değil. Onu bu pisliğin yakınında tutamam. Onun için beladan başka bir şey değilim ve benim yüzümden zarar görürse kendimi asla affetmem. O benim için, yaşadığım hayat için, tüm bunlar için çok masum.

Konuştuğunda sesi ancak bir fısıltıdan öteye geçmiyor. "Bundan hiçbir şey beklemiyordum Lev. Bana yumruk atmayı öğretmeyi kabul edeceğini bile düşünmemiştim. Bu işe sıfır beklentiyle girdim, o yüzden endişelenmeyi bırakabilirsin."

Bir şey sormak istediğini anlayabiliyorum ve "Ne oldu?" derken başparmağımı alt dudağında gezdirmekten kendimi alamıyorum.

Gözlerime bakıyor ve bir elini karnıma koyuyor. "Muhtemelen bunu sormamalıyım ama sormazsam sonsuza kadar aklımdan çıkmayacak. Eğer her şey farklı olsaydı..." sözlerini bitirmiyor, sadece kara kaşlarını kaldırıyor ve gözlerindeki sıcaklığı fark etmemek imkânsız. Ne sorduğunu biliyorum ve işleri onun için kolaylaştırmak için yalan söylemeyi düşünüyorum ama yapamıyorum, bu yüzden ona gerçeği söylüyorum.

"O zaman gitmene izin vermezdim."

Gömleğimi tutuyor ve yumuşak bir şekilde başını sallıyor. Gözlerindeki acı şimdiye kadar yediğim tüm yumruklardan daha çok acıtıyor. Bunun için benimle kavga bile etmiyor. Bu, mutluluğa ve istediğini elde etmeye alışkın bir kız değil. Mutsuzluğa ve hayal kırıklığına alışkın, bu yüzden bunu duymak onun için sürpriz değil ve ben

nefret ediyorum. Beni bu kadar rahatsız etmesine şaşırdım. Umursamamam gerekirdi. Tanrı aşkına, onu çok az tanıyorum, ama umursuyorum ve bu beni rahatsız ediyor ve bunu inkar etmenin bir faydası yok.

"Sana başka bir şey sorabilir miyim?" diye fısıldıyor, hâlâ küçük eliyle gömleğimi tutuyor.

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin."

Hızlı bir nefes çeker ve "Bir öpücük." der. "Ne öpücüğü?"

Bana baktığında sesi yumuşak ve titrekti. "Bana bir öpücük verir misin?" Ben tereddüt edince nefes nefese devam ediyor. "Muhtemelen sahip olduğun onca kadından sonra bunun aptalca olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama sadece bir öpücük istiyorum, sana ait bir şey, sadece bana ait bir anı."

Ona hayır demeliyim. Onu kaldırmalı, sevimli kafasına yumuşak bir şaplak atmalı ve onu neşeli lanet yoluna göndermeliyim, ama yapmıyorum. Bunun yerine, yüzünü tutup onu daha yakına çekiyorum. Dudaklarımız neredeyse birbirine değecekken gözlerine bakıyorum, içlerindeki ham arzuyu, tam olarak benim hissettiklerimi yansıtan açlığı görüyorum.

"Bu sadece acıyı daha da artıracak," diye uyarıyorum onu. "Umurumda değil," diye fısıldıyor. "Beni öpmeni istiyorum."

Eğer bu alacağım tek öpücükse, her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum. Dudaklarını yalamasını izliyorum, ıslak dilinin bakışları sikimin pantolonumun içinde seğirmesine neden olurken, daha fazla pre-cum başımı ıslatıyor. Dikkatli olmazsam utanç verici bir ıslak lekeyle karşılaşacağım. Üzerimdeki etkisini anlamıyorum. Parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirip onu kendime çektiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Sanırım bu beni, seni incittiğinden çok daha fazla incitecek *malinkaya*," diye fısıldıyorum aradaki mesafeyi kapatmadan önce yumuşak dudaklarına.

Ağzını benim için açtığında çıkardığı tatlı inilti asla unutamayacağım bir şey. Şaşkınlık, özlem, hayal kırıklığı ve ihtiyaç dolu. Gömleğimi bırakıyor, avuç içleri boynuma dayanana kadar ellerini göğsümden yukarı kaydırıyor. Dilimi onunki boyunca kaydırduğimde tekrar inliyor ve bir avucunu yanağıma bastırmak için yukarı kaldırıyor.

Beni tatlı tatlı, neredeyse tereddütle öpüyor, sanki benim gibi bunun her anını ezberliyormuş gibi ve dudak halkamı keşfetmeye başladığında, bir inilti çıkarma sırası bende. Dili üzerinde geziniyor, metali nazikçe yokluyor, ona alışıyor ve ne kadar masum ve meraklı olduğu için başımı döndürüyor.

Dilini tekrar dudaklarımın arasından geçirip ağzımın çatısında gezdirerek bana şimdiye kadar tattırdığı en şehvetli yalamayı yaptığında, bir elimi eşofmanının altına sokup kalçasını kavıyorum ve onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum. Parmaklarım çıplak, pürüzsüz tenine değiyor ve tüm kontrolümü kaybetmeme saniyeler kaldığını biliyorum. Ondan çok şey istiyorum. Çok fazla şey istiyorum ve hiçbirine sahip olamıyorum.

Alt dudağını son bir kez emdikten sonra bir iniltiyle geri çekiliyorum, keşke onu kendime saklayabilseydim. Nefes nefese bir iç geçiriyor ve alnını benimkine yaslıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve bu benim kalbimi kırıyor. "Gitmeliyim. İstersen bir taksi çağırabilirim."

"Kesinlikle olmaz. Seni eve götürüyorum." Yüzünü kavıyorum, onu daha iyi görebilmek için yeterince geri çekiliyorum. "Orada güvende olacak mısın? Seni başka bir yere götürebilirim. Sana bir otel odası ayarlayabilirim. İstedğin kadar kalabilirsin."

"İyi olacağım," diyor hemen. "Ukala yorumlarımı kendime saklamakta zorlanıyorum. Sebastian mizah anlayışımı her zaman takdir etmiyor. Ayrıca benden nefret ediyor. Hep nefret etti."

"Neden senden nefret etsin ki?"

"Çünkü annemizi ben öldürdüm." Kıçı yanıyormuş gibi kucağımdan atlıyor ve telefonunu cebine geri sokuyor. "Gitmeliyiz."

Ayağa kalkarken elini tutup kendime doğru çekiyorum. "Annemi öldürdüm de ne demek?"

"Beni doğururken ölmüş." "Benim hatamdı ve bu yüzden benden nefret ediyor" diye eklerken gözlerimi kaçırıyor.

"Senin hatan değildi."

Bakışlarımı kaçırmaya devam edince, bir parmağımı çenesinin altına sokarak onu bana bakmaya zorluyorum. Tüm dikkatini bana verene kadar konuşmuyorum. "Bu senin hatan değildi. Sen bir bebektin. Bunun için seni suçladığına inanamıyorum. Baban ne diyor?"

"Hiç konuşmuyor. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor." "Oraya geri dönmeni istemiyorum."

Sert bir kahkaha atıyor. "Orası benim evim. Bildiğim tek yer ve ben senin sorunun değilim."

"Sen hiç sorun değilsin," diyorum ona.

"Aramızda hiçbir şey olamayacağını kendin söyledin, bu yüzden ben kendi hayatıma dönmeliyim, sen de kendi hayatına dönmelisin."

Arada sırada birlikte ders yaparız. Bu işler böyledir Lev."

Bana sadece ona söylediğim şeyi söylüyor, ama yine de bundan nefret ediyorum. Uzaklaşmaya çalıştığında, gitmesine izin veriyorum. Boş su şişesini fırlatıp atıyor ve koli bandıyla bantlanmış kaska uzanıyor, artık göremesin diye kafasına geçiriyor. Onun içinde ne kadar tatlı göründüğünü görmezden gelmeye çalışıyorum. Keşke onu duvara yaslayıp sikebilseydim, karanlıktan ve sikimin tatlı amına girme hissinden, boğuk zevk çılgınlıklarından ve kısa bacaklarının etrafımda kilitlenmesinden başka bir şey yok.

Kafamı silkeleyerek onu kucağıma aldım. Kollarını ve bacaklarını bana doluyor, ben onu aşağıya taşıırken bana yapışıyor. Vitaly, Roman ve Emily ile film izliyor ve üçü de bizi izlemek için duruyorlar.

"Eğlenceli bir ders mi?" Vitaly Rusça soruyor ve Jolene'in kışının altına soktuğum elimi görünce bana sırtıyor.

"İyi geçti," diyorum ona. "Çabuk öğreniyor."

"Eminim öyledir," diyor gülerek.

Emily, Roman'ın kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Roman bana Rusça olarak "Senin kızla tanışmak istediğini söyledi" diyor.

İçimi çektim ve ona dedim ki, "O benim kızım değil ve bunların hiçbirinin parçası değil. Onu bu işin içine çekemem."

Başını sallıyor, çünkü anlıyor. Karısını asla bu işin içine sürüklemeydi. O zaten babası yüzünden bu işin içindeydi. Öyle olmasaydı, onu bu işe bulaştırmazdı. Bu çok tehlikeli. Değer verdiğimiz kişilerle işimizi şansa bırakmayız ve bu yüzden bir anlığına kör ettiğim bir kızı taşıyorum. Kardeşlerim ve ben Sebastian'a karşı kendi başımızın çaresine bakabiliriz ama iki hamile baldızımı riske atamam ve Jolene'e başını belaya sokabilecek bilgiler vererek onu riske atamam. Böyle bir şey olmayacak.

"Onu eve götürmem gerek. Yakında döneceğim."

Onu asansöre kadar geçirirken, bir elini enseme koyuyor ve her zaman olması gerekenden biraz daha uzun olan saç telleriyle oynuyor. Saç kesimine asla ayak uyduramıyorum.

Asansöre bindiğimizde, "Dilini sevdim. Çok güzel."

O görmese de gülümsüyorum. "Sevindim."

Genelde bisikletimle gezmeyi severim ama bu gece binmek için hiç acelem yok. Onu bırakmak istemiyorum ve bunu nasıl yapabileceğimden emin değilim.

ondan uzaklaşıyorum. Onu yere bırakıp kendi kaskımı taktığımda bana doğru uzanıyor ve oturduğumu hissettiğinde arkama tırmanıyor. "Beni eve götüremezsin," diyor. "Beni eve bırakmalısın. Evimin önündeki köşede bir bakkal var. Araştırmam sana bundan bahsetti mi?"

Ses tonuna gülüyorum. "Nerede olduğunu biliyorum."

"Tamam. Beni evimin önüne bırakmandan iyi bir şey çıkmayacak."

Haklı ve yapmak istediğim son şey onun için sorun yaratmak, bu yüzden daha önce bana sarıldığı ölümcül tutuşla bana sarılırken motoru çalıştırıyorum. Mümkün olduğunca yakın olmak istediği için mi yoksa motosikletten korktuğu için mi böyle yapıyor bilemiyorum. Tahminimce ikisinin karışımı. Her iki durumda da, onun bana sarılma hissini seviyorum ve kalkmadan önce, güvende olduğunu bilmesini sağlamak için kalçasını yumuşak bir şekilde sıkıyorum. Bana daha sıkı sarılıyor ve kasklı başının yan tarafını sırtıma yaslıyor.

Kapalı otoparktan çıkıyoruz ve hızlanıp birkaç arabayı geçmeden önce binamızın dışındaki yoğun trafiğe girmemizi kolaylaştırıyorum. Gece serin ve ben hızlandıkça gecenin sert havası üzerimize vurduğunda, kalçalarını etrafımda sıkıyor ve ellerini tişörtümün altına sokarak ısıtıyor, böylece ten tene oluyoruz.

Isınmaya çalışıyor olabilir ama aynı zamanda bir şeyler hissetmeye çalışıyor ve bu da önümdeki yola konsantre olmamı çok zorlaştırıyor. Aşağı uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum, dönüş yapabilmek için geri çekilmeden önce parmaklarımızın kısa bir süre için birbirine dolanmasına izin veriyorum. Tek yapmak istediğim bu olmasına rağmen ona tekrar dokunmaya direniyorum. Yolculuk çok kısa sürüyor ve köşedeki küçük marketi gördüğümde kaldırıma yanaşıp motoru durduruyorum.

Jolene bir bacağı uzatıp kaskını çıkarmadan önce bana son bir kez sarılıyor. Ben kendiminkini çıkarmıyorum çünkü çıkarırsam onu öpmeye başlayacağım ve onu öpmeye başlarsam duramayacağım. Elimini sırtının küçük kısmına koyup onu daha da yaklaştırıyorum.

"Sana vurursa ya da herhangi bir şey için bana ihtiyacın olursa arayacağına söz ver." "Söz veriyorum," diyor ve sonra avucunu iki yanına koyuyor

Kaskını takıyor ve alnını karanlık vizöre dayıyor. Kollarımı ona doluyorum ve iç çekip kaskımı öpmeden önce birkaç saniye onu tutmama izin veriyor ve çekip gidiyor. Arkasına bile bakmadan kaçıyor ve gitmesine izin vermek bir parçamı kırıyor. Ufaklığa çarpana kadar onu izliyorum,

Sokağın sonundaki beyaz ev. Babasının kamyoneti dışarıda, Lenny'ye park etmesini söylediğim yerde duruyor ve o evin içinde kaybolduğunda izlemeye devam ediyorum. Sebastians'ın Mustang'ini görmüyorum, yani en azından orada değil.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için birkaç dakika daha evi izliyorum. Tam bisikletimi tekrar çalıştırmak üzereydim ki Jolene perdeleri kenara çekip bana bakmadan hemen önce köşedeki odanın ışığının yandığını gördüm. Bir elini pencereye dayamış, beni izliyor. Elimi kaldırıp ona el sallıyorum. Onu istediğim kadar net görememem için çok uzakta ama dolgun dudaklarında oynayan küçük gülümsemeyi kolayca hayal edebiliyorum.

O beni izlerken telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj gönderdim.

Kardeşlerimle ilgilenmem gereken bazı şeyler var ama bir sonraki dersimiz için yakında mesaj atacağım.

Telefonunu çıkarmasını ve cevabını göndermeden önce mesajımı okumasını izliyorum.

Tamam. Bu gece için ve beni eve getirdiğin için teşekkürler. Bir sonraki mesajın gelmesine birkaç saniye var. Ve öpücük için teşekkürler, Lev.

O öpücüğü hatırlayınca tüm vücudum ısınıyor. Hızlıca bir cevap yazıyorum ve sikimdeki ağrıyı görmezden geliyorum. Ona asıl söylemek istediğim şeyi söyleyemiyorum, yani o tatlı kışını buraya geri getir ki seni eve götürüp güneş doğana kadar sikebileyim, bu yüzden onun yerine söylemem gereken şeyi yazıyorum.

Biraz uyu, Malinkaya, ve bana ihtiyacın olursa mesaj at. İyi geceler.

Perdelerini kapatmadan önce bana son bir kez el sallamasını izliyorum. Motosikletimi çalıştırıp uzaklaşmadan önce ışığını söndürmesini bekliyorum. Bu çok saçma. Dönüş yolunda kendi kendime konuşmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor ve asansöre binip hepimizin paylaştığı çatı katına çıktığımda her şey için aynı derecede kızgın ve sinirliyim.

Asansörden indiğimde ışıklar kapalıydı. Diğerleri gece için kendi odalarına gitmiş olmalılar. Işıkları açmaya zahmet etmeden mutfığa giriyorum ve Danil'in adanın diğer tarafında durduğunu görünce şaşıyorum. Ocağın üzerindeki küçük ışık yanıyor, görebilmeme yetiyor ve elini yüzüne götürüp hızlıca "Hey," dediğinde, Jolene'i düşünmekten bir şey düşünemeyecek ya da sesindeki gergin tonu fark edemeyecek kadar dikkatim dağılıyor. Buzdolabından tatlı bir çay alıp arkamı döndüğümde bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum. Benimle buluşmayacak

gözleri, tüm duruşu gergin ve elleri ölümüne bir tutuşla tezgahın kenarını kavırıyor.

"Sik beni," diye inledim. "Yalnız değilsin, değil mi?"

Yumuşak bir kahkaha attığında hâlâ gözlerime bakmıyor. "Hayır."

"Yüce Tanrım," diye homurdanıyorum, çünkü bu gece yeterince berbattı. İsteyeceğim son şey kardeşimin lanet olası mutfakta sakso çekerken içeri girmek.

Daha da sert gülmeye başlıyor ve baldızımın şu anda onu gözden saklayan adanın arkasından çok boğuk bir "Üzgünüm" sesi çıkardığını duyduğumda elimi havaya kaldırıp arkamı dönüyorum. Ağzında kardeşimin siki varken onunla konuşamam. Gitmeden önce tezgahın üzerinde duran kalemi kapıyorum ve buzdolabında asılı olan listeye hızlıca bir kural ekliyorum.

Lanet olası mutfakta oral seks yok!

Ben merdivenlerden çıkarken Danil hâlâ gülüyordu. Normalde bu kadar sinirli olmazdım ama bu gece çok gerginim. Saatlerdir sikim ağrıyor, o lanet öpücüğü ve kollarımda ne kadar iyi hissettiğini düşünmeden edemiyorum ve bu beni gerçekten kötü bir ruh haline sokuyor. Doğruca duşa girip kendimi soğuk suyun altına bırakıyorum. Aletimi yola getirmek için hiçbir şey yapmıyor, bu yüzden kendime işkence etmeyi bırakıp sıcak suyu açıyorum.

Bu ereksiyonla asla uyuyamayacağım, bu yüzden ellerimi aletimin etrafına sarıyorum ve teslim oluyorum. Kendimi okşamaya başladığımda şaftımı sıralayan metal halterler nefesimi tıslatıyor. Kafam *malinkaya* ile dolu. Piercinglerim hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Onları sever miydi yoksa onlardan korkar mıydı? Ona hissettirdiklerini seveceğini biliyorum, özellikle de aletimin ucundaki piercingi G noktası boyunca sürüklediğimde, iç duvarlarının etrafımda sıkılmasını ve titremesini sağladığımda. Sadece onun sıkı, ıslak sıcaklığıyla çevrili olma düşüncesi bile beni neredeyse çıldırtıyor. Diğer elimi fayanslı duvara dayayarak gözlerimi kapatıyorum ve dilinin benimkinin üzerinde nasıl kaydığını ve çıkardığı seksi küçük inlemeleri hatırlıyorum.

Boşaldığımda, sert bir şekilde boşalıyorum, orgazm beni tüm gücüyle vurup nefesimi keserken onun adını tıslarken lanet fayansa döllerimi püskürtüyorum.

Yüce Tanrım!

En son ne zaman bu kadar sert boşaldığımı hatırlamıyorum. Seksin monotonlaştığını söylemekten nefret ediyorum ama öyle. Her zaman bir kereden fazla görmediğim isimsiz kadınlarla iyi olacağımı düşünmüştüm, ama Jolene

Çünkü onu tekrar görmek istiyorum. Ona dokunmak ve onu tekrar öpmek için yanıp tutuşuyorum ve bunu yapamayacağımı bilmek beni delirtiyor.

Boktan bir gece uykusu çekeceğimi bildiğim için acele edip dağınıklığımı temizliyorum ve ardından elimi yüzümü yıkıyorum. Sonunda birkaç saat uyuyabiliyorum ama ertesi gün de en az önceki gece kadar sinir bozucu geçiyor. Ona mesaj atmak istiyorum ama atamıyorum. Tek düşünebildiğim, onu kendisi için tehlikeli olabilecek bir şeye bulaştırmanın beni ne kadar bencil bir ahmak yapacağı. Matvey sevdiği kadın lanet olası bir canavar tarafından esir tutulduğu için yavaş yavaş aklını yitiriyor ve ben burada oturmuş Jolene'i de bu işe karıştırmak istiyorum. Benim neyim var böyle?

Midem daha fazla somurtmama izin vermediği için nihayet aşağı inebildiğimde, ilk gördüğüm şey Vitaly'nin kurallar listemizde yaptığı değişiklik oluyor. Kurallarımızın çoğu yazılı değil. En önemlisi de eve asla rastgele kadın getirmememiz. Eğer bir kadın asansörden birimizin yanına çıkarsa, kalıyor demektir. Bu yüzden Jolene'e kask takmak zorundaydım. Dün gece yazdığım *BJ yok* kuralından önceki tek yazılı kural, *aile film gecelerimizde tarihi romanlar yok* kuralı. Vitaly yeni kuralımın üzerini çizdi ve veto ettiğini yazdı - *bu kural çok iç karartıcı*.

Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü o haklı. Bir erkeğin kendi mutfağında oral seks yapmasına izin verilmeli, hepimiz paylaşıyor olsak bile. Jolene şu anda önümde diz çökse buna hayır demeyeceğimi biliyorum.

"Seni daha iyi bir ruh halinde gördüğüme sevindim," diyor Vitaly, ben hâlâ Jolene'in dizlerinin üzerinde olduğunu düşünüp gülümserken içeri girip beni yakalıyor. "Senin aptal kuralının üzerini çizdim çünkü bunun senin açından korkunç bir hata olduğunu biliyordum. Ayrıca, dün gece burada kim oral seks yapıyordu?" Gülüyor ve bir içki kapıyor. "Danil'di, değil mi? Garip, ses geçirmez odalarında her zamankinden daha fazla zaman geçiriyorlar. Şu hamilelik hormonları."

"Belki de gidip birini hamile bırakmalısın," diyorum yüzündeki dehşet ifadesine gülerek.

"Bu konuda şaka bile yapma, kardeşim. Daha önce hiç prezervatif takmamıştım. Bu fikir beni çok korkutuyor. Amca olacağım için çok heyecanlıyım ama bu iş buraya kadar. Bu güzel genleri aktaramamak utanç verici ama olan oldu."

Danil, Vitaly'nin söylediklerinin son kısmını anlıyor ve bilgisayarını yere bırakırken gözlerini deviriyor.

"Dün gece iyi bir gece geçirdiğini duydum," diye takılıyor Vitaly ona.

Onları basmamdan dolayı özür diler gibi bile görünmüyor.

Daha da büyük bir gülümsemeyle, "Evet, yaptım" der.

"Ne kadar iyi? Simona'nın şişme popo yastığını çıkarmam gerekiyor mu?" Danil gülüyor. "Bırak da karımın kıcı için ben endişeleneyim."

Vitaly başını büyük olasılıkla belaya sokacak başka bir şey söylemek üzereyken Roman ve Matvey içeri girerek onu ayağını ağzına sokmaktan kurtarıyor. Roman sırtıyor ve Matvey'nin gözleri her zamanki kadar karanlık görünmüyor, bu yüzden Roman'ın söylemek üzere olduğu şeyi seveceğini biliyorum.

"Az önce Dominic'le konuştum. Öldüreceklerimiz adamları işe almayı neredeyse bitirmiş ve üç gece sonra başlamaya hazır olup olmadığımızı bilmek istiyor."

Vitaly gülümseyerek, "Evet, öyleyiz," diyor.

Başım la onaylıyorum, aklımı başka bir şeye verip birkaç puşt öldürmeye fazlasıyla hazırım.

Danil çenesini kaşıyor. "Evet, hazır olacağız. Bence önce Barinov kardeşleri halletmeliyiz. Dominic'e bir mesaj göndereceğim, böylece birkaç adamını tam olarak nereye göndermesi gerektiği üzerinde çalışabiliriz. Onları öldürüp cesetlerini David'e göstererek Alessi'nin adamları olduklarını kanıtlayabiliriz."

Vitaly sırtarak, "Bu kesinlikle David'in kışının altında bir ateş yakacak," diyor. "Haber hızla yayılacak."

"Öyle olsa iyi olur," diyor Matvey. "Lebedev'leri ziyaret etmeleri için gereken buysa, kapılarının önüne bir yığın ölü İtalyan koyacağız."

Bu konuda hepimiz hemfikiriz. Dikkatlerini çekmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız. Danil ortaya çıkardığı son bilgileri bize aktarıırken ben de fırına donmuş bir pizza atıyorum. Dark Web'de kurduğu bağlantılara göre, son açık artırma Berlin'deymiş ve Konstantin ile Osip orada çok zaman geçirdiğine göre, şu anda orada olduklarını varsayabiliriz.

Ben pizzayı keserken Vitaly bir tabak kapıyor, şüphesiz pizzamın yarısını kendine ayırmayı planlıyor. Ona attığım sert bakışı görmezden gelerek dilimleri toplamaya başladı.

"Bana ters ters baktığını hissedebiliyorum," diyor sonunda gülerek. "Yine de işe yaramayacak, bu yüzden o huysuz bakışını bir kenara bırakabilirsin. Ben alıyorum

Hayatımda gördüğüm en üzücü kuralı önerdiğim için intikam olarak pizzanın yarısını vereceğim." Başını sallar ve bir peçete alır. "Aklından ne geçiyordu bilmiyorum kardeşim. İki numaralı kuralın olduğu bir dünyada yaşamak istemiyorum."

"Buraya getirdiği kız yüzünden hayal kırıklığına uğramış," diyor Danil. "Bir anlık deliliği için onu affediyorum."

Hepsine defolup gitmelerini mırıldanıyorum ve tabağımı kanepeye götürüp birkaç saatliğine kendimi bir filmin içinde kaybetmeyi umuyorum. Ona mesaj atmayı daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değilim. Ona daha fazla ders sözü verdim ve sadece kendi iç huzurum için bile olsa kendini savunmayı öğrenmesi gerekiyor. Sebastian'ın ona ellerini sürdüğü düşüncesi beni öfkeden neredeyse çıldırtıyor. Ona birkaç hareket öğretecek kadar sikimi kontrol altında tutabilirim, en azından yapabileceğimi düşünüyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

OceanofPDF.com

Jolene

I Son iki gündür telefonumu kaç kez kontrol ettiğim çok saçma. Ona mesaj atmamak için sahip olduğum sabrın her zerresini ve daha sonra sahip olduğumu bile bilmediğim bir demetini aldım. Bu sadece benim gururum. Beni kontrol altında tuttu. Zavallı bir ahmak gibi ona öpücük için yalvarmam yeterince kötü zaten. Buna bir de yapışkan bir psikopat olmayı eklemeyeceğim.

İyi tarafından bakarsak, Sebastian beni yalnız bıraktı. Eve neredeyse hiç gelmedi ve bu benim için sorun değil. Odama kapandım, Netflix izledim ve Lev'le paylaştığımız öpücükle kafam dolu bir şekilde şafağa yakın bir yerde uykuya dalana kadar kitap okudum. Gerçekten harika bir hayat yaşıyorum ve hiç de üzgün değilim.

Yatağımda uzanmış, gece gökyüzünün her geçen dakika daha da kararmasını izlerken telefonum nihayet çalışıyor. Sesi duyunca kalbim küt küt atıyor. Bu o olmalı. Babam bana asla mesaj atmaz ve Sebastian bana kızgınsa, kulağıma bağırabilmek için arardı. Sakin davranmaya çalışıyorum ama siktir et. Telefonumu elime alıyorum ve ekranda onun adını görünce gülümsüyorum.

Bu akşam başka bir ders için boş musun?

Hızlıca "Evet, boşum." yazıyorum. Saat kaçta?

Bana yirmi dakika ver, seni bıraktığım yerde buluşalım. Tamam, görüşürüz.

Sıçrayıp banyoya koşuyorum, dünyanın en hızlı duşunu alıyorum çünkü onun için en iyi şekilde görünmek ve kokmak istiyorum. Beni zaten terli ve lekeli bir gömlekle gördü, bu yüzden çita düşük. Bu gece bunu yenebileceğime eminim. Egzersiz yaparken çok ağır gelebilecek parfüm yerine kokulu bir losyon sürmeye karar veriyorum ve makyaj yapmamaya yetecek kadar makyaj yapıyorum.

solmuş görünüyorum. Yoga pantolonumu ve spor sutyenimi alıyorum ve kapüşonlu bir tişörtle devam etmeme rağmen, bu kırmızı ve gerçekten üzerime oturuyor ve en önemlisi leke tutmuyor.

Bir motosikletin belirgin sesini duymadan önce saçlarımı taramak ve spor ayakkabılarımı giymek için yeterli zamanım var. Yüzümde bir gülümsemeyle telefonumu kaptığım gibi hızla kapıdan çıkıyorum. Aşık bir genç gibi sokakta koşturmamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken onun marketin önüne park edişini izliyorum. Kot pantolon, siyah botlar ve yine siyah bir tişört giymiş. Yüzü koyu renkli kaskıyla tamamen kapalı ve bana bakmak için başını çevirdiğinde kalbim hızlanıyor, çünkü çok seksi görünüyor. Bir elini kaldırıp bana doğru parmağını kıvrarak yaklaşmam için işaret edene kadar ona bakmayı bıraktığımı fark etmiyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum kendi kendime, başımı öne eğiyorum ve keşke biraz daha onun peşinden giden kadınlar gibi olsaydım diyorum. Hepsi çok derli toplu ve zahmetsizce özgüvenli görünüyor. Lev'in beni, kazancını fahişelere vermek gibi bir hayır projesi olarak gördüğünden hiç şüphem yok. Bu neşeli düşünceyle motosikletin yanına doğru yürüyorum.

Tek kelime etmeden bana karartılmış kaskı uzatıyor ama ben takamadan parmağını nazıkçe çenemin altına sokup yüzümü yavaşça bir o yana bir bu yana çeviriyor. Beni yeni çürükler için incelediğini anlamam bir saniye sürüyor. Gördüklerinden tatmin olunca geri çekiliyor ama parmakları boynumun derisini sıyırmadan önce değil. Bir saniyeden kısa bir sürede bitti ama o yumuşak dokunuşu vücudumun her yerinde hissediyorum.

Bacağımı bisikletin üzerinden geçirip ayaklarımı olması gereken yere koyduğumda hâlâ tek kelime konuşmamıştık. Kaskımı takıp kendimi karanlığa gömüyorum ve duyamayacağını bildiğim yumuşak bir iniltiyle bedenimi onunkine bastırıyorum. Saçma ama onu çok özledim ve şu anda ona sarılmak onu son gördüğümünden beri yaptığım en doğru şey gibi geliyor.

Ellerim sert karın kaslarına sımsıkı yapışmış durumda ve yola çıkmadan önce ellerimi yumuşak bir şekilde sıkıyor ve sonra uzanıp kalçamı okşuyor. Bu adama tamamen bağımlıyım ve kalbimi korumak için endişelenmem gerektiğini biliyorum ama hissettiklerimi durduramıyorum ve durdurmak da istemiyorum. Onunla geçirdiğim zaman hatırlayabildiğim en mutlu zaman, bu yüzden sadece birkaç gün olsa bile ve o tek öpücük alacağım tek öpücük olsa bile, yine de bunun her bir saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum. Kırık kalbim için başka bir gün endişelenirim. Bu gece sadece mutlu olmak istiyorum.

Lev hızını artırıyor, sokaklarda hızla ilerlerken ben ona yapışıyor ve hiçbir şey göremesem de gözlerimi kapalı tutuyorum. Dünyamın sadece ona daralmasına izin veriyorum ve kalçalarımı ona doğru sıkarken parmaklarımı karın kaslarına gömüyorum ve başımın yan tarafını sırtına yaslıyorum. Motosikletle trafiğe girip çıktığını hissediyorum ama en ufak bir korkum bile yok. Böylesine savunmasız bir konumdayken kendimi tamamen güvende hissetmemi sağlayabilecek gezegendeki tek erkek o.

Birkaç dakika sonra, şimdi bir otoparka çıkan rampa olduğunu anladığım aynı tepeden aşağı inmeden önce yavaşladığımı hissediyorum. Motosikleti durdurduğunda, beni asansöre götürmesini beklerken kaskımı çıkarmadan dikkatlice iniyorum. Ayağa kalkıp kaskını çıkardığını duyuyorum ve bir saniye sonra beni kucağına alıyor. Kollarını bana sarışı sanki beni özlemiş gibi hissettiriyor ama biliyorum ki bu sadece benim hüsnükuruntum.

Kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak beni asansöre taşıyor. Henüz benimle tek kelime konuşmadı ve ben de sessizliği bozmaktan çekiniyorum, o yüzden konuşmuyorum. Hangi katta oturuyorsa oraya çıkıyoruz ve kapılar açıldığında bizi indiriyor ve beni merdivenlerden yukarı taşımadan önce Rusça birkaç kelime söylüyor. Kapının arkamızdan kapandığını duyar duymaz beni yere bırakıyor ve kaskımın üst kısmına yumuşak bir dokunuş yapıyor. Kaskımı çıkarıp ona bakıyorum ve buraya son gelişimizden bu yana onu ilk kez görüyorum. Her zamanki gibi nefes kesici, ama artık tadının nasıl olduğunu, o güzel ağzının benimkine karşı nasıl hissettirdiğini, dilimi üzerinde gezdirdiğimde dudak halkasının nasıl hissettirdiğini ve tahrik olduğunda seksi inlemelerinin nasıl ses çıkardığını tam olarak biliyorum. Bu her şeyi değiştiriyor ve değiştirmiyormuş gibi nasıl davranacağımı bilmiyorum. Bu konuda hiç tecrübem yok. Gerçek her şeyken nasıl hiçbir şey yokmuş gibi davranacağımı bilmiyorum.

Yaklaşıyor ve eğilip alnımdan öpmeden önce yanağımı avuçluyor. "Biliyorum, *Malinkaya*," diyor. "Benim için de zor."

Konuşmak için kendime güvenemeyerek başımı sallıyorum. Derin bir iç çekerek geri çekilmeden önce elini yanağıma koyuyor ve başını birkaç saniye benimkine yaklaştırıyor.

"Önce biraz ağırlık çalışsak nasıl olur? Biraz kas yap ki daha sert yumruklar atabilesin."

"Tamam," diyorum, kalbim milyonlarca parçaya ayrılmamış gibi davranarak.

Onu usta sporcular için yapılmış karmaşık görünümlü bir makineye kadar takip ediyorum. Bazı ayarlamalar yapıyor çünkü onun kaldırdığı şeyleri kaldıramayacağım çok açık. Bana nasıl kullanacağımı gösterdiğinde, kaslarımın hızla titremesine ve kollarımın yanmasına neden olan bazı biceps bukleleri üzerinde çalışmaya başlıyorum. Beni kollarımdaki tüm kasları çalıştıran birkaç devreden daha geçiriyor ve ben ter içinde kalıp yarın kollarımı hareket ettiremeyeceğimden emin olduğumda omzumu sıkarak durmamı söylüyor.

"Yumrukları engelleme üzerinde çalışma zamanı." Geçen gece üzerinde çalıştığımız minderlere doğru yürüyor. O kadar sıcak ki nefes almakta zorlanıyorum, bu yüzden eşofmanımı çıkarıp bir kenara atıyorum. Üzerimdeki spor sütyeni atlete benziyor, yani hâlâ büyük ölçüde örtülüyüm, ama bu beni şimdiye kadar gördüğü en az kıyafet ve gözleri üzerimde gezindiğinde, içlerindeki çığ arzu kendimi çıplak gibi hissetmeme neden oluyor. Göğüs ölçülerim konusunda her zaman biraz güvensiz olmuşumdur ama onun açık mavi gözlerinde herhangi bir hayal kırıklığı görmüyorum. Kendi tişörtünü çıkarıp benimkinin üzerine attığında, kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Belki de onu tekrar takmalısın," diye fısıldıyorum, gözlerimi Lev Melnikov'un mükemmelliğinde gezdirirken. Her yeri kaya gibi sert, yontulmuş kaslardan oluşuyor. Parmaklarımı üzerinde gezdirmek, muhteşem vücudunun her santimini incelemek ve dilimle onu kaplayan dövmelerin izini sürmek istiyorum. Gözlerim aşağıya kayınca ve pantolonundaki şişkinliği görünce nefesim kesiliyor ve ona doğru mu yoksa ondan kaçmam mı gerektiğinden emin olamıyorum. Ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim olmadan boyumdan büyük işlere kalkışıyorum.

"Odaklan, *Malinkaya*." Yaklaşıyor. "Sana öğrettiğim gibi ellerini kaldır. Kendini koru, Jolene."

Ellerimi kaldırıyorum ve ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Aferin kızıma."

Övgüsü karşısında eriyorum, yanaklarım kızarıyor ve aynı anda hem kalbime hem de amıma bir ağrı saplanıyor.

"Yavaş gideceğim ve sana attığım her yumruğu engellemeni istiyorum."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Lev'in ne kadar hızlı yumruk atabildiğini biliyorum ve şu anda bana attığı yumruk onun için ağır çekim gibi. Bana doğru geliyor ve diğer elimi yüzümü korumak için yukarıda tutarken onu savuşturuyorum. Onaylarcasına sırtıyor ve devam ediyor, yavaş yavaş işleri karıştırıyor ve biraz daha hızlanıyor, ta ki

bir ritme giriyor. Hepsini engellemeyi başarıyorum ama sonuncusu beni hazırlıksız yakalıyor. Burnuma sağlam bir yumruk indirecekti ama Lev son anda durdurarak beni acıdan ve kandan kurtardı. Ellerini indiriyor ve kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Özür dilerim," diyorum, kollarım kopacakmış gibi hissederek. "Kısa bir ara verebilir miyiz?"

"Tabii. Sana bir su getireyim."

Buzdolabına doğru yürümesini izliyorum, geniş omuzlarının üzerinde tişört yokken nasıl görüldüğüne ve parmaklarımı üzerinde gezdirmekten asla bıkmayacağım ince beline hayranlıkla bakıyorum. Gözlerim aşağıya kaymaya devam ediyor ve buzdolabını kapatıp omzunun üzerinden baktığında, beni onu gözlerimle becerirken yakaladığında hala kışına hayranlıkla bakıyorum.

Bana uzattığı su şişesini almak için yanına gittiğimde gülümsemesine karşı koyuyor. "Benim suçum değil," diye mırıldanıyorum, kapağını açarak. "Ve eminim artık buna alışmışsındır."

Geniş omuzlarını silkiyor ve bir yudum alıyor. Şişeden bir su damlasının dökülüp yavaşça aşağıya damlamadan önce göğsüne inişini izliyorum.

Lanet olsun, kendime gelmem lazım.

Acele ediyorum ve soğuk suyun beni serinletmesini dileyerek bir içki alıyorum çünkü şu anda yanmak üzereymişim gibi hissediyorum. İkimiz de şişelerimizi bitirip çöpe atıyoruz.

"Pekala, bana yumruk atma zamanın geldi."

Cinsel gerilimi azaltmak için ikimizi de yormaya çalıştığına yemin edebilirim ama işe yaramayacak. Beş mil koşmaya zorlansam yine de son gücümü kullanarak ona doğru sürünürüm.

Pozisyonumu alıp yumruk atmaya başlıyorum, o da zahmetsizce kaçmaya ve ellerimi tokatlayarak uzaklaştırmaya başlıyor. Vücutlarımızı birbirimizden uzak tutmayı başardık ama beni yakalayıp başka bir tutuşa soktuğunda, kendimi kontrolümün çok ince bir buz üzerinde olduğunu anlıyorum. Ondan kurtulmak için hiçbir isteğim yok, bu yüzden girişimlerim her zamankinden daha da işe yaramaz ve o hemen fark ediyor.

"Malinkaya, denemiyorsun."

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için daha çok mücadele ediyorum ama o beni bırakmayı reddederek elini daha da sıkıyor. Tüm çabalarım sonuçsuz kaldığında hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarıyorum ve sonra ona doğru yığılıyorum, yıpranmış ve ağır nefes alıyorum.

"Kurtulamıyorum," diye sızlanıyorum.

"Biliyorum." Büyük bir elini karnımda gezdiriyor ve başını eğiyor, burnunu saçlarımda gezdiriyor, terli bir pislikmişim gibi değil de kokladığı en güzel şeymişim gibi içime çekiyor. "Fikrimi değiştirdim."

Derin, aksanlı sesi beni tam kalbimden vuruyor ve amım bu sesle sıkılıyor.

"Ne hakkında fikrini değiştirdin?"

"Özgür kalmanı istediğim için. Seni kollarımda tutmayı tercih ederim." Şakağımı öpüyor ve ne kadar sert olduğunu hissedebilmem için beni kendisine daha sıkı bastırıyor. "Gitmene izin vermek istemiyorum."

"O zaman yapma," diye fısıldıyorum, parmaklarımı saçlarının arasından geçirebilmek için ellerimi yukarı kaldırıyorum.

Yumuşak bir çekiştirme yaptığımda bir inilti çıkarıyor ama bu sadece arzudan kaynaklanmıyor. Acıyla karışık bir acı var ve tenime karşı "O kadar basit değil," diye fısıldadığında sesindeki ıstırabı duyabiliyorum.

Dudakları önce şakağıma, sonra yanağıma çarpıyor ve kulağıma geldiğinde, dili tenime değdiğinde adını inliyorum. Beni duyar duymaz inliyor ve beni etrafında döndürüyor, ikimizi de minderlere indirebilmek için beni kaldırıyor. Vücudu benimkinin üzerinde geziniyor, beni onun altında çok küçük hissettiriyor ve bana baktığında nefesim boğazımda düğümleniyor. Gözbebekleri şişmiş, yüzü gergin ve gözlerindeki arzu beni sersemletiyor. Bir kolunu başımın yanındaki mindere dayayıp diğer eliyle yüzümü kavlıyor ve başparmağıyla yanağıma hafifçe okşuyor.

"Seni düşünmeden duramıyorum." Sesi de dokunuşu kadar yumuşak ve bu onun korkutucu genel varlığıyla büyük bir tezat oluşturuyor. Bu kadar nazik olabileceğine asla inanmazdım, ama bana her zaman değerli bir şeymişim gibi dokundu, sanki güçlü ellerinin altında kırılacağımdan korkuyormuş gibi.

"Ben de seni düşünmeden edemiyorum," diye fısıldıyorum.

Saçlarının koyu renk telleri alınına düşüyor ve parmak uçlarımı çenesinin kirli kıvrımına hafifçe sürtmek için uzandığımda, gözlerini kapatıyor ve sanki bunu arzuluyormuş gibi dokunuşuma doğru eğiliyor. Onu bir dövüş için depoya girerken gördüğüm ilk andan beri yapmak için can attığım şeyi yapıyorum, ona dokunuyorum, asla doyamayacağım güzel yüzünü keşfediyorum ve o da bana izin veriyor. Ben diğer elimi kaldırıp parmaklarımı üzerinde gezdirirken o hareketsiz duruyor. Padi gezdirmeden önce kalın kirli sakalını hissediyorum.

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum, dudak halkasının metaline geldiğimde acele etmiyorum.

"Bu ne zamandır sende?" "On beş yaşımdan beri."

"Kaç yaşındasın sen?" Onu gülümseterek soruyorum. "Yirmi altı, neredeyse yirmi yedi yaşındayım."

"On dokuz yaşındayım," diyorum ona.

Bana göz kırpıyor. "Biliyorum. Benim için çok genç."

Parmaklarım boynundan aşağı inip neredeyse her santimini kaplayan dövmelemin izini sürdüğünde inliyor ve ağzını benimkine yaklaştırıyor. Dudaklarımı açıyorum, dili içeri girebilsin diye dudaklarımı ayırıyorum ve her santimini onun olarak sahipleniyorum. Hiç düşünmeden bacaklarımı beline doluyorum ve bir elimi boynuna dolayarak yumuşak saçlarına sokuyorum. Onun lanet olası saçlarına bağımlıyım. Onu avuçluyorum ve dilim dudak halkasına değdiğinde bir inilti çıkarıyorum. Tanrım, bu adam çok seksi. Diğer elim sırtında geziniyor, parmaklarımın altında kaslarının gerildiğini hissederken kalçalarım yukarı kalkıyor, böylece kot pantolonunu zorlayan lanet olası bir yarak canavarına karşı utanmadan sürtünebiliyorum.

Öpüşmeyi yavaşlatıyor, dilini alt dudağımda gezdirdikten sonra yumuşak bir şekilde emiyor. "Ağzını seviyorum," diye fısıldıyor. "Senin bu dolgun ağzınla ilgili rüyalar görüyorum."

"Lütfen Lev," diye yalvarıyorum, tam olarak ne için yalvardığımdan bile emin değilim. Sadece daha fazlasına ihtiyacım var. *Ona* ihtiyacım var.

"Siktir, *malinkaya*," diye inliyor, bana bakabilmek için geri çekiliyor. "Ne yaptın sen bebeğim?"

Bu şu anda yapmak istediğim son konuşma, ama gözlerindeki bakıştan bir cevap alana kadar yerinden kıpırdamayacağını anlayabiliyorum.

Yalan söylemeye zahmet etmiyorum. "Hiçbir şey." Kaşlarını kaldırdığında küçük bir kahkaha atıyorum. "Kardeşimle tanıştın. Lisedeyken bütün erkekler benimle çıkmaktan çok korkardı. Mezun olduktan sonra da hiçbir şey değişmedi. Sebastian benden nefret ediyor olabilir ama bu birinin benimle çıkmasına izin vereceği anlamına gelmiyor. Bana her zaman bir sürtük gibi davranıp ailemizin adını lekelersem beni pişman edeceğini söylerdi." Sert bir kahkaha attım. "Sanki Rousseau ismi övünülecek bir şeymiş gibi."

"Kardeşinden gerçekten nefret ediyorum," diyor Lev alnımdaki bir tutam saç okşarken. Parmakları tenimi okşuyor ve ben bacaklarımı onun etrafında sıkarak sikinin amıma daha sert baskı yapmasını sağladığımda gülümsüyor ve

Ağır bir iç çekmeden önce burnumun ucunu öpüyor ve ben daha o söylemeden ne olacağını biliyorum.

"Seni beceremem, *Malinkaya*. Burada olmaz, bu şekilde olmaz."

Sözleri canımı yakıyor. Reddedilmeyi vücudumun her yerinde hissediyorum ve bu boğazımın yanmasına ve gözlerimin sulanmasına neden oluyor. Yüzüm ısıyor ve kendimi çok aptal hissediyorum.

"Bebeğim," demeye başladı ama sözünü kestim.

"Neden olmasın? Neden diğer kadınlarla seks yapıyorsun da benimle yapmıyorsun? Benimle ilgili bir sorun mu var?"

Düşen gözyaşını görüyor ve gözlerindeki acı beni şaşırtıyor. Daha yakına eğilerek dilini şakağında gezdiriyor ve tuzlu izi yalıyor. Alnını benimkine dayamadan önce yumuşak, erkeksi bir inilti çıkarıyor.

"Şu anda içinde olmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin. Bunu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum ve bunu yapmamamın tek nedeni seni önemsemem ve bunu aceleye getirmek istememem."

"Yani bana değer verdiğin için mi beni becermiyorsun?" diye soruyorum. Sesimdeki güvensizliği duyuyor ve başını kaldırıyor.

"Evet." Açık mavi gözleri benimkilere bakıyor. "Eğer seni umursamasaydım, çoktan sevişmiş ve seni unutmuş olurdum. Bunun beni bir pislik gibi gösterdiğini biliyorum ama gerçek bu. O kadınların hiçbiri benim için bir şey ifade etmedi ve ben de onları bir kez bile öyle olduklarına inandırmadım. Asla söz vermedim, numaramı vermedim, onları tekrar görmek istemedim. Senden istediğim bu değil."

Beni nazikçe öpüyor ve dudaklarıma doğru fısıldıyor. "Seninle daha fazlasını istiyorum, bu yüzden beklemek istiyorum. Bunu yavaştan almak istiyorum. Senin beni tanımanı istiyorum, ben de seni tanımak istiyorum. Seninle ilgili her lanet şeyi bilmek istiyorum ve ilk seferinin seni eve götürmek zorunda kalmadan hemen önce spor salonumun zemininde olmasını reddediyorum."

"Hazır olduğumu düşündüğümde seni becereceğim, *malinkaya*." demeden önce gülümsediğini hissediyorum.

Sözleriyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ona doğru eğiliyorum ve saçlarının ipeksi tellerini avuçluyorum. "Şu anda kendimi oldukça hazır hissediyorum."

Gülüyor, ama kalçalarını tekrar yukarı kaldırıp onun sert uzunluğuna süründüğümde saf bir ihtiyaç iniltisine dönüşüyor. Elimin altında kaslarının gerildiğini, boynundaki damarın dışarı çıktığını ve bakışlarının vahşileştiğini hissediyorum.

"Bunu benim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

Ona gülümsüyorum. "Hayır. Çok uzun zamandır senin altında olmayı düşünüyordum ve bunun gerçekten gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim ama artık buradayım ve kalkıp o kapıdan çıkıp gitmeme imkân yok."

"Hayır mı?" diye soruyor. Dudaklarında seksi bir sırıtış var. "Sonunda altımda olduğuna göre şimdi ne istiyorsun?"

Kalçalarını salladığında, vücudumun onun için çok kötü ağrıyan kısmına karşı horozunun sert baskısıyla beni kızdırdığında, bir inilti bıraktım ve parmaklarımı sırtına kazdım. Kot pantolonunun kaba kumaşı amıma baskı yapıyor. Yoga pantolonum ince bir bariyer ve o çok yakın ama hala çok uzakta hissediyor.

"Tanrım, bu çok adice," diye fısıldıyorum, bu onun daha da büyük gülümsemesine neden oluyor. "Bunu bir an önce telafi etsen iyi olur."

Alt dudağımı ısırıyor. "Peki bunu nasıl yapmalıyım?"

Çene çizgim boyunca ilerleyerek, ihtiyaçtan titreyene ve bir antrenmanı bitirmiş gibi nefes nefese kalana kadar tenimi öpüyor, yalıyor ve ısırıyor.

"Beni boşalt," diye yalvarıyorum. "Lütfen gelmemi sağla."

Boynumun kıvrımını ısırmadan önce boynumdan aşağı yavaşça bir çizgi yalıyor. "Bunu daha önce yapan oldu mu?"

"Hayır. Hiçbir şey yapmadığım konusunda yalan söylemiyordum. Bana ilk öpücüğümü iki gece önce verdin."

Şaşkınlıkla başını kaldırıyor. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Sana söyledim, kardeşim yüzünden kimse bana dokunmadı. Tamamen dışlanmış biriydim ve hala öyleyim."

"Benim için değilsin. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın ve bu kadar çok şeyde senin ilkin olacak şanslı piç olmak benim için büyük bir onur."

Göğsümü öpmek için başını eğiyor. "Ama istemediğin ya da hazır olmadığın bir şey yaparsam bana söylemeni istiyorum. Beni durduracağına söz vermelisin."

"Yapacağım," diye söz veriyorum, yakın zamanda onu durdurmamın hiçbir yolu olmadığını biliyorum. Onunla her şeyi istiyorum ve eğer kabul ederse şu anda beni becermesine memnuniyetle izin veririm.

Parmakları atletimin altından kayarak çıplak tenimi sıyrana kadar elini kalçamdan yukarı doğru kaydırıyor. Kukum havaya sıkışınca bu his omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Hiç bu kadar

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Daha önce birçok kez kendimi boşaltmışım ama başka biriyle hiç samimi bir an paylaşmamıştım. Onunla olan şeyleri küçümsemiştim. Lisede sosyal bir dışlanmıştım. Sebastian, biri bana dokunursa onu öldüreceğini açıkça söylemişti. Bu beni kendime karşı çok güvensiz yapmıştı. Tehditler yüzünden uzak durduklarını biliyordum, ya da en azından öyle olmasını umuyordum, ama içten içe hep bende bir sorun olup olmadığını, herhangi bir ilgiyi hak edecek kadar çekici olup olmadığını merak ettim.

Bu korkularla parmaklarımı omuzlarına gömüyorum ve Lev'in adını fısıldıyorum. Hemen duruyor, iyi olduğumdan emin olmak için yüzümü ararken olduğu yerde donup kalıyor.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye soruyor ve sesinde öfke ya da yargılama yok.

"Hayır, sadece seni uyarmak istiyorum. Ben o diğer kadınlara benzemiyorum." Çok küçük göğsümden, gerçek bir kıvrımımın olmamasına ve kesinlikle tıraş edilmemiş amıma kadar tüm kusurlarımla zihinsel bir kontrol listesini yapıyorum. Tanrım, birlikte olduğu kadınların hepsi muhtemelen ağdalı, mükemmel ve çift D'li. "Hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum," diye fısıldıyorum, gözlerine bakamıyorum.

"Hayal kırıklığına uğramış gibi mi hissediyorum?" diye soruyor, sertleşmiş sikini tekrar bana sürtüyor. "Bence çok güzelsin *Malinkaya*, çok güzelsin ve sana tamamen takıntılıyım."

"Beni henüz çıplak görmedin."

Gülümsüyor. "Görmek üzere miyim?"

Hevesli ses tonuna gülmekten kendimi alamıyorum. "Ciddiyim."

"Ben de öyle. Sen gördüğüm en güzel kadınsın ve bu egzersiz kıyafetleri düşündüğünden daha fazlasını ortaya çıkarıyor. Her bir santimini ezberledim bebeğim ve her birini seviyorum."

"Tanrım, bu kadar çok sevişmene şaşmamalı."

"Hey." Yüzümü tutuyor ve şakama gülmek yerine kaşlarını çatıyor ve gülümsemiyor. "Senden başka hiç kimseyle böyle konuşmadım *malinkaya* ve bunu pantolonuna girmeye çalıştığım için yapmıyorum. Söylüyorum çünkü her kelimesinde ciddiğim."

Gülümsüyorum ve onu öpebilmek için yaklaşıyorum. "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Gerçek bu bebeğim, şimdi endişelenmeyi bırak ve seni boşaltmama izin ver."

Bununla tartışacak değilim, bu yüzden sadece gülümsüyorum ve onayımı başımla onaylıyorum. Başını eğiyor ve dilini köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Aferin kızıma," diye fısıldıyor ve sözleri üzerine vücudum yukarı doğru kalktığında yumuşak bir kahkaha atıyor.

Dudakları tenimi sıyrıyor, göğsümden aşağıya doğru öpüyor. "Sana iyi kızım demem hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye fısıldıyorum, ellerimi saçlarında gezdirirken.

Elini kolumdan yukarı kaydırarak bir parmağını atletimin askısının altına sokuyor ve piercingli kaşını kaldırarak, devam ederse iyi olacağıma dair başımı sallamamı bekliyor. Başımı sallar sallamaz gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve spor sütyenimi yavaşça aşağı çekerek göğüslerimi ona gösteriyor. Gözlerini indirip beni gördüğünde bir inilti çıkarıyor ve başını eğiyor.

Dilini sert meme ucumun üzerinde gezdirmesini izliyorum ve bu his neredeyse beni mahvediyor. Tadımı alır almaz aklıktan ölüyor. Diğer eliyle atletimin geri kalanını aşağı çekiyor, böylece beni ağzına alırken göğsümü kavrayabiliyor, etimle doyuyor ve vücudumun her parçasının ihtiyaçla ağrmasına neden oluyor.

Parmakları bir meme ucumu sıkarken dişleri diğerini sıyrıyor. Saçlarını avuçluyorum ve adını inliyorum, onsuz, ağzını üzerimde hissetmeden ve sert vücudunu bedenime bastırmadan nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başardığımı merak ediyorum. Gölgede yaşıyordum ve o beni lanet olası güneşin içine çekti.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var, bana sadece onun verebileceği şeye ihtiyacım var.

Kalçalarını sallıyor, diğer göğsüme doğru öpüşürken sikinin klitorisimin üzerinden geçmesine izin veriyor. Dudaklarını etrafıma sarmadan önce tükürüğüyle kaplayarak meme ucumu dilliyor. Dudak halkasının soğuk metalini tenimde hissediyorum ve içimden bir ürperti geçtiğinde inliyor ve meme ucumu dişlerinin arasında yakalıyor.

Daha sert ısırıldığında ve dilini bana doğru savurduğunda "Siktir," diye nefes alıyorum. Zevk ve acının karışımı vücudumu ateşe veriyor ve sahip olduğum küçük kısıtlamayı kaybediyorum. Parmaklarımı omuzlarına gömüyorum ve diğer elimle saçlarını avuçluyorum, utanmadan kalçalarımı sallıyorum, lanet olası bir seks canavarı gibi orgazmımı kovalıyorum.

"Benimle gelmeni istiyorum," diye nefes nefese kaldım.

Göğsümü bırakıyor, dudakları ve meme ucum tükürüğüyle parlıyor. "Pantolonumun içine boşalmamı mı istiyorsun?"

"Evet, bunu birlikte yapmamızı istiyorum. Yani, yapabilir misin?" Kendimi aptal gibi hissederek soruyorum. "Bu yeterli mi?"

Gülüyor ve ben de onun ne kadar sevimli görüldüğüne gülümsüyorum. "Evet bebeğim, bundan kurtulabilirim. Beni deli ediyorsun."

"Güzel." Parmaklarımı saçlarına doluyor ve onu tekrar göğsüme doğru yönlendiriyorum, ağzının tekrar üzerimde olmasını istiyorum.

Gülümsüyor ve beni tekrar ağzına alıyor, ben onun altında kıvrana kadar emiyor, yalıyor ve ısıyor. Daha sert itiyor, gözlerimin kafamın içinde dönmesine neden oluyor. Bu kıyafetleri yırtıp atmak, aramızdaki bariyeri silmek ve onu içimde hissetmek için her şeyimi verirdim. Kalın aletin beni genişçe saracağı düşüncesi ihtiyacım olan son küçük itici güç.

Boşalmadan hemen önce vücudumun gerildiğini hissettiğinde, göğsümü bırakıyor ve ağzını ağzıma getiriyor, nefesimi kesecek kadar sert boşalırken beni öpüyor. Onu daha da sıkıyorum, ona olabildiğince yakın olmak istiyorum ve kalçalarını daha sert çalıştırırken derin iniltilerini duyduğumda, ilkinden tamamen inmeden önce ikinci bir orgazm beni vuruyor. Çözülürken onu tutuyorum, vücudunun serbest kalmasıyla gerildiğini hissediyorum ve sahip olduğum her şeyle onu öpüyorum. Hayatımda hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim ve dudaklarımız ayrıldığında nefes nefese kalıyorum ama o kadar büyük gülümsüyorum ki yanaklarım ağrıyor.

Lev gülüyor ve beni tekrar öpüyor. "Bunu yaptığımı inanmıyorum."

"Yine de iyi hissettirdi, değil mi?" Ona takılıyorum.

"Evet öyle oldu." Tekrar gülüyor ve bana en tatlı gülümsemesini veriyor. Daha önce hiç kimseye yaptığını görmediğim bir gülümseme bu ve tamamen bana ait olmasına bayılıyorum. Bana bir öpücük daha veriyor ve sonra bizi çeviriyor, böylece ben onun üzerine uzanıyorum. Doğrulduğumda ellerini başının arkasında kavuşturuyor ve dudaklarında tembel bir gülümsemeyle beni izliyor. Gözlerimi çıplak göğsünde gezdiriyorum.

"Sen çok seksisin, Lev," diyorum ve onu yine güldürüyorum.

"Böyle düşünmene sevindim, ama seksi olan sensin, *malinkaya*."

Henüz tamamen yumuşamamıştı ve aşağıya baktığımda tankımın üzerinde ıslak bir leke görünce şaşırdım. Az önce olanların kanıtını kot pantolonunda görmeyi bekliyordum, ama değil. Lanet gömleğimdeydi, yani o kadar büyüktü ki sikinin başı bel kemerinden dışarı çıkmıştı.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum. Onu görmek için yanıp tutuşuyorum ama kot pantolonunun düğmesini iliklemeğe başladığımda bileğimden tutup beni durduruyor. "Neden seni göremiyorum? Ne kadar büyüksün Lev?"

Sesimdeki hayranlığa gülümsemekten kendini alamıyor ama bileğimi bırakmıyor. "Büyük, *malinkaya*, ama bence beni görmek için başka bir geceyi beklemelisin."

"Bakireyi korkutmak istemezsin, değil mi?"

Başparmağının iç kısmıyla bileğimi ovuyor. "Onun gibi bir şey."

Gülümsüyorum ve göğsünü öpebilmek için eğiliyorum. "Gizemli bir adam," diye fısıldıyorum tenine karşı. Dilimi belirgin göğüs kaslarından birinin üzerinde gezdiriyorum. "Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin." Göğüslerim hâlâ açıkta ve onu bir kez daha yaladığımda meme uçlarımın teninde gezindiğini hissettiğinde inliyor ve saçlarımı yumrukluyor.

"Terbiyeli ol, *malinkaya*," diye uyarıyor ama bunu söylerken gülümsüyor.

"Yatarken ve o kadar lanet görünürken bunu yapmak gerçekten zor. seksi."

Ağırlığımı onunkinin üzerine vererek ona sarılıyorum ve parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum. "Bizimle ilgili fikrini değiştirdiğini söyledin ama bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Her şeyi çözmüş değilim," diye itiraf ediyor iç çekerek, "ama senden uzak kalamayacağımı biliyorum." Eli sırtım boyunca ilerliyor ve kığımın yanaklarından birini avuçlayana kadar aşağı kayıyor. "Tüm bunları çözerken bana güvenmene ihtiyacım var. Seni tehlikeye atmak istemiyorum."

"Sebastian öğrenmeyecek," diyorum hemen.

Lev ikna olmuş görünmüyor. "Mesele sadece Sebastian değil. Ben bazı şeylerle uğraşırken senin de bana güvenmen gerekiyor."

Avucumu yanağında düzleştiriyorum ve bana bakması için onu çeviriyorum.

Açık mavi gözleri, bronz teni ve simsiyah saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyor.

"Bana yemin et, bu senin için sadece bir oyun değil, Lev." O söyleyemeden

başparmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Çünkü eğer bunu yapacaksa, o zaman gerçek olmasını istiyorum. Sadece yanında olan başka bir kız olmak istemiyorum. Sen her ne halt olduğunu çözerken ben de seni bekleyeceğim." Gülümsüyorum ve çenesinden öpüyorum. "Senin için sonsuza kadar beklerim ama sen de bana aynısını veremezsen bunu yapmam. Eğer sadık olamayacaksa, bana şimdi söyle, çünkü kalbim onu kırmaya dayanamaz."

Konuşabilmesi için parmağımı çekmeden önce parmağımı öpüyor. Gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve sözlerinin doğruluğunu görmemi sağlıyor.

"Bunu sana asla yapmam, *Malinkaya*. Çok iyi bir üne sahip olmadığımı biliyorum ama daha önce hiç ilişkim olmadığı için kimseyi aldatmadım. Yine de bağlanmaktan korkmuyorum. Sadece bağlanmak istediğim biriyle hiç tanışmadım. Ta ki sana kadar. Seni düşünmeden duramıyorum ve bunun nereye varacağını görmek istiyorum. Başka bir kadın olmayacağına dair sana söz veriyorum." Elimi tutuyor ve avuç içini öpüyor. "Ve eğer senin etrafında başka bir erkek görürsem, onları öldürürüm."

"Bunu sana asla yapmam," diyorum ona.

"Biliyorum bebeğim, ama bu erkeklerin sana asılmaya çalışmayacağı anlamına gelmez." "Bana asıldı diye birini öldüremezsin."

Cevap vermiyor, sadece o delinmiş kaşlarını tekrar kaldırıp bana bakıyor. Gülüyorum ve göğsünü okşuyorum. "Kimse bana asılmayacak, unuttun mu?" "Asılmasalar iyi olur."

Tekrar ona sarıldığımda, aklımı kurcalayan soruyu soruyorum. "Geçen gece Sebastian'ın kışını tekmeledikten sonra sana doğru koşan kızla neden eve gitmedin?"

"Beni takip ettiğin ilk gece mi?"

"Evet."

Bunu düşünmesine bile gerek yok. "Çünkü tek düşünebildiğim sendin. Kafamı kaldırıp seni gördüm ve ilk kez bir dövüş sırasında neredeyse dikkatim dağılıyordu. Usulca gülümsüyordun ve çok güzel görünüyordun. Seni düşünmeden edemiyordum ve onu istemediğimden emindim."

Parmakları saçlarımın arasında geziniyor. "Seni daha önce etrafta görmüştüm ama hiç iyi görememiştim. Her zaman gölgelere sıkıştın ve kendini sakladın."

"O gece neden çitlere doğru yürüdüğümü bilmiyorum. Kendimi durduramadım ve gözlerimi senden alamadım. Seni dövüşürken izlemekten hiç bıkmadım."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Sanırım midenizin bulanmaması iyi bir şey."

Gülümsüyorum ve göğsünü tekrar öpüyorum. Onu terk etmek istemiyorum. Hayatımda ilk kez kendimi güvende hissederek, onun güçlü kollarıyla burada kalmak istiyorum ama bunun mümkün olmadığını biliyorum ve bir iç çekip alnımı öpmeden önce başımın arkasını kavradığında, zamanımızın dolduğunu anlıyorum.

"Çok geç olmadan seni geri götürmeliyim. Kardeşinin şüphelenmesini istemiyorum."

İstediğim son şey olmasına rağmen başımı sallıyorum ve sonra vücudumu yavaşça onunkinden sıyrıyorum. Spor sütyenimi düzeltememe fırsat vermeden doğruluyor ve beni tekrar kucağına çekiyor, böylece ona yaslanmış oluyorum. Başını eğerek göğsüm boyunca bir çizgi öpüyor ve zar zor duyabileceğim kadar alçak sesle fısıldıyor: "Gitmene nasıl izin vereceğim ve öylece çekip gideceğim?"

OceanofPDF.com

Ckapt'ca W

OceanofPDF.com

Lev

I Asla doyamayacağım diri göğüslerine bakıp iç çekiyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu gece benim yanıma taşınamaz. Bu delilik ve muhtemelen onu çok korkutur. Bir an için dilimi ona sormak için kullanıyorum. Dilimi sert meme ucunun üzerinde gezdirirken kendimle mantık yürütmeye çalışıyorum. Bu işi ağırdan alırsak onun için daha iyi olur. Bratva'mızla ilgili her şeyi halledebilirim ve Alina'yı geri aldıktan sonra Jolene'le işleri bir sonraki seviyeye taşıyabilirim. O zamana kadar ilişkimizin gizli kalması onun için daha güvenli.

Dişlerimi hassas teninde gezdirdiğimde sırtı kavisleniyor. Saçlarımı kavramayı seviyor ve parmaklarının kafa derimde gezindiğini hissettiğimde ona karşı gülümsüyorum. Tanrım, bu kadının içinde kaybolabilirim. Son bir emişle onu bırakıyorum, güzel yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görünce gülüyorum.

"Tam bir baş belasısın."

Bu beni gerçekten güldürüyor. Bana pek çok şey söylendi ama alay konusu olmak bunlardan biri değil.

"Üzgünüm, *malinkaya*, ama bu sana dört gözle bekleyeceğin bir şey verecek."

Ayağa kalkıp ona yardım ediyorum, gömleğindeki döl lekemi görünce gülümsüyorum. Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum. Genç bir delikanlı olduğumdan beri kuru mastürbasyon yapmamıştım ve hiç böyle hissetmediğimden eminim. Üstünü düzeltmesini ve kapüşonunu tekrar giymesini izliyorum ve ona kaskı uzattığımda güzel gözlerini bana dikeyor.

"Ciddi misin? Hâlâ bunu giymek zorunda mıyım?" "Sadece şimdilik bebeğim. Seni güvende tutmak için."

"İnsanların Melnikov kardeşlerin nerede yaşadığını o kadar da merak ettiklerini sanmıyorum."

Gülmemeye çalışıyorum. "Şaşıracaksın."

İç çekerek kaskı takıyor ve o kadar sevimli görünüyor ki, uzanıp ona dokunmadan edemiyorum. Parmaklarımı boynunun kıvrımında hissettiğinde vücudu donuyor. Az önce çektiği iç çekişi duyamamış olabilirim ama muhtemelen yumuşak bir iniltiyle karışık bir iç çektiğini biliyorum. Kaskı seviyor. Bunu ona taktığım ve vücudunu sıkıca benimkine sardığı ilk saniyede anlamıştım. Ondan gelen cinsel ihtiyaç hissediliyordu, tıpkı şimdi olduğu gibi. Elimi vücudundan aşağıya kaydırdım, elim bacaklarının arasına gelene ve amını sıkı, sahiplenici bir şekilde kavrayana kadar aşağıya ve aşağıya doğru sürüklendim.

"Bir gün sen bunu giyerken seni becereceğim, *malinkaya*."

Duyabileceğim kadar yüksek bir inilti çıkardığında ve kollarıma tutunurken kalçalarını bana doğru salladığında hiç şaşırmadım. Tişörtümü geri giymemiştım ve o da açıkta kalan tenimden sonuna kadar faydalaniyor. Parmaklarını göğsümün üzerinde gezdiriyor, karın kaslarımı keşfetmek için aşağıya iniyor ve aşağıya inmeye devam ettiğinde onu durdurumuyorum. Küçük bir dokunuşuna izin veriyorum. Piercingleri fark edecek kadar iyi hissetmesini istemiyorum. Onu henüz bununla korkutmak istemiyorum ama meraklı küçük bir şey ve ne kadar büyük olduğumu bilmek için yanıp tutuşuyor.

Aletimi yeniden ayarlamıştım, bu yüzden sol uyluğum boyunca kotuma karşı gerilmeye geri döndüm ve beni bulduğunda nefes nefese, "Kahretsin" dedi. Gülümsememi göremiyor ama yüzümde kocaman bir gülümseme var. Onun masumiyeti benim sonum olacak. Onu akla gelebilecek her şekilde mahvetmek istiyorum. Bu tatlı kızı bozmak ve onu muhtaç küçük fahişeme dönüştürmek, onu sikim için yalvartmak ve onu elde etmek için her şeyi yapmaya istekli hale getirmek istiyorum. Onu sadece benim için kirletmek istiyorum. Bu fikir bile beni daha da sertleştiriyor. Gömleğimi almak için uzaklaşmadan önce titreyen parmaklarına karşı hissetmesine izin veriyorum.

"Çok kötüsün," diyor ve gömleğimi çekerken beni güldürüyor.

"Çok yakında bir gün bunu telafi edeceğim," diye söz veriyorum ona, kaskının tepesine yumuşak bir dokunuşla.

Onu kucağıma alıp kollarını ve bacaklarını etrafıma sararken odadan çıkarıyorum. Kıçını ellerimle sıkıca kavriyorum ve aşağı iner inmez Vitaly onu sıkıca kavradığımı görüyor ve bana sırtıyor.

"Gördüğüm kadarıyla iyi bir egzersiz seansı daha," diyor Rusça. "Birkaç inleme duyduğumu sandım. Bu gece onu gerçekten çok çalıştırmış olmalısın. Zavallı şey yarın çok ağrıyacak."

"Lanet olsun, adamım," diye inliyorum, ama sinirlenmem onu güldürüyor, çünkü yanımdan geçerken Jolene'in parmaklarının saçımın arkasıyla oynadığını fark ediyor.

"Kahretsin, sana dokunmasına izin veriyorsun ve bu onu ikinci kez gizlice yanına getirişin." Kendini beğenmiş bir ahmak gibi başını öne eğiyor ve elini kulağının arkasına götürüyor. "Duyduklarım düğün çanları mı?" Parmağıyla beni işaret ediyor. "Sağdıç olsam iyi olur, lanet olsun ve sağdıçtan bahsetmiyorum çünkü tüm erkek kardeşlerin senin sağdıçın. İlk sıradaki sağdıçtan bahsediyorum. Aşık olduğun ve beni tek bekar bıraktığın için bana bu kadarını borçlusun."

"Tanrı aşkına, bu işin nereye varacağını göreceğiz," diyorum ona.

"Nereye gittiğini çok iyi biliyorum. Bu trenin gittiği yerde bir hamile baldız daha var." Elini yüzünde gezdiriyor ve buzdolabına bakıyor. "Belki de senin kuralını tekrar koymalıyım. Gece geç saatlerde mutfakta sakso çekmeyen tek kişi ben olacağım ve bu çok üzücü."

Jolene'i asansöre taşıırken gülerken, "Bu kuralı veto etmen hoşuma gitmeye başladı," diyorum. "Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Kapılar kapandığında hala mutfakta oral seks yapamadığı için üzgün görünüyordu. Jolene saçlarımla oynamaya devam ediyor ve parmaklarını aşağı kaydırıp gömleğimin yakasının altından geçirdiğinde, kıcını yumuşak bir şekilde sıkıyorum.

"Kiminle konuşuyordun?" Sesi kask yüzünden boğuk çıkıyor ama onu rahatlıkla duyabiliyorum.

"Vitaly, kardeşlerimden biri."

"Kaç tane kardeşin var?"

"Dört." Kıcını tekrar sıkıyorum. "Yakında onlarla tanışacaksın."

Bisikletimin yanına geldiğimizde kaskımı takıp oturuyorum ve onu arkama alıyorum. Bana her zamanki gibi sımsıkı sarılıyor ama bu sefer ellerini gömleğimin altına sokmaktan çekinmiyor, böylece ten tene oluyoruz. Gülümsüyorum ve motoru çalıştırıyorum, bizi otoparktan çıkarmadan önce kalçasını yumuşak bir şekilde sıkıyorum.

Hiç normal bir ilişki yaşamadım. Hatta kimseyle çıkmadım bile. Geçmişime rağmen, hiç bu kadar çok şey yapmamıştım ve hepsini onunla yapmak istiyorum. Onun motorumun arkasında olması bana dünyadaki en doğal şeymiş gibi geliyor ve Vitaly'nin ne kadar haklı olduğunu anlıyorum. Onu bırakamayacağım. Asla. Sözleri ödümü patlatmalıydı, ama beni korkutmamakla kalmayıp aptal gibi gülümsememe neden olmaları her şeyi anlatıyor.

Tanrım, sanırım kendimi resmen ve kalıcı olarak piyasadan çektim.

Birkaç dakika sonra oturduğu sokağa döndüğümde kaskımın altında hâlâ sırtıyordum. Bize biraz mahremiyet sağlamak için gölgelerin arasına park ediyorum ve motoru kapatır kapatmaz uzanıp onu yakalıyorum, bana sarılması için onu kendime çekiyorum. Kasklarımız çıkar çıkmaz ağzım onun ağzındaydı. İnliyor ve ellerini saçlarımda gezdiriyor, dili dilimin üzerinde gezinirken kalçalarını sallıyor. Benim ona aç olduğum kadar o da bana aç ve keşke bütün geceyi böyle geçirebilseydim. Geri çekilmeden önce, yapmayı sevdiği gibi dilini dudak halkamın üzerinde gezdiriyor ve sonra bana kocaman bir gülümseme veriyor.

"Veda etmesi zor bir adamsın Lev."

"Ben de tam senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum." Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum ve morlukların nasıl solduğunu fark ediyorum. "Sanırım sana vurduğu için onu öldüreceğim konusunda seni uyarmalıyım."

"Önemli bir şey değil," diyor. "Benim yüzümden cinayet işlemeyin."

Ona bunu çok daha azı için yaptığımı ve ondan daha iyi bir neden düşünemediğimi söylemek istiyorum ama bu konuşmayı başka bir geceye saklıyorum, sonunda ona veda etmek zorunda kalmayacağım bir geceye.

"Buna ben karar veririm," diyorum ve eğilip ona bir öpücük daha veriyorum.

Yüzümü okşuyor ve bana en tatlı gülümsemesini veriyor ve bu anın her saniyesini ezberliyorum çünkü önümüzdeki birkaç gün boyunca beni ayakta tutacak olan şey bu.

"Yarın akşam kardeşlerimle yapmam gereken bir şey var ve ertesi akşam Sebastian ile bir dövüş planladık. Benimle sonra buluşabilir misin?"

"Evet," diyor, gülümsemesi daha da büyüyor. "Seni başka bir konuda uyarmalıyım."

"Senin kocaman bir sakin olduğunu zaten biliyorum," diyerek beni güldürüyor. "Seni bu konuda uyaracak değildim."

Bir öpücük alıyor ve "Uyarı nedir?" diye soruyor.

"Bunu ne kadar süre yapabileceğimden emin değilim," diyorum, işleri ağırdan almakla ilgili tüm düşüncelerim pencereden uçup gidiyor.

Alnı endişeyle çatılıyor. "Ne yapacağım?"

"Seninle vakit geçirdikten sonra seni güvende olmadığını düşündüğüm bir eve bırakacağım. Sanırım bu son gecem olacak.

o."

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldıyor.

Başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum ve alnından öpüyorum. "Bu demek oluyor ki

Ya benimle kalırsın ya da bu konuda rahat değilsen sana bir daire tutarım." Köşedeki beyaz evi başımla işaret ediyorum. "Bunu bir daha yapamam. Her saniye senin için endişeleneceğim, o yüzden bu benim uyarım. Eğer bunu yapacaksak, yapacağız. Kadınının güvensiz bir yerde yaşamasına izin vermeyeceğim." Bu fikir karşısında başımı sallıyorum. "Böyle bir şey olmayacak."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Senin kadının, ha?"

"Evet, *malinkaya*, benim ve hepsi benim, eğer istediğin bu değilse, bana hemen söylemen gerekiyor."

Beni daha sıkı kavlıyor ve bacaklarını belime dolayabilmek için ayaklarını yukarı kaldırıyor. "Tek istediğim bu Lev. Tek istediğim sensin," dedikten sonra beni öpüyor ve onun hissi ve tadı dışında her şey kaybolup gidiyor.

Kalçalarını kavrayarak, umutsuzca bana sürtünmeye çalışırken vücudunu sabitliyorum ve bir elimi eşofmanının altından geçirip parmaklarımı yoga pantolonunun bel bandına soktuğumda, sahip olduğum son savunmayı kıran bir inilti çıkarıyor. Tanrım, beni çoktan parmağında oynatıyor ve her yerime sahip oluyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor dudaklarıma karşı ve dudaklarından çıkan ses çok tatlı olsa da onu bir daha yalvartmıyorum. Yine de şimdi zamanı değil. Marketin arkasındaki sokağın karanlık bir köşesindeyiz ama bu, birinin kızımın çözüldüğünü görmesi riskini göze alacağım anlamına gelmiyor. Boşalmasına ihtiyacım var ve bunu çabucak yapmalı.

Elimi daha da aşağı kaydırarak külotunun altına giriyorum, sırlıklam yarığına ulaşmadan önce yumuşak bukleleri hissediyorum.

"Lanet olsun," diye inerken bir parmağımı yavaşça onun dar ve ıslak amına sokuyorum.

"Lev," diye iniyor, sikim ağrıyana ve zar zor düşünebilene kadar parmağımın etrafında kenetleniyor.

"Seni yakaladım, bebeğim." Onu nazikçe parmaklıyorum, her yavaş vuruşta şişmiş klitorisine vurduğumdan emin oluyorum. "Benim için gel, *malinkaya*. Elim ıslat bebeğim ve bana kime ait olduğunu göster."

Kalçalarını sallıyor ve alt dudağını ısırtıyor, dar amcığı beni daha da içine çekerken gözlerini benimkilere kilitliyor. O kadar dar ki

Başka bir parmak eklemeye cesaret edemiyorum ve tek düşünebildiğim, sonunda içine girdiğimde ne kadar iyi hissedeceği.

"İşte benim iyi kızım," diye övüyorum yaklaştığını anladığımda. Başının arkasını tutuyorum, vücudu gerildiğinde ve bir inilti daha çıkardığında onu sabit tutuyorum. "Çok masumsun," diye homurdanıyorum, klitorisine daha sert bastırarak, "ama seni küçük sürtüğüme dönüştüreceğim. Sadece benim için pis olacaksın, *malinkaya*. Öyle değil mi?"

"Evet," diye inliyor, sesi düzensiz ve soluk soluğa ve boşalmaya başladığında daha da yakınımaya eğilip alt dudağını emiyorum, o ise etrafımda daha da sıkı kenetlenip lanet olası elimi ıslatıyor. Onu çalıştırmaya devam ediyorum, ona verebileceğim son zevki veriyorum çünkü onun çözüldüğünü görmek beni çok mutlu ediyor. Onun zevki benim için kendiminkinden daha önemli, bu yüzden yaşadığım büyük mavi top vakasını görmezden geliyorum ve hassas klitorisini çevirirken onu öpüyorum, orgazmın sonuncusu içinden geçerken vücudunun titrediğini hissediyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı. "Bunu nasıl yaptın? Bakire olabilirim ama daha önce de kendimi boşaltmışım ve hiç böyle hissetmemişim."

Gülümsüyorum ve elimi yavaşça pantolonundan çekmeden önce onu son bir kez okşuyorum. "Vücudun dokunuşlarıma çok açık." Elimin ne kadar ıslak olduğunu görünce utançla gözleri açılıyor. "Sakın buna cüret etme," diyorum parmaklarımı oynatarak. "Bu senin için utanılacak bir şey değil. Benim için bu kadar ıslanmana bayılıyorum, *malinkaya*."

Bir iniltiyle, dilimi parmağımda gezdiriyorum, onun ilk tadını alıyorum ve tatlı tadı bana çarptığı anda, lanet olası bir gidiciyim.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, o beni izlerken parmaklarımı yalayarak temizliyorum. Tatmin olduğumda yüzünü kavırıyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Dilimi em bebeğim. Ne kadar tatlı olduğunu tat."

Dilimi dışarı çıkardığımda, dudaklarını etrafıma sarıp beni ağzına almadan önce yumuşak bir inilti çıkarıyor ve bu şimdiye kadar yaşadığım en erotik şey. Emiyor, yalıyor ve inliyor ve geri çekildiğinde akıl sağlığıma zar zor tutunuyorum.

"Yüce Tanrım," diye inledim. "Kıçını kaldırıp evine girmen gerek, çünkü bekâretini lanet olası caddenin kenarında bisikletimin üzerinde eğilmişken alırsam kendimi asla affetmem."

Gülümsüyor ve bana bir öpücük daha veriyor. "Bana sonra mesaj atar mısın?"

"Elbette bebeğim, ihtiyacın olursa beni arasan iyi edersin." Başını salladı ama ben "Ciddiyim Jolene. Eğer sana vurursa ya da bir an için vurabileceğini düşünürsen beni ara."

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Motosikletimden inmesine yardım ediyorum ve kaçıp gitmek yerine arkasını dönüp kollarını boynuma dolayarak beni şaşırtıyor. Kimse bana sarılmaz ama Jolene'in daha önce tanıdığım hiçbir kadına benzemediğini çabucak öğreniyorum. Gözlerinde vahşi, seksi bir bakışla kucağıma gelebiliyor ve sonra dilimi emip temizledikten sonra dönüp bana en tatlı sarılışını yapıyor, boynumu öpüyor ve güvenli sürmemi söylüyor.

Ona yapacağımı söyledim ve sonra evine doğru yürümek için dönerken kışına yumuşak bir şaplak attım. Omzunun üzerinden bana bakıp gülümsüyor ve sevimli bir el sallıyor, sonra kırmızı kapüşonunu yukarı çekip sokakta koşmaya başlıyor. İçeri girene kadar onu izliyorum ve yatak odasının penceresinde onu görene ve bana bir mesaj gönderene kadar izlemeyi bırakmıyorum.

Odamda güvendeyim ve Sebastian burada değil.

Güzel. Yakında mesaj atarım, bebeğim. Biraz uyu.

Pencereden el sallıyor ve bana öpücüklü yüz emoji gönderiyor, bu da kaskımı takarken gülümsememe neden oluyor. Hâlâ beni izliyor, ben de ona bir el sallıyorum ve sonra kendimi ondan uzaklaşmaya zorluyorum.

Evet, bunu son kez yapıyorum. Şu andan itibaren onu bir sonraki görüşüme kadar bir an bile huzur bulamayacağım ve şimdi her zamankinden daha fazla odaklanmam gerekiyor. Aynı anda hem aptal kardeşinin ona el sürmesi hem de Lebedev Bratva'yla uğraşması konusunda endişelenemem. Bir şeylerin değişmesi lazım ve o şey de onun benden uzakta yaşaması. Bu bok değişmeli.

Çatı katına döndüğümde odama çıkıyorum ve uzanmadan önce hızlıca bir duş alıyorum. Ona iyi geceler mesajı atıyorum, o da bana hemen cevap verince gülümsüyorum.

İyi geceler, Lev. Bu geceki her şey için teşekkürler ve seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, Malinkaya. Biraz uyu bebeğim ve yarın bana mesaj at ki iyi olduğunu bileyim.

Çok fazla endişeleniyorsun.

Sizinle ilgiliyse asla çok fazla değildir.

Bu kadar yumuşak başlı olduğumu bilmiyordum Lev.

Mesajını okuduğumda güldüm. Sadece senin için bebeğim. Şimdi biraz uyu.

İyi geceler, Lev.

İyi geceler, Malinkaya.

Telefonumu bir kenara bıraktım ve kendimi biraz uyumaya zorladım. Yarın planladığımız her şey için ona ihtiyacım olacak.

Uyandığımda Jolene'den gelen mesajı görünce hemen yüzümde bir gülümseme beliriyor. Sesi her şey yolundaymış gibi geliyordu ve Sebastian'ın o kalkana kadar çoktan gitmiş olduğunu söylüyordu. Onu tekrar göreceğim için çok heyecanlıyım ve tüm günümü Jolene'i düşünerek ve kardeşlerimle bu gecenin planları hakkında her ayrıntıyı planlayarak geçiriyorum. Dominic irtibat halindeydi ve her şey hazır. Adamları uzak durmaları gerektiğini biliyor ve yeni askerleri de olacaklardan habersiz. Bu gece beş kişi gönderiyor, yani öldürmemiz gereken beş adam ve üç Barinov kardeş var. Gitmeye hazır olduğumuzda kendimi düpedüz sersemlemiş hissediyorum. Çok fazla bastırılmış enerjim var ve bunu iyi bir şekilde kullanmaya hazırım.

Vitaly gülerek, "Birileri hevesli görünüyor," diyor.

"Öldürüyorum. Birini öldürmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Yeterince doğru," diyor Matvey yanımdan. Danil'i dürtüyor. "Merak etme. Oleg'i senin için saklayacağız."

"Aptal herifin başına geleceklerden haberi yok," diyor Danil. Simona'ya sarılır ve İngilizceye geçer. "Merak etme, *sladkaya*, yakında döneceğiz."

Emily kocasına bakarak, "Yine benim budama makasımı mı alacaksın?" diye sorar.

Roman güler ve onun başını öper. "Bunu unutmama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

Gülümsüyor ve onun dokunuşuna doğru eğiliyor. "Hayır, yapacağımı sanmıyorum." "Onları değiştirdim," diye hatırlatıyor ona.

Gülüyor ve onu öpmek için aşağı çekiyor. Vitaly bana bakıyor ve sırıtıyor. "Gerçekten eğlenceli bir geceydi."

"Öyleydi," diye katılıyorum. Bu seks kaçakçılığı çetesine dahil olan adamlardan birine işkence ederek bir akşam geçirmiştik ve bu hepimiz için çok ihtiyaç duyulan iyi bir zaman olmuştu. Şey, o hariç. Çok mutsuz bir adam olarak öldü.

Asansör çaldığında, Sergei ve Aleksandr'ın dışarı çıktığını görmek için bakıyoruz. En iyi adamlarımızdan biri olan Timofey dışında, bu ikisi özel asansörümüzün anahtar kartlarına sahip olan tek kişiler. Hepimizin uzakta olması gereken her an Emily ve Simona'yı koruyorlar. Danil sağ olsun, müthiş bir güvenlik sistemimiz var ama hamile eşlerini riske atmak istemiyoruz, o yüzden korumalar.

Sergei tezgâhtan dizüstü bilgisayarı alır ve güvenlik kameralarının görüntülerini görebilmek için açar. Ne yapacağını biliyor. Bu görüntü bütün gece onunla kalacak ve eğer biri içeri girmeye çalışırsa bizi arayıp Bratva'daki diğer tüm erkekleri uyaracak. Hepsi kadınları korumak ve herhangi bir tehdidi ortadan kaldırmak için buraya gönderilecek.

Roman ve Danil eşleriyle vedalaşırken, biraz uzaklaşmak için geri çekiliyor ve Jolene'e hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Kardeşlerimle bir işi halletmek üzereydim ama bilmeni isterim ki amının tadını aklımdan çıkaramıyorum ya da benim için o kadar iyi boşalırken çıkardığın seksi iniltileri. Seni düşünüyorum malinkaya ve yarın dövüşten sonra seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Yanıtları çok hızlıydı ve benimle oyun oynamaya çalışmamasını seviyorum.

Ben.

Her ne yapıyorsan gizemli görünüyor, dikkatli ol. Duramıyorum. Dudaklarının üzerimde ne kadar iyi hissettirdiğini ve hem büyülediğim hem de dehşete düştüğüm canavar aletini düşünüyordum.

Durduramadan yüksek sesle gülüyorum ve kafamı kaldırdığımda kardeşlerimin bana baktığını görüyorum.

"Vay anasını," diyor Roman gülerek. "Benim gördüğümü herkes görüyor mu?"

Vitaly'nin sırtışı kendini beğenmişliğin de ötesinde. "Lev aşık. Dün gece o kızın kışına nasıl yapıştığını görmeliydin. Bırakabileceğini hiç sanmıyordum."

"Onunla tanışmak istiyoruz," diyor Simona, Emily başını sallayarak onaylarken, ikisi de bana gülümsüyor. "Kask olmadan."

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," diyorum telefonumu kaldırarak. "Bu gece yapacak işlerimiz var."

Matvey siyah sweatshirt'ünün kapüşonunu yukarı çeker. "Aynen öyle. Hadi gidelim."

Emily ve Simona'yı iki korumalarıyla bırakıp asansöre doluşuyoruz. Danil, artık hepimiz ezberlemiş olsak da planın üzerinden bir kez daha geçiyor ve ardından kurşun geçirmez SUV'ye binip Pink'e doğru yola çıkıyoruz.

Danil, "Bugün onu arayıp kardeşleriyle bu akşam bizimle buluşup buluşamayacağını sorduğumda Oleg çok heyecanlandı," diyor ve gülümsüyor.

"Ne kadar zavallı bir piç kurusu," diyorum ve Roman'ın bana uzattığı susturucuyu alıp silahımın ucuna takıyorum. Sesi yeterince bastırarak ki polisler çağrılmasın. Ayrıca, hepimizin gerektiğinde kullanabileceğimiz bıçakları var. Sadece ellerimi kullanmayı tercih ederim ama bir adamı öldürseye dövmek zaman alır ve bıçaklar ve silahlar daha kolaydır.

Pink'in bu kadar dolu olmasına hiç şaşırmadım. Vitaly burayı devraldığından beri her gece dışarıda kuyruklar oluşuyor. Cipten inip yavaşça ön tarafa doğru ilerliyoruz, uzun kuyruğu geçip herkesin bize iyice bakmasına izin veriyoruz, böylece bir mazerete ihtiyacımız olması durumunda bizi buraya koyan bir ton şahidimiz oluyor. Başından beri burada olduğumuza dair hayatları üzerine yemin edecek yeterince adamımız var, ancak maaş bordronuzda olmayan tanıklara sahip olmak her zaman güzeldir.

Erkekler bize kıskançlık ve korkuyla bakıyor ve yanlarındaki kadınların gözlerinde de biraz korku olabilir, ama esas olarak şehvet. Bu bakışı milyonlarca kez gördüm ve ilk kez görmek umurumda değil. Gözlerim cimri elbiselerin, uzun bacakların ve zar zor örtülen göğüslerin üzerinde geziniyor ve bunların hiçbirisi umurumda değil. Sikim hafif bir seğirme bile yapmıyor. Aslında, beni ihtiyaçtan neredeyse çılgına çeviren azgın bir ereksiyona sahip olmamanın tadını çıkarıyorum. Jolene yanımda değil, bu yüzden benim için sarkık bir şehir çünkü sikim başka biriyle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Bunun farkına varmak beni korkutmalı ama korkutmuyor. Beklemediğim bir şekilde hoş ve rahatlatıcı. Tek bir kadına ait olma fikri hoşuma gidiyor ve fedailerin önünden geçip içeri adım attığımızda striptizcilere bakmaya bile yeltenmiyorum. Çıplak görmek istediğim tek bir kadın var ve bunun gerçekleşmesi için sabırsızlanıyorum.

Kalabalığın arasından geçerek en yakın bara doğru yürüyoruz. Mila bizi görüyor ve hemen beş shot bardağı ile en sevdiğimiz votkadan bir şişe kapıyor. Çok iyi bir barmen ve Timofey'in karısı, bu yüzden kim olduğumuzu ve ne yaptığımızı çok iyi biliyor. Burada çalışan tüm kadınlar çok az İngilizce konuşuyormuş gibi yapan Ruslar. Hepsi bizim casuslarımız, kucak dansı yaptıkları erkeklerden bilgi toplayıp bize aktarıyorlar. Hepsi kendi tercihleriyle buradalar ve hiçbirisi istemedikleri bir şeyi yapmaya zorlanmıyor, ancak hemen hemen hepsinin para için daha fazlasını yapmaya istekli olduğunu fark ettim. Mila öyle değil. O kesinlikle barın arkasında yoksa Timofey çılgına döner ve buradaki her müşteriyi öldürür.

"Teşekkürler Mila," diyorum ona, shot'ımı alıp bir dikişte mideye indiriyorum. Bana bir tane daha doldurmasını işaret ediyorum ve ikincisini bitirdiğimde onu itip odayı tarıyorum. Üst katta Oleg ve iki kardeşini görüyorum. Şu anda VIP bölümündeki bir kabinde iki striptizciden kucak dansı alıyor. Her birinin kışında bir eli var ve kızlar öpüşmeye başladığında k a f a s ı n ı geriye atıp ilk pornosunu izleyen ergen bir çocuk gibi gülüyor.

"En azından herif mutlu ölecek," diyor Vitaly, benim gördüğüm her şeyi görüyor.

"Taşakları morarmış bir halde ölecek," diyorum, "çünkü burada oturup taşaklarını patlatmasını beklemeyeceğimden eminim."

Vitaly gülüyor ve sırtıma vuruyor. "Çok kötüsün."

"Onları aşağı çağır," der Matvey, ikinci kadehini geri atar ve barda yanında durmak için yürüyen kadını görmezden gelir. Kadın bir müşteriydi, belli ki biriyle yatmak istiyordu. Burada çalışan bütün kadınlar Matvey'e yaklaşmamaları gerektiğini iyi bilirler.

Vitaly, Oleg'e burada olduğumuzu haber vermek için gitti. Danil ve ben, kadının "Size bir içki ısmarlayabilir miyim?" dediğini duyduğumuzda bakışlarımızı paylaşıyoruz.

"Hayır," der, ama nedense Matvey'nin Alina dışındaki her kadına karşı tamamen ilgisiz olması kadınları daha da ısrarcı yapar. Onları geri çevirdiğinde flört etmediği kesin. Bunu yaptığına düpedüz acımasızdır. Gülümseme ya da *özür dilerim, benim tipim değilsin* gibi şeyler yok. Soğuk, ölü bir bakış ve *benden uzak dur der*.

Bu kadın da diğerleri gibi farklı olacağını düşünüyor ve kolunu ona doğru uzattığını görür görmez Roman başını sallarken Danil ve ben hafif kahkahalar atıyoruz.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyor Danil ve kızın eli koluna değmeden hemen önce, kara gözlerinde vahşi bir bakışla onu tokatlayarak uzaklaştırıyor.

"Sakın bana dokunma," diye homurdanıyor ona ve kızın yüzü, sesinin sert tonu karşısında soluyor.

"Hey, neler oluyor?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, bir adam yanıma geliyor, yüksek sesli feryadı ve kocaman gözleriyle biraz dramatik davrandığını kabul etmem gereken kadına bakıyor. Matvey içki istemediğini söylemişti.

"Bana vurmaya çalıştı," diyor kadın, iri mavi gözlerini kendisini kurtarmaya gelen adama çevirerek.

"Saçmalık," diyorum yaklaşıarak. "Ona dokunmaya çalıştığın için elini itti. Gözyaşlarını bu enayi için sakla," diyorum, büyük olasılıkla bundan en azından bir oral seks elde edeceğini uman adamı işaret ederek.

Kadın benden kardeşlerime baktı ve sonra öfkeli bir of çekti. "Sizler pisliksiniz."

"Seni becermek istemediğimiz için mi?" Roman gülerek sorar.

Bu soruyu umursamıyor ve hızla arkasını dönerek, elimizi sıkıp teşekkür etmek ister gibi görünen adamda teselli arıyor çünkü bu gece kesinlikle biriyle yatacak. Kendini tutuyor, elini uzatmadan önce ona sempatik bir bakış attığından emin oluyor ama gözlerindeki heyecanlı parıltıyı görebiliyorum.

Matvey hâlâ kızgın görünüyordu, ben de "Neşelen kardeşim, yakında insanları öldüreceksin" dedim.

Bu onu biraz yatıştırmışa benziyor, bu ve Mila'nın onun için hazırladığı bir kadeh daha... Vitaly'nin Barinov kardeşlerle birlikte aşağı indiğini gördüğümüzde, onlarla arkada buluşmaya hazırız. Oleg, Vitaly'nin yanında duruyor, bir ahmak gibi gülüyor ve gülümsüyor, Alexei ve Ivan ise hemen arkasından takip ediyor. Eğer ahlaklı bir adam olsaydım, şu anda kendimi kötü hissederdim, ama uyuyan vicdanımın uyanmasını beklerken, hiçbir şey olmayacağını biliyorum. Oleg ve kardeşleri bu yaşam tarzıyla başa çıkabileceklerini düşünerek çuvalladılar ve bu tür bir yaşam hatalara izin vermez.

Mila'ya başımızla veda ederek Vitaly ve Barinov'ları ana ofise giden koridorda takip ediyoruz. Gerçi oraya gitmiyoruz. İsteddiğimiz arka çıkış ve biz geçer geçmez Timofey başka bir siyah cipte bizi bekliyor. Oleg arkasını dönüyor ve Danil'i görünce bütün yüzü aydınlanıyor.

"Danil!" diye bağırıyor, aşkıyla ilk kez karşılaşan küçük bir kız gibi. Tanrım, Danil birkaç dakika içinde onu vurduğunda kalbi kırılacak. "Bana bu ikinci yerden biraz daha bahset."

"Oldukça güzel," diyor Danil, "ve bence başka bir kulüp açmak için mükemmel bir yer olacak."

"Görmek için sabırsızlanıyorum." Oleg kardeşlerine gülümsüyor ve sonra bize bakıyor. "Uzun sürmeyecek, değil mi? Çünkü oradaki iki kız beni becermek için can atıyor ve onları hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Yüksek sesle gülmeyi çok istiyorum ama yapamıyorum. Eminim striptizciler, daha sonra onu becermeleri için para ödemeyeceği için kesinlikle harap olacaklardır.

Vitaly Rusça, "Umarım hepiniz şu anda gülmeyi ne kadar çok istediğimi takdir ediyorsunuzdur," diyor.

"Sen de ben de kardeşim," diyorum.

Vitaly Oleg'e gülümserken Rusça, "Anya onun şimdiye kadar gördüğü en küçük alete sahip olduğunu ve boşalırken domuz gibi homurdandığını söyledi" diyor.

Dilimi ısıtıyorum ve Vitaly'ye ters ters bakarak onu susması yoksa gülmeye başlayacağım konusunda uyarıyorum. Tabii ki dinlemiyor.

"Ayrıca, parmağını kıkına sokması için ona fazladan para ödediğini, çünkü yükünü atabilmesinin tek yolunun bu olduğunu söyledi."

"Aman Tanrım," diyorum, az önce kafama soktuğu gerçekten korkunç görüntü yüzünden gülmeme engel olamayarak. Kafamda olmasını isteyeceğim son şey Oleg'in lanet olası mikro penisi ve kıkına soktuğu parmağıyla lanet olası bir domuz gibi homurdanırken çekilmiş bir fotoğrafı.

"Bu kadar komik olan ne?" Oleg sorar.

"Hiçbir şey," diyor Roman. "Sadece geçen gece olan bir şey hakkında konuşuyorlar."

Çabucak SUV'a bindik. Üç koltukla bile hepimize zar zor yetecek kadar yerimiz var.

Vitaly ve Matvey'nin arasına sıkıştığım orta koltuktan, "Bu çok dar," diyorum.

Vitaly, "Oleg'in sikişirken yaptığının aksine," diye mırıldanıyor ve ben de ona dirsek atıyorum çünkü herif nasıl davranacağını bilmiyor ve eğer tekrar gülmeye başlarsam şüphelenecekler.

Yine de Matvey'nin hafif bir kahkaha attığını duyuyorum, bu yüzden Vitaly'yi ve onun çenesini kapatamamasını affediyorum. Timofey bizi şehrin derinliklerine götürüyor ve kısa süre sonra bir ara sokağa saparak şehrin ya terk edilmiş ya da muhtemelen bizim planladığımız şeyin aynısını yapan insanlarla dolu yıkık dökük bir kısma doğru ilerliyor. Danil buranın bir mil çevresindeki tüm güvenlik kameralarını çoktan tamir etti, böylece son bir saatlik görüntüleri bir döngüde çalıştırıyorlar. İki saat içinde gerçek zamanlıya dönecek ve bize yapmamız gerekeni yapmak için bolca zaman verecek.

"Burası oldukça boktan görünüyor," diyor Ivan arkadan.

Alexei pencereden dışarı, pek de çekici olmayan mahalleye bakıyor. "Evet, buraya kim gelmek ister ki?"

"Bütün bu bölge yenilenmek üzere," diyor Vitaly, öyle güzel yalan söylüyor ki kimsenin ondan şüphe etmesine imkân yok. "Şehir planlama komisyonunda bir bağlantımız var ve bu mülkü neredeyse yok pahasına satın alabileceğiz ve sonra her şey inşa edildiğinde, burası ödediğimizin on katı değerinde olacak. Burası tam bir altın madeni ve şehir merkezinin en yeni ve en sıcak yerinde bir striptiz kulübü daha açarsak, ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok paran olacak."

Üç kardeş de pencereden dışarı baktıklarında sırtıyor, şimdiden alacakları parayı ve amcığı hayal ediyorlar. Roman kapısını açıyor ve hepimiz onu takip ederek dışarı çıkıyoruz, böylece etrafımızdaki yıkık dökük bok çukuruna daha iyi bakabiliyoruz. Dışarı çıkar çıkmaz Oleg, Alexei ve Ivan binaya doğru yürürken ben de silahımı almak için uzanıyorum. Matvey ve Danil de aynısını yapıyor ve Barinovlar daha arkalarını bile dönmeden her birimiz önümüzde duran kafaya bir kurşun sıkıyoruz. Hızlı ve acısız. Cesetleri kaldırıma çarpmadan ölmüş oluyorlar ve olay biter bitmez sokakta ilerleyip camları kırılmış ve kapısı ikiye ayrılmış terk edilmiş bir binaya giriyoruz. Alessi'nin adamlarını beklerken Timofey cipi üç cesedi saklayacak ve yemimiz olacak şekilde açılı bir şekilde park ediyor.

Dominic adamlara gece yarısı bu sokakta devriye gezmelerinin söylendiğini söyledi, yani her an burada olabilirler. Beş kişi geliyor, her birimiz için bir tane. Farların caddeden aşağı döndüğünü gördüğümde, adrenalin beni vuruyor, sevdiğim ve arzuladığım o çok tanıdık telaş. Araba yavaşlıyor, şüphesiz arabasında sorun varmış gibi davranan Timofey'i izliyor ve onun ne kadar büyük bir tehdit olduğuna karar vermeye çalışıyor.

Araba yavaşlıyor ve park halindeki cipten birkaç metre ötede duruyor. Bekliyor ve beş adamın da inmesini izliyoruz.

"Henüz hiç silah görmüyorum," diye fısıldıyor Roman.

Ben de bilmiyorum ama hepimiz onların silahlı olduğunu biliyoruz. Ayrıca deneyimsiz ve aptallar, bu da hızlı ateş edecekleri ve silahlarını ellerine almayı başardıklarında muhtemelen nişan almak için zaman ayırmayacakları anlamına geliyor. Çatışmanın ortasında sakin olmayı öğrenmek doğuştan gelen bir beceri değildir. Zamanla kazanılan bir beceridir ve bu heriflerde o beceri yok. Timofey'e doğru yürürken gösterdikleri fazla alaycı havadan ve attıkları abartılı kahkahadan bunu anlayabiliyorum. Sert görünmek için çok uğraşıyorlar. Etraftaki en acımasız orospu çocuğuysan, korkutucu olmaya çalışmana gerek yok.

Kardeşlerim ve ben onlara birkaç şey öğretebilirdik, ama bunun yerine onları öldüreceğiz.

Silahlar çekilmiş ve adımlar sessiz bir şekilde binadan çıkarken içlerinden biri Timofey'e "Arabada sorun mu var?" diye soruyor.

"Evet, ne olduğunu bilmiyorum." Timofey küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sadece öldü."

"Bu senin için çok kötü," diyor diğer adamlardan biri ve silahını almak için elini gömleğinin altına uzatır uzatmaz Roman hemen orada, silahının namlusunu kafasının arkasına bastırıyor.

Roman ona "Sakin kıpırdama," diyor.

"Hey, dostum, yanlış adamlarla uğraşıyorsun."

Sert görünmeye çalışıyor, hâlâ dokunulmaz olduğuna inanıyor ama sesindeki hafif titremeyi duyabiliyorum.

Vitaly, silahına uzanmaya çalışan diğer adamlardan birine "O kadar hızlı değil," diyor.

"Biz Alessi ailesi için çalışıyoruz," diyor en yakınımıdaki adam, sanki Alessi ismi karşısında silahlarımızı indirmemiz gerekiyormuş gibi.

"Evet, şu anda Melnikov Bratva tarafından kuşatılmış durumdasın, bu yüzden Alessi'nin pek yardımı dokunmayacaktır," diyorum ona.

"Buna pişman olacaksın," diyor diğerlerinden biri. "Bunun için seni öldürecekler."

Verdiğimiz kakhaha onların beklediğı gibi değil.

"Evet, bunun olacağından gerçekten şüpheliyim," diyor Vitaly.

Ben kardeşlerime bakarken Timofey cesetlerden kurtulmak için bir ekip çağırarak üzere telefonunu çıkararak yana doğru yürüyor. Birbirimize benzemiyor olabiliriz ama şu anda birbirimizin aynısıyız; dudaklarımızda yumuşak gülümsemeler ve gözlerimizde aynı heyecanlı parıltı. Bu bizim en iyi yaptığımız şey ve buraya gelmek için ayrılmadan önce Moskova'da en çok korkulan Bratva olmamızın nedeni de bu. Yüksek sesle söylemeye gerek duymadan, hepimiz aynı anda tetiğı çekiyoruz ve sonra cesetlerin yere düşmesini izliyoruz.

Kimseye işkence etmemize gerek olmayabilir ama yine de tatmin ediciydi. Düpedüz canlandırıcı ve bu geceyi daha iyi hale getirecek tek şey, sonunda sikimi Jolene'in daracık amına sokabilmem.

"Lanet olsun," diyor Vitaly gülererek. "Hiç eskimiyor."

Gülümseyerek sırtına bir şaplak atıyorum ve Alessi ailesinin dövmesini ortaya çıkarmak için eğiliyorum. Danil telefonunu kaptı ve fotoğraf çekmeye başladı.

David'e kanıt olarak gönder.

Elinin arkasındaki özenle yapılmış *A* dövmesine bakarak, "Bu çok yeni görünüyor," diyorum. Parmaklarımı kafasının arkasındaki deliğe götürüyorum, parmak uçlarımı kanıyla ve muhtemelen biraz da beyin maddesiyle ıslatıyorum ve sonra kanı dövmenin üzerine sürüyorum, birkaç saat önce yaptırmış gibi görüldüğü gerçeğini örtmeye çalışıyorum.

"Daha iyi," diyorum, Danil'in fotoğrafını çekebilmesi için arkama yaslanıyorum.

Danil Barinov kardeşlerin fotoğraflarını çekmek için yürürken adamlarımızla dolu bir kamyon caddeden aşağı dönüyor. Danil işini bitirdiğinde adamlarımız cesetleri kamyonun arkasına atmaya başlıyor ve üzerlerini bir muşamba ile örtüyor. Onları şehirden birkaç saat uzağa götürecekler ve Danil'in kısa süre önce sahte bir isimle satın aldığı bir araziye gömecekler.

Kardeşlerim ve ben tekrar SUV'a binip Kırmızı Viper'a doğru yola çıktık. Planımız David'e Barinov kardeşlerin Pink'ten çıkarken vurulduklarını söylemekti. Silah seslerini duyduğumuzda dışarıda fedailerden biriyle konuşuyorduk. Ateş edenlerin peşine düştük ve kaçamadan onları indirmeyi başardık, sonra da cesetlerin icabına baktık.

Köhne kulübe adım attığımızda, Jolene'i neden tüm bu pisliklerden uzak tutmam gerektiğini bir anda hatırladım. Buradaki tüm kadınlar burada olmaya zorlanıyor ve gözlerindeki ölü bakış bunun kanıtı. Bu lanet kulüpte pek çok kez takılmak zorunda kaldık ve her dakikasından nefret ettim. Çok şüpheli görüneceği için hayır diyemediğimiz kucak dansları, her zaman havaya sinen ve beni nefes alamıyormuşum gibi hissettiren ucuz kolonya, ter ve seks kokusu ve mekanın genel iç karartıcı doğası, keşke tüm mekanı yakabilseydim dedirtiyor.

Bize hızla kendilerini sunan kadınların yanından geçerek VIP alanına gidiyoruz. David ve Aaron burayı Lebedev Bratva için işletiyor ve köşedeki her zamanki yerlerinde oturuyorlar. Haftada birkaç kez Pink'e geliyorlar ama çoğu gece burada, adi imparatorluklarına göz kulak oluyorlar.

"Bir sorunumuz var," diyor Roman ona, lafı dolandırmaya zahmet etmeden.

David hemen ayağa kalkar, sarışını kucağından iter ve elini sallayarak onun ve diğer tüm kadınların gitmesini ister. Aaron, kendisine binen kızıl saçlı kadın daha sözünü bitirmeye fırsat bulamadan inip uzaklaşmak zorunda kaldığında pek de heyecanlı görünmüyor.

Biz karşılarında otururken Danil "Mesajlarınızı kontrol edin" diyor. David telefonunu çıkarır ve Danil'in ona tüm fotoğrafları gönderdiği güvenli sohbeti açar.

"Ne sikime bakıyorum ben?" David sorar.

Aaron daha yakından bakmak için eğiliyor. "Bunlar Oleg ve kardeşleri mi?"

"Öyle," diyor Roman. "Ve diğer beşi de onları öldüren adamlar."

"Dövmeye bak," diyor Danil.

"Orospu çocukları," diye homurdanıyor David, Alessi dövmesini tanıyarak. "Bunu Dominic mi yaptı?"

Omuz silkip, "Onlar onun adamları. Saldırı bizim için yapılmış ve Barinovlar araya girmiş olabilir."

David parçaları birleştirmeye çalışarak, "Danil'in açık artırmayı kazanmasına kızmıştı," diye düşünür.

"Öyleydi," diye katılıyor Danil.

Aaron vurduğumuz beş adamın fotoğrafına bakarak, "Bu adamları kim öldürdü?" diye soruyor.

"Yaptık," diyor Matvey. Matvey'le sadece bir kez karşılaşmışlardı ve onun soğuk, ölü gözlerine bakan iki adam hızla ondan başka bir yere bakmaya başladı.

"Kahretsin," diyor David. "Nasıl oldu bu?"

Roman ona bulduğumuz hikayeyi anlatıyor ve sonra arkamıza yaslanıp bekliyoruz. David elini yüzünde gezdiriyor ve iç geçiriyor.

David, Konstantin'in adını vermeyi hâlâ reddederek ve bunu çoktan anladığımızı bilmeden, "Bunları yetkili kişiye göndereceğim," diyor. "Ve ona tehdidi ortadan kaldırdığınızı söyleyeceğim." Bana bakıyor ve ekliyor: "Ona yeraltı dövüşlerinizden ve ne kadar para kazandığımızdan bahsettim. Daha fazlasını öğrenmekle çok ilgileniyor ve yarınki dövüşün videosunu ona göndermemi istiyor, bu yüzden kaybetmediğinizden emin olun" diyor gülerek.

Gözlerine bakıyorum ama ona bir tepki verme tatminini yaşatmıyorum. "Ben asla kaybetmem."

Beni gücendirdiğinden korkuyormuş gibi ellerini kaldırıyor ve o özür dilemeye başlamadan ben ayağa kalkıyorum. Kardeşlerim de beni takip ediyor, şüphesiz onlar da buradan siktir olup gitmek için can atıyorlar. Yarın gece Sebastian'la dövüşeceğim ve ondan sonra Jolene'i eve götüreceğim ve gitmesine izin vermeyeceğim.

Bölüm 7

OceanofPDF.com

Jolene

T bütün günü garip geçti. Sebastian her zamankinden daha gergin, birkaç dakika bile yerinde duramayacak kadar heyecanlı ve durmadan telefonuyla ilgileniyor. Genelde kavga günü, bir Şeyler atıştırırdı.

proteini azaltıyor, biraz stres atmak için çok sayıdaki seks telefonlarından birini arıyor ve geri kalan zamanını bana bağııarak ve televizyon izleyerek geçiriyor. O bir alışkanlık yarattığı ve bugün rutinini bozdu ve bundan hoşlanmıyorum.

Dilimi tutabildiğim kadar tuttuğumda, sonunda "Bir Şeyler mi oluyor?" diye soruyorum.

Kanal gezintisini bana ters ters bakacak kadar uzun süre durdurdu. "Hayır ve benim işime karışma. Tek yapman gereken bu geceki dövüş için hazır olmak. Bununla başa çıkabilir misin, anne katili?"

Özellikle kötü bir ruh halindeyken benim için kullandığı lakaptan irkiliyorum ve o da bunu gördüğünde sırtıyor. Kalkıp odama dönüyorum ve telefonumu alıyorum. Lev'den gelen başka bir mesajı görmek yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor ve bana boktan kardeşimi unutturuyor.

Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum, bebeğim.

Ona hemen bir cevap gönderdim. *Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum. Sebastian her zamankinden daha kötü bir ruh halinde. Garip davranıyor, bu gece dikkatli ol. Bir Şeylerin peşinde olduğnu hissediyorum.*

Cevabı anında geldi ve mesajını okuduğmda öfkesinin ortaya çıktığını hissedebiliyorum.

Sana dokundu mu?

Hayır, söz veriyorum. Sadece endişeliyim. Muhtemelen bir Şey yoktur.

Çantayı hazırla Malinkaya, çünkü oraya bir daha asla geri dönmeyeceksin.

Daha da büyük gülümsüyorum ve ona yapacağımı söylüyorum. Gerçekten ne kadar ciddi olduğu konusunda şüphelerim var ama yine de bir çanta hazırlamaya başlıyorum çünkü en azından bu gece ve yarın için bir şeye ihtiyacım olacak. Geceyi onunla geçireceğim için çok gerginim, ama aynı zamanda heyecanlıyım ve Lev'in yatağına atlamaya fazlasıyla hazırım. Tüm bunların gerçekten yaşandığına hâlâ inanamıyorum. Sürekli olarak şüphelerimi ve korkularımı bir kenara itmek zorunda kalıyorum. Bunun yerine bana bakışına, nazik ama sahiplenici dokunuşuna ve her birlikte olduğumuzda açık mavi gözlerini karartan arzuya odaklanıyorum. Güvendiğim ve tutunduğum şey bu.

Zaman yavaşlıyor, ama sonunda kardeşimin Mustang'inin garaj yolundan çıktığını duyduğumda, bir Uber çağırmadan önce birkaç dakika daha bekliyorum. Omzuma astığım sırt çantamla, bu çöplüğü bir daha görmemeyi umarak, arkama bile bakmadan biniyorum.

Araba beni deponun dışında bıraktı. Her yer tıklım tıklım, ama Lev'in motosikletini göremiyorum, bu yüzden kalabalığın arasından sıyrılıp kardeşimin kurulacağı tarafa doğru ilerliyorum. Sırt çantamı görmemesi için köşeye fırlatıyorum ve sonra onu telefonu kulağında duvara yaslanmış halde buluyorum. Mutlu görünmüyordu ve beni görür görmez duyamadığım bir şeyler mırıldanıp telefonu hızla kapattı.

Tek kelime etmeden arka cebimden bir protein bar çıkarıp ona uzatıyorum. Aldı ve çiğnerken bana baktı. Bana hiç bakmıyor, gerçekten bakmıyor ve bu beni geriyor.

"Bu gece hâlâ Lev'le dövüşüyor musun?" Sadece sessizliği bozacak bir şey söylemek için soruyorum.

"Evet ve bu gece onu döveceğim."

Cehennem gibi.

Yorumumu geri alıyorum ve kendimi başımı sallamaya ve yüzümü boş tutmaya zorluyorum.

"Bu dövüş çok şey bağlı ve onun kıcını tekmeleyeceğim." "Ne demek istiyorsun? Neye güveniyorsun?"

Beni görmezden geliyor, paketini bana fırlatıp uzaklaşıyor. Köşeyi döner dönmez telefonumu çıkarıp Lev'e mesaj atıyorum.

Neler olduğunu bilmiyorum ama kardeşim az önce bu akşamki dövüş çok bağlı olduğunu ve kazanmaya kararlı olduğunu söyledi. Dikkatli ol, Lev. Onda gerçekten bir şeyler var.

Bana hemen cevap vermiyor, ben de çitlere doğru yürüyüp ringin diğer tarafını izliyorum. Motosikletini görmeden önce sesini duyuyorum. Park ediyor.

Her zaman yaptığı gibi ön tarafa yaklaşıyor ve ayağa kalkıp kaskını çıkarır çıkarmaz hayranları etrafını sarıyor. Onları görmezden geliyor ve telefonunu çıkarıyor. Telefonum çalmadan saniyeler önce parmaklarının bir şeyler yazdığını görüyorum.

Sen iyi misin? Benim için endişelenme, bebeğim. Kardeşinle başa çıkabilirim.

Gel benimle burada dur. Siktir et onu. Zaten benimle geliyorsun.

Arkamda ayak sesleri duyuyorum ve Sebastian olduğunu anlıyorum. *Yapamayacağımı hemen yazıyorum. O burada. Dövüş biter bitmez oraya gideceğim.*

Sebastian yanımda durmadan önce telefonumu cebime geri koyacak kadar zamanım oluyor. İkimiz de Lev'in gömleğini çıkarışını izliyoruz ve sonra etrafındaki kadınları görmezden gelerek takım elbiseli bir grup erkeğe doğru yürüyor. Onu daha önce konuşurken gördüğüm adamların aynısı ve hepsi gülümsüyor olsa da Lev ciddi ve odaklanmış görünüyor. Adamlardan biri kocaman bir gülümsemeyle telefonunu kaldırıyor ve Lev başını sallayıp ringin diğer tarafına bakıyor. Gözlerimiz çok kısa bir süre için buluşuyor ama bu kalbimin hızla çarpmasına ve parmaklarımın tel örgülere dolanmasına yetiyor.

"Ukala orospu çocuğu," diye homurdanıyor kardeşim.

Daha önce de birkaç dövüş oldu ama herkesin görmeye geldiği dövüşün bu olduğu çok açık. Havadaki gerilimi, biraz kan dökülmesini görme arzusunu ve genel olarak çılgınca bir duygunun hakim olduğunu hissedebiliyorum. Sebastian'ın adı anons edildiğinde, çitleri takırdatacak kadar sert bir şekilde sallıyor ve sonra kışına tekme yemeye üzere olan adam o değilmiş gibi dışarı çıkıyor.

Kalabalık alkışlıyor ama Lev'in adı anons edildiğinde çılgına dönüyorlar. Lev kardeşimi karşılamak için yürüyor, her yönüyle ölümcül bir dövüşçü gibi görünüyor ve benim tek yapabildiğim ona bakmak. Onu bu şekilde izlemeyi ve etrafındaki herkes daha gürültülü ve kontrolden çıkmışken onun üzerine çöken sakinliği görmeyi seviyorum. Yine de asla kaybetmiyor. Lev her zaman odaklanmış durumda ve herkesten iki adım önde.

Dövüş başlamadan önce Lev bana bir kez daha baktı. Ona iyi olduğumu bildiren bir gülümseme veriyorum ve ağzının köşesinin en ufak bir şekilde yukarı kalktığını görüyorum ve kardeşim başını çevirir çevirmez bana hızlı bir göz kırpmıyor ve kalbim onun için eriyor. Tanrım, bu adam için çok üzülüyorum.

Dövüş başladığında dikkatini tekrar kardeşime verir ve ilk yumruğu onun atmasını bekler. Lev bunu kolayca engelliyor ve Sebastian'ın kaburgalarına çok acıtacak bir darbe indiriyor. Kendini düzeltmeyi başarıyor ve ben

Lev'le savaşmak için her şeyini ortaya koyduğunda, asla elde edemeyeceği stnlğ elde etmek için çok abaladığında gözlerindeki öfkeyi görebiliyorsunuz.

Arkamda bir hareket duyuyorum ama dövüşe o kadar odaklanmışım ki arkamı dnemiyorum. Lev bana bakıyor ama bana bakmıyor. *Arkama* bakıyor ve her ne gördüyse Sebastian'ın yüzüne yumruk atmasına yetecek kadar uzun bir süre kardeşimi unutmasına neden oluyor. Parmak eklemleri Lev'in kaşına çarpıyor, piercingi skyor ve yaradan kan fışkırırken deriyi parçalıyor. Nefesim kesiliyor ve çiti daha sıkı kavrıyorum, gözlerimi Lev'den ayıramıyorum. Buradan bile o açık mavi gözlerdeki canı bakışı görebiliyorum. Kalabalık Lev'in kanamasını görünce çılgına dönüyor ve Sebastian bu kez çenesine bir darbe daha aldığında, Lev sonunda kafasını ringe geri getirip yumruk atmaya başlıyor.

Kardeşimin yüzüne ve ardından kaburgalarına birkaç sert darbe aldığını gördüğümde gğşm rahatlıyor ve tekrar nefes alabiliyorum. Lev'in görüşü kan yüzünden bulanıklaşıyor ve kardeşimi dizlerinin üzerine çökmeye zorlayan birkaç hızlı yumruk atmadan önce öfkeyle kanı silip süpürüyor. Bir sert yumruk daha yiyen Sebastian bir kez daha kı üstü yere yığılıyor.

Bu kez Lev'in kazandığı ilan edildiğinde kalabalık ringe hücum eder. Belli ki bu dövüşe her zamankinden daha fazla para yatırılmıştı ve hepsi kazananı tebrik etmek istiyordu. iti bırakıp arkamı dönüyorum, ancak o zaman ayak seslerini ve Lev'in arkamdan nasıl baktığını hatırlıyorum. Dövüşe o kadar odaklanmış ve onun için o kadar endişelenmiştim ki arkamı dönmeye vakit bulamamıştım. Arkamda duran adamlar az önce kavga başlamadan önce Lev'in etrafında gördüğüm adamlarla aynıydı. Benden ne istiyorlar?

Sağa doğru birkaç adım atıyorum. Planım sırt çantamı alıp kalabalığın arasına karışmaktı ama ndeki adam bir adım ne ıktı. Beni rahatlatmaya çalışır gibi gülümsüyor, ama bu ürpertici bir gülümseme ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Jolene, senin hakkında çok şey duyduk." Elini uzattı. "Benim adım David. Kardeşinin bu geceki dövüş için benimle yaptığı anlaşmadan haberin var mı?"

Panik içimde yükselmeye başladı. Arkama bakıp Lev'i görmeye çalışıyorum ama ringde çok fazla insan var ve onu hiçbir yerde göremiyorum.

David'e dönüyorum. "Ne anlaşması?"

"Sebastian'ın bize çok borcu var. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır," dedim. "Bu nasıl oldu?"

David yumuşak bir kahkaha atar. "Kendi üzerine bahse girmeyi seviyor. Nedense hep Lev'i yenebileceğini düşünür."

Lanet olsun, Sebastian!

Kardeşim bencil bir piçtir, ama bu onun için bile yeni bir dip noktası.

Cevaptan korkuyorum ama yine de soruyu soruyorum. "Tüm bunların benimle ne ilgisi var?"

"Bu gece her şeyini ortaya koydu. Anlaşmaya göre kazanırsa bize olan borçlarını unutacaktık ama kaybederse," dedi ve bana yine o ürpertici gülümsemesini takındı, "seni alırsın."

"Ne?" Biri dirseğimi tutmadan önce tükürmeyi başarıyorum. Önce Lev olduğunu düşünüp rahatlatarak iç geçiriyorum ama kafamı kaldırdığımda Sebastian'ın öfkeli, kanlı yüzü bana bakıyor.

"Bana onunla bir dakika ver, sonra senindir," diyor David'e, beni bir yan kapıya ve deponun arka tarafına sürüklemeyi önce. Ben daha bir şey sormadan beni duvara yasladı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Onu beceriyor musun?"

Onu daha önce hiç bu kadar kızgın duymamıştım ve bu beni çok korkutuyor. "Ne? Kim?"

"Bana yalan söyleme!" diye bağırıyor ve yumruğunu başımın yanındaki duvara vuruyor. "Sana baktığını gördüm. Lev kavga sırasında asla dikkatini kaybetmez ama sana baktığı için kaybetti. Onunla yatıyor musun?"

"Hayır, yemin ederim değilim," diyorum hemen.

"Seni aptal orospu, bana yalan söylemesen iyi edersin, çünkü eğer bakire değilsen, şu anda benim için beş para etmezsin."

"Öyleyim," diye bağırıyorum. "Ne haltlar dönüyor burada? Kim bu adamlar?"

Onlarla benim hakkımda bir anlaşma yaptığını söylediler."

Sebastian gülümsüyor ve bu gülümseme içime bir korku dalgası gönderiyor. "Seni sattım. Hayatında bir kez olsun işime yarayacaksın."

"Beni *sattın* mı?" Dehşeti sesimden uzak tutamayacak kadar şok olmuş bir halde soruyorum. Ellerimi ona doğru itiyorum, hayatımda hiç kimseyi bu kadar kötü incitmek istememiştim. "Beni satamazsın!" Lev'in bana öğrettiği gibi ellerimi sıkıca yumruk yapıyorum ve o yeterince geri çekilir çekilmez savurup zaten morarmış olan çenesine vuruyorum. Öfke ve acıyla hırlıyor ve koşmaya başlamadan önce yanından geçecek kadar zamanım var ama fazla uzaklaşmıyorum. I

Benden nefret eden, zaten yarı deli ve öfkeli bir adama yumruk atmamam gerektiğini bilmeliydim. Bunun için yeterince ders almadım.

Beni döndürmeden önce elleriyle belimden kavradı. İlk yumruk kafatasıma vurulan lanet bir balyoz gibi hissettiriyor. Bana daha önce hiç bu kadar sert vurmamıştı. Acı dolu bir çığlık attım ama bu onu durdurmadı. Aksine, onu daha da cesaretlendirdi. Yumruklamaya devam ediyor ve her vuruş bir öncekinden daha çok acıtıyor. Yüzümü korumak için ellerimi yukarıda tutmaya çalışıyorum, yumrukların temas etmesini engellemek için her şeyi yapıyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor.

"Başına gelecek her şeyi hak ediyorsun," diye bağırırken dudağıma vuruyor, keskin bir acıyla patlatıyor ve sonra yüzümde aynı anda birçok farklı yerden gelen ılık kan hissinden başka bir şey kalmıyor.

Yere düşüp top gibi kıvrılıyorum ve sırtıma tekme attığında beni öldüreceğine ikna oluyorum. Her bir parçamı tüketen yakıcı acıdan başka bir şey düşünmek zor ama Lev'in anısına tutunuyorum. O başıma gelen tek iyi şey ve ölmeden önce kardeşimin beni bu tek mutlu düşünceden mahrum bırakmasına izin verirsem lanetleneceğim. Onun anısına tutunuyorum, onunla geçirdiğim kısa süre için minnettarım. Görüşümün kenarları kararmaya başlarken onun görüntüsüne tutunuyorum.

Bayılmadan hemen önce, çakıl taşları üzerinde çtırdayan tekerlek sesleri duyuyorum. Bilincimi kaybetmemek için savaşıyorum, Lev olduğunu umuyorum ama duyduğum ses umutsuzca duymak istediğim derin aksanlı ses değil. Bu David'in sesi ve bu ses benden başka bir acı dolu inilti çıkarıyor.

"Ne oluyor Sebastian?" diye bağırıyor ve onu geri çekerek beni tekmelemeyi bırakmasını sağlıyor. "Aramızdaki anlaşma bu değildi."

"O bir bakire," diyor. "Nasıl görüldüğü kimin umurunda? Yakında iyileşir."

"Onu hemen satmam lazım, salak. Her tarafı kan içindeyken ve suratı şiştiği için sakso çekemez haldeyken ona iyi bir fiyat bulmak zor olacak!"

"Her neyse," diye mırıldandı kardeşim. "Sadece onu al. Onu bir daha asla görmek istemiyorum."

Hareket edemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum ve bir çift kolun altıma girdiğini hissettiğimde, yerden kaldırılırken acı içinde haykırıyorum. Beni tutan adam David değil, sadece onunla birlikte duran adamlardan biri ve arabanın arka koltuğuna binerken beni kendine doğru tutuyor. Beni Lev gibi tutmuyor, sanki değerli bir şeymişim gibi.

ilgilenmek ve güvende tutmak. Sanki bu onun işiymiş gibi, sanki buna zorlanıyormuş gibi bana sarılıyor ve konuştuğunda beni haklı çıkarıyor.

"Takım elbisemi mahvediyorsun," diye mırıldanıyor, şu anda kaplı olduğu kana bakarak.

Ukalaca bir cevap *veremeyecek* kadar acı içindeyim, bu yüzden yumuşak *bir* iç çekiyorum ve kanlı başımı omzuna yaslıyorum, kanlı ağzımın onun bembeyaz gömleğine çarpması için yüzümü eğmeye dikkat ediyorum. Çocukça, biliyorum ama kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor.

"Orospu," diye tükürüyor ve sonra parmaklarını yan tarafıma sokuyor, Sebastian'ın beni tekmelediği birçok noktadan birine çarpıyor ve acıdan neredeyse çığlık atmama neden oluyor.

Bu sefer görüşüm karardığında, onunla savaşıyorum. Beni içine almasına izin veriyorum, acı ve korkudan sadece birkaç dakikalığına kaçmak istiyorum. Adam arabadan indiğinde sert bir şekilde itilip kakılmam beni tekrar uyandırmaya yetiyor. Bunu benim için daha az acı verici hale getirmeye bile çalışmıyor ve mümkün olduğunca çok acı çekmem için elinden geleni yaptığından eminim.

Beni tanımadığım tuğla bir binanın arka girişine doğru taşıyor. Yüksek sesli müzik bizi karşılıyor ve başımı birkaç saniye öncesine göre daha da çok ağrıtıyor. Filmlerde gördüğüm striptiz kulüplerini hatırlatan boğucu bir ritmi var ve karanlık bir koridora taşındığımda adamın omzunun üzerinden bakıyorum ve bir striptiz direğine sürtünen bir kadın görüyorum.

Durumumun gerçekliği tüm gücümle yüzüme çarptı. Kardeşim beni bu pisliklere satmıştı ve Lev beni asla bulamayacaktı. Onu bir daha asla göremeyeceğim ve muhtemelen çok kısa sürecek olan hayatımın geri kalanını bu sapıklar için soyunarak geçireceğim, tabii eğer şanslıysam. Tahminimce beni soyunurken izlemekten çok daha fazlasını planlamışlardır.

Küçük bir ofise götürüldüm ve kabaca bir sandalyeye fırlatıldım. Durduramadan kanlı dudaklarımdan acı dolu bir inilti kaçıyor. Kimi kandırıyorum ki? Durdurmak mümkün değil. O kadar acı çekiyorum ki zar zor hareket edebiliyorum ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum.

"Aaron, ona bu kadar sert davranma. Ayarladığımız alıcı bu konuda yeterince sinirlenecek," diyor David.

Aaron'a ters ters bakma zahmetine girmiyorum. Gözlerimden biri şişip kapanmışken, zaten o kadar da sert görünmeyeceğini tahmin ediyorum.

"Sana ödeme yapabilirim," diyorum kesik dudağımın arasından yavaşça konuşarak.

David gülüyor. "Ortalıkta bir milyon doların mı var?" Rakam karşısında gözümün nasıl açıldığını görünce, "Evet, ben de öyle düşünmüştüm" diyor.

Adrenalin azalmaya başladığında, acı beni sert bir şekilde vuruyor ve kısa süre sonra tüm vücudum titriyor. Acı her şeyi tüketiyor ama içimi kaplamaya başlayan dehşetin yanında hiçbir şey. Satılacağım, tecavüze uğrayacağım ve muhtemelen dövüleceğim. Lev'i bir daha asla göremeyeceğim, onun nazik dokunuşunu hissedemeyeceğim ya da sadece benim için sakladığı tatlı gülümsemesini göremeyeceğim düşüncesi nefes alamıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor.

Sesini duyduğumda hayal gördüğümü bilerek ağlamaya başlıyorum ama ses yükselmeye devam edince küçük bir umut ışığı beni yakalıyor ve bırakmayı reddediyor. Kapı açılıyor ve Lev'in güçlü bedeni kapı aralığını dolduruyor. Rahatlayarak hıçkırıyorum, kalkıp ona koşmak istiyorum ama gözlerinde kıcımlı sandalyeye yapıştıran bir şey var. Sanki bu odadaki herkesi öldürmesine saniyeler kalmış gibi vahşi görünüyor, özellikle de kaşındaki yaradan hala kan damlarken, ama mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda, ağzımı kapalı tutmam için bana yalvardığını söyleyebilirim ve ben de öyle yapıyorum. Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama konuşmayı çoktan geçtim. Gecenin *korkudan ölme* aşamasındayım.

"Lev, burada ne yapıyorsun?" David ona sorar. Sesi kızgın değil, sadece onu gördüğüne biraz şaşırmış gibi. "Yani, lanet olası yerimin her tarafını kanatmak dışında."

"Onu istiyorum," diyor bana doğru başını sallayarak. Başka bir adam içeri girip Lev'in yanında duruyor. Kot pantolon giymiş, gözleri giydiği siyah kapüşonlu tişört kadar koyu renk ve en az Lev kadar sinirli görünüyor.

David masasının kenarına oturarak, "Şimdiden bir alıcı ayarladım," diyor. "Onun tatlı kıcı için bir milyon dolar. Onu almak için sabah burada olacak."

"İki katını öderim," diyor Lev.

Lev'in kulübe şaşırmadığını fark ettiğimde kalbim kırılmaya başlıyor ve satıldığımı o kadar da şaşırmış görünmüyor.

David ona bakıyor, dudaklarında aynı ürpertici gülümseme oynuyor. Ayağa kalkıp bana doğru yürüyor ve saçlarımı sert bir şekilde kavrayarak benden bir çığlık koparıyor. Lev'i izliyor, tepkisini inceliyor ama adam tamamen okunamaz halde. Yüzü hiçbir şey belli etmeyen taştan bir maske. Gösterdiği tüm duygular için şu anda lanet olası hava durumu kanalını izliyor olabilirdi.

"Onu neden istiyorsun? Neden böyle görünen bir kadın için iki milyon ödüyorsun?"

Eğer enerjimi toplayabilseydim, hakarete uğrardım.

Lev'in sert kahkahası beklediğim son şeydi ve canımı acıttı. Kardeşimin yaptığı her şeyden çok daha fazla acıtıyor, çünkü şu anda neler olduğunu bilmiyorum ve Lev'in tüm bunlara nasıl dahil olduğunu anlamıyorum.

"O Sebastian'ın kız kardeşi, David. O küçük pislik depoda dövüşmeye başladığımdan beri başımın belası oldu. Kız kardeşini satın alıp becerdiğimde ne kadar sinirleneceğini tahmin edebiliyor musun?"

"Bilmiyorum," diyor David, saçımı sıkıca kavrayarak. "Bak ona ne yaptı. Ondan o kadar da hoşlanıyor gibi görünmüyor."

"Umursayacak çünkü bu onu küçük düşürecek ve umursayacak çünkü onunla başka bir kavga ayarlayacağım ve bu ölümüne olacak. Küçük kız kardeşini becereceğim, onu herkesin önünde küçük düşüreceğim ve sonra onu öldüreceğim ve seni olduğundan daha da zengin yapacağım."

David bunun üzerine neşelenir ama Lev devam eder.

"Depoda pek çok dövüş oluyor ama hiçbiri ölümle sonuçlanmıyor. Birkaç kişi kazayla ya da birileri biraz aşırıya kaçtığı için öldü ama önceden ilan edilen bir dövüş hiç olmadı. Büyük bir kalabalık getirecek. Bir ücret talep et ve teklifleri almaya başla, David."

"Tanrım, bu hiç de fena bir fikir değil," diyor Aaron. "Bu gece Sebastian kan akıttığında kalabalığın ne kadar öfkелendiğini gördün. Buna bayılacaklar."

"Peki," diyor David. İç çekerek saçımı bırakıyor. "Onun yerine satabileceğim başka biri var ama parayı şimdi istiyorum ve şansına Ernst bu gece burada. Git getir onu Aaron."

"Başka zaman alamaz mı?" Lev soruyor ve ben neden bahsettiklerine dair en ufak bir fikre sahip değilim.

"Hayır," diyor David ve ses tonundan bu konuda geri adım atmayacağı anlaşılıyor. "O dövmeyi yaptırana ve ben de hesabıma iki milyon yatırana kadar onunla bu kulüpten çıkmayacaksın."

Lev telefonunu eline alır, ekranı hızlıca kaydırır. Birkaç saniye sonra, "Bitti," der ve telefonunu cebine koyar.

David masasının üzerindeki dizüstü bilgisayara doğru yürür ve paranın transfer edildiğini görünce gülümseyerek Lev'in yanında duran adama bakar. "Bir kadın almaya hazır olduğunda bana haber ver Matvey. Sen ve Vitaly evcil hayvanı olmayan tek iki Melnikov kardeşsiniz."

Şaşkınlıkla baktım. Bu Lev'in kardeşi mi? Ve kadın mı satın alıyorlar?

"Çok seçiciyimdir," diyor Matvey. Ağırbaşlı sesi sert ve beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyor.

David başka bir şey söyleyemeden Aaron siyah bir çanta taşıyan bir adamla geri gelir. Burnu kırıldıktan sonra düzgün iyileşmemiş gibi berbat durumda. Küçük gözleri beni içine çekiyor ama dayak yediği her halinden belli olan bir kadını gördüğü için en ufak bir üzüntü duymuş gibi görünmüyor.

O çantayı açıp dövme ekipmanlarını hazırlamaya başlarken, bir baş dönmesi dalgası beni vurduğunda yerimden düşmemeye çalışıyorum. Lev bunu fark ediyor ve aradaki mesafeyi hızla kapatıyor. Tek kelime etmeden beni kaldırıyor ve sandalyeye oturtup kucağına oturtuyor. Elleri o kadar nazik ki, karşı koymaya çalışsam da ağlamaya başlıyorum.

"Sadece lanet bir dövme," diye mırıldanıyor Aaron, David'le birlikte odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapatmadan önce tipik aşırı dramatik bir kadınmışım gibi davranıyor.

Lev beni tutup kolumu Ernst'e uzatırken başparmağı ön kolumu sıyrıyor. Söylemek ve sormak istediğim çok şey var ama buradayken bunu yapamam, bu yüzden kolumu Ernst'in üzerime yapması gereken dövmeyi yapması için uzatıyorum, bu sırada başımı Lev'in omzuna yaslıyorum çünkü artık onu tutacak gücüm yok. Dövme tabancasının vızıltısı beni ürkütüyor ama tabancayı derime bastırduğunda düşündüğüm kadar acı vermiyor ya da belki de fark edemeyecek kadar acı çekiyorum. Emin değilim.

"Başını mı çarptın?" Lev soruyor, sesi alçak ama Ernst'in söylediğimiz her kelimeyi duyabildiğini biliyorum.

"Sanırım öyle," diyorum hatırlamaya çalışarak. Yine de bulanık ve gerçekten hatırlayabildiğim tek şey acı ve aynı anda her yere vuruluyormuşum gibi hissetmek.

"Sakın uyuyakalmayın. Beyin sarsıntısı geçirebilirsin."

"Tamam," diye fısıldıyorum, uyanık kalabilirsem bunun bir mucize olacağını biliyorum. Dudaklarımı kulağına yaklaştıracak kadar başımı çeviriyorum. "Teşekkür ederim." O kadar alçak sesle fısıldıyorum ki duyduğundan emin değilim ama duyduğunu belli etmek için kalçamı hafifçe sıkıyor. Tüm bunlarla ne ilgisi var bilmiyorum ama yine de başka bir yerde olmaktansa Lev'in kucağında olmayı tercih ettiğimi biliyorum. Beni kim bilir kime satılmaktan kurtarmak için iki milyon dolar ödedi.

Ne tür bir canavar, ve şu anda ondan yayılan öfke o kadar şiddetli olmasına rağmen beni çok nazikçe tutuyor ki hissedebiliyorum.

Matvey köşedeki sandalyeye oturup biriyle mesajlaşmaya başlarken Lev beni tutuyor, Ernst de dövmem üzerinde çalışıyor. Henüz ne olduğunu söyleyemiyorum. Bir yılanı benziyor ve ben buna bayılmıyorum. Yılanları pek sevmem ve kendim için seçeceğim bir dövme de değil ama en azından tasarımın kendisi iyi görünüyor ve etrafta beş yaşında bir çocuk tarafından çizilmiş gibi görünen bir dövmeyle dolaşmayacağım.

Ernst pulları karartmaya başlarken Lev, "Bu bir engerek ouroborosu," diye açıklıyor. "Siyah renk özel mülkiyette olduğun anlamına gelir. Kimsenin sana dokunmasına izin verilmediği anlamına geliyor. Eğer dokunurlarsa, onları öldürmek benim hakkım."

Lev'in beni daha iyi hissettirmeye çalıştığını, başka kimsenin bana dokunamayacağını anlamamı sağlamaya çalıştığını biliyorum ve bunu takdir ediyorum, ama aynı zamanda hala kadın ticareti yapan bir kulüpte olduğum ve az önce satıldığım ve artık onun malı olduğum gerçeğini kafama yerleştirmeye çalışıyorum. Kabullenmesi zor bir durum, özellikle de başım bu şekilde zonklarken.

Dövme karmaşık, ama ince, bu yüzden korktuğum gibi birkaç saat sürmüyor. Kendi kuyruğunu ısırarak kafaya son rötuşları yaparken Matvey ayağa kalkıyor ve telefonunu cebine atıyor. Bütün bu süre boyunca kapüşonunu sıyırdı ve seçici olmakla ilgili yorumundan beri tek kelime etmedi.

Ernst sözünü bitirir bitirmez Lev beni de yanına alarak ayağa kalkıyor. Matvey bizim için kapıyı açıyor ve biz dışarı çıkarken onu takip ediyor. David koridorun sonunda bekliyor.

"Evcil hayvanınızın tadını çıkarın," diyor ve gülerek içkisini kadeh kaldırıyor.

Biz yanından geçerken Lev sırtıyor. "Yapacağım David ve konuştuğumuz dövüş hakkında seninle temasa geçeceğim."

"Dört gözle bekliyorum. Bu akşamki dövüşün videosunu gönderdim ve gelecek dövüşten bahsettim. Sanırım bununla çok ilgilenecek," diyor David, bizim gidişimizi izlerken.

Yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz Lev bana bakıyor ve gözlerindeki acı beni derinden sarsıyor. "Çok özür dilerim, *Malinkaya*."

Matvey önümüze geçerek kalabalığın arasından ilerliyor ve bize takip edebileceğimiz bir yol açıyor. Lev'e tekrar baktığımda aynı maskeyi taktığını görüyorum ve bunun hayatımın en kötü günü olduğunu pekiştirmek için güzel bir kızıl saçlı beliriyor. Lev'e gülümsüyor ve parmaklarıyla Lev'in kolunda dans ediyor.

Beni taşıdığını fark etmemiş gibi görünüyor. Sanki ona görünmezmişim gibi yaklaşıp, "Yakında bir dans için daha gel, Lev," diyor.

Daha fazlasını görmek istemediğim için sağlam gözümü kapatıyorum. Kadını görmezden geliyor ve yürümeye devam ediyor. Bir kapının açıldığını duyuyorum ve serin bir esintinin tenime çarptığını hissediyorum. Bir adam gülüyor ve Lev'e beni içeri sokarken eğlenmesini söylüyor ve kusmama saniyeler kalmış gibi hissediyorum.

Beni nereye götürdüğünü görmek için gözümü açıyorum. Hızlanıyor, siyah bir Camaro'ya varana kadar daha hızlı yürüyor. Matvey onun için kapıyı açıyor ve Lev biniyor, beni kucağında tutuyor. Lev gözlerini üzerimde gezdirirken kardeşi sürücü tarafına doğru yürüyor.

"Çok üzgünüm bebeğim," diyor tekrar. "Bütün bunları Sebastian mı yaptı?"

"Evet," diye fısıldıyorum. Dudağım normal boyutunun iki katına çıkmış gibi hissediyorum ve aldığım her nefes kaburgalarım ve göğsüme doğru bir ağrı gönderiyor.

Matvey bindi ve bana baktı. David'in ofisinde olduğu kadar korkutucu görünmüyor. Korkutucu mu? Evet, kesinlikle evet, ama artık beni korkutmuyor. Bana bakıyor, hasarı görüyor ve bunun onu da kızdırdığını söyleyebilirim. Sonunda gözlerimle buluştu ve "Güzel kapüşon." dedi.

Bu beklediğim son şeydi ve küçük bir kahkaha attığımda, arabayı çalıştırıp bizi buradan çıkarmadan önce bana gülümsemenin en ufak bir ipucunu veriyor. Lev telefonunu aldı, ama bir şey yapmadan önce bana baktı ve "Söz veriyorum bütün bunları açıklayacağım, ama önce seninle ilgilenmemiz gerekiyor" dedi. Aradığı kişiyi buluyor ve arıyor.

"Doktorunuzu bizim çatı katına göndermenizi istiyorum," diyor. "Evet, bunların hepsini biliyorum Dominic ve seni vurduğum için özür dilemeyeceğim. Seni yenmemiş olsaydım sen de aynısını bana yapardın ve bunu çok iyi biliyorsun. Onu gönderecek misin, göndermeyecek misin?" Birkaç saniye sonra ekliyor, "Sana borçlanacağım, tamam mı?"

Matvey Rusça bir şeyler mırıldanıp başını sallarken ben de Lev'in az önce birini vurduğunu itiraf ettiği gerçeğini anlamaya çalışıyorum.

"Teşekkürler, sana adresi mesaj atarım."

Lev telefonu kapatıyor ve Matvey'e Rusça bir şeyler söylerken bana bakıyor. Sesinin tonu acı dolu ve gözlerindeki bakışa bakarak elimi yüzüne götürüyorum, çünkü bu gece olan her şeye ve aklımdaki tüm sorulara rağmen

Ben. Onu ilk gördüğüm andan beri öyle ve onu acı içinde görmeye dayanamıyorum.

"Dikişe ihtiyacın var," diyorum ona, parmaklarımı kanlı yanağında hafifçe gezdirerek. Kaşı hâlâ biraz kanıyor ve berbat görünüyor.

Lev inanmayan bir kahkaha attı. "Sakın benim için endişelenmeye kalkma." "Çok yorgunum Lev," diyorum gözümün ağırlaştığını hissederek. Can sıkıcı bir durum.

Sadece bir gözümle görebilmek cehennem gibi bir şey ve artık bunu yapmaya devam edecek gücüm yok.

"Biliyorum bebeğim, ama biraz daha uyanık kalmanı istiyorum."

"Sadece birkaç dakika daha Jolene," der Matvey. "Neredeyse eve geldik."

Buranın benim de evim olduğu düşüncesiyle gülümsemek istiyorum ama bu noktada dudaklarımı zorlukla oynatabiliyorum. Matvey bir telefon görüşmesi yapıp Rusça biriyle konuşurken Lev alnımdan öpüyor.

"Benimle kal," diye fısıldıyor Lev tenime karşı. "Sakın uyuma bebeğim. Yemin ederim bunu telafi edeceğim. Sana vurduğu her sefer için lanet ağabeyini öldüreceğim ve bir daha kimse sana zarar veremeyecek."

Başımı sallıyorum ya da en azından sallamaya çalışıyorum ama sanki ağır bir yük taşıyormuşum gibi hissediyorum ve o lanet şeyi yere bırakmak istiyorum. Kendimi uyanık kalmaya zorlamak için acıya odaklanıyorum. Ondan kaçmaya çalışmak yerine, vücudumun zihinsel bir haritasını çıkarıyorum, acıyan her bir parçayı not ediyorum. Çabucak her yerde olduğunu fark ediyorum. Vücudumda ağrımayan, zonklamayan ya da bana bağırmayan tek bir yer bile yok.

"Geldik bebeğim," diyor Lev, alnımı tekrar öperek. "Kask yok mu?"

O kadar üzgün ki tek yapabildiği şakam karşısında küçük bir gülümseme. "Hayır, *malinkaya*. Bu sefer kask yok. Hiç gitmeyeceksin, o yüzden senden saklamama gerek yok."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için bir şey söylemiyorum. Araba durduğunda Lev beni göğsüne bastırıp iniyor ve kardeşiyle birlikte beni asansöre kadar götürüyor. Tüm bunları ilk kez görüyorum ve ne kadar canım yansa ve ne kadar yorgun olsam da Lev'in omuzlarını tutmaktan ve her şeyi görmek isteyerek etrafa bakmaktan kendimi alamıyorum. Lev'in motosikleti her zamanki yerine park edilmişti ve ona baktığımı görünce, "Kardeşlerimden biri benim için geri getirdi," dedi.

Matvey'in sırt çantamı tuttuğunu fark ediyorum. "Çantamı nasıl aldın?"

"Kalabalığı yarararak nihayet yoluma devam ettiğimde yerde durduğunu gördüm," diyor Lev. "Gittiğini fark ettikten sonra onu aldım ve kardeşlerimi aradım."

Hızlı bir asansör yolculuğundan sonra kapılar açılıyor ve daha önce iki kez ziyaret ettiğim çatı katını nihayet görebiliyorum. Aile fotoğraflarından oluşan duvar hiç de beklediğim gibi değil. Lev ve kardeşleri önce tek bir kadınla, sonra da iki kadınla birlikte duvarları süslüyor. Düğün fotoğrafları çok güzel ama başım zonkladığı için Lev'in smokinli halini tam olarak göremiyorum.

Köşeyi döndüğümüzde, bir kadın "O iyi mi?" diye sormadan önce kadınsı bir nefes sesi duyuyorum. Yardım etmek için ne yapabiliriz?"

Kafamı çevirdiğimde kısa boylu esmer bir kızın bana baktığını görüyorum, güzel yüzüne endişe ve kaygı damgasını vurmuş. Arkasında bir adam var, bir kolu nazıkçe göğsünün üst kısmına sarılmış. Kız rahatlamak için ona doğru eğilirken adamın başparmağı kızın tenini okşuyor.

Lev ona, "Sorun yok Emily," der. "Dominic doktorunu gönderiyor. Lütfen endişelenmeyin."

Emily'nin elleri karnının üzerinde duruyor ve küçük bir bebek yumrusu gibi görünen bir şey görüyorum. Arkasındaki adam onun başını öpüyor ve sonra başka bir çift odaya girerken bana gülümsüyor. Kadın bana bir bakış atıyor ve elini ağzına götürüyor. Kadının arkasında da dövme bir Melnikov kardeş var ve bu kardeşler birbirlerine benzemeseler de kesinlikle bazı benzerlikleri var.

"Lev, sanırım hasta olabilirim," diye fısıldadım, oda dönmeye başladığında Biraz.

"Siktir, bebeğim, özür dilerim." Beni odanın içinde dolaştırıyor. Rusça bir şeyler söyledi. Her zamanki gibi merdivenlerden çıkıyoruz ama bu sefer evdeki spor salonunun önünden geçip bir yatak odasına giriyor. Oda çok güzel, ama bunu takdir edemeyecek kadar kötü hissediyorum. Beni koyu gri kuştüyü yorganlı büyük boy yatağa dikkatlice yatırıyor.

Güzel yatağını bozmak istemediğimden, "Ben hallederim," diyorum.

"Bebeğim, bu umurumda bile değil." Uzanmama yardım ediyor ve sonra yatağın kenarına oturuyor. Gözleri üzerimde gezinip hasarı incelerken parmakları saçlarımı geriye doğru tarıyor.

"Yarın biraz çürüklerim olabilir," diye fısıldıyorum ama şu anda benim kara mizah anlayışımı hiç ilgilenmiyor.

Başını sallıyor ve elimi kaldırıp arkasından öpüyor. Dokunuşu o kadar nazik ki, sanki şu anda ne kadar acı çektiğimi ve bana nasıl dokunması gerektiğini biliyor ve bunu daha da arttırmıyor.

"Arkanda o adamları gördüğümde ve sana ulaşamadığımda," diye konuşmayı kesiyor ve hatırladıkları karşısında gözlerini kapatıyor. "Daha önce hiç bu kadar korkmamıştım. Seni bulamadım, sana ulaşamadım ve kiminle birlikte olduğunu ve neler yapabileceklerini biliyordum."

"Onları nereden tanıyorsun?" diye soruyorum, ama o cevap vermeden önce kapı hafifçe çalınıyor.

"İçeri gel," diye sesleniyor Lev.

Kapı açılır ve elinde tıbbi bir çantayla bir adam içeri girer. Muhtemelen altmışlı yaşlarının başında gibi görünüyor, saçlarında siyahtan çok gri var, gözleri kahverengi ve konuşurken hafif bir İtalyan aksanı var.

"Ben Dr. Bianchi. Bay Alessi buraya gelmemi söyledi." Bana baktı ve dostça bir gülümseme verdi. "Sanırım bu akşamki hastam sizsiniz."

"O da öyle," diyorum parmağımla Lev'i göstererek. "Dikiş atılması gerekiyor."

"Benim için endişelenme," der Lev. "Sadece ona bak. Ona vuran herif onun iki katından daha büyük. Korkarım bir kaburgasını kırmış olabilir, midesi bulanıyor ve uyumak istiyor. Dudağı yarılmış, gözleri şişmiş ve eminim ki piç kurusu onu yerdeyken tekmelemiş."

Belli ki dikkatini vermişti ve bana baktığında elini okşadım ve iyi olduğumu göstermek için ona olabildiğince büyük bir gülümseme verdim.

Dr. Bianchi yaklaşarak, "Bakalım neyle karşı karşıyayız," dedi. Çantayı yatağın üzerine koyar ve Lev'e biraz yer açmasını işaret eder.

Lev'in elini sıktım. "Gitme." "Asla, bebeğim. Ben burada olacağım."

Doktor bir stetoskop ve el feneri alırken "Adın ne?" diye sorar.

"Jolene."

"O şarkıyı hep sevmişimdir," diyor gülümseyerek.

"Sanırım annem de öyle," diyorum ona ve sonra iç çekerek arkama yaslanıyorum, bu işi bir an önce bitirmek istiyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

OceanofPDF.com

Lev

T Jolene'in yatağında yattığını, o kadar morarmış ve şişmiş ki tatlı yüzünü zar zor tanıyabildiğimi görmek beni her geçen saniye yavaş yavaş öldürüyor. Hayatım boyunca şiddetin içindeydim ve hiçbir zaman Beni hiç rahatsız etmedi, ama onun kanı, kesikler ve çürüklerle gölgelenmiş güzel cildi nefes alamıyormuşum gibi hissettiriyor.

Şişmeyen gözü benimkiyle buluşuyor ve bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor çünkü dudağı bu şekilde kesilmişken yapabildiği tek şey bu. Beni rahatlatmaya çalışıyor ve bu kalbimi kırıyor.

"Durumu nasıl?" Doktor kalbini dinler dinlemez ve gözüne ışık tutar tutmaz soruyorum.

"Kalbi ve ciğerleri iyi durumda. Çok hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğini tahmin ediyorum ama endişelenecek bir şey yok. İşim bittiğinde ona biraz ağrı kesici vereceğim ve uyuması güvenli olacak." Tekrar Jolene'e odaklanır. "Üzgünüm ama tüm hasarı görmek için tişörtünü ve pantolonunu çıkarmam gerekiyor."

"Tamam," diye fısıldıyor Jolene ve sonra hemen yardım için bana bakıyor.

Bir saniye içinde yanındayım, oturmasına yardım ediyorum, böylece kapüşonunu çıkarabiliyorum. Olabildiğince dikkatli davranıyorum ama yine de yüzünü buruşturuyor. Şu anda ne hissettiğini çok iyi biliyorum. Bunu defalarca yaşadım ve onun da yaşamak zorunda kalmasından nefret ediyorum.

"Neredeyse bitti, *malinkaya*." Sütyenini çıkarmıyorum ve kot pantolonunu çıkarmadan önce tekrar uzanmasına yardım ediyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve onun da benim düşündüğüm şeyi düşündüğünü biliyorum. Bu gece hiç de planladığımız gibi gitmiyor. Bana attığı incinmiş bakış karşısında durup yüzümü ona yaklaştırıyorum. Ağzının kenarından öpüyorum ve fısıldıyorum, "Çok güzel bir gece geçireceğiz."

Ömür boyu birlikte olacağız bebeğim ve her saniyesini bunu telafi ederek, sana bakarak, seni güvende tutarak ve seni çok severek geçireceğim."

Söylediklerime şaşırmış görünüyor ama ona karşı hissettiklerimi inkâr edemez. Ona çok aşık olduğumu biliyordum, ama onu daha önce bulamadığımda, ne kadar sert düştüğümü tam olarak biliyordum. Sırılsıklam aşık oldum ve geri dönüşü yok. Onu tekrar öpüyorum ve sonra kotunu dikkatlice aşağı çekiyorum, dantelli bir külot ve sütyenden başka bir şey giymediğinde dişlerimi sıkıyorum, benim için seçtiği iç çamaşırı, benimle ilk kez. İlk seferi yerine, yatağında yatıyor, dövülmüş ve o kadar acı çekiyor ki zar zor hareket edebiliyor. Onu ele geçirmekle tehdit eden öfkeyi yutuyorum çünkü şu anda ihtiyacı olan şey bu değil.

Doktor onu muayene ederken elini elimde tutarak yumuşak tenini okşuyorum. Çürük parmak eklemlerini daha önce fark etmiştim ve ona yumruk attığını biliyordum. Karşılık vermeye çalıştığı için onunla gurur duyuyorum ama suçluluk duygusu da çok ağır çünkü Sebastian gibi birine karşı kendini savunabilecek kadar derslerinde ilerleyemediğini biliyorum ve karşılık vermeye çalışması muhtemelen onun daha sert vurmasına neden oldu.

Doktor kaburgalarına bastırmaya başladığında tıslayarak nefes alıyor ve onu nazıkçe yan çevirdiğinde, beni sinirden terleten yumuşak bir acı iniltisi çıkarıyor. Kalbim hızla atıyor, tansiyonum muhtemelen felç seviyesinde ve midem bulanmaya başlıyor. Hayatımda hissettiğim en zayıf ve en çaresiz durum bu ve bundan nefret ediyorum. Babam beni dövdüğünde bile böyle hissetmezdim. Sadece ben vardım ve buna dayanabileceğimi biliyordum ama Jolene yatağında çok küçük görünüyor. Korunmalı ve sevilmeli ve teninde olması gereken tek çürükler, sevişirken onu çok sıkı kavradığım için ona verdiklerim, asla öfkeyle ve asla böyle değil.

"Herhangi bir kaburganın kırıldığını sanmıyorum," diyor doktor. "Kötü bir şekilde zedelendiğini tahmin ediyorum ama röntgen çekmeden kesin olarak bilmek imkansız. Belirtileri kötüleşirse hemen beni arayın."

Jolene sırt üstü yuvarlanır, yüzü acıdan daha da solgundur. Doktor yüzüne bakar, gözünü ve dudağını nazıkçe yokladıktan sonra ayağa kalkar ve çantasından bazı malzemeler alır. Dikişe ihtiyacı olmadığından emin olmak için kesiklerini yıkıyor. Alnında gözünün yanındaki kesiği ve yanağındaki kesiği kapatarak üzerine birkaç kelebek bandaj koyuyor.

"Birkaç gün boyunca çok acı çekeceksin," diyor ona, "ama sana yardımcı olacak bazı ağrı kesiciler bırakacağım. Yüzüne ve kaburgalarına buz koymayı ve mümkün olduğunca çok uyumayı istiyorum. Dinlenmen ve rahat olman gerekiyor ama her şey iyileşecek ve bundan kalıcı bir zarar göreceğini sanmıyorum."

Bana bakmak için döndü. "Sanırım bir daha bu adamın etrafında olmayacak."

"Yapmayacak," diyorum ve sesimin sert tonuyla başını sallıyor, bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyor. Alessi ailesi için çalışıyor. Adam cinayete yabancı değil.

"Güzel." Çantasından bir şişe hap çıkarıp bana uzattı. "Şimdi ona iki tane ver. Onu temizleyebilirsin. Banyo iyi gelebilir ama onu gözetimsiz bırakma."

"Yapmayacağım." Bir daha asla gözetimsiz kalmayacağından bahsetmiyorum. "Ayrıca şu dövmenin üzerine bir şey sür. Çok yeni ve tahriş olmuş görünüyor." "Yapacağım," diyorum ona.

"Umarım yakında kendini daha iyi hissedersin, Jolene. Biraz dinlenmeye çalış, tamam mı?" Jolene başını salladı ve "Teşekkürler Dr. Bianchi" dedi.

Ona gülümsüyor ve ben yorganı vücudunun üzerine örtmeden önce dizini okşuyor, böylece artık sergilenmiyor.

Gitmek için döndüğünde, Jolene onun elini tutmaya çalışır. "Bekle, Lev'e bakmalısın."

"Bebeğim, ben iyiyim," demeye çalışıyorum ama o daha da sinirleniyor. "Hayır, kaşı. Piercingi yerinden çıkmış. Dikiş atılması gerek."

O kadar üzgün ki yatağa yanına oturuyorum ve doktorun bana bakmasına izin verirken kalçasını okşuyorum. Benimle ilgilenildiğini görünce rahatlıyor ve sakinleşiyor.

"Birkaç dikiş atılsa iyi olur Bay Melnikov," diyor.

Elimi Jolene'in üzerinde tutarak, "Ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın, doktor," diyorum.

Bana karşı o kadar nazık değil, ama kaba da değil, sadece etkili ve saçma sapan. Kesiği temizliyor ve uyuşturmak için bir şırınga almaya gittiğinde elimi sallayıp geçiyorum. "Şu lanet şeyi dik de onunla ilgilenebileyim."

Hafifçe sırtması ve yumuşakça homurdanması bana erkeklerin ağrı kesiciyi reddetmesine alışkın olduğunu söylüyor. Bu benim ilk dikişim değil ve sanırım son da olmayacak. Küçüklüğümden beri kaş piercingim var.

Yine de on yedi yaşımdaydım ve Sebastian'ın onu koparmasına çok kızmıştım. David ve Aaron'ın Jolene'in arkasında durduğunu gördüğümde dikkatim dağılmıştı. Bir dövüşte dikkatim ilk kez bu kadar dağılmıştı. Ringden kaçmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Kendimi kalmaya zorlamıştım çünkü David'in adamlarından birinin beni Konstantin için filme aldığını biliyordum. Bunu berbat edemezdim. Yine de bunun olacağından haberim yoktu ve bilseydim dövüşe devam edemezdim. Bunu bildiğim için suçluluk duygusu içimi parçalıyor ama Jolene'in başına bunun geleceğini bile bile kalmamın imkânı yoktu. Asla.

Küçük parmakları avucumun üzerinde geziniyor, ilgilenilmesi gereken kişi kendisi olmasına rağmen beni rahatlatmaya çalışıyor. Derimden geçen iğnenin acısını zar zor fark ediyorum. Doktor hızlı çalışıyor ve işi bittiğinde üzerine biraz daha dezenfektan ve ardından küçük bir bandaj koyuyor.

"Teşekkürler doktor. Kardeşlerim paranızı almanızı sağlayacak," diyorum ona.

Bir elini kaldırıyor ve başını sallıyor. "Dominic onunla ilgileniyor."

Tartışamayacak kadar yorgunum, o yüzden başımı sallayıp gidişini izliyorum. Komodinden bir şişe su alıp açıyorum ve iki tane ağrı kesici hap alıyorum.

"Al bakalım, bebeğim." Ağzını bana açtığında hapları dudaklarının arasından geçiriyorum ve sonra suyu içmesine yardım ediyorum. Su dudağına değdiğinde yüzünü buruşturuyor ama hapları yutabilmek için ağzına bir yudum alabiliyor. "Bir dahaki sefere daha kolay içebilmen için sana pipet getireceğim." Başını sallıyor ve elini benimkinin üzerinde tutuyor. "Banyo yapmak ister misin, yoksa sadece uyumayı mı tercih edersin?"

"Banyo," diye fısıldıyor, "ama zar zor hareket edebiliyorum."

"Hareket etmene gerek yok," diyorum battaniyeyi iterek. Onu çok dikkatli bir şekilde kollarıma alıyorum. "Hiçbir şey yapmana gerek yok, *Malinkaya*. Artık seninle ben ilgileniyorum."

"Sana sormak istediğim o kadar çok şey var ki." Sesi yumuşak ve ne kadar yorgun olduğunu duyabiliyorum. Büyük bir konuşma için hazır olmadığını biliyorum ama uykuya dalmasını ve endişelenmesi gerekmeyen şeyler hakkında endişelenmesini istemiyorum. Onu kucağımda tutuyorum ve suyu başlatıyorum, ne söyleyeceğimi düşünürken küvetin dolmasına izin veriyorum. Kendini daha iyi hissettiğinde ayrıntıları daha sonra anlatabileceğimi düşünerek basit bir şey söylemeye karar veriyorum.

"Kardeşlerim ve ben kendi tercihimizle bir aileyiz. Akraba değiliz. Moskova'da birlikte büyüdük."

"Hepinizin birbirinize çok benzemediğinizi fark ettim," diyor, "ama bazı yönlerden benziyorsunuz. Bir sürü kas ve dövme."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve suyu kapatıyorum. "Tek başına banyo yapmana izin veremem. Bu senin için sorun olur mu?"

"Evet, zaten bu gece beni çıplak görecektin. Sadece hayal ettiğim gibi değil."

Verdiği yumuşak, titrek iç çekiş lanet olası kalbimi kırıyor, o sokağa girene kadar sahip olduğumu bile bilmediğim, benden yardım isteyen, çok küçük ve çaresiz ama aynı zamanda çok cesur görünen kalbimi.

Onu alnından öperim. "Hiçbir yere gitmiyorum, *Malinkaya*. Söz veriyorum. Dünya kadar vaktimiz var."

"Gerçekten üzgünüm," diye söze başladı ama ben sözünü kestim.

"Sakin özür dilemeye kalkma. Yanlış bir şey yapmadın, hiçbir şey, bebeğim."

Sütyenini çıkaracak ve külotunu çıkarmasına yardım edecek kadar uzun süre onu ayakta tutuyorum. Vücudu kurumuş kan ve hızla mora dönüşecek kırmızı izlerle kaplı. İçimdeki öfke, kardeşinin ellerimin altında öldüğünü görene kadar geçmeyecek, ama elimden geldiğince bastırıyorum ve gömleğimi çıkarıyorum. Yüzünü küvete ve benden uzağa dönmesi için onu çevirerek kot pantolonumdan ve boxer külotumdan çıkıyorum. Onun için çok endişelendiğimden sertleşmedim ama bu küçük ertelemenin uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Kalçalarından tutarak banyoya girmesine yardım ediyorum ve sonra arkasına geçiyorum. Onu aşağı indirerek kucağıma çekiyorum ve sıcak suya batarken onu kendime doğru tutuyorum. Dizim suyun dışında kalacak şekilde ayağımı küvetin dibine koyuyorum, yeni dövmesinin kuru kalması için sol elini kalçamın üzerine koyuyorum. Yerleştğinde, büyük küvetin arkasına yaslanıyorum ve ona daha fazlasını anlatıyorum.

"Roman'ın küçük kız kardeşi yaklaşık bir buçuk yıl önce seks tacirleri tarafından kaçırıldı ve o zamandan beri her dakikamızı onu bulup eve getirmeye çalışarak geçirdik."

İlk düşüncesi beni rahatlatmaya çalışmak ve yaşadığım dünya için fazla tatlı ve masum olduğunu hatırlatmak oluyor. Elini kalçamdan çekip avucunu yanağıma dayamak için geriye uzanıyor.

"Çok üzgünüm. Çok korkmuş olmalı. Nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Kelimeleri yavaş ve konuşmanın onun için ne kadar acı verici olduğunu biliyorum ama ilaç etkisini göstermeye başlıyor, acısını hafifletiyor.

"Kısa süre önce onu kaçıran Bratva'nın adını öğrendik ve şimdi onları alt edebilmek için onlara yaklaşmaya çalışıyoruz. Bu da

David'in kim olduğunu, kulübü ve tüm o saçmalıkları neden bildiğimi." "Bu gece beni satın aldın," diye fısıldıyor.

"Ben yaptım."

"Bu da ne demek oluyor?"

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve avucunu öpüyorum. "Bunun hiçbir anlamı yok çünkü sen zaten benimdin *Malinkaya*. Seni oradan çıkarmak için her şeyi öder ve her şeyi yapardım. Sana bir dakika bile sahip olmalarından nefret ediyorum."

"Aaron pislüğün teki," diye fısıldıyor ve bedenim geriliyor. "Seni incitti mi?"

"Beni taşıdı ve güzel takım elbisesine kanımın bulaşmasından hoşlanmadı. Hareket ettiğimde ve kanım gömleğine bulaştığında bana kaltak dedi. Bunu bilerek yaptım," diye itiraf ediyor usulca. "Aptalcaydı."

"O ne yaptı?"

"Bana bilerek çok sert davrandı."

"Bunun için onu öldüreceğim." Ben durduramadan ağzımdan kaçıyor ama gerçek bu. Onları öldürme zamanı geldiğinde, o küçük piç benim olacak.

"Kimsin sen, Lev?" Uykuyla savaşırken kelimeleri bulanıklaşmaya başlıyor. "Uyandığında her şeyi açıklayacağım bebeğim."

Bir bez kapıyorum ve çok dikkatli bir şekilde kurumuş kanı ondan temizlemeye başlıyorum. Morarmış vücudunun görüntüsü beni öldürüyor, ama bu hala onun vücudu, hala tamamen aşık olduğum kadın ve sertleşmeye başladığımda, onu ondan uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Bezi göğsünün üst kısmında gezdiriyorum, meme uçlarının dokunuşumla nasıl sertleştiğini fark ediyorum ve yumuşak bir iç çekiş çıkardığında, başparmağımı onlardan birinin üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum. Ben iyi bir adam değilim, öyle olduğumu hiç söylemedim ve şimdi bile, o bu haldeyken bile, onu kaldırıp dar amını sikimin başına oturtmaktan, Jacob's Ladder'ımın her lanet basamağını almasını izlerken onu yavaşça şaftımdan aşağı kaydırmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Lev," diye fısıldıyor ve hapların acıyı dindirdiğini ve yerini uyarılmaya bıraktığını biliyorum ama bayılmasına da dakikalar var.

"Tuttum seni, *malinkaya*," diyorum ona, elimi suyun altına bırakarak. Parmaklarım karnında geziniyor ve yumuşak buklelerini hissettiğimde inleyerek daha da aşağıya iniyorum. "Seninle ilgileneceğim bebeğim. Tek yapman gereken dinlenmek ve iyileşmek."

Parmağımın ucu klitorisine değdiğinde inliyor ve diğer elini gizlice sikime götürmeye çalışıyor ama yapamaması için onu uzaklaştırıyorum. Yeterince akli başında olsaydı, tek yapması gereken aşağı bakmak olurdu çünkü aletimin başı sudan dışarı çıkmış, Prens Albert piercingi tam teşhirdeydi.

"Sana dokunmama izin ver," diye sızlanıyor.

"Henüz değil bebeğim, bu gece değil." Klitorisini yumuşak bir şekilde ovarak dikkatini dağıtıyorum. Onu iyi hissettirmek istiyorum. Tüm acısını silip yerine zevk vermek istiyorum ama o hapların onu çok etkilediğini de biliyorum. Bunu ne kadar ileri götürmemi istediğinden emin değilim ama istediği kadar ileri gitmeye hazırım.

"Durma" diye fısıldadığını duyduğumda gülümsüyorum ve ovmaya devam ediyorum. "Bayıldıktan sonra bile mi?" Alay ediyorum, ama tam olarak şaka yapmıyorum. "O zaman bile olmaz," diye fısıldıyor ve sikimi çelik gibi sertleştiriyor.

Onu bir kez daha sertçe ovuyorum. "Odaklanmanı istediğim şey bu, *malinkaya*. Acıyı düşünme, ne kadar korktuğunu düşünme, sadece parmaklarımın amında olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini düşün. Şu anda önemli olan tek şey bu, bebeğim. Sana kendini iyi hissettirmeme izin ver."

Onu iyileştiremem. Derisindeki morlukları ve kesikleri gideremem ya da şişlikleri indiremem ama ona bunu verebilirim. Eli yüzümden kaymaya başlıyor ve bir parmağımı dar amına sokarken dövmeli bileğini suyun dışında tutmak için elini tutuyorum. Bilincini kaybetmesine saniyeler kalmış olabilir ama vücudu beni hiç bırakmayacakmış gibi kavırıyor.

"Lanet olsun," diye inledim, başını öptüm ve kokusunu içime çektim.

Onu.

Her vuruşum klitorisine çarpıyor ve vücudunun gerildiğini hissettiğimde Adımı fısıldıyor ve boynuma karşı inliyor.

"Aferin kızıma, bebeğim," diye inliyorum parmağımı daha da sıkı kavrayıp beni ıslak sıcaklığına daha da çekince. "İşte benim iyi kızım," diye övüyorum.

Orgazm azalmaya başladığında, bir kez daha seksi bir inilti çıkarıyor ve sonra güçlü ağrı kesicilerin onu altına çekmesine izin veriyor. Parmağımı içinden çıkarmıyorum. Onu tutuyorum, asla bu noktadan hareket etmek istemiyorum. Göğsünün yükselip alçalmasını izliyor, nefes alışının sabit ve huzurlu kalmasını sağlıyor ve ona Rusça fısıldayarak ona aşık olduğumu ve onu asla bırakmayacağımı söylüyorum.

Su soğumaya başlıyor ve ayak parmağımın kolu hafifçe vurup küvetin boşalmasını sağladığımda kalkmıyorum. Onu tutuyorum, vücudunun yavaşça bana gösterilmesini izliyorum. Elimin amını avuçladığını, bir parmağımın hâlâ içinde olduğunu gördüğümde, birden onu ne kadar *çok* görmek istediğimi fark ediyorum. Kendimi bundan vazgeçiremeden uzanıp yanımdaki rafta duran tıraş bıçağını ve tıraş kremi alıyorum. Parmağımı yavaşça içinden çıkarıyorum, ellerimi asla doyamayacağım kalçalarında gezdiriyorum ve bacaklarını benimkilerin üzerine atıp amını iyice açıyorum. Bu geceye kadar tamamen işe yaramaz olduğunu düşündüğüm bu devasa küvet için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Biraz tıraş kremi fişkırtarak amını köpürtüyorum ve işe koyuluyorum. Bu hızlı bir süreç değil. Bıçağı durulayabilmek için el başlığını açmak için sürekli durmam gerekiyor ve am dudaklarına geldiğimde, bu aşırı sabırlı bir egzersiz çünkü yapmak istediğim son şey onu kesmek. Birkaç dakikada bir yanağını öpüp ne kadar iyi bir kız olduğunu söylüyorum ve çıplak tıraş olduğunda ikimizi de duruluyorum ve onu görünce inliyorum. O kadar güzel ki. Bacakları hâlâ benimkilerin üzerinde asılı duruyor ve dizlerimi daha da açtığımda bana daha da açılıyor. Ona dokunmadan durabilmemin hiçbir yolu yok. Lanet olası bir aziz bile buna karşı koyamazdı, bu yüzden cehennemde hiç şansım olmadığını biliyorum. Parmaklarımı ipeksi pürüzsüz tümseğinin üzerinde kaydırıyorum, sikim onu doldurma ihtiyacıyla ağrıyor. Ona duyduğum ihtiyaç dışında hiçbir şey düşünemiyorum. Daha önceki tüm adrenalin, korku, endişe ve öfke, hepsi her şeyi tüketen vahşi bir şehvete dönüşüyor. lanet olası bir parçam.

Bunun için doğrudan cehenneme gideceğimi bildiğimden, onu uyluklarımdan birine oturacak kadar yana kaydırıyorum. Elimi onunkinin üzerine sararak sikime götürüyorum, kavrayışımı sıkılaştırdığımda ve parmaklarını piercinglerimin etrafında hissettiğimde bir nefes tıslıyorum. Bir parmağımı tekrar içine sokuyorum ve amı parmağımın etrafında kenetlenirken elini kendimi boşaltmak için kullanıyorum.

"Siktir, bebeğim," diye inliyorum başının yan tarafına doğru, uzun sürmeyeceğini bile bile.

Yumuşak bir inilti çıkarıyor, o kadar ıslanıyor ki ben onu yavaşça parmaklarken duyabiliyorum.

"Seni yakaladım, *malinkaya*," diye homurdanıyorum, "ve mükemmel vücudunun her yerine boşalmak üzereyim."

"Lev," diye fısıldıyor ve elinin kendi kendine etrafımda sıkılaştığını hissettiğimde, adını homurdanıyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki görüşümü çalıyor. Islak

Serbest bırakılmamanın sıcaklığı ellerimizi, karnımı ve onun yanını kaplıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum konuşabildiğimde. İkimizi de tekrar temizlemek için el başlığını kullandığımda o çoktan uykuya dalmıştı. Bir havlu kaparak etrafına sarıyorum ve onu banyodan dışarı taşıyorum. Onu yatağıma geri koyduktan sonra acele edip kurulandım. Onunla birlikte uzanmaktan başka bir şey istemiyorum ama onun için bir buz torbası ve biraz daha su almak istiyorum. Eğilip battaniyeyi yukarı çekiyorum ve ağzının kenarını öpüyorum.

"Hemen döneceğim, *malinkaya*," diye fısıldıyorum tenine karşı.

Yumuşak bir inilti çıkarıyor ama uyanmıyor. Boxer giyme zahmetine girmeden bir kot pantolon giyiyorum ve onu daha fazla yalnız bırakmak istemediğim için hızla aşağı iniyorum. Herkesin hala oturma odasında ve mutfakta bilgi almak için beklediğini görünce hiç şaşırmadım.

"O iyi mi?" Emily soruyor. "Doktor iyi olacağını söyledi ama gerçekten iyi mi?"

"Şu anda dinleniyor. Ona biraz ağrı kesici verdi ve onlar da onu bayılttı. Ben sadece birkaç buz torbası ve biraz su almak için aşağı indim."

"Danil kardeşinin onu dövdüğünü söyledi, ama nasıl oldu da Kırmızı Engerek'e geldi?" Simona beni buzdolabına kadar takip ederek soruyor.

Etrafta birkaç pipet arıyorum ve olan biten her şeyi onlara anlatıyorum. Bitirdiğimde kardeşlerime bakıyorum, "Zamanı geldiğinde Aaron benim olacak."

Vitaly, "Sanırım kimi öldüreceklerine karar veren tek aile biz olabiliriz," diyor.

"Muhtemelen bu konuda haklısınız ama ben yine de onu arıyorum. O benim," diyorum onlara.

"David, Konstantin'e yaklaşan dövüşten bahsedeceğini söyledi," diyor Matvey. "Buraya gelmesini sağlamak için yeterli olabilir, özellikle de Alessi'nin adamlarından daha fazlasını öldürdüğümüzde."

"Ne zaman yapacağını biliyor musun?" Roman soruyor.

"Hayır, iyileşene kadar Jolene'in yanından ayrılmayacağım, yani birkaç hafta sürecek, ama bu bize Dominic'le daha fazla saldırı planlamak için zaman verir."

"Piercingini söktüğüne inanamıyorum," diyor Danil, bandajlı kaşıma bakarak.

"Dikkatim dağıldı," diyorum. "David ve Aaron'ın onun arkasında durduğunu gördüm ve lanet olası bir kavgada olduğumu tamamen unuttum. Yine de ona borcumu ödemek için acele etmeyeceğim." Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Kız kardeşini satın aldığımı öğrenince hiç mutlu olmayacak. Güvenliği arttırmak isteyebilirsin Danil. Bana ödetmek isteyecektir."

"Çoktan hallettim." Kolunu Simona'ya dolamış, diğer elini tezgâhın üzerine koymuş, parmaklarıyla hızlı bir ritim tutturuyor. "Birkaç kamera daha yerleştirdim ve Timofey'i aradım. Binanın etrafına fazladan adam koyacak ve Simona ile Emily'nin dışarı çıkıp bir şey yapmaları gerekirse etraflarındaki korumaları iki katına çıkarıyorum. Kendini yeterince iyi hissettiğinde Jolene için de aynısı geçerli," diye ekliyor ve onu artık ailenin bir parçası olarak gördüğünü bana bildiriyor. Teşekkür ederek başımı sallıyorum ve buraya gelme sebebim olan eşyalarımı alıyorum.

Yarın hepsine Jolene hakkında bilgi vereceğime söz veriyorum ve onlar farklı yönleri giderken Matvey de beni üst katta takip ediyor. Evimizdeki spor salonunda çok zaman geçiriyor. Uyuyabilmesinin tek yolu kendini tamamen yormasıdır, bu yüzden gece geç saatlerde antrenman yapmak onun için normaldir. İçeri girmeden önce nadiren omzumu sıkarak beni durduruyor.

"İyi misin?" diye soruyor ve iyi olmadığımı fark etmesine hiç şaşırmıyorum, hem de hiç.

Kapı aralığına yaslanıp başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz kardeşim. O kadar ağrıyor ki zar zor hareket edebiliyor ve gözleri hâlâ tamamen şişmiş durumda. Ağzı haftalarca olmasa bile günlerce ağrıyacak, kaburgaları ve vücudunun hemen hemen her yeri de öyle." Bu düşünce karşısında gözlerimi kapatıyorum ve içimden geçen korku ve suçluluk duygusunu dile getirerek başımı tekrar sallıyorum.

"Ondan uzak durmalıydım ama bencillik ettim. Başta denedim ama yapamadım. Yine de onun iyiliği için yapmalıydım. Onun yerine bencil bir pislik oldum ve gitmesine izin vermeyi reddettim ve şimdi ona bir bak."

"Sen etrafta olsan da olmasan da bu olacaktı," diyor Matvey. "Kardeşi David'le anlaşmayı sen hiçbir şekilde dahil olmadan yaptı."

Söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum ama yine de kendimi suçlu hissediyorum, David'le olan bağlarımdan dolayı bir şekilde benim hatamış gibi, suçluluk duygusu.

"Bu olaya çok yakınsın ve sağlıklı düşünemiyorsun. David'le olan bağların sayesinde onu kurtarabildin," diye hatırlatıyor bana.

Matvey yaralı elini yanağında gezdiriyor, bir günlük kirli sakalını kaşıyor. Bana dönüp baktığında gözlerindeki ıstırapı görebiliyorum. Bunu saklamaya çalışıyor ve çoğu zaman her şeyi kapatabiliyor ve cehennem gibi bir bakış atabiliyor, ama şimdi görmeme izin veriyor ve her lanet günün her saniyesinde nasıl hissettiğini biliyorum.

"Eğer geri dönebilseydim, Alina'yı uzaklaştırmazdım çünkü benimle olmasının onu tehlikeye atacağını biliyordum. Bu sadece ona daha sıkı sarılmamı sağlardı ve gitmesine asla izin vermezdim çünkü onun olabileceği en güvenli yer benim yanımdı ve onu geri alır almaz tam olarak orada olacaktı. Bir daha asla gitmesine izin vermeyeceğim. Bu beni bencil bir ahmak mı yapıyor?" diye soruyor ve sonra omuz silkiyor. "Belki, ama umurumda değil. Ona sahip olmamak benim için bir seçenek değil. Onu geri alsak ve benden nefret etse ve beni bir daha görmek istemese bile, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Hayatımın geri kalanını ona göz kulak olarak, onu koruyarak ve bana izin vereceği her şekilde onu severek geçireceğim."

"Senden asla nefret edemez, Matvey. Tanrım, hayatı boyunca sana aşık oldu. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Hepimiz onun bunu aşmasını bekledik ama her yıl daha da güçlendi."

"Kaçırıldığı gün onunla buluşmam gerekiyordu ve geç kaldım," diye itiraf ediyor. Sesi kelimelerle birlikte çatlıyor, her zamankinden daha hırıltılı ve suçluluk duygusunun onu diri diri yediğini biliyorum. "Bana en çok ihtiyacı olduğu anda yanında değildim. Onu gerektiği gibi koruyamadım."

"Senin hatan değildi." Gözlerime bakana kadar bekliyorum. "Senin suçun değildi, en ufak bir şekilde bile. Hiçbirimizin onun izlendiğinden, bir şekilde radarlarına girdiğinden haberi yoktu."

"Ama yapmalıydık," diyor. "Yapmalıydım ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Yapmalıydık," diye katılıyorum. "Aile olarak hepimiz onu korumak için daha iyi bir iş çıkarmalıydık ve onu geri aldığımızda hayatımızın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağız, ama bir kez geç kaldığın için bu senin suçun değil. Bunu kendine yapma kardeşim."

Başını sallıyor ama boynundaki ağırlığı bırakmasının uzun zaman alacağını biliyorum.

"Jolene'in iyi olmasına sevindim," dedi sonunda spor salonuna girmeden önce. "O sana iyi geliyor Lev. Bunu söyleyebilirim."

Onu kum torbalarından birine doğru yürürken izliyorum ve bir erkek gibi kum torbasına vurmaya başlayınca dönüp odama gidiyorum. Jolene'in

hala bıraktığım gibi. Banyodan bir bez ve dövmesi için biraz merhem aldım ve onunla yatağa girmeden önce pantolonumu çıkardım. Antibiyotiği bileğine nazikçe sürmeden önce alnından öpüyorum. Ben bunu yaparken hareket etmiyor ama buz torbalarından birini çok soğuk olmasın diye bir beze sarıp dikkatlice gözüne bastırdığımda inliyor ve hareket etmeye başlıyor.

"Sakin ol bebeğim," diyorum ona, yanına uzanıp çok daha küçük bedenini kendiminkine yaslarken onu tenine bastırıyorum.

"Lev," diye fısıldıyor ve yüzümü hissetmek için elini uzatıyor. Parmakları dudak halkama değdiğinde vücudu gevşiyor, gerçekten ben olduğumu anlıyor.

"Bu şişliğe iyi gelecektir, *malinkaya*." Başımı onunkine yakın yastığa koyuyorum ve diğer elimi karnına götürüyorum. Hemen ön kolumu kavırıyor ve göğsüne doğru sararak yukarı kaldırıyor.

"Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

"Sana her zaman göz kulak olacağım," diye fısıldıyorum kulağını öpmeden önce. "Tekrar uyumaya çalış. Uyandığında burada olacağım."

"Tamam."

Tam olarak uyanmadığını söyleyebilirim. Sesi uykudan ve hala vücudunda dolaşan güçlü ağrı kesiciden dolayı kalın, bu yüzden elimi aşağı kaydırmaya başladığında, bu beklediğim son şeydi. Elini benimkinin üzerine koyuyor, beni bacaklarının arasına götürüyor ve çıplak amını avuçladığımda, yumuşak bir inilti çıkarıyor ve beni kendisine doğru daha sert bastırıyor, parmaklarımdan biri yumuşak, yeni tıraş edilmiş dudaklarının arasından kayacak kadar sert.

Onu hissettiğimde inliyorum, o iç çekip uykuya dalarken parmağımı içine gömüyorum. Vücudum onunkiyle birleşiyor, sert sikim kıkına bastırıyor, vücudunun sıcaklığı benimkiyle karışıyor ve tatlı kokusu beni sarıyor. Tam bir cennet. Uyurken onu tutuyorum, buz torbasını gözünün üzerinde tutuyorum ve parmağımı içine gömüyorum. Güneş doğmaya başlayana kadar onu izliyorum ve ancak o zaman gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, hareket etmeye başladığı anda uyanacağımı ve parmağımın içinden kaydığını hissedeceğimi biliyorum.

Ckapt'ca 7

OceanofPDF.com

Jolene

W Uyandığımda ilk fark ettiğim şey şişliğin iki gözümü de açabilecek kadar inmiş olması, ikincisi ise hala amımın içine gömülü olan kalın parmak. Üçüncü şey

tabii ki acı. Ağrı kesicilerin etkisi geçiyor ve acı, hissettiklerimi anlatmaya yetmiyor bile. Kıpırdamadan duruyorum, Lev'i uyandırmak istemiyorum. Sabit, derin nefeslerini duyabiliyorum, vücudunun ağırlığını sırtımda hissedebiliyorum ve kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Dün gece bulanık, ama benimle ilgilendiğini hatırlıyorum, Lev gibi görünen bir adamdan beklenmeyecek kadar yumuşak, nazık dokunuşlar ve beni nasıl yıkadığını hatırladığımda yüzüm ısınıyor. Bana yaşattığı orgazm, beni tıraş ederken bacaklarımı açması, beni kendini boşaltmak için kullanırken kalın sikini elimde hissetmem, tohumunun ıslak sıcaklığının onun seksi, erkeksi zevk iniltileriyle karışması aklıma geliyor. Parmağının etrafında ıslandığımı hissediyorum.

Bazı detayları hayal edip etmediğimden emin değilim ve merak beni daha çok etkiliyor. Bir elimi yavaşça kığımın arkasına kaydırıyorum ve parmaklarım yanağıma bastıran sert uzunluğu bulduğunda, tüm metali hissettiğimde yumuşak bir nefes veriyorum.

Vay anasını.

Henüz uyanmadı ve ben keşfetmeye karşı koyamıyorum. Onu göremeden, ne hissettiğimi hayal etmeye çalışıyorum. Şaftının uzunluğu boyunca uzanan metal çubuklar var. Dipten başlıyorum ve yavaşça yukarı doğru ilerliyorum, ilerledikçe her bir piercingi sayıyorum. Sekiz tane var. Bu nasıl mümkün olabilir ki? Titreyen parmaklarım daha da yukarı çıkıyor ve

Taç. Böyle bir şeyin içimde nasıl hissettireceğini hayal ederken amım parmağının etrafında sıkılaşıyor.

Lev kulağıma fısıldamadan önce parmağını oynatmaya başladığında şaşkın bir çığlık atıyorum. "Hoşuna giden bir şey mi buldun, *malinkaya*?"

"Delinmişsin," diyorum dudağımdaki acıyla irkilerek.

Fark ediyor ve beni daha iyi görebilmek için hızla yukarı kaldırıyor. İçimden kayarak çıkıyor, protesto iniltime gülümsüyor ve beni daha iyi görebilmek için saçlarımı geriye doğru taramadan önce parmağını yalayarak temizliyor. Açık mavi gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor. Gün ışığında korkunç görüldüğünden emin olduğum hasarın her ayrıntısını alıyor.

"Ne kadar kötü?" Fısıldıyorum.

Başparmağı yanağıma sıyrıyor. "Gözündeki şişlik çok daha iyi ama yüzün çok morarmış. Birkaç gün öyle kalacak. Dudağın acıyor gibi görünüyor ve iyileşene kadar başın ağrıyacak. Ne zaman konuşsan ya da bir şeyler yiyip içmeye çalışsan, orada olduğunu hatırlayacaksın." Yorganı geri çekiyor ve gözlerini vücudumda gezdiriyor. "Bugün vücudundaki morluklar daha koyu."

"Seksi," diyorum, alaycılığım yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Sen benim için her zaman seksisin, *malinkaya*. Sertleşmiş aletimin bunu oldukça belli ettiğini sanıyordum."

"Sert, *delikli* sikin."

Gülümsüyor ve sol göğsümün tam üstüne bir öpücük konduruyor. "Bu yüzden mi benden saklamaya çalıştın?"

"Seni korkutup kaçırmak istemedim," diye itiraf ediyor. "Görmek istiyorum," diyorum ona, doğrulmaya çalışarak.

Nazik bir eliyle göğsüme dokunarak beni yatağa bastırıyor. "Suya, yiyecek bir şeylere ve biraz daha ağır kesiciye ihtiyacın var."

"Sonra." Bana kıpırdamayacakmış gibi bakmaya devam edince iç çekip, "Lütfen Lev, ne istersen yaparım ama önce seni görmeme izin ver," diyorum.

Bana kara kaşlarını çatıyor ve ben de onun kaş piercingini ne kadar özlediğimi fark ediyorum. "Gerçekten üzgünüm," diyorum ona, küçük bandajı işaret ederek. "Bunu gerçekten sevmiştim."

Bana göz kırpmıyor. "Her zaman tekrar deldirebilirim."

Dizlerinin üzerine çöktüğünde ona elimden geldiğince büyük bir gülümseme veriyorum ama sonra gözlerim sikine takılınca ağzım açık kalıyor. Parmaklarım

hakkını verememiştim. Adam çok büyüktü ve ona canavar siki dediğimde haklıydım.

"Yirmi yaşındayken deldirmeye başladım." Parmaklarını sikinin alt kısmından yukarı doğru uzanan halterlerde gezdiriyor. "Buna Yakup'un Merdiveni deniyor." Başparmağı sikinin başındaki piercingin üzerinde geziniyor. "Ve bu da Prens Albert piercingi."

Onun görüntüsüne bakıyorum. "ok acımış gibi görünüyor."

Gülüyor. "Acı beni rahatsız etmiyor. şimdiye kadar çok alıştım."

Elimi uzatıyorum ve parmaklarımı üzerinde gezdirdiğimde çenesi geriliyor. "İçime asla sığmayacaksın," diyorum ona, çünkü bedenimi ikiye b leceğinden oldukça eminim. Parmaklarım sikinin tepesindeki halkaya çarpıyor ve bir nefes tısladığında g beğim geriliyor. Merak ediyorum, bunu inkar edemem. Tüm bunların içimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum, içime girerken i duvarlarım boyunca kayan piercingleri hissetmek, beni kaldıracılabileceğimi d ş nd ğ m n ötesine yaymak istiyorum.

Büyük elini benimkinin etrafına doluyor, eğilip yüzünü benimkine yaklaştırırken parmaklarımı sabitliyor. Dudağımdaki kesice dikkat ederek ağzımın kenarını öpüyor.

"Sığmayacağımı düşündüğünü biliyorum, ama yanılıyorsun ve sana ne kadar iyi hissettireceğini göstermek için sabırsızlanıyorum, *malinkaya*."

"Neden bekliyorsun?" Ben soruyorum, o gülüyor ve geri çekiliyor, böylece bana attığı *deli* bakışını görebiliyorum.

" nk  hâlâ iyileşiyorsun bebeğim ve sen bu kadar acı çekerken, zar zor hareket edebiliyorken bekaretini almaya niyetim yok."

"O kadar da kötü değil," diyorum ona, "ve ben buna alışkırım. Bu beni şimdiye kadar yendiği en kötü dayak olabilir, ama uyandığımda ağrım olmasına ve zar zor hareket edebilmeme yabancı değilim."

Gözlerindeki acı beni şaşırtıyor. Yüzümü kavırıyor ve başparmağını hafifçe tenimde gezdiriyor. "Bir daha asla, bebeğim. Bir daha kimse sana dokunmayacak. İyi bir adam olmayabilirim, hak ettiğin gibi bir adam olmayabilirim ama bir daha kimsenin seni incitmeyeceğine dair sana söz verebilecek bir adamım."

"Evet, o konuda. Hâlâ sorularım var," diyorum ona, d n geceden daha fazla ayrıntı hatırlayarak, özellikle de birini vurmaktan bahsettiği ve sonra başkalarını öldürmeye söz verdiği ayrıntıları.

"Daha sonra, sikimi okşamana izin verirsem dediğimi yapacağına söz vermiştin."

Güldüm ama haklıydı. Şartlar böyleydi ve ben de memnuniyetle kabul ettim. "Tamam ama önce tuvaleti kullanmam lazım. Sırt çantam sende mi?"

Bana bir öpücük daha veriyor ve sırt çantamı alıp benim için banyoya koymak üzere ayağa kalkıyor.

"Giyebileceğim bir gömleğiniz var mı?"

Elinde siyah bir tişörtle geri döndü. Başımdan geçirmeden önce gözlerini üzerinde gezdiriyor ve sonra bir parmağını çıplak amımın üzerinde hafifçe gezdiriyor.

"Umarım seni tıraş etmeme aldırılmazsın." Bir parmağının ucunu yarığımın üzerinde gezdirerek aşağıya doğru eğildi. "Seni görmek istedim." Parmağına karşı sallandığımda yumuşak bir kahkaha atıyor. "Dün gece bana ne oldu bilmiyorum. Seni kucağımda bayıltmışım ve bunu yapmak zorundaydım. Hiçbir şeyin seni gözümünden saklamasını istemedim."

Son bir vuruşla beni yumuşak bir şekilde okşuyor ve elini geri çekiyor. Sinirli bakışlarımı görünce gülümsüyor ve alnımdan öpüyor.

"Sana kahvaltı hazırlayayım. Komodinin üzerine bir şişe su ve pipet bıraktım. Buraya geri döndüğümde kıcını yatakta dinlenirken ve o su şişesinin en azından yarısının bitmiş olduğunu görmek istiyorum."

"Zorba bir bakıcı olacaksın, değil mi?"

Gülüyor ve hala elinde tuttuğu gömleği başımın üzerinden geçirmeden önce kıcımı nazikçe sıkıyor.

"Hiçbir fikrin yok, *malinkaya*. Senin kıcın artık benim ve benim olanla ben ilgilenirim."

Elimde olmadan bileğimdeki ouroboros dövmesine bakıyorum, beni onun malı olarak işaretleyen dövmeye.

"Siktir et," diyor. "Mümkün olan en kısa sürede sildireceğiz. O dövmenin bir anlamı yok." Yüzümü kavırıyor ve yaklaşıyor. "Sen benimsin çünkü seni seviyorum bebeğim ve çünkü dün gece seni kaybedebileceğimi düşündüğümde, bildiğim her şeyden daha çok acıdı. Bir daha senden uzak kalmayacağım, asla."

Benim için çok nadir bir olay olan sessizliğe gömüldüm ve sesimi bulamadan kıcıma bir kez daha vurdu, dönüp bir kot pantolon giymeden ve kapıdan çıkmadan önce beni nazikçe banyoya doğru itti. İç çekerek banyoya giriyorum, aynada kendimi gördüğümde yüzüm buruşuyor. Tanrım, Sebastian bu sefer gerçekten de her şeyi yapmış. Dün gece beni öldüreceğini düşünmüştüm ve eğer durmaya zorlanmasaydı, pekâlâ öldürebilirdi. Lev'e karşı tamamen dürüst değildim.

Oldukça kötü acıyor, ama dün gece bana koyduğu buz torbası ve ağrı kesicilerin neden olduğu tam bir gece uykusu, işleri katlanılabilir hale getirmeye yardımcı oldu. Biraz acıya alışkın olan tek kişi o değil.

Acele edip yapmam gerekeni yapıyorum, diş macunu ağrıyan dudağıma değdiğinde keskin bir nefesle tıslıyorum. Sanırım en çok üzüldüğüm şey patlamış dudağım. Lev'i öpemedik beni öldürüyor ve onun güzel aletini gördükten sonra ağzımı ona değdirememek en kötü ceza gibi geliyor.

Kıçım onun kocaman yatağına geri döndüğünde, kendimi rahatlatıyorum ve benim için bıraktığı su şişesini ve pipeti alıyorum. Daha yolun yarısına gelmiştim ki elinde bir tepsi yemekle içeri girdi. Üstsüz bir Lev her zaman nefesimi keser ve bu sabah da durum farklı değil. Kardeşim tarafından kıcıma tekme yemiş olsam da kendimi yaşayan en şanslı kadın gibi hissediyorum.

Bana doğru yürüyor, tepsiyi kucağına koyuyor ve hâlâ üzerinde çalıştığım şişeye bakıyor. Yatağın kenarına oturup birkaç kadeh daha içmemi izliyor ve pipeti dudaklarımdan kaydırduğmda yaklaşıp dilini üst dudağımda gezdirmeden önce "Aferin kızıma" diye fısıldıyor. Yaralanmamış dudağım olmasından faydalanarak yumuşak bir şekilde emiyor ve benden bir inilti daha çıkarıyor.

"Beni daha ne kadar bekleteceksin?"

"Başa çıkabilecek kadar iyi olduğunu düşünene kadar." Bana göz kırpmıyor ve tepsiyi yaklaştırıyor. "Kahvaltını *yap, malinkaya*. Hepsini bitirirsen belki bir ödöl alırsın."

Dolu tabağıma bakıyorum. Çırpılmış yumurta, birkaç dilim domuz pastırması ve bir parça kızarmış ekmek var. Ayrıca bana şekerli ve kremalı kahve ile bir pipet daha getirdi.

"Kahveyi tahmin etmiştim. Eğer bunu beğenmediyseniz başka bir şekilde yapabilirim."

"Bütün bunları sen mi yaptın?"

"Dövüşmek dışında birçok yeteneğim var."

"Eminim öyledir," diye mırıldanıyorum bir ısırık alırken. Gülüyor ve yanıma oturuyor.

"Yemek yedin mi? Biraz ister misin?"

"Ben iyiyim, bebeğim. Senin için yemek yaparken bir şeyler yedim."

Ona pastırmamdan bir parça vermeye çalışıyorum ama bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Gülümsüyorum ve bir ısırık alıyorum.

"Tüm bunları yiyeceksem, ben yerken bana neler olduğunu anlatabilirsin."

Dudak halkalı ağzının köşesi sırtarak yukarı kalkıyor. "Yapabilirim, ha?"

"Evet, yapabilirsin. Neler olduğunu bilmek istiyorum. Dün geceye dair her şeyi hatırlamıyorum ama yeterince hatırlıyorum. Sen ve kardeşlerin ne iş yapıyorsunuz? Telefonda konuşurken birini vurmakla ilgili bir şeyler söyledin ve Aaron'u öldüreceğini söyledin. Silahın var mı?"

Lev iç çeker ve yatak başlığına yaslanıp parmaklarını başının arkasında birleştirerek rahatlar.

"Kardeşlerim ve ben bir Bratva işletiyoruz" diyor ve ardından tepkimi bekliyor.

"Ama Roman'ın kız kardeşinin kaybolmasından bir Bratva'nın sorumlu olduğunu söylemişsiniz."

"Öyle. Bazı Bratvalar seks kaçakçılığına büyük ölçüde bulaşmış durumda. Ama biz değiliz. Sadece Alina'yı geri almaya çalıştığımız için bu işin içindeyiz. Buraya ilk taşındığımızda bu bölgede faaliyet gösteren büyük bir seks ticareti çetesi olduğunu duymuştuk. Belediye başkanının da işin içinde olduğunu biliyorduk, bu yüzden Roman ona yakınlaşmak için bir bağış toplantısına gitti. Sonunda babasından ve arkadaşlarından şüphelenen kızına aşık oldu. Şimdi evliler ve kız hamile."

"Onları dün gecedan hatırlıyorum," diyorum kahvemden bir yudum alarak.

"Danil, diğer kardeşlerimden biri, bilgisayar konusunda bir dahi, bu yüzden

karanlık internette bilgi arıyordu ve David'i kendisini özel bir açık artırmaya davet etmesi için ikna etti. Simona'yı satın aldı ve sonra onunla evlendi. Simona da hamile."

Kaşlarımı çatıyorum. "Burada bir eğilim görüyorum." Gülümsüyor ama bir şey söylemiyor. "Müzayedeleri mi var?" Benim için planlarının ne olduğunu sormadan önce konuyu değiştirerek soruyorum.

"Öyle."

"Senin beni satın aldığın gibi o da onu satın mı aldı?"

"Evet, sadece biraz farklı yaptık, ama ikiniz de bizim tarafımızdan satın alınmadan önce Kırmızı Engerek'in malı olduğunuz için sizinle aynı dövmeyle sahip."

"O kulübü sevmezdim ama sen orayı çok iyi biliyor gibiydin." Kadının koluna dokunuşunu hatırlayarak tosttan bir ısırık alıyorum,

Başka bir dans için geri gelmesini istiyor, bu da kesinlikle ona daha önce bir tane verdiği anlamına geliyor. O muhteşem kadının Lev'in kucağında sürtündüğünü düşünmek kahvaltımı kaybedecekmişim gibi hissetmeme neden oluyor.

"Hey," diyor hızla, yüzümü kavrayabilmek için daha yakına eğilerek. "Onlardan hiçbirini becermedim, *malinkaya*. Oraya mecbur olduğumuz için gidiyoruz ve kucak dansı kabul ediyoruz çünkü başka yolu yok ama bir daha asla almayacağım."

"Yapmayacak mısın?"

"Kucağımda sadece bir kadın için yer var, o da sensin. Başka kimsenin oturmasını istemiyorum."

"Çok fazla kadınla birlikte oldun," diye fısıldıyorum ve o bunu inkâr etme zahmetine girmiyor. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Bundan nefret ediyorum ve bunu düşünmemek için çok çabalıyorum ama düşünmemek mümkün değil.

"*Malinkaya*," diyor alnımdan ve şakağımdan öperek, "geçmişimi değiştiremem. Değiştirebilseydim değiştirirdim. Senin için her şeyi değiştirirdim ama yapamam." Eli enseme kavrarken alnını nazik bir dokunuşla benimkine yaslıyor. "Seni seviyorum Jolene ve ben hiç kimseyi sevmedim. Benim için hiçbir şey ifade etmeyen kaçamaklarım oldu ama beni dövüşürken izlediğini gördüğümünden beri seni aklımdan çıkaramıyorum. Buna karşı koymaya çalıştım, senden uzak durmaya çalıştım çünkü tüm bunlara dahil olmanı istemedim ama yapamadım. Senden uzaklaşamadım."

Uzanıp parmaklarımı onun kirli çenesinde gezdiriyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor.

"Seni gördüğüm anda tek kadınlı bir adam oldum bebeğim. Geçmişimi silemem ama sana geleceğimi verebilirim."

"Sence sadece benimle mutlu olabilir misin?" Nefes alıyorum ve aklımdan geçen korkuları fısıldıyorum. "Ya fikrini değiştirirsen? Ya bunun tek nedeni Sebastian'la olanlar yüzünden kendini suçlu hissetmen ise? Artık teknik olarak bana sahip olduğunu biliyorum ama ya beni artık istemediğine karar verirsen?"

O cevap vermeden önce parmağımı dudaklarına bastırıyorum ve gözlerinin içine bakabilmek için geri çekiyorum. "Seni seviyorum Lev. Sen beni tanımadan çok önce ben seni tanıyordum ve sana asla sahip olamayacağımı bile bile bunca ay seni izledim. Bunu yapmaya geri dönemem. Bu beni öldürür. Beni asla toparlayamayacağım kadar kırar, bu yüzden sözler vermeden önce bunun gerçekten istediğin şey olduğundan emin ol."

Gülümsüyor ve ben de başparmağımı dudak halkasının üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum. "Beni seviyor musun?"

Gülüyorum çünkü onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor. Açık mavi gözleri parlıyor ve o kadar çarpıcı ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Söylediğim diğer her şeyi görmezden gelme."

"Bebeğim, ben kolay kolay söz vermem. Onları çok ciddiye alırım ve senin olduğumu, her parçamın sana ait olduğunu söyledüğimde ciddiylim. Sen benim için osun *malinkaya* ve umarım sen de aynı şekilde hissediyorsundur çünkü gitmene izin vermeyeceğim."

Dudağımın izin verdiği ölçüde gülümsüyorum. "Değilsin, ha?"

"Hayır," diyor ve ses tonundan bunu kastettiğini anlayabiliyorum. "Gitmek istediğini söyleseydin, seni bu yatağa bağlar ve bensiz yaşayamayacağına ikna ederdim, tıpkı benim sensiz yaşayamayacağım gibi."

"Peki bunu nasıl yapacaksınız?"

Sırıtıyor ve burnumun ucunu öpüyor. "İyi denemeydi ufaklık, ama henüz yemeğini bitirmedin. Belki tabağını temizlediğinde sana bir ipucu veririm."

Ona yumuşak bir öpücük veriyorum. "Seni istediğim gibi öpememekten gerçekten nefret ediyorum."

"Ben de seviyorum. Dudaklarına bayılıyorum bebeğim. Bu dolgun ağzın hayalini o kadar çok kurdum ki."

Şaşıracak geri çekildim. "Öyle mi?"

Gülüyor ve yemeğimi bitirebilmem için arkasına yaslanıyor. "Tanrım evet, seni ilk gördüğümünden beri."

"Ne düşündün?"

Ben bir çatal dolusu daha yemek alana kadar bekliyor. Çiğnemeye başladığımda, "Dizlerinin üzerinde, o güzel dudaklarını sikimin etrafına yaymış, tatlı ağzını sikerken. Bu görüntüyle çok mastürbasyon yaptım."

Neredeyse pastırmamda boğuluyordum. "Bana mastürbasyon mu yaptın?" diye sormadan önce bir yudum kahve içmem gerekti.

Gülüyor ve parmaklarının arkasını yanağımda gezdiriyor. "Tanrım, çok tatlısın."

Bir ısırık daha alırken hâlâ söylediklerinin şaşkınlığı içindeyim. Aç değilim ama her şeyi bitirdiğimde ne alacağımı görmek istiyorum. Dudaklarında küçük bir gülümseme ve gözlerinde aç bir bakışla her lokmayı yiyişimi izliyor ve bitirdiğimde heyecanımı gizleyemeyerek ona bakıyorum.

Gülüyor ve tepsiyi yere bırakıyor. Bir şişe daha su alıp bana iki hap uzatıyor.

"Ama uykuya dalmak istemiyorum." Ona bakıyorum. "Ödül alacağımı söylemiştin."

"Onu alacaksın, *malinkaya*, ama önce haplar. Onlar etkisini göstermeden çok önce seni boşaltacağım."

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum ve hapları hızla içiyorum. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Ağzımla. Uzan, bebeğim."

Lev'in muhteşem ağzının amımın üzerinde olması fikri bile yatağa daha da gömülürken kalçalarımı birbirine sürtmemi sağlıyor. Başını bacaklarımın arasına gömmek yerine, tüm ağırlığını benden uzak tutmaya dikkat ederek vücudunu yavaşça benimkinin üzerine indiriyor. Kaslı omuzlarına tutunuyorum, onun görüntüsünü içime çekiyorum ve asla doyamayacağımı biliyorum. Yüzümü kavırıyor ve tenimi yumuşak öpücüklerle kaplıyor. Ağzıma geldiğinde, dilini üst dudağımın üzerinde gezdiriyor ve yavaşça ağzına alıyor. İnliyorum ve bacaklarımdan birini beline doluyorum. Dilimi dudak halkasının üzerinde gezdiriyorum, dudağımı son bir kez emerken ondan bir inilti çıkarıyorum.

"Seni seviyorum, *malinkaya*," diye fısıldıyor ağzıma, boynumdan aşağıya doğru öpmeden önce.

Ellerimi saçlarında gezdiriyorum. "Ben de seni seviyorum."

Eli yan tarafımda geziniyor, göğüslerim ortaya çıkana kadar tişörtümü toparlayıp yukarı çekiyor.

Köprücük kemiğim boyunca uzanan bir çizgiyi öperken tenime karşı "Tanrım, vücudun inanılmaz," diye homurdanıyor.

Bunu nasıl düşünebildiğini bilmiyorum ama ağrıyan meme ucuma gittikçe yaklaşırken onunla tartışacak değilim. Dili bana çarpar çarpmaz şok olmuş bir nefes veriyorum ve saçlarını daha sıkı kavırıyorum. Bana yapışıyor, amım kenetlenirken ve kalçalarım saf içgüdüyle sallanırken sertçe emiyor. Vücudum tam olarak ne istediğini biliyor ve karnının sert kaslarını ağrıyan klitorisime karşı hissettiğimde, adını inliyorum ve neredeyse yerinde boşalıyorum.

Beni hissedince inliyor ve meme ucuma yumuşak bir ısırık veriyor. Beni bırakarak diğer göğsüme doğru öpücükler konduruyor, ben de kalçalarımı sallayarak karın kaslarının tepe ve oluklarına sürtünüyorum. Adını inleyip parmaklarımı kafa derisine gömdüğümde meme ucumu bırakıyor ve aşağı doğru öpücükler konduruyor

karnım. Dilini gördüğü her çürüğün üzerinde gezdiriyor, anıları çok daha tatlı bir şekilde değiştiriyor.

Pürüzsüz tümseğime ulaştığında, ihtiyaçtan titriyorum. Tıraş ettiği derinin her santimini öpüyor, yalıyor ve ısıyor. Onu gerçekten istediğim yere ulaşmadan önce burnunu bana dayıyor ve asla doyamayacakmış gibi kokumu içine çekiyor.

"O kadar mükemmel ki," diye fısıldıyor. "Dün gece kafamı bacaklarının arasına gömmeyi o kadar çok istedim ki."

"Neden yapmadın?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve beni tekrar öpüyor. "Baygındın ve dinlenmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm. Artık senin için sorun olmadığını bildiğime göre, bir dahaki sefere kendimi durdurmayacağım."

"Güzel," diye fısıldıyorum ve sonra dilini yarığımdan yukarı ve klitorisimin üzerinden geçirdiğinde nefesim kesiliyor. "Siktir," diye inliyorum iç uyluklarımı kavrayıp bacaklarımı daha geniş açtığımda.

"Doğum lekeni seviyorum bebeğim," diye mırıldanıyor yarığıma karşı.

"Benim neyim?" Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim olmadan ona bakıyorum.

"Tam burada," diyor dilini sağ am dudağımın üzerinde gezdirerek. "Teninin geri kalanından sadece bir ton daha koyu olan küçük bir leke."

Orada bir doğum lekesi olduğunu bilmiyordum ve yüzüm utançtan ısındı. Gerginliğimi hissetmiş olmalı ki başını kaldırmadan önce dilini tekrar üzerimde gezdiriyor.

"Bana bak, *malinkaya*."

Gözlerine bakıyorum, farklı görüldüğüm için korktuğum tiksintiyi değil, sadece açlığı görüyorum.

"Bayıldım bebeğim. Çok seksi, özellikle de burada olduğunu bilen tek kişi ben olduğum için ve burada olduğunu bilecek tek kişi ben olduğum için. Bu benim küçük sırrım."

Bir hırıltı çıkarıp dilini içime soktuğunda parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve tüm güvensizliklerimi unutuyorum. Asla doyamayacakmış, açlığını giderecek kadar derine inemeyecekmiş gibi diliyle beni beceriyor. Lev vahşi tarafı her zaman yüzeye yakın olan bir adam ve şu anda onu dışarı çıkarıyor. Erkeksi hırıltıları ve inlemeleri etrafımızdaki havayı dolduruyor ve bundan ne kadar zevk aldığını duymak beni sınıra yaklaştırıyor.

"Lev," diye fısıldıyorum, saçlarının ipeksi, koyu renkli tellerini daha sıkı kavıyorum. Kaburgalarım dün gecedен beri hâlâ ağrıyor ve aldığım her tam nefes göğsümde bir acı dalgası yaratıyor, ama bu, içimde oluşan zevkle karşılaştırıldığında sadece başımın arkasında hafif bir sıkıntı.

Dilini dışarı kaydırıyor ve am dudaklarımın her birini yumuşak bir şekilde emiyor. "Ben buradayım bebeğim." Sesi daha derin, aksanı daha sert ve ağrıyan klitorisime çarpan nefesinin sıcaklığı, kalçalarım yukarı doğru sallanıp mesafeyi kapatmaya çalışırken benden bir miyavlama sesi çıkarıyor. Yumuşak, derin bir kahkaha atıyor.

"Hoşuna gitti mi, *malinkaya*?" diye soruyor, nefesinin tekrar bana çarpmasına izin veriyor ve içimden geçen ürpertiği hissettiğinde yumuşak bir kahkaha daha atıyor.

Dilini klitorisimin üzerinde gezdirip sonra da hassas derime hafifçe hava üflediğinde "Siktir," diye nefes nefese kalıyorum.

"Burada saatlerce kalabilirim," diyor bana bir yalama daha yaparak. "Ve kendini daha iyi hissettiğinde, yapacağım. Seni bu şekilde yaymaya devam edeceğim ve mükemmel amcığınla ziyafet çekeceğim ve bayılana kadar boşalmanı sağlayacağım."

"Tanrım," diye fısıldıyorum, doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değilim. Yani, bu mümkün mü ki? Sanırım bunu yapabilecek biri varsa o da Lev'dir.

Beni emmeden önce klitorisimi saran dudaklarının hissi, çok fazla zevkten bayılmanın mümkün olup olmadığını düşünme yeteneğimi mahvediyor. Homurdanıyor ve bir parmağını içime sokarken beni daha sert emiyor. Dudakları ve dili beni çıldırıyor ve dudak halkasının hassas kıvrımlarını sıyırdığını her hissettiğimde, içimde küçük zevk kıvılcımlarına neden oluyor. Vücudum gerilirken ve sert bir şekilde boşalırken saçlarını ölümüne kavıyorum. Adını inliyorum, coşkuya teslim oluyorum ve her lanet parçamı tüketmesine izin veriyorum. O da bırakmıyor. Açgözlü ve benimle işi henüz bitmedi. Klitorisimi okşarken parmağı amımın iç duvarını ovmaya devam ediyor, bana kendime gelmem için kısa bir an veriyor ama bu uzun sürmüyor. Ben daha tam olarak boşalmadan, dilinin pedini bana bastırıyor, kalçalarım daha fazlası için sallanırken bile bitkin bedenimden inilti çıkararak sert dairelerle beni ovuyor.

İkinci orgazm beni lanet olası kıcımın üstüne deviriyor. Amım parmağını sıkıyor, o inerken ve ağzıyla amıma taparken onu daha derine çekiyor. Ellerim başının üzerinden düşerken tüm vücudum titriyor. Bir kedi yavrusu gibi kemiksiz ve zayıf hissediyorum ve o kadar iyi ki bu beni yumuşak bir kahkaha attırıyor.

Doymuş amıma sokuluyor, parmağını dışarı kaydırıyor ve sonra beni yalayarak temizliyor. Yüzü tekrar yanıma geldiğinde gülümsüyor ve dudağını incitmemek için beni nazikçe öpüyor. Kokusu ve tadı benim gibi ve ben buna bayılıyorum.

"Dinlen bebeğim," diye fısıldıyor, beni kendine doğru çekebilmek için yanıma uzanıyor.

"Peki ya sen?" Kıcımlı ona yashıyorum, ne kadar sert olduğunu hissediyorum, ama ağrı kesiciler ve orgazm sihrini gösteriyor ve gözlerimi açık tutamıyorum bile.

"Benim için endişelenme, *Malinkaya*. Ben iyiyim. Sadece uyu, bebeğim."

Tartışmak istiyorum ama çok yorgunum. Bunun yerine, son gücümü kullanarak elini tutuyorum ve bacaklarımın arasına kaydırıyorum. Bir parmağını içime sokmadan önce yanağıma gülümsediğini hissediyorum.

"İstediğin bu mu?"

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum. Bu benim yeni favori uyku pozisyonum ve bundan vazgeçmeye hazır değilim. Onun güçlü vücudu benimkine sarılmışken ve eli amımı kavrayıp parmağını içine sokmuşken, mücadeleyi bırakıp derin bir uykuya dalıyorum.

Bölüm 10

OceanofPDF.com

Lev

I Jolene'in odamdan çıkmasına izin vermeden önce iki gün daha beklettim. Bu durumdan pek hoşnut değildi ama mümkün olduğunca dinlenmesini ve hiçbir şeyin onu strese sokmasını istemiyordum. Yaptığım ilk şeylerden biri

Onunla iletişime geçmeye çalışması ihtimaline karşı kardeşinin numarasını bloke ettim ve her şeyi onun için mümkün olduğunca stressiz tuttum. Ayrıca ağrı ve şişliğe yardımcı olması için yüzüne ve kaburgalarına buz torbaları koyuyorum, ancak morlukları hala koyu mor ve mavi aşamada. Yakında sarıya dönecekler ama şimdilik çok renkli ve bundan nefret ettiğini söyleyebilirim. Yine de güzelliğini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Paylaştığımız duşlar ve banyolar, ona yaptığım oral seks ve onun bana yaptığı el işleri arasında aklımı kaçırmak üzereyim. Sahip olduğum tüm iradeyi kullandım, kendimi bile şaşırttım ve bir şekilde onu becermemeyi başardım, ama zar zor. Her gece parmağım amına gömülü halde uyuyakalıyorum, keşke benim sikim olsaydı diye içimden geçiriyorum.

"Lütfen yatak odanızdan çıkabilir miyim?" diye soruyor ve ben onun dudak büken, sinirli sesine gülümsüyorum.

"Yatak odamız," diye düzeltiyorum ve gülümsemesini sağlıyorum. Dudağı iyileşiyor ama onu istediğim gibi öpebilmem için birkaç gün daha geçmesi gerekecek. "Ve evet, bugün aşağıya inebiliriz."

"Tam zamanında," diye homurdanıyor. "Senin zorba bir bakıcı olacağını söylediğimde haklıymışım."

Gülüyorum ve kollarımı ona dolayarak ağzımı onunkine yaklaşıtıyorum. "Daha önce seni yatağa yatırıp yüzümü bacaklarının arasına soktuğumda şikâyet ettiğini hatırlamıyorum."

"Başın bacaklarımın arasındayken asla şikâyet etmeyeceğim."

Burnunun ucunu öpüyorum ve ona göz kırpıyorum. "Bunu unutmayacağım, *malinkaya*. Eğer bana kızsarsan, gideceğim ilk yer orası olur."

Yüzümü kavırıyor ve dudak halkamı öpüyor. "Sanki sana hiç kızgın olabilirmişim gibi."

Gülüyorum ve onu kaldırıp kıkına yumuşak bir şaplak atıyorum. "Bebeğim çok tatlı."

"Sakin unutma," diyor, ben gülümseyip onu kapıdan çıkarırken kollarını ve bacaklarını bana doluyor.

Ailem onunla tam anlamıyla tanışmak istiyordu ve onu merdivenlerden aşağı taşıdığım da Simona ve Emily akşam yemeğinin son rötuşlarını yaparken kardeşlerim de masayı hazırlamaya yardım ediyordu. Adamlara işkence ederken ve öldürürken gördüğüm kardeşlerimin çatal bıçak takımlarını dizip tabakları hazırlamalarını izlemek gerçeküstü. Bir aşçı tutmayı tartışıyorduk. Yakın zamanda haftada birkaç kez gelmesi için bir hizmetçi tuttuk ve hala alışmaya çalışıyoruz. Kolay kolay güvenmeyiz.

Jolene'i yere bıraktım. Giydiği kapüşonun önünü düzeltmesini izlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Gergin ve gergin olduğunda çok sevimli oluyor. Elimi ensesine koyuyorum ve başının üstünü öpüyorum. Onu kendime yakın tutarak ailemi tanıtmaya başlıyorum. İsimlerini söylediğimde kardeşlerim gülümseyip başlarını sallıyorlar, Emily ve Simona da gelip ona sarılıyorlar.

Emily ona, "Kendini daha iyi hissetmene çok sevindik," diyor.

"Evet, seni daha önce görmek istedik ama biri," diyor Simona, bana sert bir bakış atarak, "bize izin vermedi."

"Dinlenmeye ihtiyacı vardı," diyorum, onu yatak istirahatine zorladığım için zerre kadar üzülmiyorum. İhtiyacı vardı, o yüzden de dinlenecekti.

Aşırı korumacılığım a gülüyorlar ama kardeşlerimin bunu anladığını biliyorum. Onlar da aynı şeyi yapardı ve eğer kendimi küçük hissediyor olsaydım, her iki hamile kadının da kocaları benim kadar zorba olduğu için her lanet gün yapmak zorunda kaldıkları zorunlu şekerlemelerden bahsederdim. Görünüşe göre, bu bir aile özelliği.

Başparmağımla ensesini okşarken, bana doğru eğilip kollarını belime doladığında gülümsüyorum. Onunla tanışana kadar dokunaklı bir adam olduğumu bilmiyordum. Ellerimi ondan uzak tutamıyorum ve bunu kanıtlamak için elim sırtından aşağıya, asla doyamayacağım kıkına doğru kayıyor. Onu yumuşak bir şekilde sıkıyorum, bana şaşkın bir bakış attığında ona göz kırpıyorum.

Beni sadece o duyabilsin diye eğildim. "Yoga pantolonu giymek senin suçun." Yanağını öperek onu masaya doğru götürüyorum, Danil ve Roman'ın kıcımlı aşk içinde görmekten duydukları kendini beğenmiş sırtışıları görmezden geliyorum, asla içinde olmayacağıma yemin ettiğim bir pozisyon. Oturduğumuzda Vitaly'nin sırtışı daha da büyüyor ve Jolene'e bir rulo uzatıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor ona. "Lev sana iyi bakıyor mu?"

Yüzünün morarmamış her yeri kızarınca sırtıyor. "Evet, bana çok iyi bakıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor. "Farkında mısın bilmiyorum ama benim odam da aynı koridorun sonunda. Seninle ilgileniliyormuş gibi geldi," diye yumuşak bir omuz silkti ve ben de ona başımı salladım, "ama sadece emin olmak istedim."

Emily elindeki ekmeğin bir parçasını ona fırlatır. "Çok kabasın Vitaly," der gülerek ve sonra Jolene'e bakar. "Boş ver onu. Sadece kıskanıyor çünkü henüz doğru kadınla tanışmadı."

"Hiçbir zaman doğru kadınla tanışamayacağım," diye karşı çıkıyor, "çünkü benim için öyle bir şey yok. Zaman geçirmeme yardımcı olan bir dizi kadın var, hepsi bu."

"Bu çok üzücü," diyor Simona.

"Ve bir sürü saçmalık," diyor Emily, Vitaly'den bir kahkaha ve Roman'dan kafasına bir öpücük kazanıyor. Parmağıyla Vitaly'yi işaret ediyor. "Bu sözleri bir gün yiyeceksin."

Roman eliyle savurmasa alnının ortasına isabet edecek olan bir ruloyu hafifçe ona doğru fırlatıyor. "Sen nasıl istersen, küçük kardeşim."

Jolene onları izlerken gülüyor ve tabağını düzeltiyor. Elindekine biraz daha tavuk eklediğimde *bana şaka mı yapıyorsun* der gibi bakıyor. Onu öpüyorum ve çatalını eline veriyorum.

"Proteine ihtiyacın var, *malinkaya*."

"Patronluk taslıyorlar," diyor Emily ona. "Her biri."

"Patronluk taslamıyoruz," diyor Danil, patatesleri kaşıklarken. "Biz sadece neyin en iyi olduğunu biliriz."

Simona güler ve dirseğiyle onu dırter. "Seni bu kadar çok sevdiğim için şanslısın."

"Ben de seni seviyorum, *sladkaya*," diyor ve eğilip onu öpüyor.

Öpüşme üç saniyeden fazla sürünce Vitaly boğazını temizler ve "Bunun için ses geçirmez bir odanız yok mu?" der.

Jolene kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Simona bir piyanist ve kardeşim onun için bir odayı ses geçirmez hale getirme nezaketini gösterdi," diyorum ama saklayamadığım kahkaham odanın bazen başka şeyler için kullanıldığını açıkça ortaya koyuyor.

Jolene hâlâ kızarak, "Çok nazikti," der.

Vitaly gülüyor ve Danil'in yanağına şakacı bir şaplak atmak için uzanıyor. "O çok tatlı biri."

"Kıçına tekmeyle basacak," diyorum gülerek.

Danil, Vitaly'nin elini itiyor ve Jolene'e bakıyor. Çatalını bana doğrultuyor ve ona, "Gençken bana nasıl dövüşüleceğini öğreten Lev'di. Çok iyi bir öğretmendir."

"Öyle." Yüzünü işaret ediyor ve yumuşak bir kahkaha atıyor. "Açıkçası iki dersten fazlasına ihtiyacım vardı."

Başının arkasını tutup onu öpüyorum.

Matvey sessizliğini bozarak, "Çok adil bir dövüş değildi," diyor.

"Hayır, değildi," diyorum, elimi kalçasına götürüp yumuşak bir şekilde sıkabiliyorum. "Ve bunun bedelini ödeyecek."

Bana bakıyor, ela gözleri benimkileri arıyor. "Gerçekten bu kavgayı yapacak mısın?"

"Öyleyim," diyorum ve beni bundan vazgeçiremeyeceğini açıkça belirtiyorum. "Bunun için orada olmak istiyorum," diyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Yine de orada olacağım," diyor ve Vitaly'nin yumuşak bir kahkaha atmasına neden oluyor. Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Seni bundan vazgeçirmeye çalışmayacağım. Onun kardeşim olduğunu biliyorum ama kendimi bildim bileli beni dövdüğünü ve beni seks tacirlerine sattığını da biliyorum. Ben onun kıçını tekmeleyecek kadar güçlü değilim ama sen öylesin ve sanırım bunu izlemeye hakkım var."

"Ama onun kıçını öylece tekmelemeyeceğim" derken yüzünü inceliyorum. "Yapmayacağını biliyorum ve bunu görmek istiyorum."

Bunu söylerken gözlerinde hiç tereddüt yok ve küçüklüğünden beri onu travmatize eden canavarın son nefesini verdiğini görmek istediğini biliyorum, böylece onun için endişelenmeyi bırakabilir ve bunu ondan almamın hiçbir yolu yok.

"Tamam, *Malinkaya*, dövüşü izleyebilirsin."

Başını hafifçe sallıyor ve çatalını tekrar eline alıyor. Vitaly ve Matvey'e bakıyorum ve ben daha söylemeden ne sorduğumu biliyorlar.

Matvey Rusça, "Orada olacağız," derken Vitaly başıyla onaylıyor.

"Teşekkürler," diyorum onlara, Jolene'i güvende tutacaklarını bildiğimden, onun için endişelenmek yerine dövüşe odaklanabiliyorum.

Yemeğimizi bitiriyoruz ve Jolene çatalını bırakmaya başladığında, bıraktığı tavuk parçasına bakıp ona *bakıyorum*. Uzanarak son lokmayı saplıyorum ve dudaklarına doğru uzatıyorum.

"Aç değilim," diyor.

Gülümsüyorum. "Umurumda değil. Ye. Proteine ve kaloriye ihtiyacın var."

Ağır bir iç geçiriyor, çünkü onun mükemmel kışında tam bir baş belası olduğum açık, ama yine de ağzını açıyor ve ısırtığı alıyor.

Ona göz kırpmıyorum. "Aferin kızıma," diyorum çünkü bunun onun gözlerini her zaman şehvetle karartmasını ve yanaklarını pembeleştirmesini seviyorum.

O hala çiğnerken, kardeşlerimle birlikte temizliğe yardım etmek için tabaklarımızı mutfığa götürüyorum. Bana katılmaya çalıştığında, kışına yumuşak bir şaplak atıyorum. "Git kanepede dinlen bebeğim. Bir dakikaya geliyorum."

Onu kanepede Simona ve Emily'ye katılırken izliyorum ve Emily kumandayı kaptığında Vitaly inliyor.

"Aklından bile geçirme," diye bağırıyor ona gülerek. "Artık üç kişisiniz diye, film gecelerinde romantizm kuralını değiştirecek değiliz. Böyle bir şey olmayacak."

Emily güler ve kaydırmaya başlar. "Tek kural *tarihi* aşk romanlarıyla ilgili. Romantik komediler hakkında hiçbir şey söylemedin." Simona ve Jolene'e bakıp daha da kocaman gülümsüyor. "Bu kadar spesifik olmaları kendi hataları."

Roman gülüyor. "Seni yakaladı, kardeşim."

"Sinsiler," diyor Vitaly, eliyle çenesini ovuşturarak. "Ve şimdi onlardan üç tane var."

Onun kasvetli ses tonuna gülüyorum. "Orada sadece kendi kadınına ihtiyacın var. Onları o çok sevdiğin korku filmlerine yönlendirmene yardımcı olabilir."

Bana kaşlarını kaldırdı, belli ki hiç eğlenmemişti. "Bu planın büyük bir şekilde geri teptiğini görebiliyorum."

"Belki," diyorum, omuzlarımı silkip bulaşık makinesini dolduruyorum.

Roman Rusça'ya geçer. "Dominic bir sonraki vuruş için her şeyi ayarladı. Bu seferki Kızıl Engerek'e daha yakın bir yerde gerçekleşecek ve kesik başları Alessi'nin arazisine atacağız."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor Vitaly gülerek.

"Bakımlı çimlerinde çok güzel görünecekler," diyorum yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemeyerek.

"Uh-oh," diyor Simona kanepeden.

Başımı kaldırdığımda üç çift gözün bize baktığını görüyorum.

"O bakışı bilirim," diyor Emily, kaşlarını çatarak kocasını izlerken.

Simona, "Budama makaslarını yine ödünç alacaklar, Emily," diyor.

Jolene onlara bakar. "Bu ne anlama geliyor?"

Vitaly gülüyor ve sırtına vuruyor. "Bu daha sonra yapabileceğiniz eğlenceli bir konuşma olacak."

Jolene orada oturup sevimli bir şekilde kafası karışmış görünürken herkes benim gelecekteki garip konuşmama gülüyor. Kanepeye doğru yürümeden önce masayı silmesi için Vitaly'ye bir bez atıyorum. Jolene'in yanına oturup onu kucağıma çekiyorum ve yanağından öpüyorum.

"Anlamıyorum," diye fısıldıyor kulağımın dibinde.

"Bunu sonra konuşuruz," diye söz veriyorum ve sonra kollarımı ona dolayarak bana sıkıca sarılmasını sağlıyorum. "Burada kalıp film izleyecek kadar iyi hissediyor musun, yoksa yukarı çıkıp dinlenmeyi mi tercih edersin?"

"Sık sık ailece film geceleri yapar mısınız?"

Gülümsüyorum. "Bu bir tür gelenek haline geldi. Haftada bir kez yapmaya çalışıyoruz. Filmleri dönüşümlü olarak seçiyoruz. Bu gece Emily'nin sırası."

"Tanrı hepimizin yardımcısı olsun," diye mırıldanıyor sağımızda oturan Vitaly. Jolene'e gözlerini deviriyor. "Kendini cömert hissettiğinde çok iyi filmler seçebiliyor, ama bu akşam olduğu gibi huysuz olduğunda," diyor, gülümseyen Emily'ye sert bir bakış atarak, "bazen bize berbat bir aşk hikâyesiyle işkence etmeye karar veriyor."

Kumandayı ona doğrultuyor. "Aslında bu gece huysuz değilim ve iyi bir tane seçtim, ama beni kötülemeye devam edersen fikrimi değiştireceğim."

Matvey kanepedeki son minderi alırken Vitaly ellerini kaldırır. "Aklımın ucundan bile geçmez. Bu dudaklar mühürlü."

"O gün gelecek," diyor Emily, Roman onu kaldırıp kucağına oturttuğunda gülerek.

"Karı bu gece çok alıngan," diyor Vitaly, çenesini on saniyeden fazla kapalı tutamadığını kanıtlarcasına.

"Bilmiyor muyum?" diyor Roman, karısını öpmeden önce ona göz kırpmıyor. On

u. Emily filmi başlatırken Danil Simona'yı kucağına alır.

"Bu beş Rus adamı Amerikan filmleri konusunda eğitmeye çalışıyoruz." Emily Jolene'e açıklıyor. "Son zamanlarda oldukça iyi tolere ettikleri bir orta yol bulduk." Vitaly'ye bakıyor, "Eminim senin de fark ettiğin gibi, tarihi romanslarla araları pek iyi değil ama onları 80'lerin komedilerine, özellikle de John Hughes filmlerine alıştırıyoruz."

"Ah, bunlara bayılıyorum," diyor Jolene, şimdiden sırtarak.

"Buraya çok iyi uyum sağlayacaksın," diyor Simona. "Geçen hafta *Buck Amca*'yı seçtim."

"Ve bu gece *Sixteen Candles*'ı yapıyoruz," diyor Emily, filmin üzerine tıklayarak.

"Bu saçma bir aşk hikayesi mi?" diye sorar

Vitaly. Emily ona "Hayır, çok komik," diyor.

"Gerçekten öyle," diyor Jolene, yüzünde kocaman bir sırıtışla ona bakarak. "Buna bayılacaksın."

Vitaly bana baktı. "Senin kız güvenilir mi?"

Gülümsüyorum çünkü ilk kez bir kız arkadaşım oluyor ve ailem etrafımızdayken onu kucağımda görmek mükemmel hissettiriyor.

"Tabii ki öyle," diyorum ve bana gülümsediğinde üst dudağını öpüp ona daha sıkı sarılıyorum. Bana karşı rahatlıyor, ensemdeki saçlarla oynarken aslında oldukça komik olan filmi izliyoruz. Hatta bir ara Matvey'nin hafif bir kakhaha attığını bile duyuyorum. Film bittiğinde Vitaly yenilgiyle ellerini kaldırıyor.

"Beni yakaladın. Bu oldukça iyiydi," diye itiraf eder.

"Sana söylemiştim," diye böbürlenlen Emily, Roman'ı güldürür.

Jolene eğilip yanağını öpüyor. Onun kucağımda olması her zaman tatlı bir işkence olmuştur. Filmin büyük bölümünde kendimi kontrol altında tutmaya çalışarak yarı sertleştim ama yukarı çıktığımız anda bunun değişeceğini biliyorum.

"Beni yatağa götür," diye fısıldıyor ve kardeşlerimin ve onların iki karısının önünde utanç verici bir ereksiyon yaşamadan önce kıcımlı buradan çıkarmak için birkaç saniyem olduğunu biliyorum, ki bu hiçbirimizin istediği bir şey değil.

"Onu yatağına götürüyorum," diyorum, ayağa kalkıp onu kollarımda tutarak. "Biraz uyumaya ihtiyacı var ve bir sonraki ağrı kesici seansına geç kaldı."

Vitaly gülerek Rusça, "Kimseyi kandırmıyorsun kardeşim. Sonunda kendini yeterince iyi hissettiğine mi karar verdin?" Gülüyor ve ekliyor, "Bu gece çok gürültü yapma. Güzellik uykusuna ihtiyacım var."

Ona siktir olup gitmesini söylüyorum ama o sadece gülüyor ve piercinglerimle onu korkutmamamı söylüyor.

"Ne diyor?" Jolene, ben onu merdivenlerden yukarı taşımadan önce herkese iyi geceler dilerken soruyor.

"Sadece Vitaly gibi davranıyor," diyorum ona. "Fark etmediysen söyleyeyim, biraz ukaladır."

Gülümsüyor. "Aileni gerçekten seviyorum."

Ben de gülümsüyorum. "Onlar da senden gerçekten hoşlanıyor." "Bana budama makasından bahset."

İnledim ve onu yatak odamıza götürdüm, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattım.

Ben.

"Senin ve kardeşlerinin bir Bratva işlettiğinize inanmak zor. Siz çocuklar Çok normal ve hoş, ama budama makası gibi şeyleri ödünç alıyorsanız, o zaman hepinizin başka bir tarafı olduğunu tahmin ediyorum."

"Var," diye itiraf ediyorum, "ve biz o kadar da iyi değiliz. En azından herkese karşı."

"Yani özel muamele mi görüyorum?" "Öylesin, bebeğim."

Buna gülümsüyor ve onu banyoya götürüp tezgâha koyduğumda diş fırçasını ve diş macunu tüpünü kapıyor. Bir rutine girmiştik ve buna bayılıyorum. Diş macununu bana uzatıyor, böylece ben de dişlerimi fırçalayabiliyorum ama fırçayı ağzına götürmeden önce soruyor: "Vitaly belli ki bekâr ve bunu seviyor, peki ya Matvey? O çok sessiz ve bunu ona açıkça sorarak onu rahatsız etmek istemedim."

"Matvey Alina'ya aşık," diyorum ona.

Gözleri açılıyor ve gözlerindeki acıyı görebiliyorum. "Özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu. Ona bunu sormadığım için çok mutluyum."

"Kızmazdı. Matvey'i tanımak zordur. Kolay kolay açılmaz ama sana asla kötü davranmaz. Biz gençken, dairesinde yangın çıkmıştı ve annesiyle kız kardeşini kurtarmaya çalışırken neredeyse ölüyordu. Vitaly onu çekip çıkardı ve hayatını kurtardı. O zamandan beri sessiz. Alina hayatı boyunca ona aşıktı, yangından önce bile. On sekiz yaşına geldiğinde, aralarında bir şeyler değişti. Sanırım

Ona karşı olan hisleriyle savaşıyordu çünkü onun çok genç olduğunu ve Roman'ın küçük kız kardeşi olduğunu düşünüyordu, ama savaşmayı bıraktı ve sert bir şekilde düştü, ama sonra kız ortadan kayboldu. Bu onu yavaş yavaş öldürüyor ama onu bulacağız. Bu budama makasları, Simona da dahil olmak üzere kaçırıldıktan sonra kadınları muayene eden bir doktordan bilgi almak için kullanıldı. Bakire olup olmadıklarını kontrol etti ve sonra kadınları yere yatırarak parmakladı ve onlara mastürbasyon yaptı."

"Kahretsin," diye fısıldıyor Jolene, hasta görünüyor.

"Biz şiddet yanlısı adamlarız, bebeğim. Bu konuda yalan söylemeyeceğim ama şiddetin her zaman bir nedeni vardır."

Dişlerini fırçalamayı bitiriyor ve benim de aynısını yapmamı bekledikten sonra yüzümü kavırıyor ve bacaklarını etrafıma sarabilmek için beni kendine çekiyor. Yüzünde çok tatlı bir ifadeyle bana bakıyor. İç çekiyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum.

"Bana öyle bakma, *Malinkaya*." "Ne gibi?"

"Sanki ben iyi adamım. Değilim. Ben kötü adamım, bebeğim." "Sen benim için iyi adamsın," diye fısıldıyor.

"Sana zarar veren herkesi öldürürsem hala iyi bir adam olur muyum? Seni David'den kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağımı, o lanet olası kulübü yakıp yıkacağımı ve kaç kişinin öldüğünü zerre kadar umursamayacağımı söylersem hala iyi bir adam mıyım? Onları kurtarmaya bile çalışmazdım, çünkü hiçbirisi umurumda değil. Ben sadece seni önemsiyorum."

Tereddüt bile etmedi. Ona her zaman yaptığım gibi burnumun ucunu öpüyor ve "Bu seni *benim* iyi adamım yapıyor ve gerçekten tek önemsedığım bu" diyor. Yüzümü öpüyor, dudak halkam boyunca dilini kaydırmadan önce dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Beni daha ne kadar bekleteceksin Lev?"

"Sadece birkaç gün oldu," diye söze başlıyorum ama o uzanıp sertleşmiş sikimi avuçlayarak sözlerimi kesiyor.

"Sanırım yeterince bekledim."

Otoriter ses tonuna gülümsüyorum. "Öyle mi düşünüyorsun, *malinkaya*?"

"Biliyorum. Beni yatağa götür ve senin olayım. Diğer kadınların seni benim bilmediğim bir şekilde tanınmasından nefret ediyorum."

Yüzünü kavırıyorum ve onu daha iyi görebilmek için yukarı kaldırıyorum. "Kimse beni senin gibi tanımıyor," diyorum ona. "Tek bir kişi bile. O kadar çok şey paylaştım ki

Onlarla asla paylaşmadığım, senden başka kimseyle paylaşmayacağım şeyleri seninle paylaşıyorum."

"Bunu söylemenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin ama benimle bir şey daha paylaşmanı istiyorum." Beni daha sıkı kavırıyor, sikim acı verecek kadar sertleşirken benden zahmetsizce bir inilti çıkarıyor.

Başparmağımla yanağını okşuyor, yüzünü hâlâ kaplayan morluklara bakıyorum. "Kendini yeterince iyi hissettiğinden emin misin? Bu işi aceleye getirirsek kendimi asla affetmem. Hiçbir yere gitmiyorum, *Malinkaya*. Bana ihtiyacın olduğu sürece bekleyeceğim."

"Eminim," diyor. "Bunu istiyorum ve beklemek istemiyorum." "Ama vücudun hâlâ ağrıyor."

"Ve şimdi benim amım da olacak," diyor yardım edemediğim ama karşılık verdiğim bir gülümsemeyle.

"Ciddiyim."

"Ben de öyle. Bu şey çok büyük." Beni daha sıkı kavırıyor. "Belki de ilk seferimde bana karşı ağırdan alabilirsin."

"Elbette bebeğim. Ne kadar nazık olmamı istersen o kadar nazık olacağım."

Daha önce hiç bir bakireyle birlikte olmadım ve nazık olmak normalde yapacağım bir şey değil, ama onu incitme düşüncesi bana iyi gelmiyor. Onunla keşfetmek için sabırsızlandığım eğlenceli bir acı var, ama bu gece hissedeceği şey bu değil. Yaralarını daha da kötüleştirmek ya da bu işten zevk alamayacak kadar çok acı çekmesine neden olmak istemiyorum. Ona kendini iyi hissettirmek istiyorum. Onu çok iyi hissettirmek istiyorum.

"Çok fazla gelirse beni durduracağına söz veriyor musun?" Gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Söz veriyorum."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz onu kucağıma alıp yatağına götürüyorum, bana yalvardığı şeyi ona vermeye fazlasıyla hazırım.

Bölüm 11

OceanofPDF.com

Jolene

M Lev beni yatağa taşıırken kalbim hızla çarpıyor. Bunu istiyorum, bunun her lanet parçasını istiyorum, ama bu beni korkmaktan alıkoymuyor. Bu normal bir ilk sefer olmayacak. Çoğu kadın Lisede ya da üniversitede bekaretini normal bir siki olan normal bir adama vermiş olabilir ama bana değil. Hayır, ilk seferim kocaman, delinmiş bir penisle olacak ve bundan biraz korkmamak için aptal olmak lazım.

"Korkma, *malinkaya*," diye fısıldıyor boynuma doğru, aklımı okuyor ve kabadayılığımın içini görüyor. "Nazık olabilirim bebeğim."

"Umarım öyledir."

Gülüyor ve beni yatağın yanına bırakıyor. Ona bakarken aramızdaki beden farkının hiç bu kadar farkında olmamıştım, tişörtünü başından çekip bir kenara atmasını izliyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum. Göğsünün ve karın kaslarının görüntüsünü içime çekiyorum ve ellerini kot pantolonunun düğmesine götürdüğünde, hareketlerini takip ediyorum, düğmenin serbest kalışını ve ardından fermuarın yavaşça inişini görerek büyüleniyorum.

Pantolonunu açarak kalçalarına doğru sarkıtıyor. Boxer giymiyordu. Akşam yemeği için aşağı inmeden önce, yatakta benimle çıplak kaldıktan sonra onları giymişti. Sert boyu kalçasına doğru iniyor, özenle kesilmiş koyu renk saçları da genel seksapeline katkıda bulunuyor.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün, *malinkaya*?" diye soruyor. Sesindeki eğlenceyi ve gözlerimi hâlâ görebildiğim birkaç santimlik aletten ayıramadığımda attığı yumuşak kahkahayı duyabiliyorum.

"Evet," diyorum, sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor ama o duyuyor. "O zaman al bebeğim. Bana ne istediğini göster."

Ben yaklaşırken hareketsiz duruyor ve parmaklarımı alt karın kaslarında gezdirdiğimde inliyor ve teninde bir çizgi çizmemi izliyor. Daha aşağılara iniyorum, her yerinin nasıl sert kaslarla kaplı olduğunu fark ediyorum. Lev'in vücudunda yumuşak bir nokta yok. Her yeri belirgin, tonlu ve mükemmel. Elimi kotunun içine sokup parmaklarımı kalın Ğaftının üzerinde gezdiriyorum ve parmaklarımı yavaĞça etrafına dolayarak onu serbest bırakıyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum dışarı çıktığında ve piercingleri ve asla tam olarak alışamayacağım boyutlarını yakından ve kişisel olarak görebiliyorum. Uzanıp parmaklarımı Jacob's Ladder'ı boyunca gezdirdiğimde, tabandan uca kadar her haltere vurduğumda bir nefes tıslıyor. Bu da yetmeyince, açık kotunu kavrayıp aşağı doğru eğiliyorum. Dilim sikinin başına değip yarığından geçen halkayı keşfeder keşfetmez tüm vücudu geriliyor.

"Siktir," diye homurdanıyor ve ellerini saçlarımın arasında gezdirerek hafifçe avuçluyor.

Misk kokusu burnuma dolduğunda ön sperminin tadını alıyorum ve açlıktan ölüyorum. Dudağım onu istediğim gibi içime çekebilmem için yeterince iyileşmedi ama yine de başka şeyler yapabilirim. Piercingi dilimle deliyorum, yumuşak bir şekilde emmeden önce onun tuzlu tadını yalıyorum. Dudağım ağrımaya başlamadan ve geri çekilmek zorunda kalmadan önce alabildiğim kadarını alıyorum.

"*Malinkaya*," diye uyarıyor. "Eğer o dudağı bir daha patlatırsan, o mükemmel kıcını tokatlarım."

Ona bakıyorum ve dilimi sikinin çıkıntısı boyunca gezdiriyorum, yavaşça aşağıya doğru yalamadan önce bir fiske atıyorum. Ğenesi gergin, göz bebekleri şişmiş, boynundaki ve kollarındaki damarlar her zamankinden daha da fazla dışarı çıkmış. Kullandığı kısıtlama yüzünden her yeri gergin. Aletini dudaklarımın arasına sokup ağzımı sikkem istediğini biliyorum ama yapmayacak çünkü beni incitecek bir şey asla yapmaz. Benim için kendini tutuyor ve bunun için onu seviyorum.

Piercinglerini öpüyor ve yalıyorum, her santimini keşfediyor ve ezberliyorum. Dilimle piercinglere vurduğumda inliyor. Piercinglerin esas olarak bana iyi geleceğini düşünmüştüm ama verdiği tepkiler, onun için de her şeyin oldukça iyi hissettirdiğini anlamamı sağlıyor. Yumuşak bir şekilde emmeden önce dişlerimin derisinde hafifçe gezinmesine izin verdiğimde, ismimi homurdanıyor ve saçlarımı sıkıca kavırıyor.

"Dudağım iyileşir iyileşmez seni sırt üstü yatıracağım ve aletini keşfetmek için acele etmeyeceğim." Başımı kaldırıp açık mavi gözleriyle buluşuyorum.
"Ve

sonra da bana nasıl oral seks yapılacağını öğreteceksin."

"Lanet olsun," diye homurdanıyor ve beni yatağa çekebilmek için aşağı uzanıyor. Gözlerini benden ayırmadan kot pantolonunu hızla çıkarıyor ve sonra parmaklarını yoga pantolonunun altına sokarak yavaşça vücudumdan sıyrıyor. Gömleğimi çıkarmadan önce külotumu da alıyor ve beni sütyenimden başka bir şeyle bırakmıyor. Parmaklarını sırtımda gezdirerek, başının arkasına atıp yerdeki diğer kıyafetlerimize katılmadan önce hızlıca kopçasını açıyor.

Yatağa uzandığında, geniş omuzlarına, tüm o sert kaslarına ve dışarı fırlayan delinmiş, sert horozuna bir kez bakıyorum ve amım korku içinde sıkılırken içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Güçlü cüssesi kıpırdamadan durmamı imkânsız kılıyor ve geri kaçtığımı görünce bana seksi bir sırıtış atıyor. Uzanıp kalçalarımı kavradığında dudaklarım nefes nefese kalırken sırtım yatak başlığına çarpıyor ve beni altındaki yatağa çekiyor. Vücudu benimkinin üzerinde geziniyor, beni tüm o kasların içinde kozalıyor.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bir yere mi gidiyorsun, *malinkaya*?" "Ya uymazsan?" Korkumu dile getirerek soruyorum.

"Uyacağım bebeğim, ama çok fazla gelirse söyle, durayım." Burnunu yanağımda gezdiriyor, siki amıma değecek şekilde alçalırken beni içine çekiyor. Bir nefes çekiyorum, onun sıcaklığının metal piercinglerinin serinliğiyle karıştığını hissediyorum. Ağırlığını benden uzak tutmaya dikkat ediyor ve kalçalarını yavaşça sallayıp aletini hassas tenimin üzerinde kaydırduğunda, omuzlarına tutunup adını inliyorum, bu tek hareketten bana çarpan zevk kıvılcımıyla şok oluyorum.

"Bana bak, *malinkaya*."

Fısıltıyla söylediği sözleri duyana kadar gözlerimin kapalı olduğunu fark etmemiştim. Gözlerimi açıp bakışlarıyla buluştum. Bakışlarında pek çok duygu dolaşıyor. Açlığı, şehveti, her şeyi tüketen arzuyu görüyorum, ama aynı zamanda orada bir tatlılık var, sadece benim için sakladığı bakış ve ayrıca endişe de var ve bu onun hissetmesini istediğim son şey.

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Gerginim ama bunu istiyorum Lev. *Seni* istiyorum." "Bana güveniyor musun?"

"Her zaman," diyorum, düşünmeme bile gerek kalmadan.

Gülümsüyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Sen her şeyi değiştirdin, *Malinkaya*. Bildiğimi ve istediğimi sandığım her şeyi... Sen hepsini değiştirdin. Aşık olacağımı hiç düşünmemiştim." Yumuşak bir sesle

Gölmek. "Bunu hiç istemedim, hiç anlamadım ve istemedim ama sonra seninle tanıştım."

Üst dudağımı öpüyor ve yüzümü kavıyor. "Seni bırakma düşüncesi, başka bir adam sana sahip olurken geride durmak." Duruyor ve sanki bunu düşünmek bile onun için çok fazlaymış gibi başını sallıyor. "Sana dokunmaya cüret eden herkesi öldüreceğim ve sadece sana zarar veren herkesi kastetmiyorum. Bütün dünya benim olduğunu öğrenecek. Seni yanımda istiyorum. Gittiğim her dövüşte, o lanet kulübe her geri dönmek zorunda kaldığımda, seni yanımda istiyorum."

"Tamam," diyorum ona, alnına düşen saçlarını geriye doğru tarayarak. "Senin olduğun yerde olmak istiyorum."

"Gitmene izin vermeyeceğim. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Kalçalarını bir kez daha yumuşakça itiyor ve benden bir nefes daha alıyor. "Bir kez içine girdim mi, geri dönüşü yok. Bunu anlamamı istiyorum. Bu benim için bir kaçamak değil *Malinkaya*, bu sonsuza dek sürecek."

Başımı sallıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum, anladığımı ve bunu sorun etmediğimi görmesini istiyorum. "Sonsuza kadar," diye fısıldıyorum.

İnliyor ve dilini dudaklarımın arasında gezdirdikten sonra üst dudağımı ağzına alıyor. Kalçalarını sabit bir ritimle hareket ettirmeye başladığında dişleri hafifçe tenimi sıyrıyor ve gözlerim yuvalarından fırlıyor. Ellerimden biri omzunu kavrarırken diğeri saçlarını yumrukluyor ve kalçalarım onun itişlerini karşılamak için sallanıyor.

"Tanrım, bebeğim, çok ıslaksın," diye fısıldıyor ağzıma karşı. "Bu küçük, sıkı amcığın etrafımı sarmasını hissetmek için sabırsızlanıyorum. Beni çok iyi sıkacaksın."

Beni nazikçe öperken kalçaları hızlanıyor ve klitorisim boyunca kayan halterler beni hızla kırıma noktasına itiyor. Orgazm vurduğunda ve vücudumun gerilmeye başladığını hissettiğinde, dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor, ben sert bir şekilde boşalırken ve horozunu ıslatırken çığlıklarımı yutuyor.

"İşte benim iyi kızım," diye övüyor öpücükler, yalamalar ve tam ihtiyacım olan yerde aletin yumuşak darbeleri arasında. Coşkuyu uzatıyor ve düşündüğümünden çok daha uzun sürmesini sağlıyor. Aşağı inmeye başladığımda ve vücudum rahatlamış ve ağırlıksız hissettiğinde, horozunun başını yarığıma bastırıyor, ama içime kaymıyor.

"Seni çiğ çiğ sikmek istiyorum, *malinkaya*. Söz veriyorum temizim. Hiç prezervatif takmadım." "Seni karşımda hissetmek istiyorum." diye eklediğinde sesi düzensizdi.

"Evet," diye fısıldıyorum, ellerimi saçlarında gezdirirken yarığima daha sert bastırıyor ve bedenim titremeye başlıyor.

Alnını benimkine bastırıyor. "Güven bana, bebeğim."

"Güveniyorum."

"Yavaştan alacağız ve ne zaman istersen duracağım." "Tamam."

Bedenim çoktan gerilmiş, yaklaşmakta olan büyük saldırıyı bekliyor. Gülümsüyor ve bana bir öpücük daha veriyor. "Benim için rahatlamamı istiyorum. Yavaşça nefes al."

Gözlerimi onunkilere dikip uzun, yavaş bir nefes alıyorum ve nefesi bıraktığımda başını yavaşça içime kaydırıyor.

"Kahretsin," diye nefes nefese kalıyorum, vücudumun doğal direncini aşarken ona yapışıyorum ve bunun acısıyla tıslıyorum.

"Çok iyi gidiyorsun," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Çok iyi bir kızsın."

Saçlarını ölümüne kavradım ve bacaklarım beline sıkıca sarıldı ve tek alabildiğim kafası oldu.

"Lanet olsun, Lev," diye fısıldadım. "Şimdiden çok büyük hissediyorsun."

"Sakin ol, bebeğim." Çok yavaş bir şekilde sadece başıyla beni sikmeye başlıyor, sikinin ucundaki deliğin üzerimde yuvarlanmasına izin veriyor, sırtımın kamburlaşmasına ve ayak parmaklarımin kıvrılmasına neden olan bir his yaratıyor. "Sana bunun ne kadar iyi hissettirebileceğini göstereceğim. Bu gece sikimin üzerinde defalarca boşalacaksın ve uykuya daldığında, içinde derinlere gömülü bir şekilde benimle olacaksın. Bu horoz senin, *malinkaya*, ve her zaman içinde olacak."

Ağzını göğsüme indirirken başıyla beni becermeye devam ederken tek yapabildiğim başımı sallamak. Dili sert meme ucumun etrafında dönüyor ve ben nefes nefese kalana kadar benimle alay ediyor. Dilinin ve içime girip çıkan piercing'in karışımı tüm vücudumu titretiyor ama bu sefer korkudan değil. Tek hissettiğim derin, vahşi bir ihtiyaç ve bu sefer boşalmaya başladığımda onu daha sıkı kavırıyor ve daha fazlası için yalvarıyorum.

Yalvarışımı duyar duymaz ağzını mememle dolduruyor ve bana bir santim daha veriyor. Beni çok fazla girmesinin acısı, içimde hızla ilerleyen orgazmla karışıyor ve bu his ezici oluyor. Geriye kalan tek şey Lev ve onun vücudunun benimkine karşı hissi olana kadar diğer her şeyi yok ediyor. Bedenim gevşer gevşemez biraz daha içeri kayıyor ve kendimi yavaşça nefes vermeye ve gerilmemeye zorluyorum.

"A y n e n öyle bebeğim, çok iyi bir kızsın," diye övüyor. "Tanrım, çok darsın *malinkaya*, ama beni çok iyi beceriyorsun."

Neredeyse sonuna kadar girdiğine kendimi ikna etmişim, bu yüzden "Neredeyse yarısına geldik bebeğim," dediğinde neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Ne hakkında?"

"Daha yolun yarısına bile gelmedin mi?"

Dudak halkası hareket ederken ağzının kenarı bir sırtıyla yukarı kıvrılıyor. "Yüce Tanrım."

Gülüyor ve saçlarımın bir tutamını geriye doğru tarıyor. "Bu vücut benim için yaratıldı," diye hatırlatıyor, "ve senin mükemmel, dar amcığın benim her şeyimi alacak." "Kıçını ilk kez siktiğimde, sana sıkimin yarısını vereceğim" diye eklemekten önce bana göz kırpmıyor.

"Bekle, ne?" Aklını kaçırmış gibi ona bakarak soruyorum.

Sadece gülümsüyor ve daha derine kayarken üst dudağıma yumuşak bir ısırık veriyor. "Neredeyse dördüncü piercing'e geldim bebeğim. Bunu hissediyor musun?"

Yumuşak bir hamle yaptığında, metal halterin am dudaklarımın arasından kayarak geçtiğini hissediyorum ve bu his içimi ürpertiyor. Piercing sevdiğimden haberim yoktu ama sevmişim. Artık o hayran kulübünün ömür boyu üyesiyim.

"Sadece dört tane kaldı," diyerek beni hafifçe güldürdü.

"Hepsi bu kadar mı?"

Gülümsüyor ve bana Jacob'ın Merdiveni'nin bir basamağını daha vererek biraz daha içeri kayıyor. "Şimdi sadece üç tane kaldı."

Saçlarından tutarak onu öpebilmek için kendime doğru çekiyorum. Acım şiddetleniyor ve bana unutturması için onun ağzına ihtiyacım var. Dilimi dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, içeri girmeden önce nazıkçe ayırıyorum. İnliyor ve benim için açılıyor, ben amıma başka bir delicinin kaydığını hissederken ağzını keşfetmeme izin veriyor. Bir eliyle göğsümü tutuyor, beni horozuyla beslerken meme ucumu nazıkçe sıkıştırıyor. Son iki piercing içime kayıyor ve tamamen içimde olmasının hissi ikimizin de bir inilti çıkarmasına neden oluyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor dudaklarıma, sonra gülümsediğini hissediyorum. "Sana uyacağımı söylemişim."

"Zar zor," diyorum düzensiz bir fısıltıyla ve onu güldürüyorum.

Şaka yapmıyorum. Nasıl sığıdığını hâlâ anlamış değilim ama sanki yavaşça ikiye bölünüyormuşum gibi hissediyorum. Başını kaldırdığında yüzümü inceliyor ve saklamaya çalıştığım acıyı fark ediyor.

"*Malinkaya*," diye fısıldıyor, meme ucuma yumuşak bir çimdik daha atıyor. "Sana bu piercinglerin neler yapabileceğini göstereyim."

Bir yanıt beklemiyor. Yavaşça kalçalarını itiyor, yavaşça çekilmeden önce beni daha da derine vuruyor, iç duvarlarım boyunca sürüklenirken her bir deliciyi hissetmeme izin veriyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, acının acısını umursamıyorum çünkü bana verdiği saf coşkuyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

"Seni sikime bağımlı yapacağım bebeğim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, bir yandan da yavaşça kalçalarını oynatmaya devam ediyor. "Onu arzulamanı sağlayacağım. Benim için çok aç olacaksın, her zaman onu isteyeceksin, her zaman ona ihtiyaç duyacaksın."

"Evet," diyorum, tek kelime her şeyden çok iniltili bir yalvarış gibi çıkıyor.

Tekrar içime girdiğinde tırnaklarımı sırtına geçiriyorum ve gücünden dolayı nefesim kesiliyor. Piercingler iç duvarlarım boyunca sürükleniyor ve dizimin arkasına tutunduğunda, daha derine girebilmek için uyluğumu göğsüme yaklaştırdığında, ona ne kadar iyi hissettirdiğini söylemek için kelimeler bile oluşturamıyorum. Sikinin başındaki halkanın G noktama tekrar tekrar çarpması için kendini eğiyor.

"Seni hissediyorum bebeğim," diye mırıldanıyor üst dudağımı yalayıp emerken. "Sıkı küçük amının beni daha da sert sıktığını hissediyorum. Benim tatlı kızım sikimin üzerine boşalmak üzere mi?"

"Evet," diye inliyorum, vücudumun titremeye başladığını hissediyorum.

"İşte benim iyi kızım," diye övüyor. "Piercingli aletimi ne kadar sevdiğini hissetmeme izin ver."

Bir kez daha sert bir hamle yaparak beni uçurumun kenarına itiyor. Vücudum onun dokunuşunun altında paramparça olurken onu sıkıca kavıyorum. Bir hırıltıyla beni daha sert öpüyor, dili benimkiyle çarpışırken başparmağını meme ucumda gezdiriyor, bitkin bedenimden son zevk damlasını da alıyor. Ben de bırakmasını bekliyorum ama bırakmıyor. Vücudu gergin, kasları sert, boşalma ihtiyacıyla titriyor ama buna karşı koyuyor ve bedenim aşağı inmeye başlar başlamaz doğrulup kalçalarımı kavırıyor.

Bana bakarak Rusça bir şeyler mırıldanıyor ve amımı sikerken onu izliyor. "Çok güzel amına koyayım," diyor, aksanı kalın ve sesi düzensiz. "Benim iyi kızım her santimini alıyor."

Ne gördüğünü görmek için dirseklerimin üzerine kalkıyorum. Bana çarpan iri, delikli sikinın görüntüsü neredeyse içgüdüsel olarak kapanmama neden oluyor

Bacaklarım, çünkü çok acımasız görünüyor, sanki dayanılmaz olmalı, ama değil. Lev hissettiğim tek şeyin saf mutluluk olduğundan emin oldu. Bana çok sert davranabilirdi ama nazik davranmak, beni yavaş yavaş daha sert sikebileceği noktaya getirmek için elinden geleni yaptı. Beni kaldıracabileceğim bir noktaya getirdi ve daha fazla geri çekilmeyeceğini biliyorum.

Parmakları kalçalarımın saplanıyor, hızlanırken beni yerimde tutuyor. Gözlerimi onun güçlü vücudunda gezdirerek yastığın üzerine düşüyorum. Karın kasları bükülmüş, her kası iyice belirginleşmiş ve hafif bir ter tabakasıyla kaplanmış. Kaslı ön kollarında damarlar göze çarpıyor ve sadece onu görmek bile bir başka orgazmın hızla gelişmesi için yeterli.

"*Malinkaya*," diye homurdanıyor, gözlerimi onunkilere dikmeye zorluyor. "Bana bir tane daha verecek misin?"

"Evet," diye inliyorum, ellerimi onun ellerine dolamak için uzanıyorum. "Gözlerini benden ayırma, bebeğim."

Başımı sallıyorum, kalçalarını çevirip piercingini tam ihtiyacım olan yere vurmaya zorladığında dudaklarım bir nefesle ayrılıyor. Boşaldığımda dudaklarımda onun adı, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. Beni en savunmasız halimle görmesine izin veriyorum, ondan hiçbir şey saklamak istemiyorum. Gözleri kararıyor ve bir hırıltıyla kendini içime olabildiğince derine gömüyor. Serbest kalmasıyla sikişinin nabzının attığını hissediyorum. Adımı haykırırken güzel vücudu geriliyor. Bana daha önce hiç kimseye vermediği bir parçasını verirken, azılı dövüşçümün tamamen çözülmesini izliyorum.

Bana en tatlı gülümsemesini vermeden ve yüzümü avuçlamak için eğilmeden önce son bir atımla orgazmının sonuncusu kaybolurken vücudundan bir ürperti geçiyor. Beni çok tatlı bir şekilde öpüyor ve kendini içime gömülü tutuyor.

"I Aşk Sen," o fısıldar karşı benim Dudaklar. "Yani lanet olsun Çok fazla, *malinkaya*."

Kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum ve gülümsüyorum. "Ben de seni seviyorum."

Uzanıp komodinden bir şey alıyor. İki ağrı kesici hapi dudaklarıma bastırıldığında gülüyorum ama ağzımı açıyorum. Bana göz kırptıyor ve bir bardak su içebilmem için pipeti uzatıyor. Hapları ve onu tatmin edecek kadar suyu yuttuktan sonra pipeti yerine koyuyor.

Kalçamı kavrayacak kadar yukarı kalkıp bacağımı göğsüne doğru çekerek beni arkamdan kaşıklayabildiğinde hala içimde yarı sert. O

Tüm bunları içimden çıkmadan yapmayı başardı ve bedenlerimiz hala bağlıyken böyle uzanmak, daha da yakınlaşırken mutlu bir iç çekmeme neden oldu.

"Haklısın. Bu senin parmağından çok daha iyi."

Gülüyor ve yanağımdan öpüyor. "Öyle," diye onaylıyor ve yorganı üzerimize çekiyor. Gözlerim ağırlaşmaya başladı bile. Orgazm ve ağrı kesiciler etkisini gösteriyor. Ön kolunu kavıyorum, vücudu benimkini sararken sıkıca sarılıyorum. Amım ağrıyor ve yarı sert haliyle bile hala oldukça büyük, ama hiçbir şekilde hareket etmesini istemiyorum. İşte tam da böyle uykuya dalmak istiyorum.

"Üstüme fazla gelmediğin için sağ ol Lev," diye fısıldıyorum.

Yanağıma gülümsediğini hissediyorum. "Planladığımdan daha sert davrandım. Sana karşı koymak imkânsız, *Malinkaya* ve ben kontrolümü kaybettim. Umarım çok sert davranmamışımdır."

"Hayır, mükemmeldi."

Beni tekrar öpüyor ve kulağıma doğru "Öyleydi" diye fısıldıyor.

Gülümseyerek uykuya dalıyorum ve ertesi sabah beni uyandıran dünyayı sarsan bir orgazm oluyor. Bir saniye içinde tamamen bilinçsiz bir halden kör edici bir zevke geçiyorum ve tek yapabildiğim Lev'in adını inlemek ve nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışırken yastığımı yumruklamak oluyor. Derin iniltisi odayı dolduruyor, sonra titriyor ve siki içimde zonkluyor. Bu pozisyonda piercingleri bu kez amımın ön duvarına çarpıyor ve bu his çok coşkulu.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor, yanağıma öpmeden ve elindeki göğsümü nazikçe sıkmadan önce yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Bunu nasıl yaptın?" Hâlâ nefesimi toplamaya çalışarak soruyorum.

Gülüyor ve bir parmağını hassas klitorisimin üzerinde gezdiriyor. "Sert bir şekilde uyandım ve hâlâ içindeydin. Çok derin bir uykudaydın ama vücudun benim için çabucak uyandı. Ben klitorisini ovalarken tek yapmam gereken birkaç yavaş itme hareketiydi. Dokunuşlarıma çok açıksın *malinkaya* ve senin vücudunla oynamayı seviyorum."

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi uyandırma şekli." Gülümsüyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum.

"Umarım öyledir," diyor boynumu öperek. "Eğer başka biri seni boşaltarak uyandırdıysa, onu öldürmek zorunda kalacağım."

Onun yersiz kıskançlığına gülüyorum. "Sahiplenici davrandığında gerçekten çok tatlı oluyorsun."

"Sevimli, ha?"

Uzanıp yüzünü avuçluyorum. Geçen gün kaşındaki bandajı çıkarıp siyah dikişleri çıplak bırakmıştı ve parmağımı hafifçe altlarında gezdirdiğimde çatık kaşımı öpüp fısıldıyor, "Benim için endişelenmeyi bırak, *malinkaya*. Daha önce bundan çok daha kötü yaralanmıştım."

"Bir liste yap, ben de onları teker teker öldüreyim."

Gülüyor ve beni tekrar öpüyor. "Gerçekten uzun bir liste olurdu."

"Dövüşmeyi nasıl öğrendin?"

İç geçiriyor ve yavaşça içimden çekiliyor, ne kadar acıdığını görünce irkiliyorum. "Üzgünüm, bebeğim." Beni öpüyor ve göğsüne doğru çekiyor. "Sana bir banyo hazırlayacağım, böylece ıslanabilirsin."

"Tamam, ama önce bana cevap verebilir misin?"

Onu görebilmek için dirseğime yaslanırken parmakları sırtımda geziniyor. O cevap vermeden önce daha da yaklaşıp göğsünü öpüyorum ve tanıdık kokusunu içime çekiyorum.

"Babam bir savaşçıydı ve bunu bana o öğretti."

Sesinin tonundan bunun babasıyla arasında samimi bir bağ kurma anı olmadığı anlaşılıyor. "Ondan hoşlanmadın, değil mi?"

"Hayır bebeğim, yapmadım. Annemi dövdü, sonra beni dövdü ve bazen ikimizi de dövdü. Onu annemden uzak tutmaya çalıştım. Bazen işe yaradı, bazen yaramadı."

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum ve onu tekrar öpüyorum. Birinin bir çocuğa böyle zarar verebileceğini hayal bile edemiyorum. Sebastian boktan bir ağabeydi ve bana sık sık vururdu ama babam bana hiç el kaldırmamıştı. Annesini korumaya çalışan ve bunun için dayak yiyen genç bir Lev'i hayal ediyorum ve bu kalbimi kırıyor.

"Annem her zaman onun tarafını tutardı. Çoğu zaman sarhoştı ve bana neler olduğunu umursamıyor gibiydi. Birkaç yıl önce ölene kadar içti."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim. Sadece kolumu ona doladım ve sarıldım. O da bana sarılıyor ve başımın üstünü öpüyor.

"Çok tatlısın bebeğim. Bana sarılan tek kişinin sen olduğunu biliyor musun?"

"Ne? Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"En iyi arkadaşlarım kardeşlerim oldu ve onlar olmasaydı burada olamazdım, ama oturup birbirimize sarılmadık," diyor yumuşak bir kahkaha atarak. "Alina bana sarıldı, ama o benim için bir kız kardeş gibi ve onlar sadece hızlı ağabey-kardeş tipi sarılmalardı."

"Başka hiçbir kadın sana sarılmadı mı?" İnançsızlığım her kelimeme sinmiş halde soruyorum.

"Onlar beni umursamadı, ben de onları umursamadım. Beni kim olduğum için istediler ama hiçbiri beni tanımadı."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor." Göğsünü öpüyorum ve başının yan tarafındaki saç telleriyle oynuyorum.

Geniş omuzlarını silkiyor. "Onlardan hiçbir zaman daha fazlasını istemedim ve bana gerçekten sarılan ilk kişi olduğun için mutluyum, *malinkaya*."

"Ben de." Başka bir şey söylemeyince, "Babana ne oldu?" diye sordum.

"Bundan hoşlanmayacaksın,"

diye uyarıyor. "Yine de söyle."

Kıçımın yanaklarından birinde bir çizgi çiziyor ve şöyle diyor: "Danil bilgisayar korsanlığı becerilerini sadece Alina'yı bulmak için kullanmıyor. Gençliğimizden beri bizden para alıyor ve bir daire alabilecek duruma geldiğimizde hep birlikte taşındık. Yine de annemi kontrol etmek, iyi olduğundan emin olmak ve ona para vermek için uğrardım ve babama bir daha ona elini sürerse onu öldüreceğimi söyledim. Annemi son gördüğümde yüzü geçen gece seninkine çok benziyordu. Kendimi kaybettim. Babamı kavgaya davet ettim ve kazandım."

"Onu dövdün mü?"

"Hayır bebeğim, onu ben öldürdüm. Annem pek memnun olmadı ama ölene kadar ona para göndermeye devam ettim."

"Özür dilerim," diyorum, göğsünü öpüyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum.

"İhtiyacım olan tek aile kardeşlerimdi," diyor kıçımı yumuşak bir şekilde sıkarak, "seninle tanışana kadar."

Ayağa kalktım ve ona gülümsedim. "Sen çok tatlısın."

Attığı derin kahkaha tüm yüzünü aydınlatıyor. "Sanırım hâlâ seksin etkisindesin. Orgazm beynini uyuşturmuş."

"Benim için çok tatlısın."

Başımın arkasını kavriyor ve beni daha yakına çekiyor. "Sadece sana, *malinkaya*. Şimdi sana bir banyo yaptıralım. Daha sonra sikimi tekrar isteyeceğini biliyorsun ve ağrımanı istemiyorum."

İnkâr etme zahmetine girmiyorum, çünkü kesinlikle haklı. Beni bağımlı yapacağını söyledi ve ben de bu yolda ilerliyorum. Şimdiden bir sonraki tedavim için can atıyorum. Beni yıkadığı küvette uzun süre beklettikten sonra, düzgün iyileştiğinden ve hiçbir şeyin görünmediğinden emin olmak için vücudumun her santimini inceliyor.

Enfekte olmuş, aşağıya inip yemek yiyoruz. Onun yanında olmanın ne kadar normal olduğuna şaşıyorum, sanki her zaman burada, onun yanında olmam gerekiyordu. Bize yemek hazırlarken beni kendine yakın tutuyor ve Vitaly içeri girip ikimize de kendini beğenmiş bir sırıtış attığında Lev iç çekip başını sallıyor ve Rusça bir şeyler söyleyerek Vitaly'yi güldürüyor.

Lev'in söylediklerine kulak asmayan Vitaly bana hınzırca sırıtarak, "Kahretsin kızım, bugün yürüyebildiğine bile şaşırdım," diyor.

"Tanrı aşkına, Vitaly," diye homurdanır Lev.

Vitaly sadece güler ve buzdolabına doğru yürür. "Tek söylediğim şaşırdığım." Bana göz kırpmıyor ve ekliyor, "Lev'i çıplak gördüm. Saygılar, Jolene."

Lev Rusça bir şeyler bağıyor ama ben kendimi tutamayıp gülüyorum ve Vitaly'nin bana attığı yumruğa karşılık veriyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, onun hepsini alt edebildiğim için oldukça gururluyum. Vitaly yukarı çıktığında hâlâ gülüyordu. Sorun olmadığını göstermek için Lev'in göğsünü okşuyorum.

"Seninle dalga geçiyor çünkü senden hoşlanıyor, tüm kardeşlerim öyle."

"Sevindim. Ben de onları, Emily ve Simona'yı çok seviyorum."

Öğle yemeği bittiğinde, dışarıda yiyebilir miyiz diye sordum. Çatı katındaki terasın neye benzediğini görmek için can atıyordum. Bu devasa mekânın her odasında bulunan tavandan tabana pencereler muhteşem bir şehir manzarası sunuyor, ancak hiçbir şey beni çatı katının ne kadar muhteşem olduğuna hazırlayamaz.

"Vay anasını," diye fısıldıyorum, havuza ve jakuziye bakarken. Veranda mobilyalarının bulunduğu geniş bir alan var ve baktığım her yerde çiçek kapları görüyorum. Bir köşede küçük bir bitki bahçesi ve birkaç domates bitkisi bile var. "Tüm bunların burada olduğunu bilmiyordum." Ufku tarıyorum, şehrin gökdelenlerini görüyorum ve Lev'i iki kişilik bir veranda salıncağına kadar takip etmeden önce uzaktaki trafik sesini duyuyorum.

"Bu iyi mi?" diye soruyor.

Gülümsüyorum ve yanına oturuyorum, tabağımı kucağımda dengelerken yumuşak minderlere gömülüyorum. "Mükemmel."

"İstedığın zaman buraya gelebilirsin." Sandviçini aldı ve sıcak küvete baktı. "Bu muhtemelen ağrıyan kaslarına iyi gelecektir."

"Mayom yok." "Daha da iyi,"

diyor sırıtarak.

"Evet, ben jakuzide kıçım çıplak otururken ailen buraya gelse hiç de garip olmazdı."

"Onlara dışarı ıkamalarını söylerdim." Jakuzinin yanından terasın kıvrıldığı yeri işaret ediyor. "Ayrıca, şurada st kattaki boş odalardan birine çıkan bir merdiven var. Bir gece gizlice buraya inebiliriz."

"Bu bir randevu."

Sandviinden büyük bir ısırık almadan önce gülümsüyor. Kendisi için iki tane yapmıştı ve bir günde alması gereken kalori miktarını tahmin bile edemiyorum. Dövüşürken tonlarca yakıyor olmalı. Ögle yemeğimden bir ısırık aldığımda tabağı yere koymaya başlıyorum ama kaşlarını kaldırmaması beni olduğum yerde donduruyor.

"Sadece bir ısırık."

"Buna ihtiyacın var, *malinkaya*."

Son sandviç parçasını ağızıma attım. "şimdi mutlu musun?"

Gülümsüyor. "ok."

Kolunu açtığında, o yemeğini bitirirken ben de ona sokuluyorum. Uzun bacakları bizi hafifçe sallıyor ve vücudunun sıcaklığı şmemi engelliyor. Bu kadar yüksekte olduğum için kuvvetli bir rüzgar var ama kapşonum ve onun vücut ısısıyla sıcak ve rahatım.

"Eğer istersen bu gece bir yerlere gitmeliyiz." Ellerini saçlarımda gezdiriyor, yemeğinin son lokmasını bitiriyor.

"Nerede?"

"Kardeşini ölümüne bir dövüşe davet etmeliyim ve bunu herkesin önünde yapmalıyım. Seni satın alanın ben olduğumu bilmiyor ama bu gece birlikte depoya gittiğimizde öğrenecek."

"Bu gece biriyle dövüşecek misin?"

"Hayır, orada fazla kalmayacağız. Benimle gelebilecek kadar iyi hissediyor musun?"

"Evet, ben iyiyim. Sadece onun etrafında olmak istemiyorum."

"Olmayacaksın. Hep yanımda olacaksın. Matvey ve Vitaly de bizimle geliyor. Ağabeyin bir daha asla sana el kaldıramayacak, *Malinkaya*."

"Yapmayacağını biliyorum," diyorum ve bunun doğru olduğunu biliyorum.

Lev'e beni koruması için güveniyorum.

Benim için onun yanında olmaktan daha güvenli bir yer yok.

İkimizin de kalkmak için acelesi yok, bu yüzden beni kucağına çekip sallamaya devam ettiğinde, başımı omzuna yaslayıp ona karşı rahatlıyorum. Günün geri kalanını ailesiyle takılarak geçiriyor ve ardından ihtiyacım olduğu konusunda ısrar ettiği zorunlu bir uykuya dalıyor. Nihayet gitme vaktimiz geldiğinde

bir kolunu bana doluyor ve beni Vitaly ve Matvey ile birlikte asansöre götürüyor. Onlar Rusça konuşurken Lev parmaklarını kapüşonumun altından geçiriyor ve başparmağını belimin derisinde gezdiriyor. Sadece bu hareket bile tüylerimin diken diken olmasına ve tenimin hafifçe kızarmasına yetiyor.

Otoparka adım atan Vitaly ve Matvey, Lev beni motosikletine götürürken, onun kıyametin koptuğu gece kullandığı siyah Camaro'ya doğru yürüyorlar. Bana siyah kaskı uzattığında, bunun yepyeni bir kask olduğunu fark etmem bir saniyemi alıyor. Bandı yoktu ve benden başka kimse kullanmamıştı. Ona baktım ve gülümsedim.

"Bana yeni bir kask mı aldın?"

"Tabii ki giydim." Giymeme yardım ediyor ve her zaman yaptığı gibi üst kısmına hafifçe vurmadan önce tokasını benim için takıyor. Renkli siperlik ona attığım kocaman sırtışı gizliyor ama bana göz kırpmıyor ve şu anda ne kadar büyük gülümsediğimi bildiğini biliyorum.

Motosiklete binmeden önce kendi kaskını takıyor. Hemen bir bacağını uzatıp arkasına geçiyorum ve ona olabildiğince yaklaşıyorum. Lev motosikletini çalıştırmadan hemen önce Camaro'nun motoru canlanıyor. Matvey'i otoparktan çıkıp trafiğin içine doğru takip etmeden önce kalçamı her zamanki gibi sıkıyor.

Etrafıma bakıp daha önce kaçırdığım her şeyi gözümün önüne getirirken kollarım ona daha sıkı sarılıyor. Lev hızlanmadan önce bizi trafikte dolaştırdığında yüzüm kalıcı bir sırtışa dönüşmüş gibi hissediyorum. Camaro'sunun asla sığamayacağı yerlere sıkışarak yanımızdan geçmeden önce Matvey'e takla attırıyor. Gülüyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum, motorunun arkasında olmanın verdiği hissi seviyorum. Korkacağımı sanmışım ama Lev'in yaptığı her şey kontrollü ve kusursuz. Bu motosikleti nasıl kullanacağını biliyor ve o bir virajı alıp birkaç arabayı daha geçerken kendimi tamamen güvende hissediyorum.

Depoya yaklaştığımızda ve ne kadar dolu olduğunu gördüğümde kalbim hızlanıyor. Kardeşimin burada olduğunu biliyorum ve onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Düşündükçe solan morluklarım ağrıyor. Lev arabayı her zaman park ettiği yerin önüne çekiyor ve ben de etrafta durup bakmak isteyen kadınları fark etmeden edemiyorum. Kısa etekler ve yarım üstler giymişler, mallarını gösteriyorlar ve istediğine sahip olabileceğini açıkça belirtiyorlar, bense kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giyiyorum ve yüzüm sarı ve morun birkaç farklı tonunda. Acaba kaskımı çıkarmasam umurunda olur mu?

Motoru durdurup vites kolunu indirdiğinde, bacağını kaldırıp yanında durmadan önce kalçamı bir kez daha sıkıyor. Kaskını çıkarışını izliyorum, ama benimki takılıyken orada durmaya devam ettiğimde kaşlarını çatıyor ve daha yakına eğiliyor.

"Korkuyor musun bebeğim? Yemin ederim sana bir daha asla dokunmayacak."

Başımı sallıyorum ve sonra salyaları akmaya başlayacakmış gibi görünen kadınlara bakıyorum. İç geçiriyor ve kaskımın tokasını çözüp nazıkçe üzerimden çekiyor. Bisikletinin selesine koyar koymaz yüzümü kavırıyor ve beni kendine çekiyor.

"İstediğim tek kadın sensin," diye fısıldıyor beni öpmeden önce. Yavaş, derin bir öpücük, etraftaki her kadına birlikte olduğumuzu belli eden bir öpücük. Geri çekildiğinde nefesim kesiliyor ve lanet olası külotum sırlıslam oluyor.

Tepkime gülümsüyor ve üst dudağıma yumuşak bir ısırık atıyor. "Şu anda ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Amındaki o seksi doğum lekesini düşünüyorum bebeğim," demeden önce dili dudağımın üzerinde geziniyor. Dilimi tekrar üzerinde gezdirmek istiyorum." Keskin nefes alışımı duyunca gülümsüyor ve geri çekildiğinde hayranlarına bir bakış bile atmıyor. Matvey ve Vitaly'nin gelmesini beklerken parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek elimi tutuyor ve bu o kadar normal geliyor ki. Bileğimin etrafındaki engerek dövmesinin bariz hatırlatıcısı ve aslında neden burada olduğumuzun bilgisi olmasaydı bu gece burada, bu neredeyse bir randevu gibi hissettirebilir.

Matvey'nin Camaro'su yanaştığında, arabaya doğru yürümeden önce Lev bana bir öpücük daha veriyor. Matvey'nin üzerinde siyah kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon, Vitaly'nin üzerinde ise koyu renk bir takım elbise var. Beyaz gömleğinin üst düğmeleri açılmış, dövmelemleri ortaya çıkıyor ve yanımıza gelir gelmez, etrafımızdaki kadınların bakışlarını, menüde olmasını ciddi ciddi umdukları iki Melnikov kardeşe kaydırdıklarını hissedebiliyorum.

Onlar Rusça konuşurken ben de büyüyen kalabalığı tarayıp kardeşimi görmeye çalışıyorum. Bir dövüş var, ama kalabalığın cansız tepkisine bakılırsa, çok iyi bir dövüş değil ve çok fazla para da dönmüyor.

Lev başımı öpüyor ve elimi sıkıyor. "Kardeşlerimin yanında kal, *malinkaya*. Hemen önünde olacağım."

Başımı sallıyorum ve beni bekleyen Matvey ile Vitaly'nin arasına girmeden önce bana verdiği öpücüğe karşılık veriyorum. İki adam üzerimde yükseliyor ve Vitaly'ye baktığımda bana dostça bir göz kırpmıyor.

"Hadi gidip kardeşinin altına işetelim," diyor sırtarak.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

OceanofPDF.com

Lev

I Jolene'in kardeşlerimle birlikte arkamda güvende olduğunu biliyorum ama yine de ona sırtımı dönüp önden gitmekten nefret ediyorum. Yine de bu şekilde yapılması gerekiyor. Oraya çıkıp Sebastian'a herkesin önünde meydan okuyamam.

Aşık bir kız öğrenci gibi gülümsüyorum.

David'e ne yapmak üzere olduğumu bildirmek için daha önce mesaj atmıştım ve o da bahisleri başlatmak için adamlarından bazılarının burada olduğundan emin oldu. Açıgözlü kıcı bundan sonuna kadar faydalanmak istiyor. Ringdeki dövüş biter bitmez, tel örgülerden geçip belirlenmiş dövüş alanına doğru yürüyorum. Kalabalık benim kim olduğumu biliyor ve ilk başta dövüşeceğimi düşündükleri için tezahürat yapıyorlar, ancak kardeşlerim ve Jolene dışarı çıkıp arkamda durduklarında sessizleşmeye başlıyorlar.

"Sebastian!" Bağırıyorum, etrafta onu arıyorum. Bu gece bir dövüşü olduğunu biliyorum ve herkesin önünde ona bağırırken saklanmasına imkân olmadığını da biliyorum. Kalabalığın arasından ilerlediğini gördüğümde, Jolene'in iyi olduğundan emin olmak için arkama hızlıca bir göz atıyorum. Kardeşlerimin arasında güvenli bir şekilde duruyor ve bana her şeyin yolunda olduğunu bildiren bir gülümseme veriyor. Sebastian'a odaklanmadan önce ona göz kırpıyorum. İki arkadaşı onun arkasından geliyor. Akıllıca bir seçim ama onunla kavga etmek için kirli oynamama gerek yok. Kardeşlerim ve benim onun etrafını sarmak ve ağzını burnunu kırmak gibi bir planımız yok.

"Bu gece kavga etmiyoruz," diyor Sebastian ve sonra yumuşak bir kahkaha atıyor. "Tabii bu sefer dudak halkanı koparmamı istemiyorsan."

İki adam da onunla birlikte gülüyor ama bu gülüş her şeyden çok gergin bir gülüş. Gözlerini benim ve kardeşlerimin üzerinde gezdiriyorlar ve Sebastian'ın birkaç adım gerisinde duruyorlar.

"Seni bir dövüşe davet ediyorum, salak," diyorum ona, kaşlarının öfkeyle çatılmasına gülümseyerek. "Bu seferki ölümüne olacak."

Beklediği son şeyin bu olduğunu anlamam için gözleri birazcık açılıyor. Kız kardeşini daha iyi görebilmesi için kenara çekildiğimde gözleri daha da açılıyor.

"Bu kızın burada ne işi var?" diye bağıyor, bir adım daha yaklaşarak. Ben Sebastian'ın önüne geçerken Matvey hemen onun önüne geçiyor.

"Onu satın aldım." dediğimde gülümsüyorum.

Yüzü kırmızının sağlıklı bir tonuna bürünüyor ve ellerini yumruk yaptığında Jolene'den ne kadar büyük olduğunu hatırlıyorum. Sebastian'dan yumruk yemiştım. Canımın ne kadar yanabileceğini biliyorum ve ona dokunmaya, onu *incitmeye* cüret ettiğini bilmek, onu hemen şimdi ve burada öldürmemek için tüm irademi kullanmama neden oluyor.

Etrafımı görmeye çalışıyor ve parmağıyla kız kardeşinin olduğu yeri işaret ediyor. "Seni lanet sürtük! Ne yaptın lan sen?"

"O hiçbir şey yapmadı. Sen onu David'e sattın, ben de satın aldım." Yaklaştım. "Ona ne yaptığını gördüm, seni lanet olası pislik, ve bunun için seni öldüreceğim." Sözlerim alçak sesle ve sadece onun içindi.

Gözlerini bana dikti. "Hayır, seni öldüreceğim, sonra da yıllar önce yapmam gerektiği gibi onu öldüreceğim." Sert bir kahkaha atıyor. "Ya da belki onu tekrar satar, zavallı kıcımdan biraz para kazanırım."

"Kendine bunu söylemeye devam et. Hayatının son haftasının tadını çıkar Sebastian." O başka bir şey söyleyemeden kalabalığa dönüp sesimi yükseltiyorum. "Bir hafta sonra bugün, ölümüne bir dövüş var. Bahislerinizi oynamak için nereye gideceğinizi biliyorsunuz."

Kalabalık anons üzerine çılgına dönüşüyor ve ringden çıkmadan önce Sebastian'a sırtıyorum ve Jolene'in başının arkasını avuçluyorum. Saçlarını yumruklayarak olduğundan daha sert görünmesini sağlıyorum ve ağzımı ona doğru indiriyorum.

"Ona kime ait olduğunu göster, *malinkaya*," diye fısıldıyorum dudaklarına, dilimle ayırmadan önce. Öpücük sert ama dudağını incitmemeye dikkat ediyorum. Bana karşı eriyor, bana açılıyor ve dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor. Bu, kardeşinin yarasına tuz basmak için bir öpücük olabilir ama ben bu kadını çok seviyorum ve diğer elimle kıcını kavrayıp dilini emerken bunu her zerresiyle hissetmesine izin veriyorum. Bana karşı inliyor, ellerini saçlarımda gezdiriyor ve beni daha yakına çekiyor.

Vitaly'nin "Bir adım daha atma," dediğini duyuyorum ve Sebastian'ı çok ileri götürdüğümüzü anlıyorum. Gülümsüyorum ve geri çekilmeden önce kışını bir kez daha sıkıyorum. Gözlerimi kızarmış yüzünde ve ağırlaşmış gözlerinde gezdiriyorum ve ona göz kırpıyorum. Bir elimi saçlarında, diğer elimi de mükemmel poposunda tutarak kardeşine bakıp gülümsüyorum.

"Bir hafta sonra görüşürüz, Sebastian."

"Siktir git, Lev!" diye bağılıyor ve beni güldürüyor. Bu akşam dövüşeceği piç için neredeyse üzüleceğim. Şu anda içinde çok fazla öfke var. Umarım birazını dövüşümüze saklamıştır. Öldürmesi çok kolay olsaydı bundan nefret ederdim. Biraz uzatmak istiyorum.

Jolene'i kendime yakın tutarak onu ringin dışına çıkarıyorum, kardeşlerim de Sebastian'ın aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için arkamızdan geliyorlar. David'in adamları ben yanlarından geçerken bana başlarıyla selam veriyorlar, zaten kalabalıktan bahis alıyorlar. Kadınlardan birkaçı dikkatimi çekmeye çalışıyor ama onları görmezden gelip Jolene'i motosikletime geri götürüyorum. Kolu belime dolanıyor, küçük bedeni benimkine sokuluyor ve yeterince yaklaşıp yaklaşmaz kaskını kapıp takmasına yardım ediyorum.

Vitaly, Matvey'in arabasına doğru giderken omzuma bir şaplak attı. "Evde görüşürüz, kardeşim. Durup akşam yemeği yiyeceğiz."

Ona başımla selam veriyorum, hayranlarımdan biri dikkatini çekmeye çalışınca gülüyorum. Onu başından savıyor ve sonra bana dönüp Rusça "Bu çok aşağılayıcı" diye bağılıyor.

Gülüyorum ve Jolene'in kaskının kayışını sıktıktan sonra tepesine yumuşak bir vuruş yapıyorum. "Hadi bebeğim, eve gidelim."

Başını sallıyor ve arkamdan biniyor, kollarını tercih ettiği sıkı tutuşla belime doluyor. Gülüyorum ve Matvey'i çakıllı otoparktan çıkarken takip etmeden önce kalçasını sıkıyorum. Yemek için diğer yöne gittiklerinde Jolene onlara el sallıyor ve ben de eve dönmek için sola dönüyorum. Dönüş yolunda ellerini kullanıyor ve kot pantolonumun üzerinden sikime masaj yaparken trafiğe odaklanmamı çok zorlaştırıyor. Çatı katına çıkana kadar bekleyemeyeceğimi bildiğimden, binamızın etrafından dolanıp arkadaki sokağa giriyorum ve bisikleti tuğla binanın tam karşısına, güvenlik kameralarımızın kör noktası olduğunu bildiğim noktaya park ediyorum. Her iki tarafımızdaki iki kamera arasında yaklaşık dört metrelik bir mesafe var, bu da ihtiyacım olan şey için yeterli.

Bisiklet durur durmaz kotumu açıyorum ve onu yakalamak için uzanmadan önce sikimi serbest bırakıyorum. Onu yere bırakıp, kaskını hızla çıkarıyorum.

ve kotunun düğmesini açıp acele etmesi gerektiğini anlatmak için kışına şaplak atıyorum. Ben kaskıyla uğraşırken o da bir bacağı kotundan çıkarıyor. Kask çıktıktan ve bacağı serbest kaldıktan sonra onu kucağıma alıyorum ve bana sarılması için tutuyorum.

Kaskım hala takılı ve iki yanını avuçlayıp nefes nefese bir inilti çıkardığında, ona göremediği bir gülümseme veriyorum ve "Külotunu kenara çek, *malinkaya*, hemen şimdi" diyorum.

Hızla aşağı uzanıyor ve dantelli kumaşı yana çekiyor. Onu tutuyorum, tam sikimin başının üzerinde gezdiriyorum. Bu pozisyonda tamamen benim merhametime kalmış durumda ve onu bu kadar savunmasız ve benim için hazır görmek sikimin ön sperm damlatmasına neden oluyor. Onu yeterince alçaltıyorum, böylece delinmiş başımın yarığına bastırıldığını hissedebiliyor.

"Siktir," diye inliyor, beni içine almak için deli gibi çabalıyor ama istediği kadar kıpırdasın. Burada kontrol bende ve ona vermeye karar verdiğimde sikimi alacak. "Lütfen Lev," diye yalvarıyor tacımı ıslatırken.

Onu yavaşça aşağı indiriyorum, yavaşça sikmeden önce kafamı ona yediriyorum. Çöp günü olmadığı sürece buraya kimse gelmese de acele etmem gerektiğini biliyorum. Kimsenin buradan çıkıp kızımın sikimin üzerinde parçalandığını görmesini istemiyorum. Bu sadece benim gözlerim için, ama kendimi henüz hızlandırmaya ikna edemiyorum.

Parmaklarını omuzlarıma geçirip, taşaklarımın boşalma ihtiyacıyla gerilmesine neden olan bir dizi nefesli pantolon çıkarırken başımla onu beceriyorum. Çok yakın. Yakın olduğunu biliyorum. Bu kadının her ayrıntısını ezberledim ve boşalmasına saniyeler kaldığını biliyorum. Başını geriye atıp gece gökyüzüne bakarak adımı inlediğinde ve aletimin etrafında kenetlendiğinde, bir inilti çıkarıp onu aşağı çekiyorum ve tek bir yumuşak hamlede ona her şeyimi veriyorum.

Hemen tekrar boşaldığında şok olmuş ela gözleri kaskıma kilitleniyor. Etrafımda kenetleniyor, sıkışıp kaldığı siki üzerinde kıvranıyor ve bu çok iyi hissettiriyor. Taşaklarımı onun içine gömdüm ve o hiçbir yere gitmiyor. Aşağı indiğinde, alnını kaskıma yaslıyor, ağır nefes alıyor ve sikimin üzerinde sıkışıp kalıyor. Ayakları yere değmiyor ve onun sikime gömülmüş ve tamamen merhametime kalmış görüntüsünü asla unutmayacağım.

"Lev," diye inliyor, ne kadar derin olduğumu ve ne kadar genişlediğimi hissediyor.

Onu.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece ellerimi aşağı kaydırıyorum, böylece kışının altını kavrayabiliyorum ve sonra onu yavaşça horozumun uzunluğuna yükseltiyorum. Onu kaldırıp indiriyorum, ikimizin de zar zor dayandığı bir ritim buluyorum. Amcığı beni o kadar sıkı kavıyor ki, piercinglerimin yumuşak iç duvarları boyunca sürüklendiği hissiyle gözlerim neredeyse geri dönüyor ve onu hızlandırmaya başladığımda, tekrar boşalırken şimdiye kadar duyduğum en seksi iniltiyi çıkarıyor. Bu sefer amı beni sıktığında ve serbest bırakılmasının artan ıslaklığını hissettiğimde, ben de bıraktım. Onu yere çarpıyorum, aletim nabız gibi atarken kendimi olabildiğince derine gömüyorum ve tohumumu tam ait olduğu yere onun içine atıyorum.

Bana doğru yığılmadan önce vücudu titriyor. Kollarımı ona doluyorum, sikim içinde yavaşça yumuşarken onu sıkıca tutuyorum. Normalde bütün gece içine gömülü kalırdım ama hâlâ ara sokaktayız, bu yüzden onu üzerimden kaldırmaktan başka çarem yok.

"Siktir," diye inliyorum, kullanılmış, şişmiş amını gördüğümde. Takıntılı olduğum doğum lekesini göremeyeceğim kadar karanlık ama tam olarak nerede olduğunu biliyorum ve onu yere bırakır bırakmaz parmağımı üzerinde gezdiriyorum, yumuşak bir inilti daha çıkardığında gülümsüyorum.

Külotunu düzeltmesine ve pantolonunu giymesine yardım ettikten sonra kendi pantolonumu düzeltiyorum. Bisikletin arkasına binmeye gittiğinde ona başımı sallıyorum ve elindeki kaskı gösteriyorum.

"Ciddi misin? Sadece kapalı otoparka giriyoruz."

Tekrar kaskı işaret ediyorum, kaskı çekiştirmeden önce küçük bir öfke duyduğunda gülüyorum. Uzanıp kayışa dokunuyorum, o arkaya geçmeden önce tepesine dokunuyorum. Onu sadece elli metre götürüyor olsam da umurumda değil. Lanet olası kaskı takıyor.

Vitaly'nin yemek almak için durmalarına rağmen bizim onlardan sonra içeri girdiğimizi belirttiği akşam yemeğinden sonra yatağa giriyoruz ve ben de ona geri kayıyorum. İkimiz de bitkin düştüğümüzde, birbirimize bağlı halde uykuya dalıyoruz ve artık uykuya dalabilmemin tek yolunun bu olduğuna eminim. Eğer sikimin etrafında onun sıkı, ıslak sıcaklığını hissetmezsem, rahatlayamıyorum. İşimin gece seyahati gerektirmemesi iyi bir şey. Boku yerdim.

Ertesi gün Jolene dinlenirken, kardeşlerim ve ben planlar yaptık. Bu gece Alessi'nin daha fazla adam göndereceği gece. Adamlarımızın işleri halletmesine izin verebiliriz ama hepimiz dizginleri devretmek için çok sabırsızız. Birbirimize yaklaştığımızı hissetmek istiyoruz ve bir adamın kanını dökmek, işlerin yolunda gittiğini kanıtlamak için iyi bir yol. Ayrıca, bu işi şansa bırakmayacağız,

Alina'nın hayatı söz konusu olduğunda değil. Destek ve temizlik için bazı adamlarımız yanımızda olacak ama bu işi biz yöneteceğiz.

Hâlâ bir şeyler konuşuyorduk ki Jolene'in kumral saçlarının kapı aralığında kaybolmadan önce bir anlığına görüldüğünü fark ettim.

"*Malinkaya*," diyorum koridorda beni duyabileceği kadar yüksek sesle. Kafasını içeri uzatıyor, tüm kardeşlerimi yanımda görünce yanakları kızarıyor.

"Özür dilerim, bölmek istememiştim."

"Kıçını buraya getir, bebeğim," diyorum ona, parmağımla yaklaşmasını işaret ederek. Ona ulaşır ulaşmaz kucağıma çekip öpüyorum. Vitaly bize sırtıyor ama ilk kez bir şey söylemiyor. Her şeyin üzerinden geçmeyi bitirene kadar Jolene'i kucağımda tutuyorum. Söylediklerimizden hiçbir şey anlamıyor ama ona bu gece dışarı çıkmam gerektiğini söyledim bile ve o bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar zeki.

Danil'in dizüstü bilgisayarı açık, bize şehrin bir haritasını gösteriyor ve hiçbir şeyin değişmediğinden emin olmak için bugün Dominic'le konuşmuş bile. Bu gece için olabildiğince hazırız ama bu Danil'i bir kez daha üzerinden geçmekten alıkoymuyor çünkü o böyle biri. İnsanların ölümüne neden olanın genellikle küçük hatalar olduğunu, biraz daha planlamayla önlenebilecek aptalca şeyler olduğunu bildiğimiz için ona müsamaha gösteriyoruz.

Tatmin olmuş bir şekilde bilgisayarını kapatıyor ve hepimiz otuz dakika içinde ayrılmayı kabul ediyoruz. Odadan çıkıyorlar ve onlar gittikten sonra Jolene bana bakıyor, gözleri endişeyle dolu.

"Bu gece büyük bir şey mi oluyor?"

"Bir şeyler oluyor, evet, ama senin endişelenmeni gerektirecek bir şey değil." "Senin için her zaman endişeleneceğim." Beni öpüyor ve sonra kollarını sarıyor

etrafımda. Bir kadının beni bu kadar çok sevmesine ve önemsemesine tam olarak alışabileceğimden emin değilim. Yine de güzel, inatçı kıçım bile bunu kabul edebilir. Lanet olasıca güzel ve ben de ona kolayca karşılık veriyorum, onu kendime sıkıca sarıyorum.

Ayrılma vaktimiz geldiğinde Sergei ve Aleksandr asansörden iniyor ve bu kez Grigori de onlarla birlikte. Simona ve Emily yalnız kalacakları zaman her zaman iki koruma görevlendiririz ve onlar her zaman sadece onlarla takılmak ve biz geri dönene kadar güvende olduklarından emin olmak için seçtiğimiz iki adam olduğunu varsayarlar. Her ikisine de, onları hayatları pahasına korumaları için kesin emir alan birer koruma atandığının farkında değiller. Grigori resmi olarak Jolene'e atandı.

Sergei güvenlik kameralarının görüntülerini içeren dizüstü bilgisayarı alıp diğer iki adamın yanına giderken ona başımla selam veriyorum. Matvey ve Vitaly asansöre yönelirken Roman ve Danil vedalaşıyor ve ben Jolene'i kendime doğru çekiyorum. Yüzünü kavrayarak onu öpüyorum ve vücudunu kendime doğru bastırıyorum. Hazırlanışımı izledi, üzerimdeki silahları biliyor ve kollarını bana doladığında sırtımın altındaki silaha dokunmamaya dikkat ediyor.

"Sakın canın yanmasın," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Asla, bebeğim." Onu tekrar öpüyorum, başının arkasını kavıyorum. "Benim için endişelenme. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

"Seni seviyorum." Sesindeki çatlağı duyuyorum ve benim için endişelendiğini biliyorum. Keşke ona bunun buradan birini öldürmek için son çıkışım olduğunu söyleyebilseydim ama bu sadece bir yalan olurdu ve ona asla yalan söylemeyeceğim.

"Ben de seni seviyorum, *malinkaya*." Kıçına yumuşak bir şaplak atıyorum ve "O yarış oyununda kıçını tekmelemelerine izin verme bebeğim" diyorum.

Emily beni duyuyor ve gülüyor. "Onun kıçını tekmelemeyeceğiz," diyor ve sonra hâlâ emir bekleyen üç adamı işaret ediyor. "Biz onlarınkini tekmelemeyeceğiz."

Sergei inanmayan bir kahkaha attı. "Geçen seferki gibi mi?"

"Bu adil değildi," diyor Simona. "Hazır değildik. Bu gece hazırız ve canınıza okuyacağız."

Üç adama onları sakın ve mutlu tutmak için ne gerekiyorsa yapmalarını söyledik, bu yüzden oyun ve pizza dolu bir gece geçireceklermiş gibi görünse de işin aslını biliyorum. Burada bulundukları her saniye tetikte olacaklar ve onları güvende tutmak için bir saniye bile düşünmeden canlarını verecekler. İki hamile kadını ve canımdan çok sevdiğim kadını üzmenin bir anlamı yok, o yüzden video oyunları ve pizza olsun.

Onu bir kez daha öptükten sonra kendimi onu bırakmaya zorluyorum ve asansöre doğru yürüyüp kardeşlerimle birlikte aşağı iniyorum. Bu gece SUV'u alıyoruz ve hepimiz içine doluştuğumuzda Roman bizi Kırmızı Viper'a doğru sürüyor. Yaklaştıkça tanıdık adrenalın patlaması başlıyor ve Roman kenara çektiğinde, birkaç piç kurusunu öldürmeye fazlasıyla hazırız.

Telefonunu çıkaran Danil, Timofey'e hızlı bir mesaj göndererek diğerlerinin yerlerinde olup olmadığını kontrol ediyor. Polise ihbar gelme olasılığı düşük olan başka bir yer seçtik ve beklerken silahlarımızı kontrol ettik.

"Buradalar," diyor Danil, son mesajını okurken. "Yedi kişiler, bize doğru geliyorlar."

Vitaly sırtıyor ve Matvey de neredeyse sırtıyor. İniyoruz ve köşeyi döndüklerinde önlerini kesmek için ara sokakta yürümeye başlıyoruz. Geçen seferki gibi, bunlar da sırf bu amaç için seçilmiş, yeni işe alınmış yedi Alessi adamı. Yeni olduklarını söyleyebilirim çünkü sanki etraftaki en kötü heriflermiş gibi körü körüne ara sokağa giriyorlar. Akıllı bir adam, uzun süredir bu işin içinde olan ve hayatta kalmayı başaran bir adam, her zaman köşede sizden daha tehlikeli birinin bekleyebileceğini bilir. Tetikte olmak hayatta kalmak demektir. Bu şerefsizlerin çok geç öğrenecekleri bir hayat dersi daha. Tüm bu bilgelik incilerini aktarabileceğim bir oğlum olmalı ve bu düşünce aklıma geldiğinde sırtmaya başlıyorum.

Alessi'nin adamları bizi gördüklerinde, şaşkın bakışlarından bekledikleri son şeyin, biri baba olma olasılığı hakkında sırtan dudak halkalı dövme bir adam olan beş Rus görmek olduğunu söyleyebilirim, ama tam olarak bunu elde ettiler.

Onlar kendi silahlarına uzanamadan bizim silahlarımız çoktan çekilmişti. Önceden Matvey ve Roman'ın ikişer, benim, Danil ve Vitaly'nin birer tane alacağı konusunda anlaşmıştık. Alina'yla en yakın bağları olan ve öfkelerini dindirmeye en çok ihtiyaç duyan onlar olduğu için bu adil bir karardı.

Zaman kaybetmiyoruz. Kafalarına hızlıca ateş ediyoruz ve hepsi öldüğünde Vitaly cipi yaklaştırmak için geri koşuyor. Şimdi eğlenceli kısım geliyor. Planımız kafalarını Alessi arazisine atmaktı, yani yedi kafaya ihtiyacımız var. Şiddet konusunda hassas değilim ama bu, arka sokakta birkaç adamın kafasını kesmek için sabırsızlandığım anlamına gelmiyor.

Danil Timofey'e ekibini getirmesini söylerken ben de arkayı açıp muşambayı seriyorum ve getirdiğimiz palayı alıyorum. Kafaları alıyoruz, ama bu lanet olası cipimizin arkasında yedi başsız ceset taşıyacağımız anlamına gelmiyor. Sınır bir yerde çizilmeli.

Danil, David için birkaç fotoğraf çekiyor, dövme elleri çektiğinden emin olduktan sonra yoldan çekiliyor. Adamlardan birinin saçını kavrayıp palayı kaldırıyorum ve sertçe indiriyorum, en azından bıçak keskin olduğu için şükrediyorum, bu da işimi çok daha kolaylaştırıyor. Matvey elini uzatmadan önce üçünün arasından geçiyorum. Tek kelime etmeden palanın sapını ona uzattım ve işi devralmasına izin verdim. Sonuncusunu da o halletti.

Dört, ve bu onun için çok terapötik görünüyor çünkü bana geri döndüğünde, her zamanki gergin, sinirli hali yerine rahatlamış görünüyor.

Vitaly kafaları alıyor ve muşambanın üzerine diziyor. "Bu çok hoş bir şey," diyor yaptığı işe bakarak. "Hepsi bir arada böyle, sanırım bunu takdir ederlerdi."

Timofey güler ve adamlarının içinde bulunduğu kamyonu yaklaştırır. Üstlerini örtmeden önce cesetleri arkaya taşıyorlar. Diğerleri geçen seferki gibi cesetleri gömmeye giderken o da adamlarımızdan biriyle birlikte devriyeye çıkmak üzere arabasına biniyor. Kardeşlerim ve ben kelle koleksiyonumuzla birlikte SUV'ye binip Alessi malikanesine doğru yola çıktık. Dominic önümüzdeki otuz dakika boyunca korumalarını uzak tuttuğundan emin ve kafaları çitlerinin üzerinden atarken bize mahremiyet sağlayacak kadar bir arazide yaşıyorlar.

Büyük, ferforje çitin yanına park edip iniyoruz ve arka kapıyı açıyoruz. Kafalar arabayla itilip kakılıyor ve Vitaly mükemmel dostluk çizgisinin bozulduğunu görünce bir iç çekip kafalardan birini uzun, tel tel saçlarından tutuyor.

"Bahse girerim en uzağa ben atabilirim" dediğinde gözleri parlıyor.

Kendi başımı tutarak, "Oh, varsın kardeşim," diyorum ona.

Elindekini çitin üzerinden fırlatıyor ve hepimiz gökyüzünde süzülüşünü izliyoruz. Mükemmel bakımlı çimenlerin üzerinde sekerek yaklaşık elli metre ötede durdu.

"Fena değil," diyorum ona. "Yenmek üzereyim ama hiç de fena bir deneme değil."

Gülüyor ve saçları daha sıkı kavrayışımı izliyor, sonra geri çekilip kafayı tüm gücümle fırlatıyorum. Güzel bir atıştı ve kafa havada süzülüp Vitaly'nin kafasının birkaç metre ötesine düşmeden önce çitin demir sivri uçları üzerinde süzülürken neredeyse zarif görünüyordu.

"Orospu çocuğu," diye inliyor ve yenilgisi karşısında başını sallıyor. "Pekâlâ, sıra bende," diyor Roman, bir kafa tutarak.

Diğer üçü birer kafa atıyor ve ben ve Danil arasında eşitlik olduğunda, eşitlik bozma atışı için kalan ikisini alıyoruz. Danil son atışını yapıyor, ancak diğer kafalardan birine çarpıyor ve rotadan çıkıyor.

"Çok yazık," diyorum gülerek.

Vitaly sonuncusunu "Dikkat" diyerek bana fırlatıyor ve ne kadar klişe olsa da yakaladığımda gülmekten kendimi alamıyorum. Bu adamın saçları uzun değildi, bu yüzden onu daha çok bir futbol topu gibi tutmak zorunda kaldım. Kolumu geri çekip çitin üzerinden fırlatıyorum ve Danil'inin yanından geçip yere düştüğünde gülüyorum.

Roman gülerek, "Pekâlâ, hadi buradan siktir olup gidelim," diyor.

Danil kaybını çabuk atlatıyor ve hepimiz geri dönmeden önce süslenmiş çimenlerin birkaç fotoğrafını çekiyor. Vitaly acıktığına karar veriyor, biz de biraz zaman öldürmek için arabaya servis yapan bir restorana gidiyoruz. Red Viper'a gitmek üzereydik ama David'e adamlarımızın bu sefer işleri hallettiğini, adamlar öldürüldükten sonra bizi aradıklarını ve Dominic'e bölgemizden uzak durması için bir uyarı olarak kafaları çitin üzerinden atma emrini bizim verdiğimizi söylemeye karar verdik. Her seferinde Alessi'nin adamlarını öldüren ve bulan tek kişi biz olursak çok şüpheli görünür. Yani, biz iyiyiz, ama doğru zamanda doğru yerde çok fazla olursak, bu inanılmaz olur.

Otoparkta izburgerlerimizi yerken elimizdeki ve yüzümüzdeki kanın çoğunu temizlemek için ıslak mendilleri elden ele dolaştırıyoruz. Roman, Sergei'yi kontrol ettikten sonra bize her şeyin yolunda göründüğünü söylüyor.

"Jolene'in yarış oyununda onun kıını tekmelediğini söylüyor."

Kızım la gurur duyarak gülümsüyorum ve "Hiç şaşırmadım. O oldukça harika biri."

"Peki ne zaman evleniyorsun?" Vitaly çantayı karıştırıp dökülmüş olabilecek patates kızartmalarını ararken soruyor. "Yani, bir haftadır falan çıkıyorsunuz, yani bu bir aile rekoru olmalı. Parmağında bir yzkle çoktan hamile olması gerekmez miydi?"

Gülüyorum ve ona bir kızartma fırlatıyorum, ama o sadece yakalıyor ve sırtarak yiyor. "Kabul edeceğini bilsem yarın onunla evlenirdim."

"Morluklar geçene kadar bekle," diyor Matvey. "Düğün fotoğraflarınıza her baktığında Sebastian'ın ona yaptıklarını hatırlarsa bundan nefret edecektir."

"Bu çok iyi bir nokta," diyor Vitaly. "Bu, düğün gnnzle karıştırmak istemeyeceğiniz bir anı."

David'le buluşma vaktimiz gelene kadar kardeşlerim dğnm planlamaya devam ederken gülüyorum. Danil ona mesaj atıp konuşmamız gerektiğini bildiriyor ve bize dönüp "Bu gece Pink'te" dediğinde şaşırıyorum.

"Son zamanlarda çok sık geliyor," diyor Vitaly inleyerek. "Kadınlar iyi para verdiğini ve hayır dediklerinde zorlamadığını söylüyorlar, yani en azından bu var. Sanırım sadece değişiklik istiyor ve benim kulbm onun iç karartıcı bok çukurundan çok daha güzel ve biftteklerimiz var."

Gülüyorum ama haksız değil. Menüye yemek eklemek insanlar için büyük bir cazibe oldu. İş adamları öğle yemeği için geliyor ve mekan akşamları her zaman dolu oluyor. Erkekler için tek durak noktası yaratmış.

iyi bir yemek, hayal edebileceklerinden daha fazla göz zevki ve paraları varsa ve kadın istekliyse arkada bir sikiş. Kulüp bu noktada tamamen kâr amaçlı.

Roman bizi Pink'e götürüyor ve ön tarafta uzun bir kuyruk görünce hiç şaşırmıyorum. Her gece böyle oluyor. Kurumuş kanın siyah gömleğimde acı verici bir şekilde belli olup olmadığını görmek için yere bakıyorum. Hepimiz kana bulanmış durumdayız ama en azından ellerimiz ve yüzlerimiz artık kana bulanmış değil.

Vitaly sırtımı sıvazlıyor. "Sakin ol, çok güzel görünüyorsun Lev."

Gülüyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Sen öyle düşündüğün sürece. Seni tüm çalışanlarının önünde utandırmak istemem."

Danil gülüyor ve başını sallıyor. Onun siyah gömleğindeki koyu lekeleri de görebiliyorum ve Matvey'nin kapüşonlusu da muhtemelen mahvolmuş. İyi tarafından bakarsak, kulübe girdiğimizde bize geniş bir alan bırakılacağından oldukça eminim. Sırayı atlıyoruz ve içeri adım atmadan önce görevli iki fedaiye başımızla selam veriyoruz. Jolene dışında kimseyi çıplak görmek istemediğim için kadınları görmezden geliyorum ve Vitaly bizi kalabalığın arasından geçirip merdivenlerden VIP bölümüne çıkarırken onu takip ediyorum. Bizi içeri almak için kenara çekilen üstsüz kadın bana görmezden geldiğim bir gülümseme atıyor. Roman, Danil ve Matvey'den uzak durmaya alışkınlar ve benim adımın da bu listeye eklendiğini öğrenmeleri gerekiyor. Resmen ve kalıcı olarak piyasadan çekildim ve bu konuda daha mutlu olamazdım.

David ve Aaron'un içki içip en yakındaki direk dansçısını izledikleri köşedeki masalardan birine doğru ilerliyoruz. Aaron'ın görüntüsü beni kıpkırmızı yapıyor. Onun lanet kafasını Dominic'in avlusuna eklemek istiyorum ama bu dürtüye henüz teslim olamıyorum. Aaron benim ellerimde ölecek ama bu gece olmayacak. Matvey yanıma yaklaşp sessizce öfkemi kontrol altında tutmam gerektiğini hatırlatıyor. Ona iyi olduğumu bildiren bir baş selamı veriyorum ve sonra Vitaly garsona bize içki getirmesini işaret ederken hepimiz oturuyoruz.

"Başka bir saldırı mı?" David, Danil'in kendisine gönderdiği fotoğrafları karıştırarak soruyor. "Tanrım, kafalarını mı kestir?"

Roman omuz silkiyor. "Bölgemize geldiler ve adamlarımızdan birini mahvettiler. Onlardan birini öldürmeyi ve destek çağırmayı başardı. Geri kalanları öldürdüler ve daha sonra talimatlar için bizi aradılar. Uygun bir yanıt gibi göründü."

Vitaly gülüyor. "Dominic ve Antonio büyük bir sürprizle uyanacaklar."

"Bu güncellemeyi size göndereceğim, ancak Şunu söylemeliyim ki, bu siz ve Alessi ailesi arasında kişisel bir mesele gibi görünüyor. Bizi ilgilendirdiğinden pek emin değilim."

Durduramadan inanamayarak gülüyorum. "Kulbnz, bu Şehirdeki tüm operasyonunuz bizim bölgemizde. Bizi etkileyen Şey sizi de etkiler. Dominic'in yaptığı Şeyi öylece bırakacağını mı sanıyorsun? Bu hızla bir savaŐa dnŐuyor ve siz de tam ortasındasınız. Eğer bundan zarar görmeden çıkacağınızı düŐünüyorsanız, çok kötü bir uyanıŐla karşı karŐıyasınız demektir."

Danil, "Maaş çekini bir Bratva'dan alan biri olarak, tüm bunların nasıl işlediği konusunda kafanız çok karışık görünüyor," diyor.

David bu yorumu umursamaz. Parmakları bardağının etrafında kenetlenir ve konuŐmadan önce öfkesini kontrol etmeye çalışarak viskiden bir yudum alır. Akıllı adam.

"Tek söylediğim, patronun bunu kişisel olarak endişelenmesi gereken bir Şey olarak görmeyebileceği."

"Eğer düşündüğün kadar akıllıysa, o zaman kesinlikle anlayacaktır," diyorum. "Neler olduğunu tam olarak anlayacak ve bunun bir tehdit olduğunu görecektir. Bu saldırının kulbnze daha yakın olduğunu fark ettiniz, değil mi?"

Bunun zerine yüzü biraz soldu. "O yapmazdı."

"Bu salağa inanabiliyor musun?" Matvey Rusça mırıldanıyor. İngilizceye geçerek, "Sadece bize kızgın değil. Onu aŐaęılanmıŐ hissettiren sizin açık artırmanızdı. Bizi suçladığı kadar sizi de suçluyor."

"Bu çok saçma," diye mırıldanıyor Aaron.

"Hayır Aaron, bu sadece iş," diyorum ona, yavaşça açıklayarak. "Ona göre sen bizim tarafımızda yer aldın, bu yüzden artık sen de onun dŐmanısın. Aksi takdirde adamlarının kulbnze yaklaŐmasına asla izin vermezdi. Geleceği konusunda seni uyarırdı. Şehrin sizin bölgenize girmek için sizden izin isterdi."

"Bak," diyor Roman, "hangi Bratva için alıŐıyorsan, Şehrin bu kısmını onlar yönetmiyor. Biz yönetiyoruz. Onlar burada iş yapıyorlar, bizim faydalandığımız ve devam etmesine izin verdiğimiz işler."

"İzin vermek mi?" David gülerek söylüyor.

"Evet." Roman öne doğru eğilir. "Kardeşlerimin ve benim izin verdiğimiz bir iş. Kenarda durmakta bir sakınca görmüyorduk ama Barinov Bratva gitti ve biz devreye giriyoruz. Patronuna bunu bildirmelisin. Ondan ne beklendiğini bilecek."

"Bu gece saldırıya uğrayan adamınla konuşmak istiyorum," diyor David. "Eğer daha sonra bir telefon görüşmesi yaparsam, o zaman tüm lanet detayları istiyorum."

"Şu anda doktorumuz tarafından kontrol ediliyor," diyorum, yalan dilimden kolayca dökülüyor.

"İş bitince onu da getirin," diyor David ve ben başımı sallıyorum, şimdiden yapmak zorunda kalacağım şey için pişmanlık duyuyorum.

Kardeşlerim ve ben ayağa kalkıyoruz, David ve Aaron'u içkileriyle baş başa bırakıyoruz. Uzaklaşırken garsonun bana uzattığı içkiyi geri fırlatıyorum.

"Lanet olsun," diye inliyor Vitaly Rusça. "Bunun olacağını gerçekten tahmin etmeliydik."

"Timofey bundan hoşlanmayacak," diyor Danil, başını sallayarak ve yumuşak bir kahkaha atarak.

"Endişelenmen gereken Timofey değil," diyor Matvey, Mila'nın içki siparişlerini doldurmakla meşgul olduğu yere doğru başını sallayarak.

"Tanrım, bana çok kızacak," diyorum inleyerek. Bara doğru yürürken, ondan bana en iyi votkamızdan bir şişe vermesini istiyorum. Hiç sorgulamadan verdi. Şişeyi kaldırıp, "Benden ne kadar hoşlandığını unutma Mila," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor ve bir elini kalçasına koyuyor. "Endişelenmeli miyim?" "Hayır, endişelenecek bir şey yok," diye onu temin ediyorum. Demek istediğim, sanki ben Kocasını öldürecek falan değilim. Sadece onunla işim bittiğinde eskisi kadar güzel olmayacak. Bundan gerçekten nefret edecek.

Bardan uzaklaştığımda Vitaly telefonunu kaldırıyor. "Yola çıktı, bizimle arka girişin yanında buluşacak."

Bu işin kime verileceği konusunda hiç şüphe yoktu. Ben dövüşçüyüm, en az hasara neden olurken korkunç görünmesi için bir adama tam olarak nereye vuracağını bilen kişiyim. Çok acıtacak ama hiçbir şey kalıcı olmayacak.

Timofey arabayı çekince onu arka kapıdan içeri alıyoruz. Beni özel odalardan birine kadar takip ediyor ve aynalı duvarları, dansçı direği ve deri koltuğu olan odaya adım attığımızda, bu odada zaten ne kadar DNA olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Düzenli olarak gelen profesyonel temizlikçilerimiz var ama bugün buraya gelmediler.

Şişeyi ona uzattım. "İç şunu."

Beşimizin arasına baktı. "Terfi mi ediyorum yoksa rütbem mi indiriliyor?"

Vitaly güler. "İkisi de değil. David, Alessi'nin adamları tarafından saldırıya uğrayan adamla tanışmak istiyor."

Timofey şişeyi açtı ve uzun bir yudum aldı. Bitirdiğinde elinin tersiyle ağzını silerek bana baktı ve "Hadi şu işi bitirelim" dedi.

Gülüyorum ve omzuna vuruyorum. İşte bu yüzden en iyi adamlarımızdan biri. Çelik gibi ve işi bitirmek için ne gerekiyorsa yapmaya istekli. Bu iş için başka birini seçebilirdik ama hepimiz Timofey'in bu işi üstleneceğine, kin tutmayacağına ve David ile Aaron'a inandırıcı bir şekilde yalan söyleyeceğine güveniyoruz. Bu işin berbat olma riskini göze alamayız.

Şişeyi Vitaly'ye vermeden önce bir yudum daha içmesini bekliyorum ve sonra odanın ortasına geçip benimle yüzleşiyor.

"Mila yakışıklı yüzümü gerçekten seviyor," diyor bana. "Çok fazla berbat etmemeye çalış. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde sevişmek istiyorum."

"Elimden geleni yapacağım," diyorum ve yumruklarımı kaldırıp yanağına şişip morarmasına neden olacak kadar sert bir yumruk atıyorum. Bunu gözüne bir yumrukla takip ediyorum, esas olarak kaşına vurmaya dikkat ediyorum. Tam da umduğum gibi, benim için yarıldı.

"Hepsi bu mu?" Timofey bana sırtarak söylüyor. "Klozet kapağını açık bıraktığımda Mila bana bundan daha sert vuruyor."

Bir sonraki yumruğu atamayacak kadar gülüyordum ki Matvey'nin "Çelik gibi taşaklar" diye mırıldandığını duydum.

Şişeyi arkamızda dolaştırıyorlar, Timofey'in kesinlikle hak etmediği dayaağı yemesini izliyorlar, ama hayat bazen böyle adaletsiz. İnandırıcı olacak kadar kötü görüldüğünde sırtını sıvazlıyorum.

"Kusura bakma dostum. Mila'ya hiçbir şeyin kalıcı olmadığını ve morluklar geçince güzel kocasını geri alacağını söyle."

Gülüyor ve bir elini kanlı yüzünde gezdiriyor. "Seni kandırmasına izin verme. Yara izlerine bayılır."

"İstersen sana tekrar vurabilirim," diye teklif ediyorum.

"Ben almayayım," diyor, votka şişesini tekrar eline alırken hâlâ sırtıyor. David'le konuşurken ona ihtiyacımız olduğunu bildiğinden, gerginliğini alacak kadar içiyor.

"Tamam, hadi yapalım şu işi," diyor Danil. "Devriye geziyordun ve Alessi'nin adamlarını gördün. Seni gördüler, önce saldırdılar, sen destek çağırdın ve sonra hepsini öldürdün."

"Anladım," diyor Timofey ve şişeyi Vitaly'ye uzatıp tişörtünün altıyla kanın çoğunu siliyor.

Arka odadan çıkıp koridordan geçerek ana odaya girdiğimizde, Mila sanki bunca zamandır bekliyormuş ve izliyormuş gibi gözlerini hemen bize diyor. Öfkeli bakışlarını karşılıyorum ama başımı hafifçe salladığımda barın arkasında kalıyor. Kocasına ne yaptığımı görünce gözleri açılıyor ve sonra sertleşiyor. Ona bakıyor, dişleri hâlâ kanla kaplı olsa da gülümsüyor ve yumruk atmadığım gözüyle ona göz kırpmıyor.

Mila, her zamanki profesyonel ve sert tavrıyla ona bir öpücük gönderir ve içki servisine geri döner. Tanrım, ona zam yapmamız lazım. David'e doğru ilerlerken Timofey arkamda ve Danil ile Roman'ın arasında kalıyor. Memelerimiz olmadığı için kimse bize dikkat etmiyor ve kafaları çevirmeden VIP bölümüne geçebiliyoruz.

"Bu Timofey," diyor Vitaly ona, elini kanlı adama doğru sallayarak.

David sorular sormaya başlarken hepimiz tekrar oturduk. Timofey ona anlattığımız hikayeye sadık kalarak ilk saldıranın Alessi'nin adamları olduğunu açıkça belirtiyor. David ve Aaron tatmin olduklarında hepimiz gitmek için ayağa kalkarız.

"İrtibatta olacağım," diyor David ve sonra bana bakıp sırtıyor. "Sebastian'ın kız kardeşi nasıl?"

O geceyi, saçını çekişini ve ona bir çöpten başka bir şey değilmiş gibi davranışını hatırlayınca kanım donuyor. "O iyi biri. Beni onunla gördüğünde Sebastian'ı çok kızdırdı." Kendimi gülmeye zorluyorum, sanki sevdiğim kadın hakkında böyle konuşmak beni hiç incitmiyormuş gibi. "Yüzündeki ifadeyi görmek ona harcadığım her kuruşa değdi."

David gülüyor. "Onunla dövüşmen için deli gibi bahis oynanıyor." "Bunu duyduğuma sevindim," diyorum, ne kadar para olduğu umurumda bile değil.

Benden kazandıkları. Tek umursadığım Jolene'e geri dönmek. Daha önce hiç evde beni bekleyen biri olmamıştı ve bundan düşündüğümünden çok daha fazla hoşlanıyorum.

Bölüm 13

OceanofPDF.com

Jolene

T Sonraki birkaç gün hızla geçiyor ve hayatımda ilk kez zamanı durdurmak istiyorum. Lanet saati durdurmak ve sonsuza dek bu mükemmel anın içinde kalmak istiyorum. Artık günlerimi hayal kurarak geçirmiyorum.

sahip olmayı dilediğim hayatı, çünkü zaten yaşıyorum ve harika olduğu kadar da korkutucu. Önceden hiçbir şeyim yoktu, yani kaybedecek bir şeyim yoktu. Ama şimdi? Şimdi kaybedecek her şeyim var ve size ne kadar güzel olabileceğine dair bir anlık bir görüntü verilmişken nasıl olur da acı dolu bir hayata geri dönersiniz?

Bu imkansız olurdu.

Lev beni terasta, bizim olduğunu düşünmekten kendimi alamadığım salıncakta otururken buluyor. Bugün kardeşleriyle meşguldü ve Dominic'le bir telefon görüşmesi yaptıklarını biliyorum. Lev, Alessi ailesinin Lebedev Bratva'yı alt etmek için onlarla nasıl çalıştığını anlattı ve ben endişelendim. Lev'i sadece yenilmez bir yeraltı dövüşçüsü olarak tanıdığımda onun için yeterince endişeleniyordum ama şimdi onun mükemmel kışının çok daha tehlikeli işlere bulaştığını biliyorum.

Çatık kaşlarımı öpüyor. "Sorun ne, *Malinkaya*?" "Sadece senin için endişeleniyorum."

Gülümsüyor ve beni kucağına oturtuyor, kollarıyla beni sarıyor ve güneş battıkça daha da soğuyan rüzgârdan koruyor.

"Endişelenecek bir şey yok. Kardeşlerim ve ben bu işi çok uzun zamandır yapıyoruz."

"Ama bu çok tehlikeli. Ya yaralanırsan?"

Omzumu öpüyor. "O zaman bakıcılık yapma sırası sende, ama bu sefer seni gerçekten dar bir hemşire üniforması içinde görmek istiyorum. I

Bunun tam bir iyileşme sağlamada uzun bir yol kat edeceğini düşünüyorum. Aslında," diyor boynumu kemirerek, "sırf sen beni sağlığıma kavuşturabilesin diye biraz incinmek istiyorum."

"Öyle deme." Parmaklarımı saçlarında gezdirebilmek için elimi kaldırıyorum. "Sana bir şey olmasını kaldıramam."

Dili kulak mememde geziniyor, nefesinin sıcaklığı etrafımızda esen soğuk rüzgârla keskin bir tezat oluşturuyor. "Bu ikimiz için de geçerli, *Malinkaya*. Eğer sana bir şey olursa, bunun altından kalkamam. Artık benim zayıf noktam sensin ve bu da seni güvende tutmak konusunda daha da dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyor. Benim için riske atılamayacak kadar değerlisin. Eğer yanımda değilsen, bu çatı katında güvende olmanı istiyorum. Eğer ayrılman gerekirse ve ben seninle gelemesem, o zaman bir koruman olmasını sağlarım."

"Lev," diye söze başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Korkarım bu pazarlığa açık değil. Sana normal bir hayat veremem bebeğim ama seni güvende tutabilirim ve seni herkesin sevebileceğinden daha iyi sevebilirim."

Gülümsüyorum ve onu öpebilmek için başımı çeviriyorum. "Normal hayatlar abartılıyor."

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve yüzümü avuçluyor. "Öyleler," diye kabul ediyor. "Bana ders vermeye devam edebilir misin?"

"Kendini nasıl koruyacağını bilmene gerek yok. Ben bunun için varım."

"Biliyorum, ama eğlenceliydi."

Gülümsüyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Tamamen iyileşmesine çok az kaldı ve sabırsızlanıyorum.

"Bana yumruk atarken çok seksi görünüyordun."

"Evet, eminim ben de aynen öyle görünüyordum," diyorum gülerek.

"Özellikle de kapüşonumda kocaman bir taco sosu lekesi olan o ilk gece."

"Bu muydu yani?" diye soruyor gülerek. "Merak ettim."

"Senin dövüşünün bitmesini beklerken kamyonunda biraz taco yedim." Başını arkaya atıp gülüyor. "Tanrım, tam bir sapıksın.

Yemek bile getirmişsin."

Omuz silkiyorum, beni bu ana getiren herhangi bir şey için utanmayı reddediyorum. "Acıkmıştım."

Ayağa kalkıyor, beni de kolayca yanına alıyor. "Hadi bebeğim. Bakalım kışımı tekmeleyebilecek misin?"

Lev'in kışını tekmeleyemediğim ortaya çıktı. Beni bir şahin gibi izliyor, kendimi çok fazla zorlamadığımdan emin oluyor ve bir yumruk atmaya çalıştığımda ve Sebastian'ın bana tekme attığı yerden belim ağrıdığımda irkildiğimde, Lev ellerini kaldırıyor.

"Artık yok," diyor ve ses tonu, söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şeyin fikrini değiştirmeyeceğini açıkça ortaya koyuyor. Kaşlarımı çattığımı görünce alnımdan öpüyor. "Kendini daha iyi hissettiğinde, ne zaman istersen spor yapabiliriz. Sana ağırlıklarda yardım ederim, koşu bandına çıkarırım, seninle antrenman yaparım, ne istersen yaparım ama az önce yüzünü buruşturdun *malinkaya*. Bugünlük işimiz bitti."

"Peki." Tartışmaya zahmet etmiyorum. Yüzündeki o bakışı biliyorum. *Kıpırdamıyorum* bakışı ve inatçı olduğunda çok sevimli görünse de, bunu kazanamayacağımı biliyorum. "En azından seni çalışırken izleyebilir miyim? Lev Melnikov'la çıkmanın bazı avantajları olmalı. Seni ter içindeyken yakından ve kişisel olarak görmek istiyorum."

Gülüyor ve beni öpmek için eğiliyor. "Sana bir gösteri yapmamı ister misin, bebeğim?"

"Evet, istiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum."

Üst dudağımı emdiğinde benden bir inilti çıkarıyor, gülümsüyor ve bir adım geri çekiliyor. Önce iyi olduğumdan emin olduktan sonra bana bir şişe su getiriyor ve sandalyelerden birini hala ayakta durduğum yere çekiyor.

"İç bebeğim ve rahatla."

Şişeyi alıp oturuyorum ama bir kolunu kaldırıp tişörtünü kavırıyor ve ağzımın suyunu akıtacak kadar yumuşak bir hareketle kafasına geçiriyor. Her şeyi nasıl bu kadar seksi gösterebiliyor? Tişörtü bana göz kırparak fırlatıyor ve ben de alıp koklamaktan geri kalmıyorum. Bunu görünce gülüyor ve başını sallıyor.

"Sen delisin, bebeğim."

"Senin hakkında," diyorum ve eldivenlerini kapıp kum torbasına doğru yürümeden önce bana tatlı bir gülümseme veriyor.

Bir içki alıyorum ve müthiş bir gösteri için sandalyeye yerleşiyorum. Lev yumruk atmaya başlar başlamaz gözlerimi ondan alamıyorum. Ona dövuşürken zarif olduğunu düşündüğümü söylediğimde yalan söylemiyormuşum. Gerçekten de öyle. Güçlü yapısı o kadar da hızlı hareket edemeyecekmiş gibi görünmesine neden oluyor ama Lev gülünç derecede hızlı ve ayakları üzerinde hafif.

Onu izlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Yavaşlamıyor ya da yorulmuyor. Yumruk atmaya devam ediyor, her vuruşta torbanın asılı olduğu zinciri sallıyor ve çok geçmeden kalbim hızla atmaya başlıyor ve amım ağrıyor.

İhtiyaç. Onun dikkati dağılmışken, bir elimi yavaşça aşağı kaydırıyorum, erkek arkadaşımın terden parlayan, kasları gergin ve her santimi sert ve belirgin görüntüsüne karşı koyamıyorum.

Ayaklarımın tabanı sandalyenin üzerinde, kalçalarım birbirine bitişik, elimi pantolonumun içine ve külotumun altına sokarken görünmesini engelliyorum. Kendimi sıırıslıkla bulduğuma hiç şaşırmadım. İki parmağımı içime sokarken gözlerim onun güzel vücuduna takılı kalıyor. Alt dudağımı emiyorum, ıslak parmaklarımı klitorisime getirip ovmaya başlarken sessiz kalmaya çalışıyorum. Lev'in göğsünden ve yontulmuş karın kaslarından ter damlaları süzülüyor ve ben şimdiden orgazmın içimde derinlerde oluştuğunu hissedebiliyorum.

Ses çıkarmamaya dikkat ediyorum ama bir şekilde neler olduğunu hissedebiliyor. Yumruk atmayı bırakıp o açık mavi gözlerini bana çeviriyor ama ben yaptığım şeyi durduramayacak kadar ileri gitmiş durumdayım. Gözlerini üzerimde gezdirirken gözleri kararıyor ve elimi pantolonumun içinde hareket ettirdiğimi görünce bana en seksi sırıtışını yapıyor ve yavaşça bana doğru yürümeye başlıyor.

"Vay, vay, vay," diyor ellerini sandalyenin kollarına dayayıp daha da yaklaşarak. "Neyin peşindesin, *Malinkaya*?"

Klitorisimi daha sert ovuştururken cevabım yumuşak bir inilti oluyor. Daha yakına eğiliyor, yüzümü yavaşça öperken dudaklarını alnımda hafifçe gezdiriyor. Üzerime ter damlaları düşüyor ve başımı çevirip yanağını yaladığımda, ağzımı tuzlu tadıyla doldurmak istediğimde yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Bensiz mi gelmeye çalışıyorsun bebeğim? Buna izin verilmediğini biliyorsun." "Değil mi?" Sesim nefes nefese ve fısıltıdan öteye geçmiyor.

"Hayır, değil." Çenemi kemiriyor. "Bensiz gelmeni asla istemiyorum."

"Sen de odadaydın," diye belirttim.

Gülüyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Gelmek istedin bebeğim, gel." Elleri hareket ettirerek yoga pantolonumun yanlarını kavırıyor ve aşağı çekerek beni parmaklarım ve amımla çıplak bırakıyor. Klitorisimi daireler çizerek ovmaya başladığımda Rusça bir şeyler mırıldanıyor. O kadar ıslığım ki sandalyede ıslak bir leke bırakacağımı biliyorum ama boşalma ihtiyacım dışında her şeyi umursamayı çoktan geçtim. Dizlerimden tutarak bacaklarımı daha geniş açıyor ve önümde diz çöküyor. Kalçamda yavaşça iz bırakan bir öpücük kondururken gözleri parmaklarımda kilitli kalıyor.

"Çok güzel lan," diye mırıldanıyor tenime karşı. Elleri bacaklarımdan aşağı kayıyor ve beni daha da açtığımda gözlerimi açıyorum ve

Tam utanmaya başlayacaktım ki başını eğip dilini sırlıslıkla olmuş yarığında gezdiriyor.

Gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Bana karşı utangaç olma, *malinkaya*. Buna dayanmam. Benimleyken asla. Seni seviyorum ve bu mükemmel vücudun her parçası benim. Bunu benden saklamamı asla istemiyorum."

Yumuşak öpücükler yarığımın üzerinde geziniyor, sonra inliyor ve dilini doyamadığı doğum lekesinin üzerinde gezdiriyor.

"Devam et," diye hırlıyor tenime karşı. "O ıslak amcığını çalıştırmaya devam et, bebeğim. Beni izlemekten ne kadar hoşlandığını görmeme izin ver. O kadar hoşuna gitti ki açgözlü küçük parmaklarını amından uzak tutamadın."

"Evet," diye inliyorum, klitorisime daha sert bastırıyorum ve kendimi hızlı, sıkı daireler çizerek çalıştırıyorum.

"Eskiden beni dövüşürken izler, sonra da eve gidip kendini becerir miydin?"

Sözleri amıma sıcak nefesler gönderiyor, kalçalarımı sallarken benden bir inilti daha çıkarıyor. "Evet," diye itiraf ediyorum, şu anda önümde diz çökmüş olan ve dilini hassas kıvrımlarımda gezdiren adamı düşünerek kendimi becerdiğim tüm zamanları hatırlıyorum.

"Bana ihtiyacın olduğunda yanında olamadığım için üzgünüm *malinkaya*, ama şimdi buradayım ve asla ayrılmayacağım. şimdi geldiğini görmeme izin ver."

Çok yaklaşmıştım. Çok yaklaştım ve iki parmağını içime sokup dilini parmaklarımın üzerinde gezdirdiğinde, onu klitorisimin etrafında hissetmeme izin verdiğinde, adını inliyorum ve ağzını üzerimde hissetmek için çaresizce ona karşı eğiliyorum. İnliyor ve beni parmaklamaya devam ediyor, etrafımızdaki boşluğu ıslak amımın kaba sesleriyle doldururken, dilini parmaklarımın altına kaydırıyor, onları kenara çekmeye zorluyor, böylece devralabiliyor. Dudaklarını etrafıma sararak sertçe emiyor, beni orgazma zorluyor, beni titretiyor ve onun yetenekli dokunuşu altında parçalanırken terli saçlarını yumrukluyor.

"Lev," diye inliyorum, acı ve zevk arasındaki çizgide gidip geliyorum. Geri çekilip klitorisimi okşarken artçı şoklar içimden geçiyor ve ben sandalyeye daha da gömülüyorum, kemiksiz ve bitkin bir halde. Parmaklarını yavaşça içimden çıkardığında ve sonra her tarafımda yaptığım pisliği yavaşça yaladığında hala nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Her lanet tadın tadını çıkarıyormuş gibi beni temizliyor ve gözlerimle tekrar buluştuğunda, gözleri karanlık ve hızlı bir nefes almamı sağlayan bir şehvetle dolu. Zar zor dayanıyor, kendini zar zor kontrol ediyor ve "Dizlerini sandalyeye koy ve dön," dediğinde

Etrafta." Hiç vakit kaybetmedim. Hızla yerime geçtim ve onu görmek için omzumun üzerinden baktım.

Pantolonunu hızlıca indiriyor, içime girmeye o kadar ihtiyacı var ki ağırdan alamıyor. Kaya gibi sert ve benim için hazır ve güçlü elleriyle kalçalarımı kavradığında, içimden bir heyecan titremesi geçiyor. Ne olacağını biliyorum ve sabırsızlanıyorum. Sikinin başını yarığında hissettiğimde parmaklarım sandalyenin arkasına gömülüyor. İlk halteri hissetmeden önce piercingi kedi dudaklarımın yanından kayıyor. Beni genişçe açıp her bir piercingi iç duvarım boyunca sürüklenirken hissetmeme izin verirken bir nefes tıslıyorum. Onları kafamda sayıyorum ve altıya ulaştığımda bir inilti çıkarıyorum ve ona karşı geri itmeye çalışırken başımı düşürüyorum. Beni sıkıca kavriyor ve yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Bu küçük amcık her zaman çok istekli." Sesinin hırıltılı tınısı her şeyden çok bir homurtuya benziyor ve bu sesle içime bir zevk ürpertisi daha yayılıyor. "Seni küçük sürtüğüm yapacağımı söylemiştim." Bana bir inç daha veriyor, yedinci piercing'i kaydırıyor. "Başka biri için hiç böyle olacak mısın?"

"Hayır," diyorum çabucak, bu fikir bile itiraz ederek başımı sallamama neden oluyor. "Asla."

"Aferin kızıma," diye övüyor, "çünkü bana ait olana elini sürmeye cüret eden herkesi öldüreceğim."

Bir elini uzatıp parmağını ağrıyan klitorisimin üzerinde gezdiriyor. "Bu amcık sadece benim için ağlıyor, *malinkaya*."

Bana son piercingi takıp aynı anda klitorisimi ovarken "Evet, lanet olsun evet," diye inliyorum. İçime gömüldü, kalçaları kıcıma sıkıca bastırdı, o kadar derin ki yemin ederim onu lanet olası karnımda hissedebiliyorum ve umutsuzca ona karşı öğütmeye çalışırken bu his beni nefes nefese bırakıyor. Parmakları daha sert giriyor, beni sıkıca yerimde tutuyor.

"*Seni* beceren benim," diyor, beni sabit tutuyor ve kontrolün kimde olduğunu hatırlatıyor, yavaşça içimden çıkıp vahşi bir iniltiyle geri giriyor. "Çok sıkısın bebeğim ve çok ıslaksın."

Piercingleri amım boyunca sürükleniyor, G noktama ve Lev devasa sikini içime sokana kadar varlığından bile haberdar olmadığım tüm gizli sinir uçlarıma çarpıyor. Beni olabilecek en iyi şekilde mahvetti. Başka hiçbir erkek onunla kıyaslanamazdı ve sandalyeyi öyle sıkı kavriyorum ki parmak eklemlerim ağrıyor ve kıcımlı onun için daha da yukarı kaldırıyorum, biliyorum ki her zaman Lev ya da

Benim için hiçbir şey. Her zaman o oldu. Onun için uzun zaman önce kayboldum ve bunu değiştirmenin bir yolu yok.

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve terli, kaslı göğsünün sırtımla buluştuğunu hissetmeden saniyeler önce parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Vücudunu benimkine göre şekillendiriyor ve boynumu öpüyor. Dili ve dişleri hassas tenimin üzerinde gezinirken, parmakları bacaklarımın arasında kalıyor, itişleri sertleşirken klitorisimi çimdikliyor ve yuvarlıyor.

"Benim," diye hırlıyor boynumun kıvrımına doğru. "Her parçan benim, *malinkaya*."

"Lev," diye yalvarıyorum, sadece birkaç saniye uzakta olduğumu bilerek.

"İşte benim güzel kızım. Bu tatlı amcığın sahibi olan sikime gel."

Sözleri beni uçuruma sürüklüyor ve çığlık atmaya başladığımda ağzını ağzıma bastırıyor, beni daha sert sikerken susturuyor. Klitorisim daha fazla dayanamadığında, yüzümü kaplıyor ve tenimi uyarılmamla bulaştırıyor. Dili benimki boyunca ilerliyor, inleyene ve kendini olabildiğince derine gömene kadar derinlere dalıyor. Sikinin her darbesinde içimde artçı şoklar oluyor ve sonunda boşaldığında dudaklarıma gülümsüyor ve beni dikkatlice kaldırıyor, böylece ben kucağındayken sandalyeye oturabiliyor, siki hala içimde. Bir elini tembelce vücudumda gezdirip göğüslerimden birini avuçlarken göğsüne doğru yığılıyorum.

"Mükemmelsin," diye mırıldanıyor yanağıma karşı, sonra dilini ıslak tenimde gezdiriyor, tadıma asla doyamayacakmış gibi yalayıp yutuyor. "O kadar mükemmelsin ki."

"Kesinlikle birlikte daha sık çalışmalıyız."

Gülüyor ve kollarını bana doluyor. "Kendini daha iyi hissettiğinde, benim için koşu bantlarından birine çıplak olarak binebilirsin ve sen koşarken ben de mastürbasyon yapabilirim." Kulak mememi ısırıyor. "Ne de olsa adil olan adildir."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Senin önünde çıplak koşmamın imkanı yok."

"Neden olmasın ki? Çok seksi görünürsün."

"Böyle düşünmene çok sevindim ama yine de yapmayacağım." Bu fikir bile yüzümü ısıtıyor. Kendi tenimde hiçbir zaman tamamen rahat olamadım ve onun önünde mastürbasyon yapmak ve sonra beni becerebilsin diye bir sandalyenin üzerine eğilmek gibi şeyleri yapabilecek kadar rahat hissetmemi sağlaması bir mucize, ama çıplak koşmak muhtemelen asla gerçekteşmeyecek. Eğer bir sınır olacaksa, bu sınırı koymak için iyi bir yer gibi geliyor.

Yanağımı öperken ve başparmağını meme ucumda gezdirirken tek söylediği "Göreceğiz," oluyor. "İçinde gömülü kalmayı ne kadar sevsem de bebeğim, muhtemelen kalkmalısınız. Matvey birazdan gece antrenmanı için buraya gelecek."

Bu benim dikkatimi çekti. Kucağından atlıyorum, siki içimden kayarken yüzüm buruşuyor. Vücudum henüz onun büyüklüğüne alışamadı, bu yüzden çoğu zaman amım ağrıyor. Yine de bacaklarımın arasındaki ağrıya biraz bağımlı hale geldim ve şikayet etmiyorum. Pantolonumu yukarı kaldırarak giyinmeme yardım ediyor, sonra da kendini gizliyor.

"Hadi bebeğim. Biraz yemek yiyelim ve yatağa gidelim." "Yorgun musun?"

Bana göz kırptı. "Hiç de bile."

* * *

Dövüş günü bütün gün kendimi endişeli ve huzursuz hissediyorum. Lev ise tamamen rahatlamış görünüyor. Kardeşleriyle gülüşüyor, içime olabildiğince derin girmeye çalışmanın ötesinde dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi beni beceriyor ve hatta ben hiçbir şeyi zar zor tutamazken akşam yemeğinde ikinci kez alıyor.

"Endişelenmeyi bırak, *malinkaya*," diyor yanağımdan öperek. "Bu çok aşağılayıcı." "Elimde değil ama senin için endişeleniyorum ve kardeşime hiç güvenmiyorum." "Her şey yoluna g i r e c e k . Savaşmak için güvenilemeyecek adamlarla savaşmaya alışkınım. adil bir şekilde."

Vitaly buzdolabına doğru giderken omzuma hafifçe vuruyor. "Merak etme küçük kardeşim, erkeğin kendi başının çaresine bakabilir." O gülüyor, ben de ona küçük kız kardeşi diye hitap edilmesine gülümsüyorum. "O sert bir orospu çocuğu."

"Öyle," diye kabul ediyor Danil. "Gençken bana nasıl dövüşüleceğini öğrettiğini söylemiştim. Bir daha kimse bana sataşmadı." Lev'e döner ve gülümseyerek başını sallar. "Eğitim seansların çok yorucuydu. Daha çok, *eğer bundan sağ çıkarsan çok iyi bir dövüşçü olacaksın* tarzında bir eğitimdi."

"Benim üzerimde kullandığı yöntemin bu olduğunu sanmıyorum," diyorum gülerek.

Lev bana göz kırıyor. "Kesinlikle aynı değil."

Neredeyse gitme vakti gelene kadar ailesiyle takılıyoruz. Ayrılmadan önce Lev beni üst kata, yatak odamıza çekiyor, kapıyı kapatıp beni odaya bastırıyor.

"Bu gece gelmek zorunda değilsin." Yüzümü kavırıyor, açık mavi gözleri benimkileri arıyor. "Fikrini değiştirdiysen anlarım."

"Gitmek istiyorum. Neler olup bittiğini bilmeden burada kalmamın imkanı yok. Delireceğim ve bunu görmek istiyorum. Depodaki ilk dövüşünden beri tüm dövüşlerini izledim Lev ve bunu kaçırmayacağım."

"Bu seferki aynı olmayacak," diye uyarıyor, "ve bunu biliyorsunuz."

"Hayır, ama yine de görmek istiyorum. Bana yaptıklarından sonra onu görmeyi hak ediyorum." İç geçiriyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Bundan sonra benim hakkımda farklı düşünmeyeceğine söz ver, *malinkaya*. Eğer bunu yaparsan dayanamam."

"Kardeşini öldürdüğüm için bana bir canavarmışım gibi bakıyorsun."

Yüzünü kavırıyorum ve parmağımı dudak halkasının üzerinde gezdiriyorum. "Asla yapmam. Canavar olan o, Lev. Sen değilsin. *Asla* sen değilsin."

Yumuşak bir nefes verirken bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Ben zaten bir canavarım. Uzun zaman önce canavar oldum ama sana karşı asla, bebeğim."

Aradaki mesafeyi kapatarak onu yavaşça öpüyorum, dokunuşlarımda onun bu yönünü ne kadar önemsemediğini hissetmesini umuyorum. Bu onun bir parçası, evet, ama yine de bu adamın her bir parçasını seviyorum. İşlediği suçlar ya da uyguladığı şiddet umurumda değil. Belki de umursamalıyım ama bunun bir nedeni olduğuna inanıyorum. Onu gerçekte kim olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum ve bu benim için yeterli. Benimle banliyöde normal, sakın bir hayat yaşamak için kardeşleriyle birlikte yönettiği Bratva'yı terk edeceğini düşünecek kadar kör ve saf değilim. Lev'i sevmek, yaşadığı tehlikeli dünyada ona olduğu gibi katılmak anlamına geliyor ve ben bunu yapmaktan çok mutluyum çünkü ne olursa olsun her zaman onu seçeceğim.

"Benim için fazla iyisin," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Gülüyorum ve parmaklarımin arkasını yanağında gezdiriyorum. Dikişlerini daha önce aldırmıştı, inatla doktora gitmeyi reddediyordu ve kaşı hâlâ kırmızı ve biraz şişti. Parmaklarımin hafifçe altından geçiriyorum.

"Dikkat et de sana yumruk atmasın."

Gülümsüyor ve elimi tutup avuç içini nazikçe öpüyor. "Bana vurmasına izin vermeyeceğim, bebeğim."

Birkaç dakika içinde yola çıkmamız gerektiğini biliyorum ama oraya vardığımızda her yerin tıklım tıklım ve çılgınca olacağını da biliyorum.

Sebastian'ı kızdırmak için aldığı kız olması gerekiyordu, ben de onu tekrar öptüm ve "Seni seviyorum Lev. Bu lanet dövüşü kazanmak için bu gece ne yapman gerekiyorsa yap. Kendini benim için güvende tut, çünkü seni kaybedemem."

Ona bir şey olması fikri bile boğazımı sıkıyor. Beni yavaşça öpüyor, başımın arkasını avuçlamadan önce parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Bu tatlı bir öpücük, yumuşak, yavaş bir öpücük ve daha fazlasını istememe neden oluyor.

"Ben de seni seviyorum *malinkaya* ve kardeşini seni incittiği için öldürür öldürmez, seni güneş doğana kadar becereceğim."

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, onun gülümsemesini sağlayarak üst dudağımı hafifçe ısıyorum.

"Gitme zamanı." Bana hızlı bir öpücük daha veriyor ve sonra isteksizce geri çekiyor. Üzerimdeki gömleğe baktı. "Kapüşonlu bir şey al, bebeğim. Bu gece hava serin."

Dolaba doğru yürürken gülümsüyor ve kahkaha atıyorum. Masada önemli miktarda paranın olduğu büyük bir kalabalığın önünde gidip kardeşimi öldüresiye dövmek üzere ve endişelendiği tek şey bisikletinin arkasında üşüyebileceğim.

Kırmızı kapüşonumu kapıp üzerime geçiriyorum, bana gülümseyip "Aferin kızıma" dedikten sonra parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip beni aşağıya indiriyor.

Vitaly ve Matvey hazır ve bekliyorlar. Roman ve Danil eşleriyle birlikte çatı katında kalıyorlar ama hepsi Lev'e şans dilemek için geliyorlar. Emily ve Simona ikimizi de kucaklıyorlar ve onların da Lev için endişelendiklerini biliyorum ama hepimiz onun ne kadar iyi bir dövüşçü olduğunu biliyoruz. Yine de dövüşü izlerken bu bilgi tansiyonumu düşürmeyecek.

Geçen seferki gibi, Lev ve ben onun motosikletini alıyoruz, Matvey ve Vitaly de arkadan geliyor. Yolda onu biraz daha sıkıyorum ve deponun önüne yanaştığında afallıyorum. Burası hiç görmediğim kadar kalabalık. Arabalar ve kamyonlar müsait olan her yere park etmiş, geri kalanlar da cadde boyunca ve binanın arkasında tıks tıks. Yine de girişin yakınında Lev için ayrılmış boş bir alan var ve oraya çekerek Matvey'in Camaro'suna yer açıyor.

Lev kayışımı çözüyor ve kendi kaskını çıkarmadan önce benim kaskımı çıkarıyor. Benim şaşkın ifademi görüyor ve bana güven verici bir gülümseme veriyor.

"Bu da diğerleri gibi bir dövüş, *malinkaya*. Bu seferki sadece biraz daha uzun sürecek."

"Çok fazla insan var. Polis neden gelmedi?"

"Çünkü David'in çok yüksek mevkilerde arkadaşları var. Emily'nin babasının belediye başkanı olduğunu unutmayın ve David'den bir kadın satın alan tek devlet memuru o değil."

"Bu delilik," diyorum, hayatım boyunca yaşadığım şehirde devam eden yolsuzluğun seviyesini zar zor kavrayabiliyorum.

"Kötü adamlar her yerde, küçüğüm." Bana göz kırptı. "Bana daha yakın dursan iyi olur."

Kolunu bana doladığında gülümsüyorum ve ikimiz de Matvey'in yanımızda durduğunu görmek için dönüyoruz. Dışarı çıktığında ve daha önce giydiği uzun kollu tişörtün üzerine attığı kırmızı kapüşonluyu gördüğümde, dirseğimle onu çok nazik bir şekilde dürtüyorum ve "İkizler" diyorum.

O kadar şaşırdı ki, durduramadan önce hızlı bir kahkaha attı ve bu onu şimdiye kadar gördüğüm en rahat haliydi. Kaşlarını çatmadığında çok daha genç görünüyor, ama kahkaha atar atmaz sona eriyor. Yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor, sanki o birkaç saniyelik kahkaha için bile kendini suçlu hissediyor. Vitaly omzumu sıkıyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaşıyor.

"Bir saniyeliğine de olsa onu güldürdüğün için teşekkürler." Başını kapıya çeviriyor ve iç geçiriyor. "Hayran duvarından geçmemiz gerekecek."

Ona bakıyorum ve iç çekişini yansıtıyorum. Her zamankinden daha büyük bir yarı çıplak kadın grubu var ve hepsi Lev'e ciddi gözlerle bakıyor.

"Onlar için endişelenme," diyor Vitaly. "Kardeşim seni seviyor ve eğer fark etmediysen, Melnikov kardeşler düştüklerinde çok sert düşerler."

Yaptığı şeyi takdir ederek ona gülümsüyorum. "Sanırım bu, bu gece seçimini yapacağın anlamına geliyor."

"Sanki," diyor gülerek. "Lev için buradalar ve ona sahip olamadıkları için razı oldukları kardeş ben olmayacağım. Benim de bir gururum var, Jolene."

Lev beni kollarına geri çektiğinde hâlâ gülüyordum. "Tamam, bebeğim. Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım."

"Hemen yanımda olacaksın, sonra da Vitaly ve Matvey'e yapışıp kalacaksın. Onların yanından bir saniye bile ayrılmayacaksın."

Göğsünü okşuyorum ve gülümsüyorum. "Okşamayacağım. Söz veriyorum."

Doğruyu söylediğimden emin olunca, dördümüz girişe doğru yürümeden önce bir kolunu bana doluyor. Hayranlar alkışlarken ciyaklamaya ve aşağı yukarı zıplamaya başlıyorlar, ben de gözlerimi devirip dişlerimi sıkıyorum. Lev omzumu sıkıyor ve başımın üstünü öpüyor, biz yürürken hepsini görmezden geliyor.

Deponun diğer tarafında olmaya alışkınım ve her zaman baktığım tarafta olmak, onu gölgelerden gözetlemek garip geliyor. Lev ve kardeşleri bizim için bir yol açıyor ve tel örgülerin yanında duran takım elbiseli adamları gördüğümde, David ve Aaron'u görünce vücudum kaskatı kesiliyor. Kardeşimin beni onlara sattığı geceden beri onları ilk kez görüyorum ve anılar beni düşündüğümde daha çok etkiliyor, özellikle de Aaron bana sırtıttığında.

Lev kaskatı kesildiğimi hissediyor ve hemen durup önüme geçerek onların görüş alanından çıkmamı sağlıyor. Bir parmağını çenemin altına sokup yüzümü ona doğru eğiyor. Beni inceliyor ve şimdi adını haykıran kalabalığın arasından onu duyabilmem için daha yakına eğiliyor.

"Benimle güvendesin *malinkaya* ve sana söz veriyorum Alina'yı bulduğumuz anda o adamlar ölecek. Aaron'u ortadan kaldıran ben olacağım ve bunun her saniyesinden zevk alacağım. Sana bir daha asla zarar veremeyecekler."

Alnımdan öpmeden önce başımı sallıyorum. İyi olduğumdan emin olunca arkasını dönüyor ve takım elbiseli adamlarla aramızdaki mesafeyi kapatırken beni kendine çekiyor. Diğerlerini tanımıyorum ama David'le birlikteler ise tanımak istediğim kişiler değiller.

"Lev, bu gece için hazır mısın?" David ona kocaman bir gülümseme vererek sorar. "Bu geceye çok şey bağlı."

"Eminim öyledir," diyor Lev, sesi o kadar heyecanlı çıkmıyor.

Vitaly diğer tarafımda dururken Matvey arkamdan geliyor. Etrafım tamamen onlarla çevrili ve başından beri planın bu olduğunu biliyorum. David gözlerini üzerimde gezdiriyor ve yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Yüzü parçalanmadığında daha iyi görünüyor. Sanırım fiyat etiketine değmiş."

Lev'in tüm tavrının değiştiğini hissediyorum ve tek değişen ben değilim. Matvey alçak sesle ve Rusça bir şeyler söylüyor, Lev zar zor fark edilir bir şekilde başını sallayıp nefes veriyor.

"Fiyat etiketine kesinlikle değdi," diyor Lev, elini enseme götürerek. Başparmağı tenimi okşuyor, beni ancak bu kadar rahatlatabilirdi.

yapabilir. "Yeni bir şey duydun mu?"

David gülümser ve başını sallar. "Son sorduğundan beri bir şey olmadı. Neler olup bittiğinin farkında ve ona günlük güncellemeler veriyorum." Dövüşün yapılacağı çembere doğru bakıyor. "Bu dövüşle çok ilgileniyor ve üzerine çok para yatırdı, o yüzden kaybetme." Gülüyor ama Lev katılmıyor.

"Ben asla kaybetmem."

Yine kendini beğenmişlik hissinin yokluğu dikkatimi çekti. Eğer kardeşim Lev kadar iyi bir dövüşçü olsaydı, tanrım, muhtemelen hayranlarına dağıtmak için kendi heykellerini yaptırırdı. Tamamen çekilmez biri olurdu ve Lev öyle olmadığı için çok mutluyum. Kavga başlamak üzereyken bile o kadar sakin ki. Şu anda bu deponun diğer tarafında olsaydım, Sebastian'ın ne yapacağını çok iyi biliyorum. Sanki sihirli bir şekilde asla tekmeleyemeyeceği bir kıcı tekmelemesini sağlayacakmış gibi spor içecekleri ve protein barları yudumlarırken bana bağılıyor olurdu. Bir daha asla orada durmak zorunda kalmayacağım için çok mutluyum.

Kalabalık bağırmaya başlıyor ve hepimiz dönüp ağabeyimin zincirle bağlı ringe girdiğini görüyoruz. Siyah kargo pantolonu ve siyah botlarıyla gömleksizdi ve yere tükürüp beni ters çevirdiğinde tam bana bakıyordu.

Evet, hislerimiz karşılıklı, ahmak.

Lev Rusça bir şeyler homurdandıktan sonra tişörtünü çıkarıp bana uzatıyor ve başımın arkasını tutup beni kendine çekiyor. Yine vücudunu David ve Aaron'ın göremeyeceği şekilde eğiyor. Dudakları dudaklarımı buluyor, çok hızlı olsa da beni sert ve derin öpüyor.

"Seni seviyorum, *Malinkaya*," diye

fısıldar. "Ben de seni seviyorum.

Dikkatli ol."

Geri çekiliyor ve bana göz kırpmıyor. "Her zaman, bebeğim."

Beni kardeşlerinin arasına oturtarak bir kez daha göz kırpmıyor ve ringe adım atıyor. Gömleğini sıkıca kavlıyor, kokusunun ciğerlerime dolmasına ve beni rahatlatmasına izin veriyorum.

Vitaly omzumu hafifçe dürterek, "İyi olacak," diyor.

"Çocukluğumuzdan beri kavga ediyor," diye ekliyor Matvey. "Kardeşinin hiç şansı yok."

Haklı olduklarını bilerek başımı sallıyorum çünkü Lev'in bu dövüşün galibi olmaması gibi bir seçenek yok. Tamamen aşık olduğum adamın kardeşime doğru yürümesini izliyorum, bir adamı öldürmesini izlemek üzere olduğumu bilerek.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

OceanofPDF.com

Lev

B Sebastian'a ulaşmadan önce kendime Jolene'e son bir kez bakma izni veriyorum. Kardeşlerimin arasında duruyor ve onların yanında çok küçük görünüyor. Gömleğimi tutuyor ve bana bakıyor. Bana bir gülümseme veriyor

ve ona göz kırptığımda hızlıca el sallıyor. Bu kadını o kadar çok seviyorum ki, kardeşini öldürmeye odaklanabilmek için dikkatimi ondan uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bu gece dikkatimin dağılmasını göze alamam.

Sebastian'la aramdaki mesafeyi kapatıyorum. Her zamankinden daha da sinirli görünüyor. Güzel, bu onun biraz daha hayatta kalmasına yardımcı olacak. Bu işin bu kadar çabuk bitmesini istemem. Jolene'i Red Viper'da bulduğum geceyi düşünüyorum, dehşete düşmüş, dövülmüş yüzünü, vücudunu kaplayan morlukları, çoktan bir alıcının sıraya girmiş olduğunu ve onu bulduğum anda bulmasaydım çoktan başka bir yere götürülmüş olacağını ve başka bir puştun ellerinin onun üzerinde olacağını biliyorum. Jolene'in ilk sahibinin bir başkası olduğunu düşündüğümde içimdeki öfkenin akıp gitmesine izin veriyorum. O *benim*. Her zaman benim olması gerekiyordu ve bu şerefsiz ona elini sürmeye cüret ettiği, onu benden almaya çalıştığı ve bunca yıldır onu korkuttuğu için ölecek.

Arkamda zincir sesleri duyuyorum ve dönüp bakmaya zahmet etmiyorum. Görmeme gerek kalmadan ne yaptıklarını biliyorum ama Sebastian'ın gözlerindeki hızlı şaşkınlık parıltısı neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

Sırıttıyorum ve yavaşça etrafında dönerken her hareketini izliyorum. "Korkup kaçmaya kalkarsın diye bizi içeri kilitliyorlar. Bu gece ikimizden biri buradan çıkamayacak. Kalabalık buna izin vermez."

"Kaçmayacağım amına koyayım." Beni izliyor, beni önünde tutabilmek için dönüyor. "Seni öldüreceğim ve sonra da

katil orospu kardeşimi öldür."

"Annenin ölümü için cidden onu suçlayamazsın. Bu senin gibi bir aptal için bile çok saçma."

Hakaret karşısında gözleri kısılıyor ama yumruk atmaya çalışmıyor. "Eğer o hiç doğmamış olsaydı, annem hâlâ hayatta olurdu."

"Belki, ya da belki başka bir şekilde ölecekti." Omuz silktim. "Yani, senin zamanın geldiğinde senin de zamanın gelmiş demektir, değil mi? Yine de yakında ona katılacaksın, bu yüzden sanırım cevaplarını öyle ya da böyle alacaksın."

"Yerinde olsam kendime bu kadar güvenmezdim." Yumruklarını yukarı kaldırarak yüzünü korumaya hazırlanıyor.

"Küçüklüğümde beri piçlerle savaşıyorum. Senin de onlardan bir farkın yok. Hiç bir adamı öldüresiye dövdün mü Sebastian?"

Yalan söylemek istediğini anlayabiliyorum ama hemen anlayacağımı bildiğini de yüzünden okuyabiliyorum, bu yüzden akıllıca çenesini kapalı tutuyor.

"Ben öyle düşünmüyorum. Bunu yıllar boyunca birçok kez yaptım. Hızlı da yapabilirim, yavaş da yapabilirim. Senin için çok yavaş yapacağım. Jolene'e yaptığın şey için acele etmeyeceğim."

Gülüyor ama sesi doğal olmaktan çok zorlama. "Umarım en azından iyi bir sevişme olmuştur çünkü bu senin son sevişmen olacak."

"O sahip olacağım son kişi ve madem ölmek üzeresin, sana kız kardeşinle evleneceğimi söyleyebilirim ve sen biraz daha mutlu ölebilesin diye, büyük olasılıkla bebeğimi taşıyor. Rousseau ismi seninle birlikte ölecek. O artık bir Melnikov."

Bana saldırdığında, buna hazırım. Sebastian bir dövüşte her zaman duygularına yenik düşer ve bu da onu dikkatsiz ve tahmin edilebilir kılar. İlk yumruğunu engelliyorum ve kaburgalarına sert bir vuruşla karşılık veriyorum. Kalabalık etrafımızda çılgına dönüyor ama ben onları zar zor duyuyorum. Beni öldürmek için deli gibi uğraşan adama odaklanmış durumdayım.

Sonraki birkaç dakika birbirlerinin vuruşlarını engellemek ve oraya buraya birkaç vuruş yapmakla geçiyor. Sebastian güçlü ama dayanıklılığı hiçbir zaman o kadar iyi olmadı. Nefes alış veriş her geçen dakika daha da düzensizleşiyor ama adrenalini ve öfkesi onu ayakta tutuyor.

"Dayanıklılığın berbat," diyorum ona. "Tabii ki hayranların bunu zaten biliyor, değil mi?"

Şakama gülmüyor, sadece öfkeli bir şekilde bağırıyor ve daha önce birçok kez kullandığı hızlı bir sekansla bana vurmaya çalışıyor. Onları engelliyorum ve

Sonra çenesine sağlam bir darbe indirip onu birkaç adım geriye ittim. Bana doğru geliyor, her şeyini ortaya koyuyor. Bu bir boks maçı değil. Eldiven giymiyoruz ve kimse zili çalıp bizi mola vermeye zorlamayacak. Birimizin nefesi kesilene kadar birbirimizin canına okuyacağız.

Ellerim ağrıyor ve yüzüne sert bir yumruk daha attığımda parmak eklemlerimdeki derinin yarıldığını hissediyorum. Yine de yapacak bir şey yok, bu yüzden vurmaya ve engellemeye devam ediyorum ve tam onu dizlerinin üzerine çöktürecek bir yumruk indirmek üzereyken, aşağı uzanıyor ve sonra geri geliyor. Keskin acı beni irkiltiyor ve bir adım geri attırıyor. Pazumdaki kesik kanamaya yetecek kadar derin ama dövüşmeye devam edemeyeceğim kadar derin değil. Öfkem yepyeni bir seviyeye yükselirken Sebastian'ın elindeki bıçağa bakıyorum.

"Bana bıçak mı çektin?" Ona bağıryorum, o kadar kızgınım ki kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum. "Seni lanet olası amcık!"

Bıçağı daha sıkı kavırıyor ve bana doğru hamle yapmaya çalışıyor, ama ben ondan kaçıyorum ve karnına sert bir yumruk atıyorum, nefesini tutmaya çalışırken onu eğilmeye zorluyorum. Yaklaştığımda bıçağı çılgınca savurarak kaçmaya çalışıyor.

"Yumruk yumruğa kavgaya bıçak getiren ilk ahmak sen misin sanıyorsun?"

Kalabalık çığına dönmüş durumda. Daha fazla kan görmek için çığlık atıp çitleri salladıkça etrafımızdaki tel örgülerin sallandığını duyabiliyorum.

"Bunu kazanamayacaksın, küçük kılıcınla bile. Tüm bu insanların önünde ellerimle öleceksin ve hepsi senin lanet bir korkak gibi öldüğünü bilecek."

"Siktir git!" diye bağıryor ve bana doğru koşuyor.

Bunu memnuniyetle karşılıyorum. Bununla uğraşmaktan yoruldum. Bitmesi için hazırım. Kadınımı alıp buradan siktir olup gitmeye hazırım. Bana saplamaya çalıştığı bıçağı engelliyorum ama bu sefer kolunu tutup bileğini büküyorum, böylece silahı bırakmaktan başka çaresi kalmıyor. Silahı bırakıyor ve ben de kolunu kırmak yerine baskıyı azaltıyorum. Bana yumrukla karşılık veremeyen bir adamı öldüresiye dövmeyeceğim. Küçük bir kaltak olabilir ama ben böyle yapmam.

Bıçağı bir kenara atıp ellerini tekrar kaldırmasını bekliyorum ve sonra yumruklamaya başlıyorum. Birkaç darbe aldı ama bana verdiği kesikle bile hiç şansı yoktu. Attığım bir sonraki yumruk dudağını patlatıyor ve beni

Ona vurduğu her yere vururken gülümsüyorum ama daha sert vuruyorum çünkü ölmeden önce canının mümkün olduğunca çok yanmasını istiyorum. Yumruğumun altında burnunun çöktüğünü hissediyorum ve kaburgalarının kırılma sesini duyuyorum. Ayaklarının üzerinde tökezliyor, dik durmak için deli gibi çabalıyor ama suratına bir yumruk daha yiyince kık üstü yere yığılıyor.

Yere düştüğü anda her şeyin bittiğini anlıyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum, önce şok, sonra son bir adrenalin patlaması yaşarken öfke -Vücudunun kendini kurtarmak için yaptığı son zayıf girişim. İşe yaramıyor. Asla işe yaramaz. Ondan önceki tüm diğer adamlar gibi, kendimi aşağı indirip yumruklamaya başladığımda gözlerindeki o bakışın korkuya dönüşmesini izliyorum. Sanki yeniden yirmi yaşındayım ve babamı öldüresiye dövüyorum.

Sebastian bayıldıktan sonra bile durmayacağım. Bu iş bitene kadar durmayacağım. Bu piçin bir daha Jolene'e zarar vermesi konusunda endişelenmek zorunda kalmak istemiyorum. Öldüğünden emin olduğumda, arkama yaslanıyorum, ağır nefes alıyorum ve yarın kullanabileceğimden şüphelendiğim iki yumruğum kan içinde. Çok geç olana kadar kalabalığın toplandığını fark etmiyorum. Onlar sırtımı sıvazlayıp adım te zahuratla anmadan önce ayağa kalkmak için ancak zamanım oluyor.

Kardeşlerimin olduğunu bildiğim yöne bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Bir elin göğsümde gezindiğini hissettiğimde aşağı bakıyorum ve tanımadığım kırmızı boyalı tırnaklar görüyorum. Kendimi Matvey gibi hissederek bileğini kabaca kavrayıp bir kenara fırlatıyorum ve "Çek o lanet ellerini üzerimden" diye bağıyorum.

Kalabalığın arasından ilerlerken, Vitaly'nin yüzünü ve hemen yanında Jolene'in yüzünü görene kadar göğsümdeki gerginliğin hafiflediğini hissetmiyorum. Vitaly'nin Jolene'i sırtında taşıdığını ve Matvey'in de hemen arkalarında olduğunu fark etmem bir saniye sürüyor. Ela gözleri kalabalığı tarıyor, umutsuzca beni görmeye çalışıyor ve beni görür görmez yüzündeki gerginlik gidiyor ve bana kocaman bir gülümseme veriyor. Vitaly'ye bir şeyler söylüyor, o da kalabalığa karşı daha sert itmeye başlıyor. Önüme geçer geçmez dönüyor, böylece onu sırtından yakalayabiliyorum.

"Sağ ol kardeşim," diyorum ona, Jolene'i alıp kollarımı ona doluyorum, vücudunu bedenimde hissettikçe daha rahat nefes alıyorum. Dudaklarını yüzüme bastırmadan önce iyi olduğumdan emin olmak için gözlerini üzerimde gezdiriyor. Dövüşü izlerken onun için endişelenmişim ama endişelenmemeliydim. O güçlü biri ve hayatında çok şey yaşadı. Kardeşinin öldüğünü görmek onun için bir kapanış oldu, onu güvende tutmak için öldürülen bir canavar. Öldürenin başka bir canavar olması önemli değil.

Kalabalık etrafımızı sarıyor ama kardeşlerim onların çok yaklaşmasını engellerken Jolene beni asla doyamayacakmış gibi öpüyor. Yumuşak bir şekilde emmeden önce dili dudak halkamın üzerinde geziniyor. Çoktan sertleştim ve kot pantolonumu zorluyorum ve onun içinde olma ihtiyacım diğer her şeyin önüne geçiyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, geri çekiliyorum ve onu götürebileceğim bir yer arıyorum. Arkamda ve yan tarafta karanlık bir koridor gördüğümde, kardeşlerime Rusça olarak nereye gittiğimi söylüyorum. Vitaly gülüyor ve Matvey sadece başını sallıyor ve sonra kişisel alanına biraz fazla yaklaştırmaya cüret eden adama ters ters bakıyor. Adam ellerini kaldırıyor ve hızla geri çekiliyor. Kardeşlerim arkamızdan geliyor, ama koridora çıktığımızda bir duvar oluşturarak başka birinin bizi takip etmesini engelliyorlar.

"Çabuk olun," diye bağılıyor Vitaly.

Evet, bu lanet bir sorun olmayacak. Zaten her yerim döl içinde ve o kadar tahrik oldum ki zar zor düşünebiliyorum.

"Ne yapıyoruz biz?"

Alt dudağını ısıırıyorum. "Sana ihtiyacım var, *Malinkaya*. Hemen şimdi."

Sağ tarafta bir kapı görüyorum, açıyorum ve onu içeri taşıyorum. Küçük bir oda ve eskiden ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Onu yere yatırıp sertçe öperken pantolonunu çıkardım ve külotuyla birlikte aşağı çektim. Amını avuçlarken, ne kadar ıslak olduğunu hissedince inliyorum.

"Hâlâ kanaman var." Kalçalarını elime doğru sallayıp inerken parmakları pazumdaki kesiğin altından hafifçe sıyrılıyor.

Alt dudağını emiyorum ve pantolonumu çözüyorum, sikimi serbest bırakmak için uzanıyorum.

"Yaralısın," diye itiraz ediyor ama sesi boğuk çıkıyor çünkü öpmeyi bırakmıyorum.

Onu.

"Şu anda hiçbir şey seni becermemi engelleyemez bebeğim. Hiçbir şey lanet olası şey."

Kıçını tutup kaldırıyorum ve kapıya doğru bastırıyorum. Kollarını boynuma doladığında hâlâ gömleğini elinde tutuyordu.

"Bu sert ve hızlı olacak, ama yemin ederim daha sonra telafi edeceğim. Daha sonra çok nazik olacağım, bebeğim."

Başını sallıyor ve sikimin başının ıslak amına baskı yaptığını hissettiğinde dudakları nefes nefese kalıyor.

"Hazır mısın, *malinkaya*?"

"Evet," diye fısıldıyor, gözlerini benimkilerle buluşmak için açıyor. Arkamızdaki çıplak pencere, sokak lambasından gelen ışığın onu yeterince iyi görmemi sağlamasına izin veriyor, ancak hala çoğunlukla gölgede. Yine de içine girdiğimde şok olmuş güzel yüzünü görüyorum. Onu sert ve hızlı bir şekilde becermeye başladığımda vücudu etrafımda sıkılaşıyor. Onu duvara yaslayıp tekrar tekrar içine girerken parmaklarım saçlarımı sıkıyor, acı verecek kadar sıkıyor.

Ağzı ağzıma çarpmadan hemen önce nefes nefese bir telaşla adımı fısıldıyor. Dili sanki her santimetrekaresi ezberlemeye çalışıyormuş gibi içime giriyor ve açlığı beni daha da teşvik ediyor. Tempo acımasız ve amansız ve ona verdiğim her lanet itişi alıyor. Amcığı etrafımda sıkılaşıyor ve ağzıma inerken vücudunda bir ürperti hissettiğimde, adını homurdanana ve tohumumu içine o kadar derinden fırlatana kadar onu daha sert beceriyorum ki bütün gece tatlı amından beni damlatacak.

"Lanet olsun." Yumuşak bir kahkaha attım ve ona yavaşça bir öpücük daha vermeden önce titrek bir nefes verdim. Ne kadar sert davrandığımı fark edince geri çekilip "Çok mu sert davrandım?" diye soruyorum. Gözlerim onu incitmiş olabileceğimden endişelenerek üzerinde geziniyor ama dudaklarında tembel bir sırıtış var ve üzgün görünmüyor.

"Çok sert değildin." Yanağımı okşuyor ve tatlı bir kahkaha atıyor. "Birkaç gün tuhaf yürüyebilirim ama çok sert değildin."

"Hadi seni eve götürüp sıcak bir banyo yaptıralım." "Sadece bana katılırsan."

Gülümsüyorum ve yavaşça içinden çıkmadan önce onu tekrar öpüyorum. Yüzümdeki endişeli ifadeyi görünce irkildi ve sonra bana güven verici bir gülümseme verdi. Onu giydiriyorum ve sonra kendimi uzaklaştırıp tişörtümü geri çekiyorum. Kolumdaki kesik çok fena ağrıyor ve kanaması henüz durmadı. Onu kaldırıp becermek pek akıllıca bir seçim olmamış olabilir ama karşı koymamın imkânı yoktu. Kan yere damlıyor ve ellerimi tutup loş ışıktaki incelemek için kaldırdığında, alt dudağını ısıyor ve o büyük gözlerini bana çeviriyor.

"Beni bir daha asla incitemeyeceğinden emin olduğun için teşekkürler," diye fısıldıyor. "Yine de incindiğin için çok üzgünüm."

Gülümsüyorum ve burnunun ucuna dokunuyorum. "Bu bir şey değil, *malinkaya*. Birkaç gün içinde geçecek." Daha da yaklaşarak alnından öpüyorum ve kokusunu içime çekiyorum. "Seni her zaman koruyacağım. Benimle güvendesin. Lütfen bundan asla şüphe etme."

"Biliyorum, öyleyim." Şişmiş, kanlı ellerimi nazikçe öpüyor ve sonra bana bakıyor. "Seni seven hayranlarınla yüzleşmeye hazır mısın?"

Sert bir kahkaha attım. "Siktir et onları. Bunu onlar için yapmadım ve bir tanesi bile beni umursamıyor. Orada yerde yatan ben olsaydım da aynı şekilde davranırlardı."

Jolene başını sallıyor, elini kendi elimle kavrayıp kapıyı açtığımda zihnindeki görüntüden kurtulmak istiyor. Vitaly ve Matvey hâlâ yolu koruyorlar ama kalabalık şimdi biraz daha azaldı. Umarım hepsi ipucunu alır ve barlara yönelirler. Onlara yaklaştığımızda David ve Aaron'un yanımıza geldiğini görüyorum. Sadece Jolene'in duyabileceği sinirli bir homurtu çıkarıyorum.

"İşte kazanan," diyor David, gülümseyerek ve yeterince yaklaşır yaklaşmaz sırtıma vurarak. "Bu gece bize tonla para kazandırdın."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum, şu anda bir saat öncesine göre daha zengin bir adam olması umurumda bile değil.

"Bu gece Red Viper'a gelmeni istiyorum."

"Bir yere gitmeyi planlamıyorduk," demeye çalışıyorum ama sadece başını sallıyor ve bahanemi elinin tersiyle itiyor.

"Seninle ve kardeşlerinle tanışmak isteyen çok önemli biri var. Onları ara ve seninle orada buluşmalarını sağla. Bir saatiniz var."

Ben daha kim olduğunu sormadan, o ve Aaron gitmek için arkalarını döndüler. David bana baktı ve "Evcil hayvanını getir." diye bağırdı.

"Sence bu o mu?" Matvey Rusça soruyor.

"Belki," diyorum. Neler olup bittiğini bilmemekten hoşlanmıyorum ama bu beklediğimiz buluşma olabilir.

"Evcil hayvanın ben olduğumu varsayıyorum, değil mi?"

Jolene'e baktım. "Gitmeni istemiyorum. Seni çatı katına bırakabilirim."

"Ben seninle kalıyorum," diyor hemen.

Jolene'in yüzünü okşamak için eğildiğimde Vitaly'nin telefonda Roman'la konuştuğunu duyabiliyorum. "Seni bu pisliklerin yakınında istemiyorum."

"Evet, ama beni getirmeni söyledi ve bu gerçekten önemli olabilir gibi görünüyor."

"Ne dediği umurumda değil. Seni tehlikeye atmayacağım, *malinkaya*."

"Tehlikede olmayacağım." Bana küçük bir gülümseme veriyor ve gömleğimi yumrukluyor. "Seninle olacağım. Ayrıca dövmem var ve kardeşlerin de orada olacak."

"O haklı," diyor Matvey. "Onu bırakacak vaktimiz yok zaten. Sana dikiş atmamız gerek. O güvende olacak, Lev. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

"Dikişler olmadan da iyi olacağım," diyorum ona.

Bana kara bir kaş kaldırıyor. "Hâlâ kanıyor. Gerçekten o kulübe açık bir yarayla mı gitmek istiyorsun?"

Yüzümü buruşturuyorum çünkü haklı. O kulübü tanımlamak için kullanacağım son kelime sıhhi olurdu. Vitaly telefonu kapattı ve "Bizimle orada buluşacaklar." dedi.

Olacaklara boyun eğerek, kalabalığın etrafından dolaşp park ettiğimiz yere doğru ilerlerken kardeşlerimi takip ediyorum. Sonunda dışarı çıkana kadar beni tebrik etmek isteyen erkekleri ve beni becermek isteyen kadınları el sallayarak uğurluyoruz. Gecenin serin havası üzerimize vuruyor ve Jolene'e kalın bir şeyler giymesi konusunda ısrar ettiğim için memnunum. Yürürken onu kendime doğru bastırıyorum ve Matvey'in Camaro'sunun yan tarafına yaslanıyorum. Kapıyı açıyor ve arkada tuttuğu ilk yardım çantasına uzanıyor.

Jolene neden hastaneye gitmediğimizi merak ederek, "Dikiş atılması gerektiğini sanıyordum," diyor.

"Var ve onları almak üzereyim," diyorum ona.

Vitaly onun yüzündeki dehşet dolu ifadeye güler. Kızın saçlarını karıştırır ve "Merak etme küçük kardeşim, Matvey korkutucu görünebilir ama aslında çok nazik bir dokunuşu vardır" der.

"Siktir git," diye mırıldanır Matvey, ama içinde öfke yoktur. Çantayı arabanın kaputuna koyuyor ve ihtiyacı olan şeyleri çıkarmaya başlıyor. Bu bana ilk dikişi değil ve sanırım sonuncusu da olmayacak. Votka şişesini aldığı anda Vitaly abartılı bir inilti çıkarıyor.

"Orada fazladan bir şişe var mı? Bir şeyler içebilirim çünkü bunu izlemek benim için de acı verici olacak."

Matvey kaşlarını kaldırır ama ona küçük bir şişe votka uzatır. "Bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum."

"Narin bir çiçek," diyor Vitaly kendini beğenmiş bir sırıtişla. Jolene'e bakıyor. "Bana böyle diyorlar."

"Evet, eminim." Adam kalbine dokunduğunda gülüyor ve ona inançsızlığı karşısında acı dolu bir bakış atıyor.

Matvey şişeyi koluma tutarak, "Tamam, bu gerçekten acıtacak," diye uyarıyor.

Jolene yaklaşıyor, kollarını belime dolayıp bana sarılırken Matvey şişeyi deviriyor ve kesik yerime votka dolduruyor. Dişlerimi sıkıp Rusça bir şeyler söylüyorum ve Vitaly neredeyse votkasını yudumlarken gülüyor.

"Senin adamın ağzı çok bozuk," der Jolene'e. "Az önce annem hakkında söylediklerini duymalıydın."

Jolene elini yanağıma dayıyor ve boynumu öpüyor. Onun beni rahatlatması çok tatlı. Hayatım boyunca bir kadının nazik dokunuşu olmadan yaşadım. Bu isteyeceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi ama güzeldi ve Matvey derimi tekrar dikmeye başladığında yüzümü onunkine yaslayıp kokusunu içime çekiyor ve acının farkına bile varmıyordum.

"Senin de bana sarılmaya ihtiyacın var mı?" Vitaly fısıldayarak yaklaşıyor. "Aletini deldirirken elini tuttuğumu ona söyledin mi?"

"Tam bir şerefsizsin," diyorum ona, kafamda yarattığı imgeye gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Jolene'in vücudunun gülmekten titrediğini hissedebiliyorum ve Matvey'e baktığımda sırtımla savaştığını görebiliyorum. Yine de yaptığı işe odaklanıyor ve işini bitirdiğinde üzerine biraz daha votka döküyor ve sonra üzerine bir bandaj yapııştırıyor.

Vitaly neredeyse boş şişeyi Matvey'e geri uzatırken, "Tanrım, çok acımasızdın," diyor. "Üstesinden geldim ama onuncu dikiş civarında gerçek bir irade savaşına dönüştü."

"Sen hepimiz için bir ilham kaynağısın," diyorum ona. Omuz silkiyor ve omzumu sıkıyor. "Deniyorum."

"Yola çıkmalıyız," diyor Matvey, malzemelerini çantasına geri koyup arka koltuğa fırlatmadan önce. "Roman ve Danil bizimle otoparkta buluşacak."

Onlar arabaya binerken ben Jolene'in kaskını takıp tokasını takıyorum ve kendi kaskımı takmadan önce kafasına yumuşak bir dokunuş yapıyorum. Tercih ettiği ölümcül tutuşla sırtıma sımsıkı sarıldığında, Matvey'i otoparkın dışına kadar takip ediyorum. Bu sefer onun arkasında kalıyorum, önden gitme zahmetine girmiyorum çünkü orada gerekenden daha fazla zaman geçirmek istemiyorum. Oraya vardığımızda park yeri doluydu ve genellikle park ettiğimiz arka köşeye çekiyoruz. Danil ve Roman, Danil'in Aston Martin'inde oturuyorlar ve biz park eder etmez inip yanımıza geliyorlar.

"Vitaly müthiş bir dövüş olduğunu söyledi," diyor Roman ve iyi geçtiğine sevindiğini belirtmek için omzumu sıkıyor.

"Görebildiğim kadarıyla Konstantin hâlâ Berlin'de. Yüksek mevkilerden biri ya da belki küçük kardeşi bile olabilir," diyor Danil.

"Hadi gidip öğrenelim," diyor Matvey.

Jolene gömleğimi tutuyor ve kulübe bakıyor. Buraya son gelişinde dövüldükten sonra bana satılmış ve dövme yaptırmaya zorlanmıştı ve buraya tekrar gelmesine izin verdiğim için kendimi koca bir göt gibi hissediyorum.

"Çok üzgünüm, *Malinkaya*. Seni eve götürmeliydim."

"Hayır, ben iyiyim Lev. Söz veriyorum." Kıyafetine bakar. "Bunu giyince kendimi aptal gibi hissediyorum. Çok fazla giyinmişim."

Gözlerimi kot pantolonunda ve içinde çok tatlı görünen kırmızı kapüşonunda gezdiriyorum. "Mükemmel görünüyorsun. Daha az kıyafet giymeni istemiyorum bebeğim. Fazla giyinmiş olabilirsin ama en azından bu pislikler sadece bana ait olanı göremezler. İşte," diyorum, sol kolunun kolunu yukarı çekerek ouroboros dövmesinin kolayca görünmesini sağlıyorum. "Sakın aşağı kaymasın."

"Yapmayacağım." Elimi tutuyor ve başını sallayarak hazır olduğunu bildiriyor.

"Sadece sessiz ol ve yanımda dur," diyorum ona, "ben de bizi buradan olabildiğince çabuk çıkarayım."

"Tamam," diye fısıldıyor, kardeşlerime katılıp görevli fedainin yanına gittiğimizde Vitaly'nin yanına düşüyor. Bizi tanıyor ve telaşlanmadan geçmemize izin veriyor. Kulüp her zamanki gibi iç karartıcı ve kalabalığın içinde yolumuzu bulurken kadınların bana bakışlarını görmezden gelip Jolene'i sıkıca kendime bastırıyorum. VIP bölümünde, ipi tutan kızıl saçlı kadını tanıyorum. Bana almaktan başka çarem olmayan birkaç kucak dansı vermişti ve onun yanından geçmeye korkuyorum. Roman ona ulaştığında gülümsüyor ve onun için ipi çözüyor. Roman onu görmezden geliyor, Danil de öyle. Vitaly ona gülümsüyor ama beni gördüğünde bütün yüzü aydınlanıyor. Üstsüz olması ve ışıltılı bir tanga giymesi hiç yardımcı olmuyor.

"Lev!" diye neredeyse ciyaklıyordu ama bir adım daha yaklaştığında onu durdurmak için elimi kaldırdım ve sonra iki kolumu Jolene'e doladım.

Başımı eğerek Jolene'in yanağına bir öpücük konduruyorum ve kulağına fısıldıyorum. "Çok özür dilerim bebeğim. Yemin ederim onu hiç becermedim. Sen benim bütün dünyamsın, *Malinkaya*. Benim için başka kadın yok."

Yumuşak bir şekilde başını sallıyor ve ben tekrar ayağa kalktığımda, artık eskisi kadar gülümsemeyen kızıl saçlı kızın yanından geçip David ve Aaron'un bulunduğu VIP bölümüne doğru yürürken onu kendime yakın tutuyorum.

Bekliyorum. Yanlarında oturan adam yaklaştığımızda başını çeviriyor ve Osip Lebedev'in bana doğru baktığını görünce şaşkınlığımı gizlemek zorunda kalıyorum.

Vitaly hemen yanımda alçak sesle "lanet olsun" diye mırıldanırken, kolum Jolene'in etrafında sıkılaşıyor ve geçimini kadın ticareti yaparak sağlayan adamla arasına olabildiğince mesafe koymak için onu daha da yakınına çekiyor.

"İşte buradalar," diyor David gülümseyerek ve karşısındaki boş koltukları işaret ederek. Biz otururken Osip'e dönüyor. "Bunlar Alessi'nin adamlarıyla ilgilenen adamlar."

Osip'in mavi gözleri bizi inceliyor. Jolene'i kucağıma çekip kendime yakın tutuyorum. Korkmuş görünüyor ve bunun rol olmadığından eminim. İçimizdeki değişimi hissediyor. Büyük bir şeyler olduğunu biliyor. Osip bizi incelerken ağabeyine çok benziyor. Aynı siyah saçlara, aynı mavi gözlere sahipler ama Osip'in yapısı biraz daha küçük. Pahalı takım elbisesinin içinde bile, bir dövüşte kendini nasıl tutacağını bilen bir adam tanıyorum ve karşımdaki adamın şimdiye kadar karşılaştığım herkesten çok daha yetenekli olduğundan hiç şüphem yok.

"Sonunda tanıştık," diyor Rusça. "Buradaki aptal Amerikalı dostumuzdan Melnikov kardeşler hakkında çok şey duydum." Ne söylendiği hakkında en ufak bir fikri olmayan ve aptal gibi gülümseyen David'e başıyla selam veriyor. Osip üstsüz garson kızlardan birine el sallıyor. Kız yanaştığında kışını tutuyor ve "Bize en iyi votkandan bir şişe getir" diyor. Kadının yanağını yüzünü buruşturacak kadar sert sıkıyor. "Bize ucuz bokunu getirme."

Adam onu bırakır bırakmaz garson kız kaçar. Yumuşak bir kahkaha atıyor ve Vitaly'ye bakmak için geri dönüyor. "Kulübünüzün bu bok çukurundan çok daha iyi olduğunu duydum."

Vitaly onun yolundan gidiyor ve Rusça konuşmaya devam ediyor. "Daha güzel, evet, ama farklı bir amaca hizmet ediyor. Her şey saygın bir yer olma ününe bağlı. Kadınlar kendi tercihleriyle oradalar ve yapmak istemedikleri hiçbir şeyi yapmıyorlar."

"Kulağa sıkıcı geliyor," diyor Osip sert bir kahkaha atarak.

Vitaly omuz silkiyor. "Tek yol bu. Belediye başkanı ve birkaç kongre üyesi düzenli müşterilerimiz. Eğer insanlar kadınların orada olmaya zorlandığından ya da arka odalarda tecavüze uğradıklarından bahsetmeye başlarsa, bu iş için pek de iyi olmaz." Parmağıyla içinde bulunduğumuz kulübü işaret ediyor. "Rastgele bir hayvanla yatmak ya da kendinize nasıl bir hayvan alabileceğinizi öğrenmek istiyorsanız buraya gelin. Pink'e gitmek istiyorsan

İsminiz sizi hapse attırabilecek ve kariyerinizi mahvedebilecek herhangi bir şeyle ilişkilendirilmeden çok iyi bir bifteğin ve muhteşem kadınların tadını çıkarın."

Osip gülüyor. "Moskova'da her şeyi tek bir yerde bulabiliyorsunuz. Buraya gelmeye nasıl karar verdiniz?"

Biz cevap veremeden garson kız içkilerimizle geri geliyor. Şişeyi açıp her birimize birer shot doldururken, Jolene'in kulağına fısıldayabilmek için eğiliyorum. "Çok iyi gidiyorsun, bebeğim."

Duyduğunu belli etmek için başını hafifçe sallıyor ve sonra başını omzuma yaslayıp vücudunu benimkine yaslıyor. Osip bizi izledikten sonra dikkatini garson kız gitmeye başladığında ona çeviriyor. Kızın bileğini tutuyor ve ayaklarının dibindeki yeri işaret ediyor. Bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar uzun süredir burada çalışıyor. Kadın dizlerinin üzerine çöküyor ve Osip onun diz çöküp talimat beklediğini görünce onu görmezden gelip içkisine uzanıyor.

Hepimiz kadehlerimizi kaldırırken o da kadehini kaldırıyor. "Yeni ve kârlı dostluklara," diyor içkisini geri atarken. Yutkunuyorum, bu geceyi atlatmam için bir kadehten çok daha fazlasına ihtiyacım olacağını biliyorum.

"Burada dezavantajlı olduğumuzu hissediyorum," diyor Danil, shot bardağını yerine koyarken. "Sen bizim kim olduğumuzu biliyorsun ama biz senin adını bile bilmiyoruz."

"Sen bilmiyor musun?" Osip yüzünde eğlenceli bir gülümsemeyle soruyor.

"Hayır," diyor Danil, aptalı oynayarak ve bu konuşmanın tamamen dışında kalan David ve Aaron'a doğru başını sallayarak. "Bize isimlerini söylemiyorlar."

"Bu iyi bir şey. Eğer yapsalardı onları vurmak zorunda kalırdım. Ben Osip Lebedev." Jolene'e başıyla selam verdi. "Kardeşim size kadın temin eden Bratva'yı yönetiyor." Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Gerçekten de bu gece öldüresiye dövdüğün adamın kız kardeşi mi?"

"Öyle," diyorum ve Jolene sesimden irkilince kalçasını yumuşak bir şekilde sıkıyorum.

"Bunun için teşekkürler, bu arada. Çok para kazandım. Oradaydım, arkadan izliyordum. O bıçağı çektiğinde, neredeyse seni hakladığını düşünecektim."

"O da öyle," diyerek Osip'i gülümsetiyorum. "Peki onunla ne yapacaksın?"

Onun soğuk, ölü bakışlarıyla karşılaştım. "Onu tutuyorum."

Yumuşak bir kahkaha atmadan önce birkaç saniye bakışlarımı tutuyor. Kendisi için bir kadeh daha doldurup, "İyi bir amcık bulduğunda onu sakla," diyor. İçkiyi geri fırlatıyor.

Ayaklarının dibinde diz çökmüş zavallı kadını hâlâ görmezden gelerek Roman'a bakar. "Soruma hiç cevap vermedin. Amerika'ya gelmeye neden karar verdin? Duyduğuma göre Melnikov Bratva'nın Moskova'da işleri iyiymiş. Neden her şeye sıfırdan başlamak için köklerini söküp buraya geldin?"

"Bir değişiklik istedik," diyor Roman sıkılmış bir sesle, "ve bölgemizi sürekli tehditlerden korumak zorunda kalmaktan yorulduk. Burada işler daha kolay. Bir şehri kolayca ele geçirip elinizde tutabilirsiniz. Ayrıca, politikacıların her zaman saklamak için her şeyi yapmaya hazır oldukları sırları vardır. Daha fazla para, daha fazla güç, daha az iş."

Danil gülerek, "Kolay bir karardı," diyor.

"Amerika'nın avantajları var," diye itiraf ediyor Osip. "Bana Alessi sorununu anlatın."

Danil, "Bana karşı bir açık artırma kaybetti ve bundan hiç memnun olmadı," diyor. "Misilleme yapıyordu ama sanırım bunun işe yaramayacağını öğreniyor."

Vitaly gülerek, "Bir adamın ön bahçesine bir grup kesik kafa atmak bunu yapacaktır," diyor.

Osip başıyla onaylıyor ve düşünürken kadehi yavaşça daire şeklinde çeviriyor. "Kardeşim sorun istemiyor. Bu bölgenin artık sizin olduğunu iddia ettiğinizin farkındayız ama burası aynı zamanda uzun zamandır iş yaptığımız bir şehir." "Bu işleri karmaşıktırıyor" demeden önce duraksıyor.

Kardeşlerim ve ben sessiz kalıyoruz, dünyada umurumuzda değilmiş gibi görünüyoruz, ama şu anda hepimizin ne kadar gergin olduğunu biliyorum. Osip ve kardeşiyle iyi geçinmek zorundayız. Eğer Alina'yı bulacaksak onlarla bir ilişki kurmalıyız. Onlar olmadan Alina'yı sonsuza dek kaybederiz.

Sonunda Roman konuşur. "İşinizi durdurmak gibi bir niyetimiz yok." Yumuşak bir kahkaha atıyor. "İşinizden büyük keyif alıyoruz."

"Ne istiyorsun o zaman?" Osip meselenin özüne inerek soruyor. "Biz de dahil olmak istiyoruz," diyor Roman.

"Ortaklık mı?" Osip kaşlarını kaldırarak soruyor.

Roman gülüyor. "Hayır, öyle resmi bir şey yok. Şehrin kendi bölümünü yönetmek istiyoruz ve siz işinizi yaparken size sorun çıkarmayacağız ama biz de dahil olmak istiyoruz."

"Yani kârdan pay mı istiyorsun?" Osip yumuşak bir kahkaha atıyor ve sandalyesine geri yerleşiyor. Bir elini uzatarak kadının uzun sarı saçlarını nazikçe okşamaya başlar.

"Bunu istemek makul bir şey gibi görünüyor," diyor Danil, "özellikle de Bratva'nız için ne kadar para kazandığınızı düşünürsek. Size milyonlar verdik, kardeşimin dövüşleri üzerine oynadığınız bahislerden neredeyse bir o kadar kazandık ve Alessi'yi kontrol altında tutarak Bratva'nıza iş yapmak için güvenli bir yer sağlıyoruz."

Osip kadını sevmeye devam ederken, "Çok doğru," diye onaylıyor. "İşleri bizim için çok zorlaştırabilirsin ve sanırım kimsenin bunu istemediği konusunda hepimiz hemfikiriz. Kardeşim beni buraya sizinle tanışmam ve bir davette bulunmam için gönderdi."

Jolene gerildiğini hissediyor ve parmaklarını Osip'in göremeyeceği şekilde enseme gezdiriyor. Osip'in devam etmesini beklerken onun okşaması beni sakinleştiriyor. Ayaklarının dibindeki kadını tembelce okşamaya geri dönmeden önce bir içki daha dolduruyor. Kadın yanlışlıkla rahatlıyor, belki de adamın o kadar da kötü biri olmadığına karar veriyor. Onu büyük bir sürpriz bekliyor.

"Alessi ailesini kontrol altında tutmaya devam edebilirsiniz, Konstantin bir ay içinde hepinizi yemeğe çağırıyor. Adresi size o gün göndereceğim ve bu bir aile yemeği olacak," diyor ve gözleriyle buluşmaya bile yaklaşmayan bir sırtışla bize bakıyor. "Emily, Simona ve Jolene'in de katılmasını istiyor."

Onun adını dudaklarında duyunca kanım donuyor ve Jolene de bunu duyunca başını kaldırıyor.

"Evcil hayvanlarımızı ve Roman'ın karısını da getirmemizi mi istiyorsun?" Danil soruyor.

Osip ona açıkça *saçmalamayı keselim* diyen bir bakış atar. "Hayır, iki karınızı da getirmenizi istiyorum." Bakışlarını bana çevirdi. "Ve Melnikov kardeşlerin ne kadar hızlı hareket ettiklerine bakılırsa, Jolene'in o zamana kadar senin karın olacağını tahmin ediyorum."

Haksız değil, ama bizim hakkımızda yaptığı bariz geçmiş araştırmasına şaşırılmış görünerek ona memnuniyet vermiyorum. David ve Aaron bile Danil ve Simona'nın düğününden haberdar değil. Gerçi evraklar dosyalanmıştı, yani anlamak imkansız değil, ama yine de hepimizi araştırmak için zahmete girdiklerini gösteriyor.

"Bir erkeğin evcil hayvanıyla evlenmesi alışılmadık bir şey değil," diyor gülerek. "Demek istediğim, onları eğitmek için onca zahmete girdikten sonra, başka bir kedi asla yapmaz." Sevdigi kadına gülümsüyor, ama hiçbir şey yok

bu konuda iyi. "Merak etmeyin. Konstantin'in karısı da orada olacak ve onun yalnız kalmasını istemeyiz."

Gözlerimi devirmekten kendimi zor alıyorum. Mesele karısının kendini dışlanmış hissetmesi değil. Bu bizi eşit bir zemine oturtmak, hepimizin kaybedecek bir şeyleri olduğu bir pozisyona sokmakla ilgili. Bu, canavarları medeni hale getirme çabası ve kolayca parçalanabilecek bir cephe, ama bunu kabul etmekten başka seçeneğimiz yok.

"Orada olacağız," diyor Roman, geri kalanımız başını sallayarak onaylarken ve kaderimizi mühürlerken.

"Mükemmel. Kardeşime haber veririm." Hiçbir uyarıda bulunmadan, ayağa kalkarken sarışının saçlarını onu inletecek kadar sıkı yumrukluyor.

"Akşamınızın tadını çıkarın beyler," diyor bize. "Ben biraz eğlenmeye gidiyorum." Zavallı kızı arkasından sürükleyerek uzaklaşıyor. Kız dengesini sağlamak için deli gibi çabalıyor ama topuklu ayakkabılarının çekiş gücü yok.

Onu sürükleyerek götürüyor ve başka bir üstsüz kadının yanından geçerken bileğinden tutup onu da yanında götürüyor.

Gözden kayboluyorlar ve Jolene'in bir şeyler yapmam için bana yalvardığını görmek için aşağı bakıyorum. Başımı sallayarak bunun olmayacağını ona bildiriyorum. Gözleri tekrar kalabalığı taramaya, Osip'in nereye gittiğini bulmaya çalışıyor. Ayağa fırlayıp peşlerinden koşmak gibi çılgınca bir fikre kapılma ihtimaline karşı kolumu sıkıca beline doluyorum.

"Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diyor David gülerek, "ama umarım iyi geçmiştir."

"İyiymiş," diye onu temin ediyor Roman, şişeyi kapıyor ve Danil'e uzatmadan önce kendine bir shot dolduruyor.

Gitmek için ayağa kalkmadan önce birer kadeh daha içiyoruz. Konuşacak çok şeyimiz var ve hiçbirimiz bunu burada yapmak istemiyoruz. Kulüpte kaç Lebedev adamı olduğunu bilmiyoruz ama Osip'in hiçbir yere yalnız gitmediğini söyleyebiliriz. Birinin bizi duyması riskini göze alamayız. Jolene'i kollarımda tutuyorum, göğüs göğüse gelecek şekilde çeviriyorum. Kollarını ve bacaklarını bana doluyor ve kulağıma fısıldıyor.

"Şimdi gidiyor muyuz?"

"Evet, işimiz bitti."

"Güzel. Burayı sevmiyorum."

"Sen de ben de bebeğim."

Tıklım tıklım dolu kulübün içinden geçiyoruz ve dışarı çıktığımızda hiçbirimiz sessizliğimizi bozmuyoruz. Jolene'in bana ne olduğunu sormak istediğini biliyorum, ama şimdi zamanı olmadığını hissediyor ve sessiz kalıyor. Yol

Parmaklarının saçlarımın arkasıyla oynaması, merakını kontrol altında tutmanın onu öldürdüğünü bilmemi sağlıyor. Bunu takdir ettiğimi göstermek için kışına yumuşak bir şaplak atıyorum. O da karşılık olarak boynumu öpüyor ve beni gülümsetiyor.

Kulüpten birlikte çıkıyoruz ve ana yola çıktığımızda ben kardeşlerimin yanından geçerken Jolene bana sıkıca sarılıyor, onlara el sallamak için beni bırakmaya cesaret edemiyor. Çatı katına onlardan birkaç dakika önce varıyoruz ve ben kaskını çıkarır çıkarmaz ağzını açıyor. Tek bir kelime bile edmeden yüzünü kavradım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Onu yavaşça ve derinden öpüyorum, dilimin her darbesinde vücudunun biraz daha yumuşadığını hissediyorum. Onu ne kadar sevdiğimi ve ona hak ettiği güvenli, huzurlu hayatı veremediğim için ne kadar üzgün olduğumu hissetmesine izin veriyorum.

Geri çekildiğimde gülümsüyor ve "İyi denemeydi ama sorularıma cevap vermekten kaçamazsın" diyor.

Gülüyorum ve başının arkasını okşuyorum. "Denemeye değirdi."

OceanofPDF.com

Bölüm 15

OceanofPDF.com

Jolene

I Emily ve Simona ile oturup Lev'i kardeşleriyle izliyorum. Rusça konuşmaya devam ediyorlar, hem gergin hem de heyecanlı görünüyorlar. Matvey bir elini ensesinde gezdirir, yerinde duramayacak kadar heyecanlıdır. Adımlıyor

Danil önündeki dizüstü bilgisayara odaklanırken, Lev ve Vitaly tezgâha yaslanmış Roman'la konuşuyorlardı. Lev'in otoparkta bana verdiği öpücükten sonra, kardeşleri onu birçok sorumdan kurtararak yanıma gelmişti.

Yine de herkesin bir sınırı var ve ben kendiminkine ulaşmadan önce altmış saniye daha beklemeyi başarıyorum.

"Lütfen biri neler olduğunu açıklasın," diyorum Lev'e bakıp sonra da kardeşlerinin her birine odaklanarak.

"Evet, burada çıldırıyoruz," diyor Emily, bana destek vererek.

Simona, "Nasıl olsa öğreneceğiz, biliyorsun," diyerek Danil'in eğlenerek gülümsemesine neden oluyor.

"Deneyebilirsin," diyor ona göz kırparak.

"Oh h a d i ama." Kızgın tonu hepimizin hisleriyle örtüşüyor. "Biz de bunun bir parçasıyız."

Lev'e bakıyorum, sonunda iç geçirene kadar gözleriyle buluşuyorum. "Haklılar ve zaten yakında öğrenecekler."

"Ne öğreneceğiz?" Emily soruyor.

Roman bize baktı. "Bu gece Osip Lebedev ile buluştuk." "Ne?"

Simona bana baktı. "Sen de mi oradaydın? Onu gördün mü?"

"Evet, ama hep Rusça konuştular. Kim olduğu ya da ne dedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Danil dizüstü bilgisayarını kapattı. "Konstantin yakında buraya gelecek ve hepimizle birlikte büyük bir aile yemeği yemek istiyor."

"Bizi de mi kastediyorsun?" Simona sorar.

"Evet," diyor Danil, en az kardeşleri kadar heyecanlı görünüyor.

"Evlendiğimizi biliyor ve üçünüzü de yanımızda istiyor. Bir ay içinde."

Roman elini yüzünde gezdiriyor. "Bundan hoşlanmadım."

"Hiçbirimiz bilmiyoruz," der Lev, "ama onları getirmemenin bir yolu yok."

"Bunu bir hakaret olarak görecektir," der Matvey, Lev'e katılarak, "ve bu bizi yanına yaklaştırdığı son sefer olacak."

Hepsi onun haklı olduğunu biliyor. Alina'yı geri almak istiyorlarsa, bunu yapmanın tek yolu bu.

"Dominic biliyor mu?" Emily sorar.

"Henüz değil," diyor Roman ona. "Bir dakika içinde onu arayacağım. Şu anda daha fazla adam göndermemesi gerektiğini bilmesi gerekiyor. İşlerin soğumasını beklemeliyiz, geri çekilmesi için ipucunu almış gibi görünmesini sağlamalıyız. Belki Antonio'yla birlikte birkaç haftalığına İtalya'ya gidebilirler."

Emily ve ben onun yanında başımızı sallarken Simona, "Biz iyi olacağız," diyor. "Biz de bu işin içindeyiz ve Alina'yı eve getirmek için ne gerekiyorsa yapacağız. Ayrıca, siz beşiniz de yanımızda olacaksınız ve tahminimce bizi gözünüzün önünden ayırmayacaksınız."

"Asla," diyor Danil, karısına bakarken kardeşleri de başlarıyla onaylıyor. Lev'in yüzündeki endişeli ifadeyi görüyorum ve ona iyi olduğumu bildirmek için bir gülümseme veriyorum. Bu ailede yeni olabilirim ama onlara yardım etmeye kendimi adanmış durumdayım. Onlar benim ailemden daha çok benim ailem gibi hissediyorlar ve Alina'nın ne kadar korkmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Yardım edebilecek bir konumdayken öylece çekip gitmem mümkün değil. O ahmak iki kadını da peşinden sürükleyerek çekip gittiğinde Kırmızı Engerek'i terk ettiğim için yeterince kötü hissediyorum. Ne olursa olsun, sonuna kadar bu işin içindeyim.

Bundan kaçış olmadığını anladıklarında, bizi dünyanın en tehlikeli Bratvas'larından biriyle yemeğe götürecekleri gerçeğini kabulleniyorlar. Bizi güvende tutmak için her şeyi riske atacağını bildiğim beş adamdan başka biriyle gidiyor olsaydım endişelenirdim. Ayrıca, Melnikov Bratva'nın da en az onun kadar tehlikeli olduğundan şüphem yok. Ne de olsa az önce üyelerinden birinin kardeşimi öldüresiye dövdüğünü gördüm. Bunun beni daha fazla üzmesi gerekirdi ama Sebastian'ın öldüğünü fark ettiğimde hissettiğim tek şey rahatlamaydı. Lev'e bıçak çektiğini ve kolunu kestiğini gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı,

Sonunda her şeyin bittiğini, Sebastian'ın bir daha ne onu ne de beni incitemeyeceğini bilmek, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettirdi.

"Bu kadar endişeli görünmeyi bırak," diyorum ona odamıza girdiğimizde. Uzanıp çatık kaşlarındaki gerginliğe masaj yapıyorum. "Endişelenmek için koca bir ayın var. Birazını sonraya sakla."

Ağzının kenarı seğiriyor ama gülmüyor. "Endişeliyim, *malinkaya*. Seni onların yakınında istemiyorum."

Elimi göğsüne koyuyorum ve "Bundan hoşlanmayacaksın ama sana bir şey sormam gerek" diyorum.

"Biliyorum." İç geçiriyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Devam et ve sor."

"O kulübe gidip o kadınları nasıl izleyebiliyorsunuz? Nasıl orada oturup onlardan kucak dansı alabiliyorsunuz? Yani, bana sizin ve kardeşlerinizin oraya gidip her şeye katlanmak zorunda olduğunuzu söylediğinizi biliyorum ama bunu delirmeden nasıl yapıyorsunuz? Osip'in yanında götürdüğü o kadınlar için çok üzülüyorum. Onlara ne yapıyor?" Boşboğazlık ediyorum ama duramıyorum. "Bu aptalca bir soru. Onlara ne yaptığını *biliyorum* ama daha kötüsü var, değil mi? Hayal edebileceğimden daha kötü?"

Lev'in açık mavi gözleri o kadar çok şeyle dolu ki, "Evet, muhtemelen hayal edebileceğinden de kötü ve denemeni istemiyorum. Sana daha önce de söyledim, biz iyi adamlar değiliz *Malinkaya*. O kulüpteyken Osip o kadını sürükleyerek götürdüğünde vücudunun kaskatı kesildiğini hissettim. Peşlerinden koşmak istediğini biliyordum ve seni güvende tutmak için yapılması gereken buysa seni oradan tekmeleyerek ve çılgılık atarak çıkarırdım çünkü benim için en önemli şey senin hayatın ve bunu kimse için riske atmayacağım. Anlıyor musun?"

"Eğer parlak zırhlı bir şövalye istiyorsan, bebeğim, yanlış adamı yakaladın. Atla gelip günü kurtarmayacağım. Savaşacağım, öldüreceğim ve çok kötü adamlara yasadışı şeyler satacağım ve günün sonunda sen ve kardeşlerim güvendeysen, tek umursadığım şey bu. Tanımadığım bir kadını kurtarmak için senin ya da kardeşlerimin hayatını *asla* riske atmam. Böyle bir şey olmayacak. Ne bu gece, ne de başka bir zaman."

Elimi sıkıyor ve alnımdan öpüyor. "Lebedev Bratva'yı alt ettiğimizde ellerindeki kadınları serbest bırakacağız ama tanımadığım bir insanın hayatını kurtarmak için her şeyi riske atmayacağım." Neredeyse göz hizamızda olacak şekilde yaklaşıyor ve "Seni onlar için feda etmeyeceğim" derken ses tonundaki kesinliği duyabiliyorum.

Başparmağı alt dudağımda geziniyor. "Seni kaybetmeye dayanamam, *Malinkaya*. Sana bir şey olacağı düşüncesi bile nefes alamıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor. Bu yüzden lütfen benden senin hayatını başkasının için riske atmamı isteme, çünkü bu asla olmayacak."

Başımı sallıyorum, sert bakışlarından gözlerimi alamıyorum. Muhtemelen ihtiyacı olan bir insanı kurtarmak için her şeyi ve herkesi riske atacaktır, yasalara saygılı bir adam istemem gerektiğini biliyorum ama Lev öyle biri değil ve dürüst olmam gerekirse, beni başkası için feda etmeye istekli olmamasına gerçekten memnunum. Hiç kimse beni ilk sıraya koymadı ama Lev bunu sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi yapıyor. Hayatımı riske atmak onun aklına bile gelmedi ve bu lanet kalbimi ısıtıyor. Belki bu beni bir pislik yapıyor, ama tersi olsaydı, Lev'i asla başkası için feda etmezdim. Hayatta olmaz. Onu güvende tutmak için tüm dünyanın yanıp kül olmasına izin verirdim.

"Anlıyorum," diyorum ona. "Ben de seni başkası için asla riske atmam."

Bana o seksi gülümsemesini veriyor ve bir elini sırtımdan aşağı kaydırarak kıcımlı kavlıyor ve beni kendine çekiyor. "Korumacı davrandığında çok tatlı oluyorsun."

Ona gözlerimi deviriyorum ama o sadece gülüyor ve beni kucağına alıyor. Sargılı koluna bakıyorum. "Beni kaldırmayı bırakmalısın. Daha yeni dikiş attılar."

"Yani?"

"Yani dinlenmen gerekiyor. Zorba bakıcıyı oynama sırası bende," diyorum ve bu onu gerçekten güldürüyor.

"Evet, lütfen."

"Ben ciddiylim."

"Ben de öyle." Ne kadar sert olduğunu hissedebilmem için beni aşağı indiriyor. "Sanırım beni çok daha iyi hissettirecek bir şey düşündüm."

"Bu işler böyle yürümez. Sorumlu olan benim." Lev bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Evet, hanımefendi."

"Duşa ihtiyacın var ve buna sadece votka yerine gerçek antibiyotik merhem sürmek istiyorum."

Sırıttırıyor ve beni banyoya taşıyor. Beni yere bıraktığında duşu başlatıyorum ve ardından gömleğini çıkarmasına yardım ediyorum. Matvey'in kullandığı bandaj su geçirmez olduğundan, o temizlenirken dikişlerini korumak için bandajı çıkarmıyorum. Pantolonunu çıkardığımda gülümsemesi büyüyor.

"Sadece soyunmana yardım ediyorum." "Elbette, *malinkaya*."

Tamamen sertleşmiş siki serbest kaldığında, kotunu aşağıya kaydırırken yüzümün hemen yanında hafifçe zıpladığında, derin kahkahası beni kızartırken

etkilenmemiş görünüyor. Onu soymayı başarıyorum ama ben soyunmayınca uzanıp kapüşonumu çekiştiriyor.

"Yaralandığında yıkanmana yardım ettim bebeğim. Ayrıca seni tıraş ettim, boşalmanı sağladım ve sonra mastürbasyon yaptım." Gülüyor ve bu o kadar kaygısız ve ne kadar korkutucu görünebileceğiyle o kadar çelişkili ki yardım edemiyorum ama bir gülümseme kırıp küçük bir kahkaha atıyorum. "Bunların hepsini sen de yapabilirsin bebeğim. Ben saçlarımı kesiyorum ama istersen beni tıraş edebilirsin ve beni boşalttıktan sonra önümde kendine dokunmanla ilgili bir sorunum yok. Adil olan adildir."

"Evet, bunu bana daha önce de söylemiştin." Soyunmaya başladığımda bana göz kırpmıyor.

"Şimdiden daha iyi hissediyorum. Ne kadar iyi bir hemşire olduğunu gördün mü?"

"Eğer kendini daha iyi hissediyorsan, sanırım kendi başına duş alabilirsin."

"Kendimizi fazla kaptırmayalım." Çoraplarımı çıkarır çıkarmaz beni buharlı duşun içine çekiyor. İkimiz için de bolca yer olan geniş bir duş. Onu sıcak suyun altına yerleştirip bir bez ve biraz vücut yıkama suyu alıyorum. Eğer bunu yapacaksam, o zaman eğlenebilirim de.

Dövmeli boynundan başlayıp onu yavaşça yıkayarak temizliyorum. Yontulmuş üst bedeninde ilerlerken beni izliyor, göğüs kaslarını ve karın kaslarını ovuyor ama dışarı fırlayan ve karnıma çarpan sikini görmezden geliyor. Yan tarafa geçip, sırtına dokunabilmek için adım atmadan önce bezi bandajın etrafına nazıkçe sürmeye dikkat ediyorum. Lev'in vücudunda utangaç bir kemik yok, bu yüzden ben hayatımda gördüğüm en mükemmel kıcı süzerken o orada mükemmel bir sakinlikle duruyor.

"Her şey yolunda mı, *malinkaya*?" Sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum. "Ovalamayı bıraktın."

"Hayatımda gördüğüm en mükemmel kıça sahipsin," diyorum, hayranlığımı gizleyemiyor ve soğukkanlı davranmaya çalışıyorum.

Bezi kaslı sırtı boyunca ve nihayet tonlanmış, sert kıcının üzerinde sürüklerken derin kahkahası duşu dolduruyor. Acele etmiyorum, bez istediğimden daha fazla engel oluşturduğunda sabunlu parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. Aşağı inerek önce bacaklarının arkasını, sonra da ayaklarını temizledikten sonra yavaşça bacaklarının ön tarafına doğru ilerliyorum. Kalın, kaslı kalçalarını ovmaya başladığımda geriliyor ve yukarı baktığımda karanlık bir bakış ve yakın zamanda inmeyecek bir horozla ödüllendiriliyorum.

Bezi taşaklarında gezdirdikten sonra yavaşça kalın şaftına ve piercinglerine doğru ilerlediğimde ismimi tıslıyor. Bezi bırakıp ellerimi kullanarak güzel vücudundaki tüm sabunu durulamaya yardım ediyorum. Şampuanı elime aldığım da yüzümü avuçluyor ve başparmağını yavaşça yanağımda gezdiriyor.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, bebeğim?"

"Sadece seni yıkıyorum," diyorum ve ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Şimdi biraz eğil, çünkü saçlarını yıkamak için sana yeterince iyi ulaşamıyorum."

Otoriter ses tonuma sırtıyor ama ona kolayca ulaşabilmem için başını yeterince eğiyor. Ellerimi ipeksi saçlarında gezdirip kafa derisine masaj yapıyorum, ta ki o inleyip belime tutunup beni kendine çekene kadar.

"Saçlarını seviyorum," diyorum ona.

"Kıçım kadar mı?" diye dalga geçiyor.

Gülüyorum ve şampuanı durulayabilmek için onu suyun altına geri götürüyorum. "Senin her parçanı seviyorum, Lev. Bu muhteşem saçlarından, her nasılsa en az geri kalanın kadar seksi görünen ayaklarına kadar mükemmelsin."

Gözlerimle buluşmak için başını kaldırıyor ve yüzündeki ifade o kadar tatlı ki kalbimi acıtıyor. Lev'in gençliğinden beri dikkatini çekmek için savaşılan kadınlar olduğundan hiç şüphem yok, ama bana bakışı daha önce kimsenin onu doğru dürüst sevmediğini açıkça gösteriyor ve ona bunu verebilecek kişi olduğum için kendimi yaşayan en şanslı insan gibi hissediyorum.

Başparmağı ıslak yanağıma okşarken diğer eli kalçamı sıkıca kavırıyor. "Beni sevdiğin için teşekkür ederim," diyor ve ağlamamaya çalışırken kalbimdeki ağrı boğazıma sızıyor, çünkü bu büyük, güçlü adamın bu kadar savunmasız görünmesinde kalbimi mümkün olan en iyi şekilde kıran bir şey var.

"Beni sevdiğin için teşekkür ederim," diyorum.

Sesimdeki çatlağı duyuyor ve başparmağı alt dudağımın üzerinde gezinirken bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Kendimi hiçbir zaman yumuşak biri olarak görmedim *malinkaya*," diyor ve başparmağıyla dudaklarımı hafifçe ayırırken gözlerini dudaklarımdan ayırmıyor. "Ama yanıldığımı kanıtladın, çünkü senin yanımdayken eriyorum." Başparmağına yapışıp onu daha da içime çektiğimde inliyor. "Beni parmağında oynatıyorsun ve senin için her şeyi yaparım."

Yavaşça geri çekmeden önce dilimi parmağı boyunca gezdiriyorum. Başparmağı dudaklarımdan kurtulduğunda gözleriyle buluşup gülümsüyorum. "Bunu duyduğuma sevindim çünkü bu düşünce henüz bitmedi. Senden istediğim bir şey daha var."

Beni daha yakına çekerken gülümsemesi büyüyor, sikinin karnıma daha sert baskı yapması için yeterince sıkı. "Ne istersen, *malinkaya*. Sadece söyle ve senin olsun."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Öne doğru eğilip göğsünü öperken o da yüzümü kavıyor ve parmaklarını ıslak saçlarıma geçiriyor. Dilimi üzerinde gezdirirken, güzel dövme tenini öpüp yaladığımda ve emdiğimde inliyor, yavaşça aşağı doğru iniyorum. Dilimi karın kaslarının üzerinde gezdirdiğimde ismimi haykırıyor ve sikini avuçlayıp dilimi yarığının üzerinde gezdirdiğimde saçlarıma daha sıkı yumruklayarak beni uyarıyor.

"Bebeğim, ne yapıyorsun?"

Dilimi tekrar dışarı çıkarıyorum ve gözlerimi onunkilere dikerken piercingini yokluyorum. Geniş göğsü hızla hızlanan nefesleriyle hareket ediyor ve gözlerindeki karanlık bakış beni tedirgin etmeli ama etmiyor. Sadece onu daha çok istememe neden oluyor.

"Seninle ilgileniyorum, Lev." Dudaklarımı kalın kafasının etrafına doluyorum ve yumuşak bir şekilde emiyorum. İnliyor ve kulağa seksi gelen bir dizi Rusça sözcük söylüyor. "Ama yardımına ihtiyacım var."

"Sana sikimi nasıl emeceğini öğretmemi ister misin, *malinkaya*?"

Aksanı çok daha kalın ve ona bir kez daha emdirirken çıkardığı ses ıslak kalçalarımı birbirine sürtmemi sağlıyor. Bunun için uzun zamandır bekliyordum ve dudağım sonunda iyileşti. Onu sonuna kadar içine alabileceğime dair büyük umutlarım yok ama denemek istiyorum. Bunu onun için iyi hissettirmek ve dokunuşumla parçalandığını görmek istiyorum.

Üzerinden kalkmadan önce onu bir kez daha emiyorum ve dudaklarımdan kurtulur kurtulmaz beni tekrar ayağa kaldırıyor. Yüzümü kavrayarak beni izliyor ve istediğimin gerçekten bu olduğundan emin oluyor.

"Emin misin? Bunu yapmak zorunda değilsin." "Bunu yapmak istiyorum," diyorum ona.

Islak saçlarıma nazikçe kenara itiyor ve daha yakına eğiliyor. Dudakları dudaklarıma değiyor ve ne kadar yakın olduğunu göstererek beni kızdırıyor. Dili alt dudağımı hafifçe sıyrıyor, sonra onu dişlerinin arasına alıp nazikçe ağzına çekiyor. Ellerinden biri sırtımdan aşağı kayarak kıkırmı kavrarken, diğeri başımı geriye yatırıp ona daha iyi erişim sağlayacak kadar sert bir şekilde saçlarıma avuçluyor. Öpüşmeyi derinleştiriyor, acele etmiyor ve her saniyenin tadını çıkarıyor. Ne zaman ki

Yavaşça beni geriye doğru götürmeye başlıyor, kollarımı boynuna doluyorum ve beni köşedeki bambu koltuğa götürmesine izin veriyorum. Kalçalarımın arkası tahtaya çarpıyor ama o öpüşmeyi kesmiyor. Sonunda ayrılmadan önce ben otururken o da benimle birlikte eğiliyor.

Başparmağını dudaklarımın arasından geçirip diğer parmaklarıyla çenemi kavıyor. "Bu tatlı ağza asla doyamayacağım, *malinkaya*." Dudaklarım hâlâ başparmağının etrafındayken beni öpüyor ve inliyor. "Ve şimdi onu becereceğim. Bu tatlı, masum ağzı sikeceğim ve onu benim yapacağım."

Başımı sallıyorum ve parmağını emiyorum.

"İşte böyle bebeğim, aynen böyle. Beni çok iyi emeceksin."

Ayağa kalkmadan önce yavaşça başparmağını çekiyor. Koltuk beni mükemmel bir yüksekliğe yerleştiriyor ve yaklaştığında, bunun onun için sadece hayal kırıklığıyla sonuçlanacağından endişelenmeye başlıyorum. Kalın uzunluğuna, bana gerçek zevkin nasıl bir şey olduğunu tekrar tekrar gösteren güzel bir merdiven oluşturan piercinglere bakıyorum ve dudaklarımı ona dolamakta tereddüt ettiğimde, bir parmağını çenemin altından geçiriyor ve yüzümü kendine doğru kaldırıyor.

"Dizlerimin üzerine çöküp yüzümü bacaklarının arasına gömmekten mutluluk duyarım, *malinkaya*. İstemediğin bir şeyi yapmanı asla istemem."

"Bunu yapmak istiyorum," diyorum hemen, benden uzaklaşmak gibi çılgınca bir fikre kapılırsa diye parmaklarımı onun kaslı kalçalarına gömüyorum. "Sadece hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum. Şimdiye kadar yaptığın en iyi oral seks olmayacağını biliyorum." Bunu söylemek beni öldürüyor ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz.

Gözlerindeki acılı bakışı beklemiyordum. "Birlikte paylaştığımız her şeyin şimdiye kadar sahip olduğum en iyi şey olduğundan asla şüphe etme. Benimle yapmayı seçtiğin her bir şey, benimle paylaşmayı seçtiğin her bir parçan, sahip olduğum en iyi şey. Kafamdaki tek kadın sensin. Birlikte yarattığımız anılar hatırladığım tek anılar. Sana benim için başka bir kadın olmadığını söylediğimde, bebeğim, bunun her kelimesinde ciddiylim."

Başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Eğer tek yapacağın kafamı emmek ve o güzel gözlerinle bana bakmaksa, bu yeterli olacaktır. Kahretsin," diyor yumuşak bir kahkaha atarak, "fazlasıyla yeterli olacak ve şimdiye kadar yaptığım en iyi oral seks olacak."

"Sadece bununla bile gelebilir misin?" Soruyorum, çünkü kafayı idare edebilirim.

En azından bunu başarabileceğimi biliyorum.

Gülümsüyor ve alt dudağıma dokunuyor. "O somurtkan ağzını bana sar ve öğren."

Gülümsüyorum ve ağzımı açıyorum. Onu içime almadan önce dilimi yarığının üzerinde gezdiriyorum, piercingi ve ardından başı boyunca uzanan deri çıkıntısını takip ediyorum. Nefes alış veriş hızlanırken çenesi geriliyor. Bir elimi taşaklarını kavrayabilmek için kalçasından yukarı kaydırıyorum, dilimi Jacob's Ladder'ında gezdirirken elimdeki ağırlıklarla inliyorum. Dilimi aşağı doğru kaydırıp hâlâ tuttuğum taşaklarına vuruyorum ve nefes aldığımı duyduğumda gülümsüyorum.

"Sadece bununla boşalabileceğini düşünüyor musun?" Yavaşça yalayıp, emerek ve öperek şaftına doğru ilerliyorum.

"Evet," diye homurdanıyor, ellerini saçlarımda gezdirip yumruk yapıyor. "Ağzın aklımı kaçırmama neden oluyor, *malinkaya*. Şu anda nasıl nefes alacağımı bile zar zor hatırlıyorum."

Dudaklarımı başının etrafına sarıp yavaşça emmeden önce gülümsüyorum. Ben onu emerken beni nazikçe tutarken elleri o kadar büyük ki sanki başımı koza gibi sarıyorlar. Bana çok sert davranmamaya, beni hareketsiz tutarak korkutmamaya ve ağzıma sokmaya can attığını bildiğim gibi sokmamaya dikkat ediyor. Ön sperminin tuzlu tadı ağzıma doluyor ve daha sert emmemi sağlıyor. İçgüdüsel olarak, daha fazlasını isteyerek alçalıyorum. İlk halter dudaklarımdan kayarken inliyor ve sonra ikincisi. Hızla geri çekilmek ya da öğürmek zorunda kaldığımda üçüncüyü henüz almıştım. Şaftının yarısına bile gelememiştim ve hayal kırıklığı beni sert bir şekilde vurdu.

"Harika hissettiriyor," diyor ve yanağıma hafifçe dokunuyor, ben de gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Çok iyi, bebeğim, ve seni neredeyse öğürürken görmek, lanet olsun, bu çok seksi."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum çünkü ağzım hâlâ sikle dolu ve konuşamıyorum. Bir erkeğin kendisini bir profesyonel gibi boğazlayabilecek bir kadın isteyeceğini varsaymıştım, öğürme refleksi yok, sadece baştan sona mükemmellik.

"Bu güzel dudakların arasında şimdiye *kadar* sahip olduğun ve bundan sonra da sahip olacağın tek şey benim sikim ve bu benim için dünyadaki en seksi şey" derken sanki aklımı okuyor gibiydi. Bunu yapmak istemeni ve benimle nasıl yapılacağını öğrenmeni seviyorum. Çok yakında bir gün, seni dizlerinin üzerine çöktüreceğim ve sikimi bu tatlı ağzına sokacağım ve sen tam olarak ne bekleyeceğini bileceksin. Yine de öğüreceksin,

ama aynı olmayacak. Bunu çok seveceğim ama asıl sevmemi sağlayacak olan şey *benimle* birlikte öğrendiğini bilmek olacak."

Hâlâ bandajlamam gereken parmak eklemlerini yanağıma sürüyor ve dokunuşuyla gözlerimi kapatıyorum. Ona daha fazlasını vermek isteyerek aşağıya doğru kayıyorum, halterlerin dudaklarımdan teker teker geçtiğini hissediyorum. Üçüncüye geldiğimde devam ediyorum. Dördüncüsünde öğürerek gözlerimi açıp onunla buluşuyorum. Benimkiler sulanırken onunkiler koyulaşıyor.

"Aferin kızıma, bebeğim," diye övüyor ve bir elini boynuma hafifçe dolamak için aşağı indiriyor. Nazik baskı, başka bir halterin yanından geçmeme yetecek kadar uzun süre aklımı öğürmekten uzaklaştırıyor. Parmaklarına ve sikine karşı öğürdüğümü hissettiğinde inliyor. Kıpırdamadan duruyorum, bedenimi kontrol altına almaya çalışırken burnumdan nefes alıyorum.

Dudaklarımın sonuna kadar gerildiğini hissediyorum ve ağzımda devasa bir piercingli penisin olmasını asla rahat olarak nitelendiremem. Nefes almak çok zor ve kazara onu incitmemek için dişlerimi ondan uzak tutmaya odaklanmış durumdayım. Üç halter kaldı, yapabileceğimden pek emin değilim. Bir tane daha denemeden önce beni sıkıca kavıyor ve yavaşça çekiliyor, ağzımı çok yavaşça sikerken nefesimi tutmama izin veriyor. Birkaç vuruş boyunca beni başıyla sikmeye devam ettiğinde inliyorum. Onu emiyorum, dilimi üzerinde gezdiriyorum, ağrının çenemi terk ettiğini ve vücudumun gevşemeye başladığını hissediyorum.

"Ağzın saf cennet gibi bebeğim," diye inliyor, sikinin dudaklarımdan arasından kayışını izliyor. "Sana verdiğim her şeyi yutacak mısınız?"

"Mm-hmm," diye inliyorum, başparmağımı taşaklarının alt tarafında gezdiriyorum, bu da onun bir nefes vermesine ve biraz daha sert itmesine neden oluyor.

Elimden geldiğince ağzımı gevşetiyorum ve kontrolü ona bırakıyorum. Ne kadar yakın olsa ve bunu ne kadar istese de kontrolü asla kaybetmiyor. İçime daha derin giriyor, geri çekilmeden önce çok fazla olduğu noktaya geliyor. Onu izlerken o kadar tahrik oluyorum ki, adımı haykırana kadar sekizinci haltere ulaştığımı fark etmiyorum ve onun tabanının dudaklarıma çarptığını hissediyorum. Bu pozisyonda olmak, insanların horozda boğulma dediklerinde ne demek istediklerini tam olarak anlamamı sağlıyor, çünkü tam olarak böyle hissettiriyor. Nefes alamıyorum, hareket edemiyorum, boğazıma yapışıp kalırken ve ciğerlerim hava almak için ağrırken onu almaktan başka bir şey yapamıyorum.

Derin bir iniltiyle içime girmeden önce bir kez daha dışarı kayarken gözleri benimkilere kilitleniyor. Sikini hissettiğimde adımı homurdanıyor

İçimde nabız atıyor, tıpkı içime her girdiğinde yaptığı gibi beni acı noktasına kadar dolduruyor. Ben onu okşamaya devam ederken taşakları parmaklarımın altında geriliyor ve o da tohumlarını boğazımdan aşağı fışkırtıyor. Boşaldığında, yavaşça dışarı çekiyor. Ağzım uyuşmuş gibi hissediyorum, ama bunun altında kalıcı bir acı var ve ağzımın köşesinden bir tükürük ipi kaydığında, utanarak onu silmek için uzanıyorum.

Dudaklarıma ulaşmadan elimi tutarak beni durduruyor. Gözleri her ayrıntıyı ezberliyormuş gibi üzerimde geziniyor.

"Sana her baktığımda, sikimin etrafına sarılmış o ağzınla nasıl görüldüğünü hatırlayacağım. Çektikten sonra nasıl görüldüğünü hatırlayacağım, dudakların şişmiş, benim dölüm ve senin tükürüğün dudaklarının kenarlarından damlıyor, ela gözlerindeki sırlı, sekse aç bakış, her lanet detayı hatırlayacağım."

Elini boynumdan yukarı kaydırıp başparmağını şişmiş dudaklarımda gezdirdikten sonra beni kaldırıp kendi etrafında döndürüyor. Daha gözümü bile kırpamadan dizlerim koltuğun üzerinde, ellerim fayanslı duvara dayanmış ve yüzü boynuma gömülmüştü.

"Ağzına ilk kez boşaldıktan hemen sonra o tatlı kıcını nasıl siktiğimi de hatırlayacağım."

"Ne?" Başımı çevirmeye çalışarak soruyorum. Tenim boyunca bir çizgi yalıyor ve boynumun kıvrımını içime bir heyecan gönderecek kadar sert ısıyor.

"Burada bekle."

Duştan çıkarken avuçlarım ıslak fayanslara degecek şekilde beni bankın üzerinde diz çökmüş halde bırakıyor. Tekrar içeri girip arkamda durmadan önce bir çekmecenin açıldığını duyuyorum. Yaptığı ilk şey koltuğun üzerine bir havlu sermek ve ardından beni kaldırarak sert ahşap yerine diz çökmemi sağlamak oluyor. Havlu hızla ıslanıyor ama Lev'in umurunda değil ve ben de elindeki şişeyi merak etmekle meşgulüm.

Avucunu açarak kayganlaştırıcı şişesini görmeme izin verdi. "Bunu geçen gün aldım."

"Lev," diye fısıldıyorum, onun sikinin göt deliğine yakın bir yerde olması fikriyle kış yanaklarımın sıkıldığını hissediyorum.

"Sadece denemeni istiyorum." Parmaklarının ucunu omurgamda gezdiriyor. "Eğer nefret edersen, soru sormadan bırakırız." Göz kırıyor ve omzumu öpüyor. "İçimden bir ses seveceğini söylüyor."

Onu daha iyi görebilmek için dönüyorum. "Eğer yapmazsam hayal kırıklığına uğramayacaksın değil mi?" "Asla," diyor hemen. "Sadece deniyoruz, *malinkaya*."

Başımı sallıyorum ve önümdeki fayanslara dönüyorum, elini aşağı kaydırıyor, küt tırnaklarını yavaşça kık yanaklarımda gezdiriyor. Erotik dokunuş karşısında ürperiyorum, sanki içimden geçiyor gibi. Kaygan kayganlaştırıcının kıcımın çatlağından aşağı kaydığını hissettiğimde vücudum geriliyor.

"Sadece rahatla," diye mırıldanıyor tenime karşı, diğer eli karnımdan aşağı inip amımı avuçlarken bir parmağını yanaklarımdan arasından geçiriyor.

"Kahretsin," diye nefes nefese kalıyorum, klitorisimi ovmaya başladığında, kaygan parmağını asla dokunulmayacağından emin olduğum tek yerin üzerinde yavaşça gezdiriyor.

Düşük bir kıkırdama veriyor ve dişlerini omzum boyunca sıyrıyor, aynı anda klitorisimi ve kık deliğimi ovmaya başlarken cildi yumuşak bir şekilde ısıtıyor. Sikin kalçama baskı yaptığını hissediyorum, şimdiden sertleşmeye başladı bile. Tanrım, bu adam tam bir sikiş makinesi.

Kalçalarım titremeye başlarken parmaklarım ıslak fayansa sertçe bastırıyor. Beni sert dairelerle ovuyor, mutlak şaşkınlığıma rağmen onun için açılmaya başlayan dar deliğe çok yavaşça daha sert bastırıyor.

"Siktir, bebeğim," diye homurdanıyor, "ne kadar iyi bir kızsın. Küçük, dar kıcın onu sikmem için bana yalvarıyor, *malinkaya*."

"Lev," diye fısıldıyorum, orgazmın oluşmaya başladığını hissediyorum. Klitorisimi parmaklarının arasında yuvarlayıp sıkıştırıyor, kalçalarım sallanmaya başlarken benden bir inilti daha çıkarıyor. Kıcıma daha sert bastırıyor, bir inilti ile sıkı kas halkasını geçiriyor.

"Lanet olsun." Omzumu öperken sözleri kalın ve hırıltılı. Klitorisimi bırakarak iki parmağını amıma sokuyor, bir yandan da yavaşça kıcımı parmaklıyor, her parmağını sokuşunda biraz daha derine iniyor. Bacaklarımdan arasındaki elini bana karşı sıkıca bastırıyor, klitorisimde bir sürtünme yaratıyor, bu da beni nefes nefese bırakıyor ve ihtiyaçla titriyor.

"Tanrım, mükemmelsin." Lev boynumu öpüyor, kulak mememi emiyor ve mırıldanıyor, "İşte benim mükemmel küçük sürtüğüm, boşalmak için o kadar çaresiz ki. Kalçalarını nasıl salladığına bak bebeğim, iki elimi de sikmek için nasıl da çabalıyorsun." Dişleri kulağımı sıyrıyor. "Kıcına ikinci bir parmak ister misin, *malinkaya*?"

"Evet," diye nefes alıyorum, zar zor dayanıyorum. Karoya o kadar sert bastırıyorum ki parmaklarım ağrımaya başlıyor ve tek düşünebildiğim boşalmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğu.

"Evet, ne?" diye dalga geçiyor, burnunu kulağımın kabuğunda gezdiriyor.

"Lütfen kıcıma bir parmak daha sok," diye yalvarıyorum, bundan utanmıyorum bile. Bunu çoktan aşım.

"Aferin kızıma," diye övüyor, yavaşça bir parmak daha yediriyor. "Bana ağzını ver, bebeğim. Parçalanırken seni tatmak istiyorum."

Başımı çevirdiğim anda dudakları üzerimde, öpücüğün yoğunluğuyla nefesimi çalıyor. İki elini de hızlandırıyor, dokunuşunun altında paramparça olana kadar iki deliğimi de beceriyor. Çıglıklarımı yutuyor, vücudum sarsılırken beni öpüyor ve nefesim kesiliyor, titriyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ve kulaklarım çınlıyor.

Parmaklarını içime gömülü tutarak dudaklarıma gülümsüyor. "Hazır mısın, bebeğim?"

"Ne dedin? Hayır, hareket edemiyorum ve sen bunu nasıl tekrar yapabiliyorsun?" Bana doğru bastırılan sert alete bakıyorum. "Biraz nefes alman gerekmiyor mu?"

Gülüyor ve bana bir öpücük daha veriyor. "Az önce boşalmanı izledim, çıplaktın, ıslaktın ve bana doğru bastırıldın ve amın ve kıcın hala parmaklarımin etrafında çok sıkı bir şekilde sıkılmış durumda. Şu anda yumuşak olmamanın imkanı yok."

Parmaklarını yavaşça kıcımdan çekiyor. "Sana ayak uyduramayacağım bir zaman asla olmayacak, *malinkaya*, ama denemeni ne kadar dört gözle beklediğimi bilemezsin."

Gururum ona yarıldığını söylemek istiyor ama sanırım ikimiz de her seferinde onun kazanacağını biliyoruz. Kendimi zar zor dik tutuyorum. Parmaklarını amımdan çıkarıyor, kayganlaştırıcı şişesini alıp arkama geçmeden önce klitorisime yumuşak bir dokunuş yapıyor. Gergin olduğumu görüyor ve elini yan tarafımdan geçirip göğsümden yukarı kaldırarak göğüslerimden birini avuçluyor. Meme ucumu sıkarak, "Sana alabileceğinden fazlasını vermeyeceğim. Her şeyime kadar çalışabiliriz, *malinkaya*."

"Tanrıya şükür," diye fısıldadım ve yumuşak bir kahkaha attı. Bana daha önce anal yaptığımızda sadece yarısını vereceğini söylemişti, ama o zamanlar bunu gerçekten yapacağımızı hiç düşünmemiştim.

"Yarısını yapmak zorunda değilsin," diyorum hemen. "Yani, üçte birini ya da dörtte birini yapmaktan çekinme. Benim için sorun olmaz."

"Ama parmaklarımin çok seviyordun," diye hatırlatıyor bana, meme ucumu daha da sert sıkarak.

İnliyorum ve dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Parmakların çok daha küçük," diye hatırlatıyorum ona.

"Bence bundan ne kadar hoşlandığına şaşırabilirsin." Omzumu öpüyor. "Kıçın parmaklarıma çok açıktı."

Kızaran yanağımı öpüyor ve bırakmadan önce başparmağını ağrıyan meme ucumun üzerinde gezdiriyor. Kayganlaştırıcının tekrar çatlağımdan aşağı damladığını hissediyorum ve sonra onu horozunun her tarafına sürdüğünü duyuyorum. Bir eliyle kalçamı kavıyor, başını sıkılmış göt deliğime doğru yönlendirirken beni sabit tutuyor.

"Sakin ol bebeğim," diye mırıldanıyor. Başını dar deliğim boyunca sürüklüyor. Piercing sinir uçlarım boyunca kayıyor, kalçalarım kendi akılları varmış gibi eğilirken benden bir inilti çekiyor. Vücudumun gevsemeye başladığını hissediyor. "Aferin kızıma, aynen böyle."

Yavaşça nefes alıp veriyorum ve elinin yan tarafımda izlediği yola odaklanıyorum. Yarattığımız buharlı, sauna benzeri koşullara rağmen tüylerim diken diken oluyor. Elini kaygan tenimde gezdirerek göğüslerimi okşuyor, başını yavaşça içime doğru kaydırırken meme uçlarımın nasırlı avucunun içinde gezinmesine izin veriyor. İçime girdiğinde tuttuğum nefesimi bırakıyorum.

"Siktir," diye inliyor, alışabilmem için kendini sabit tutuyor. Düşündüğüm kadar acı verici değil. Daha çok hafif bir acıyla birlikte zevk gibi ve kalçalarını yavaşça hareket ettirdiğinde, bu his karşısında nefesim kesiliyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyor kulağımın dibinde, avucunu tekrar meme ucuma sürtüyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, kalçalarımı geriye sallıyorum. Parmaklarını belimde sıkarak beni yerimde tutuyor.

"Hayır bebeğim, kontrol bende ve kendine zarar vermene izin vermeyeceğim." Boynumun derisini ısıyor. "Küçük kıçını sikime ne kadar sokmaya çalışırsan çalış, kaldırabileceğini düşündüğüm kadarını alacaksın, bir santim fazlasını değil."

Nefes nefese kalıp alnımı fayanslı duvara dayadığımda beni biraz daha besliyor. Göğüslerimle oynarken ve bana Rusça kim bilir neler mırıldanırken beni sadece başıyla beceriyor. Tam aklımı kaçıracağımı düşündüğüm anda biraz daha sokuyor ve benden duvarlarda yankılanan utanç verici derecede yüksek bir miyavlama sesi çıkarıyor.

"Evet, sanırım bebeğim tatlı kıçının sikilmesinden kesinlikle hoşlanıyor," diye fısıldıyor Lev kulağıma. "Öyle değil mi?" Beni kendine doğru çekerken göğüslerimden birini avuçluyor ve diğer elini bacaklarımın arasına kaydırıyor. Parmakları yumuşak, alaycı bir dokunuşla klitorisimi okşuyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, kendi sesimin pürüzlü tonunu zar zor tanıyarak. Beni yavaşça bir kez daha okşuyor. "Evet, ne?"

Parmakları alaycı bir daire çizerek beni okşadığında çıkardığım hayal kırıklığına uğramış iniltiye yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Evet, kıcımlı siktenden hoşlanıyorum," diyorum ve sonra elimde olmadan ekliyorum, "Ben de senin kadar şaşırdım."

Gülüyor ve yüzümün yan tarafını öpüyor. "Hiç şaşırmadım, *malinkaya*. Küçük sıkı kıcın parmağıma yapıştığı ve o seksi iniltiyi çıkardığın anda buna bayılacağını biliyordum."

Boynumu öperek bir santim daha içeri giriyor ve piercinglerinin tüm o gizli sinir uçlarına sürtünme hissiyle içimde saf bir zevk ürpertisi yaratıyor.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum, onu içimde hissetmek, beni genişçe yaymak ve vermek zorunda olduğum son parçamı talep etmek istiyorum.

"Sadece iki piercing daha, bebeğim, bu gece hepsi bu."

Protesto etmek için inliyorum, ama tek yaptığı gülmek ve uyarı olarak meme ucumu ve klitorisimi çimdiklemek. İçime başka bir piercingin kaydığını hissettiğimde beni sabit tutuyor.

"Bir tane daha, *malinkaya*," diye mırıldanıyor tenime karşı, bana alacağım sonuncuyu veriyor. "Bu benim sikimin yarısı bebeğim ve bu gece alacağın tek şey bu, ama söz veriyorum şikayet etmeyeceksin."

Ne demek istediğini kanıtlarcasına yavaşça beni siktirmeye başlıyor, bir yandan da meme ucumu baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyor ve klitorisimi sert daireler çizerek ovuyor. Duyguların karışımı konuşmamı imkânsız hale getiriyor. Ona karşı erimekten, vücudumu istediği gibi kullanmasına izin vermekten başka bir şey yapamıyorum, çünkü bana vermek istediği her şeyi almaktan çok mutluyum.

"Çok sıkı amına koyayım," diye homurdanarak kalçalarını hızlandırıyor. Zaten sınıra yakınlık, ama sonra uyarmadan üç parmağını amıma kaydırıyor ve benden boğmaya bile zahmet etmediği bir çığlık çekiyor. Orgazm içime çarpıyor, beni sertçe vuruyor ve etrafını daha da sıkıtiğimde inliyor ve içime daha da sert giriyor. Eli beni çalıştırmaya devam ediyor, zevki devam ettiriyor ve bıraktığında, dudaklarında benim adımla yapıyor. Bu ses içime bir heyecan daha gönderiyor. Bu muhteşem adamın bana çarpıp sertçe boşalırken adımı inlediğini duymak dünyadaki en iyi duygu.

İkimiz de yavaşça aşağı inerken omzumu ve boynumu öpüyor. Kendini içimde tutarak, o yumuşarken ve ben nefesimi tutarken titreyen, bitkin bedenimi tutuyor.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye mırıldanıyor kulağıma doğru.

"Ben de seni seviyorum." Başımı çeviriyorum ve onu öpüyorum. "Bana sadece yarısını verdiğin için teşekkürler. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Gülüyor ve yavaşça kıcımdan kayarak çıkıyor, irkildiğimi görünce beni tekrar öpüyor. Evet, ilk anal deneyimim için yarısı çok daha iyi bir fikirdi.

"Her şeyi tamamlamak için bolca vaktimiz var. Yavaştan almayı ve senin zevk almanı tercih ederim."

"İyi fikir." Tabureden inmeye çalışırken yine irkiliyorum ve Lev beni hızla kollarının arasına alıyor. Beni su spreyinin altına getiriyor ve başka bir bezle vücut yıkayıcısını almadan önce nazikçe yere bırakıyor.

"Seni yıkama sırası bende."

Direnmiyorum. Dik durmak için tüm gücümü kullanıyorum. Vücudumu nazikçe yıkıyor ve sonra şampuanı almadan önce hızlıca sikini tekrar yıkıyor. Saç kremi duruladığında neredeyse ayaklarımın üzerinde uyuyakalmıştım. İşi bittiğinde beni kaldırıyor ve etrafıma bir havlu sarıyor, yüzümü öpüp beni ne kadar çok sevdiğini söylerken beni kuruluyor. Gülümseyip fısıldayarak karşılık veriyorum, uyanık kalmaya çalışıyorum ama beni yatağa götürdüğünde boynuna sarılmış ve derin bir uykuya dalmış oluyorum.

Ckapt'ca 1W

OceanofPDF.com

Lev

I Jolene'i yatağına yatırdım ve banyoya dönmeden önce yanağından öptüm. Seksi hemşirem üzerimde uyuyakalmış olabilir ama dikişlerime gerçek bir antibiyotik koyma konusunda haklıydı. Bandajı sıyırdım ve Merhemi bir kat daha yara izinin üzerine sürdükten sonra yatağına geri dönmeden önce yeni bir bandaj taktı.

Yorganı geri çekerek Jolene'i arkadan kaşıklıyorum. Adımı inliyor ve vücudunu benimkine yaklaşıyor, az önce becerdiğim kıcımları bana yaslıyor. Seks arzusunun her zaman onunkini yeneceğinden hâlâ eminim, ama en erkeksi erkeklerin bile arada bir dinlenmeye ihtiyacı vardır ve gün beni hızla yakalıyor, bu yüzden istediğim gibi ona geri kaymak yerine, elimi bacaklarının arasına getirip bir parmağımı içeri kaydırıyorum. Parmağımın etrafına sarılmış amının ıslak sıcaklığı, vücudunun bana karşı hissi ve etrafımı saran tatlı kokusuyla uykuya dalıyorum.

Sonraki birkaç gün beni bir şahin gibi izledi, dikişlerim ve eklemlerim için endişelendi. Kavganın ertesi sabahı uyandığında verdiği endişeli nefesle beni neredeyse korkudan öldürecek. Ayağına fırladım, silahıma uzandım ama onun şişmiş, kanlı ellerimi gördüğünü ve endişelendiğini fark ettim.

Birinin benim için endişelenmesine hâlâ alışamadım. Buna alışacağımdan emin değilim ve bir parçam asla alışamayacağımı umuyor. Bunu asla kanıksamak istemiyorum.

Ona bakıyorum ve tabağıma bir sandviç daha koyduğunda gülümsüyorum.

"Bana yedirdiğin tüm bu yiyecekleri yakmak için fazladan egzersiz yapmam gerekecek."

Gülüyor ve eğilip burnumun ucunu şimdiye kadar gördüğüm en şirin şey olması gereken bir şekilde öpüyor.

"Bundan gerçekten şüpheliyim ve gücüne ihtiyacın var. Hâlâ iyileşıyorsun."

Kolumu ona doluyorum ve öğle yemeğimi bitirirken onu kendime çekiyorum. Kardeşlerim ve ben Dominic'le buluşmak için birazdan yola çıkacağız ama önce Roman ve Emily'nin doktor randevularından birinden dönmesini bekliyoruz. Bugün ultrasona girecek ve bebeğin cinsiyetini öğrenmeyi umuyorlar. Hepimiz bu konuda çok heyecanlıyız.

Vitaly oturma odasının zemininde volta atıyor. "Sanırım bir erkek," diyor bininci kez. "İçimden bir ses erkek olduğunu söylüyor."

Danil ona, "Kolaylıkla bir kız da olabilir," diye hatırlatıyor.

Vitaly sırtıyor. "Küçük bir kız çok sevimli olurdu. Ergenlik çağına geldiğinde hepimize kalp krizi geçirecek ama en sevdiği amcası olarak hiçbir erkeğin ona yaklaşmamasını sağlayacağım. Sanırım haklısın. Bence bir kız."

Gülüyorum ve ağzımı Jolene'in kulağına götürmeden önce başımı sallıyorum. "Bir konuda haklı. Küçük bir kız çok sevimli olurdu." Avucumu karnının alt kısmına dayayıp kulağını ısııyorum. Buraya geldiğinden beri regl olmadığının ikimiz de farkındayız. Bebeğimin onun karnında büyümesi fikri, bunu her düşündüğümde beni düpedüz çılgına çeviriyor.

Gülümsüyor ve bana yaslanırken bir elini arkasına uzatıp saçlarımın arasında gezdiriyor. Öğle yemeğimi bitirirken ve herkesin yeğen mi yoksa yeğen mi alacağımıza dair tahminlerini dinlerken bir kolumla onu tutmaya devam ediyorum. Simona'nın iki hediye çantası hazır, biri tamamen pembe, diğeri tamamen mavi. Her şeye hazırız.

Asansörün sesini duyduğumuzda hepimiz dönüp bakıyoruz. Roman ve Emily dışarı çıkıyor ve hepimizin onlara baktığını görünce gülüyorlar. Yüzlerinden ultrasonun iyi geçtiğini anlayabiliyorum. Roman gülümsemeden duramıyor ve Emily de yakında haberi vermezse patlayacakmış gibi görünüyor. Elini şu anda her gün büyüdüğüne yemin ettiğim yumrunun üzerine koyuyor ve Roman'a gülümsüyor.

"Onlara söylemeli miyiz yoksa bekletmeli miyiz?" diye sorar.

"Bunu aklından bile geçirme," diyor Vitaly. "Burada çıldırıyoruz. O bir kız, değil mi?"

Roman güler ve buzdolabına doğru yürür. Bir mıknaş kaparak sonogram resmini asıyor. Hepimiz etrafta dolanıyoruz, bir şey yakalamak için cehennem gibi çalışıyoruz

ama bariz kafa dışında, neye baktığım konusunda hiçbir fikrim yok.

"Bu kesinlikle bir penis," diyor Vitaly, herhangi bir şey olabilecek küçük bir çıkıntıyı işaret ederek.

"Olmaz dostum," diyor Danil, "O bir kız."

"Tek gördüğüm dev bir kafa," diyor Matvey. "Gerisi hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Aynen kardeşim," diyorum Roman'ın bize attığı dehşet dolu bakışa gülerek. "Tamam, belli ki hiçbirimiz bu işi çözecek kadar zeki değiliz. kod," diyor Simona. Her iki elinde birer tane olmak üzere çantaları alır ve Emily'ye uzatır. Roman gülümser ve onun başını öper.

"Devam et, *Solnishka*. Biz söyleyene kadar durmayacaklar." "Hayır, durmayacağız," diye gülerek onaylıyor Vitaly.

Emily gülümser ve elini uzatır. Önce pembe çantaya uzanarak Vitaly'nin bir çığlık atmasına neden oluyor, ama sonra son anda mavi çantayı kapıyor.

Simona ve Jolene Emily'yi kucaklamak için çekerken biz de Roman'ın sırtına şaplak atıyoruz. Saçlarını karıştırıyorum ve onu kucaklamak için kendime çekmeden önce beni güldüren bir bakış kazanıyorum. Birbirimize karşı en dokunaklı erkekler olmayabiliriz ama kardeşimin küçük bir oğlu olacak, o yüzden siktir et.

"Senin adına mutluyum," diyorum ona, "ve yeğenimle tanışmak için sabırsızlanıyorum." Sırtına vuruyor ve sonra omzumu sıkıyor.

"Teşekkürler kardeşim."

"Oğlumuz olacağına inanamıyorum" derken hâlâ sırtıyor.

Vitaly fotoğrafı incelemek için geri dönüyor ve daha önce fark ettiği küçük çıkıntıyı işaret ediyor. "Onun iyiliği için, umarım bu büyür."

"Şerefsiz," diyor Roman gülerek. "Büyüyecek. At gibi asılı doğmadın ya."

"Aslında," diyor Vitaly, daha da sert gülerek, "öyleydim. Annem ne yazık ki fotoğraf çekmeyi uygun bulmadı ama ben fısıltıyla anlatılan hikayeleri duyarak büyüdüm. Zavallı şey, bezim dışarıda kaldığı için sürekli üzerine işeniyordu."

Jolene kollarımda gülerken onu kendime doğru çekerek, "Çok saçmalıyorsun," diyorum.

"Gerçek hikaye," diyor Vitaly, elini kalbine götürerek. "Yürümeye başladığımda kalçalarımın ne kadar güçlü olduğunu görmeliydin. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun taşıması gereken çok fazla ağırlık var."

Saçma hikâyesini bitirdiğinde o kadar çok gülüyordu ki kelimeleri zorlukla çıkarabiliyordu. Roman'ın sırtına şaplak atmayı ve

Emily sarılmak için geldi ama.

"Tüm ciddiyetimle, tebrikler ve küçük adamlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Sergei, Aleksandr ve Grigori geldiğinde, kadınlar çocuk odası için planlar yapıyordu ve kardeşlerimle ben de burayı bebeklere karşı korumak için yapmamız gereken her şeyi düşünmeye başlamıştık bile. İlk yapacağımız şey kesinlikle terasa açılan her kapıya çok yüksek kilitler takmak olacak. Bir bebeğin bir şekilde oradan sürünerek çıkmayı başarabileceği düşüncesi hepimize kâbuslar yaşatacak.

Jolene'i kendime çekerek ona veda öpücüğü veriyorum ve sonra Emily ve Simona ile plan yapmaya geri dönmesini izliyorum. İyi anlaşmalarına çok sevindim. Eşlerimiz birbirlerinden nefret etseydi ne yapardık bilmiyorum. Asansöre binmeden önce bana tatlı bir gülümseme ve el sallıyor. Roman son gelişmeleri bildirmek için Dominic'i çoktan aramıştı ama ayrıntıları konuşmak için yine de buluşup buluşamayacağımızı sordu. Bu kez cipi kapalı otoparka çektiğimde güvenlik görevlisi bizi durdurmuyor. Kapıyı kaldırdı ama bunu yapmak istemediği belliydi. Geçerken gülümsedim.

"Neden bizden bu kadar nefret ediyor?" Vitaly mırıldanıyor.

"Çünkü İtalyan değiliz ve çünkü dövmelerimizi takım elbiselerimizin altında saklayacak terbiyeye sahip değiliz," diyorum ona.

Roman, "Kendi adına konuş," diyor.

"Saçmalık," diyorum ona, gülmek için başımı çeviriyorum. "Bunu yaptın çünkü sahtekâr politikacılar için şık görünmek zorundaydın. Eğer istediğin gibi olsaydı, sen de bizim gibi örtünmüş olurdun."

"Yeterince doğru," diyor sırtarak.

Dışarı çıkıp binaya giriyoruz ve tıpkı geçen sefer olduğu gibi, asansörden indiğimizde güvenlik görevlileri bize eşlik etmek için bekliyor. Yine de bizi büyük konferans odasına götürmüyorlar. Onun yerine büyük bir köşe ofise götürüyorlar. İçeri adım attığımda gözlerimi etkileyici odanın üzerinde gezdiriyorum. Pencereler iki duvarı kaplıyor ve bir oturma alanı için yeterli yer var. Mobilyalar koyu renk ama duvarlar ve halılar açık renk. Dominic büyük masanın arkasında oturmuş bizi bekliyor. Masasının üzerindeki çerçeveli resmi fark ediyorum ve benim baktığımı görünce ayağa kalkıp yanıma geliyor.

"Bu Isabella'nın kaybolmadan birkaç hafta önceki hali," diyor.

Gülümseyen kadına bakıyorum. Fotoğrafta Dominic'e gülümserken o kadar hayat dolu, o kadar canlı görünüyor ki. Ona tavşan veriyor.

kulakları var ve ikisi de dünyayı umursamadan gülüyorlar. Fotoğraflı masasına geri koyarken Alina'yı düşünmeden edemiyorum.

"Özür dilerim," diyorum ona.

Başını salladı ve alçak bir masanın etrafına yerleştirilmiş deri sandalyelere oturmamızı işaret etti. "İçecek bir şey isteyen var mı? Sekreterime kahve getirmesini söyleyebilirim."

Hepimiz otururken Roman "Hayır, biz iyiyiz" diyor. "Antonio bize katılmıyor mu?" Dominic iç geçiriyor ve sondaki sandalyeye oturuyor. "Hayır, bunu asla kabul etmez ama kız kardeşimin ölümü onu çok etkiledi. Çoğu mafya babası kızlarını görmezden gelir ve tüm zamanlarını oğullarına ayırır, ama babam asla öyle olmadı. Tam tersiydi. Isabella onun gururu ve neşesiydi ve cesedini denizde bulduğumuzda, diyelim ki onu gömdüğümüz günden beri aynı değil."

"Baban anlaşmamızdan pek hoşlanmadığını açıkça belirtti. Eminim bahçesindeki kesik kafalar da onu heyecanlandırmamıştır," diyorum.

Dominic inliyor ve bana bakıyor. "Bu biraz dramatik oldu."

Gülümsedim. "Hayır, eğleneliydi." Vitaly'ye hızlı bir bakış atıyorum. "Ve ben kazandım." Vitaly gülüyor ve bana sıkık diyor. Dikkatimi tekrar Dominic. "Anlaşmamız sona erdikten sonra Antonio'nun herhangi bir şeyin intikamını almaya karar vermesi konusunda endişelenmemize gerek var mı?"

"Hayır, biz asla sözümüzden dönmeyiz," diyor Dominic. "Misilleme olmayacak."

"Bildiğim iyi oldu," diyorum.

Danil dizüstü bilgisayarını açar ve Dominic'e son bilgileri gösterir. "Bu, Berlin'deki CCTV kameralarından birinde Konstantin'in bulduğum bir görüntüsü ve Osip hala burada, şehirde. Şu anda Ritz-Carlton'da kalıyor ve saklanmak için hiçbir girişimde bulunmuyor."

"Tamam, sahte saldırıları durdurup Konstantin'in gelmesini bekleyelim mi?" Roman ona döner. "En iyisi sen ve Antonio'nun Birkaç haftalığına İtalya'ya gidin, tatile çıkın, korkmuş gibi görünün."

Dominic yumuşak bir kahkaha atıyor. "Bu fıkre bayılacak."

"Anladım," diyorum ona, "ama daha iyi görünecek. Nihayet onunla buluşmaya bu kadar yaklaşmışken hiçbir şeyi berbat edemeyiz."

Dominic bir elini hafif sakalının üzerinde gezdiriyor. "Bunu gerçekleştireceğim." Bana dönüyor ve daha yakına eğiliyor. "Kadın n a s ı l ? Doktorum dedi ki

kalıcı bir hasar meydana gelmedi."

"Çok daha iyi, teşekkürler." Ona bir sonraki adımın ne olacağını beklediğimi söyledim. Bizim iş kolumuzdaki erkekler bir şeyleri içlerinden geldiği için yapmazlar. Bir amaca hizmet ettiği için bir şeyler yaparlar, bu yüzden "Bana borçlu olacağını söylemiştim," dediğinde hiç şaşırmadım.

Matvey Rusça, "Bunun dönüp dolaşıp seni kışından ısıracağını biliyordum," diye mırıldanıyor.

"Ne istiyorsun?" Sadece devam etmeyi tercih ettiğim için soruyorum.

Dominic'in karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor. "Onları dışarı çıkardığında orada olmak istiyorum."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu planın bir parçası değildi."

Dominic omuz silkiyor. "Planlar değişti o zaman. Onları öldürmeye yardım etmek istiyorum."

Vitaly Rusça, "Senden çok daha kötü bir şey de isteyebilirdi," diyor.

O haklı. Benden yapmamayı tercih edeceğim milyonlarca şey isteyebilirdi ve onur bunları yapmamı talep ederdi. Doktoru Jolene'e yardım etti ve bu memnuniyetle ödeyeceğim bir borç.

"Onu dahil etmek fazla çaba gerektirmeyecek. Daha fazla erkek ve daha fazla silah o kadar da kötü bir şey olmayabilir," diyor Roman.

Kardeşlerim ve ben durumu Rusça tartışırken Dominic sabırla bekliyor. Matvey İngilizceye geçiyor ve parmağıyla Dominic'i işaret ediyor.

"Eğer seni de bu işe dahil edersek, bizden emir almış olacaksın. Eğer Alina'nın hayatını riske atacak bir şey yaparsan, yemin ederim seni kendim öldürürüm."

Dominic yavaşça başını sallamadan önce bakışlarını ondan ayırmıyor. "Öfkenizi anlıyorum, bu yüzden hakaret ve tehdidi affedeceğim. Karışacak bir şey yapmayacağıma dair söz veriyorum. Sadece partiye davet edilmek istiyorum. Keder tuhaf bir şeydir ve insanlar bunu farklı şekillerde yaşarlar. Sanırım benimkini atlatmamın tek yolu ellerimde kan olması. Kız kardeşimi öldüren adamı öldüreceğim ama olaya karışan diğerlerini de öldürmek istiyorum." Matvey'e yumuşak bir gülümseme verir. "Sanırım bu benim için çok iyileştirici olacak."

"En iyi terapi, ellerinizi kanlı bırakan terapidir," diyorum gülümseyerek.

"Evet, kadınına zarar veren adamdan intikamını aldığını duydum. Eminim iyi hissettirmiştir."

"Öyle oldu, Dominic," diyorum, Sebastian'ın burnunun yumruğumun altında nasıl çatladığını hatırlayarak. "Gerçekten de öyle oldu."

Gözlerindeki bakışı tanıyorum ve öfkesini çıkaracak birini aradığını biliyorum ve ben de onu dahil etmekte bir sakınca görmüyorum. Ona elimi uzattım. "Seni ararız, sonra ödeşiriz."

Elimi sıkıyor ve başını sallıyor. "Birkaç gün içinde babamla birlikte yola çıkacağım. Yeni bir şey öğrenirseniz beni haberdar edin. Aksi takdirde, döndüğümüzde sana ulaşırım."

Dominic bize kapıyı açmak için kapıya doğru yürürken kardeşlerim ve ben gitmek için ayağa kalkıyoruz. Yürüttüğümüz bu ittifaktan nefret etmiyorum ve tüm bunlar bittikten sonra Alessi ailesiyle dostane ilişkilerimizi sürdürmek hiç de fena olmaz, ama bu başka bir günün endişesi. Şu anla o zaman arasında çok şey olabilir ve benim endişelenmem gereken daha önemli şeyler var.

SUV'ye geri döndüğümüzde ve asık suratlı güvenlik görevlisini geçtikten sonra, içeri girerken verdiğim dostça el sallama yerine bu sefer onu terslemeyi seçerek, bizi çatı katının ters yönüne doğru sürüyorum.

"Yemek yiyecek miyiz?" Vitaly bu düşünceyle neşelenerek soruyor.

"Hayır, bir şey almam gerekiyor," diyorum ona.

"O zaman yemek alabilir miyiz?"

Roman, "Uslu durursan belki," diyor.

Vitaly güler ve Roman'ın omzuna vurur. "Şuna bak, şimdiden baba gibi konuşuyor."

Roman kızgın görünmeye çalışıyor ama bunu başaramayacak kadar kocaman gülümsüyor. Yoğun trafikte dolanıyorum ve bir kuyumcu dükkânının önünde durduğumda kardeşlerim beni azarlıyor.

"Bana güzel bir şey mi alacaksın?" Vitaly sorar, "Yoksa bu düşündüğüm şey mi?"

"Sana elmas bir yüzük almayacağımdan eminim," diyorum gülerek.

Roman gülümseyip sırtımı sıvazlarken Danil, "Tebrikler dostum," diyor.

Matvey iniyor ve yanımda duruyor. "Jolene'den hoşlanıyorum. Senin adına sevindim kardeşim."

"Teşekkürler Matvey," diyorum ama ben daha başka bir şey söyleyemeden başını eğip girişe doğru yürüyor.

Onu mağazaya kadar takip ediyoruz ve vitrinleri gördüğümde hemen geri dönmeyi düşünüyorum. Elimden geldiğinden daha fazla kavgaya karıştım.

saymakla bitmez, ama önümdeki tüm o ışıltılı şeyleri görünce kalbim hızla çarpmaya ve avuçlarım terlemeye başladı.

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Neşeli satıcı kadına bakıyorum ve elimi enseme gezdiriyorum. "Bir nişan yüzüğüne ihtiyacım var," diyorum ve yüzünün daha da aydınlanmasını sağlıyorum.

"Bu duvar boyunca çok güzel nişan yüzüklerimiz var," diyerek beni mağazanın sağ tarafına yönlendiriyor. Hepimiz onu vitrine kadar takip ediyoruz ve gördüğüm tek şey aynı lanet yüzüğe benzeyen birkaç sıra.

"Nasıl seçim yapmam gerekiyor?" Kardeşlerime Rusça soruyorum.

Bana gülüyorlar ama umurumda değil. Bu işi berbat etmek istemiyorum ama ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bırak nişan yüzüğünü, bir kadına hiç hediye almadım. Ya kutuyu açarsam ve nefret ederse?

"Sadece en pahalı olanı bul ve al," diyor Vitaly, tezgâhın arkasındaki genç kadına göz kırparak ve her zamanki yardımsever haliyle.

"Bu korkunç bir tavsiye," diyor Matvey. "Onu görmezden gelin."

"Çoktan yaptım," diyorum ve Vitaly'nin bana attığı bakışa gülüyorum. "Sana onu hatırlatan bir şey seç," diyor Roman.

"Kesinlikle," diye katılıyor Danil.

Matvey'nin yanında duruyorum ve yüzüklere bakmak için eğiliyorum. Matvey parmağıyla o kadar büyük görünen bir sıra yüzüğü işaret ediyor ki Jolene'in üzerinde devasa duracaklarını ve elini ağırlaştıracaklarını tahmin ediyorum.

"Senin kızın en sevdiği kıyafet kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt, Lev." Bardağı dev halkaların üzerine vuruyor. "Bu onun tarzı değil."

"Evet, böyle bir şey giyse asla iyi bir yumruk atamazdı," diyorum ve hafif bir kahkaha atıyor.

En sondan başlıyorum ve her bir halkaya doğru ilerliyorum, içlerinden biri gözüme çarptığında duruyorum. Etrafındaki diğerlerine kıyasla basit ama daha az güzel değil. Yuvarlak pırlanta gururumu incitmeyecek kadar büyük ve daha küçük pırlantalarla kaplı ince, beyaz altın bir bant üzerine yerleştirilmiş. Etrafında asma benzeri bir etki yaratan ince bir bant daha var. Çok güzel ve Jolene'in ince parmağında şimdiden görebiliyorum. Altında ona uygun beyaz altın bir alyans var ve seti gösterdiğimde satıcı kadın gülümseyerek onu benim için kaldırıyor.

Matvey daha yakına eğilir. "Sanırım onu buldun, kardeşim."

"Bu çok hoş," diye itiraf ediyor Vitaly, "Jolene'in tarzına daha çok benziyor."

"Kardeşim için uyumlu bir alyansa ihtiyacımız olacak," diyor Roman sırtına vururken satıcı kadına.

Gülümsüyor ve onu almak için koşuyor. Danil omzumu dürtüyor. "Peki ona ne zaman soracaksın?"

Vitaly, "Geri döner dönmez ve herkesin önüne çıkar çıkmaz," diyor.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Sikeyim hayır. Bu gece olacak ama özel olacak."

Satıcı kadın elinde ona uygun daha kalın bir alyansla geri döndüğünde başımı sallıyorum. "Üçünü de alacağım."

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle paramı alıyor ve ödemeyi yaptıktan sonra bakıyorum Matvey diğer tezgâhtan cebine küçük bir çanta tıktırarak geri dönüyor. Alina için başka bir hediye aldığını biliyorum ama bu konuyu açmayacağım. Hepimiz onun için düzenli olarak bir şeyler aldığını biliyoruz, ama bu konuda konuşmak isteseydi, konuşurdu. Zaten yeterince acı çekiyor ve onu duyguları hakkında konuşturarak durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum. Bazı şeyler gün ışığına çıkarılamayacak kadar acı vericidir. Onu geri aldığımızda, bu son bir buçuk yılın onu kırdığı tüm yolları düzeltmek için endişelenebiliriz. O zamana kadar, karanlıkta tutmak her sabah yataktan kalkmasına yardımcı olarsa, öyle olsun.

Çatı katına döndüğümüzde Jolene kardeşlerimin şapşal sırtışlarının müstakbel yeğenimiz için hâlâ heyecanlı olmamızdan kaynaklandığını düşünüyor. Elini tutup onu yukarı çekiyorum, sırtıma atlayıp boynumu öptüğünde gülümsüyorum. Bana sarılmaktan hiç yorulmuyor.

"Emily ve Roman'ın yatak odasının karşısındaki odayı bebek odasına dönüştüreceğiz," diyor ve sesindeki heyecanı duyabiliyorum. "Duvarlar için en güzel robin's egg mavisini seçti ve yarın benimle ve Simona'yla birlikte bebek eşyaları almak için alışverişe gitmek istiyor."

"Yalnız değilsin."

Sevimli bir of çekiyor ve boynumu tekrar öpüyor. "Israr ediyorsan adamlarını alabiliriz."

"Israr ediyorum," diyorum hemen, kardeşlerimin ve benim korumalarla bile onları takip edeceğimizi biliyorum. "Yine de eğlendiğinize sevindim."

Bizi odamıza götürürken onu yere bıraktım ve önüme çektim. "Babanın evinden bir şey ister misin? Gidip eşyalarını toplamana yardım edebilirim."

"Kıyafetlerimin ve kitaplarımın olması benim için sorun olmazdı," diye itiraf ediyor.

"Yarın sabah gideriz, sonra da ihtiyacınız olan her şeyi sipariş edebilirsiniz."

Yatak odasına bakıyor. "Taşınmamı istediğine emin misin? Yani, eğer bunu istemiyorsan ya da diğer odalardan birini almamı tercih ediyorsan, bana söylemeni istiyorum."

Onun hakkında hissettiklerimden hâlâ şüphe duyuyor olması bile kalbimi biraz kırıyor. Yüzünü kavıyorum ve onu öpüyorum. Avuçlarımı teninde tutarak başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum, duşta sikimi nasıl emdiğini hatırlıyorum.

"Benim yanıma taşınmandan çok daha fazlasını yapmanı istiyorum, *Malinkaya*."

O bir şey söyleyemeden elimi cebime attım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Daha önce hiç kimsenin önünde diz çökmemiştim ve gezegende bunu isteyerek yapacağım başka bir insan da yok. Ama önümde duran kadın? Gururumu bir kenara bırakıp onun için cam kırıkları arasında sürünebilirim.

"Lev," diye fısıldıyor, bana bakıyor, güzel gözleri şaşkınlık ve heyecanla kocaman açılmış.

Sol elini öpüp kendi elime alıyorum. "O sokakta ilk karşılaştığımızda başımın belada olduğunu biliyordum. Seni istiyordum, ama bundan daha fazlası, *seni* elimde *tutmak* istiyordum. Gitmene izin vermek istemedim ama benimle olmanın seni her zaman tehlikeye atacağını biliyordum, bu yüzden mesafemi korumaya çalıştım ama yapamadım."

Başparmağım yumuşak teninde geziniyor ve gözleri cam gibi olduğunda elinin arkasını tekrar öpüyorum, rahatlatıcı kokusunu içime çekebilmek için birkaç saniye orada kalıyorum. Gözleriyle tekrar buluştuğumda, gözleri dökülmek üzere olan yaşlarla doluyor.

"Seni seviyorum, Jolene. Seni öyle bir seviyorum ki ödüm kopuyor, ama seni başka türlü nasıl sevebilirim bilmiyorum. Seni daha az sevmem mümkün değil ve sevebilseydim bile bunu istemezdim. Benim için o sensin, *Malinkaya*, ve asla başka birini sevmeyeceğim. Ya sen ya hiç, bebeğim, seni gördüğüm ilk saniyeden zamanın sonuna kadar. Kalbim sende, her şeyim sende ve hayatımın geri kalanını seni severek ve koruyarak mutlu bir şekilde geçireceğim. Benimle evlenir misin?"

Küçük, kadife kutuyu açıp yüzüğü gösterdiğimde gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Evet," diye fısıldıyor ve yüzüğü takabilmem için titreyen elini uzatıyor. Yüzük tam oturuyor ve ayağa kalkıp dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda, sanki tüm dünyası benmişim gibi beni öpüyor.

"Gerçekten evet mi dedin?" Açgözlü öpücüklerinin arasında soruyorum.

"Evet," diye inliyor ve yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Evleniyoruz bebeğim," diyorum ona daha sıkı sarılarak.

"Öyleyiz," diye kabul ediyor ve dilini dudak halkamın üzerinde gezdirip benden bir inilti çıkaracak şekilde emerken gülümsüyor. "Şimdi bunu resmileştirmemiz gerekiyor."

"Peki bunu nasıl yapacağız, *malinkaya*?" Onu kaldırıyorum, bacaklarını ve kollarını etrafıma sararken kıcını avuçluyorum.

"Beni yatağa götür, sana göstereyim."

Gülüyorum ve onu yatağa taşıyorum, o da ellerini saçlarımda gezdirip beni doyamayacakmış gibi öpüyor. Bu ikimizi de yapar. Ona asla doyamayacağım ve şu anda özellikle açgözlü hissediyorum. Onun her santimini istiyorum. Nişanlığımın adımı haykırışını duymak istiyorum ve dokunuşlarımda altında tekrar tekrar parçalandığını görmek istiyorum ve sonra onun içine gömülerek uykuya dalacağım ve yarın sabah yüzüm bacaklarının arasındayken onu uyandıracağım.

Bu düşünceye gülümseyerek onu yatağa yatırıyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. Vücudu bedenime sarılmış, kokusu etrafımı sarmış ve tadı dilimdeyken burada olmaktan daha çok tercih edeceğim başka bir yer yok. Hayatımda ilk defa geleceğim için heyecanlıyım. Geleceğimiz için heyecanlıyım ve bunun her saniyesini *malinkaya*'mla yaşamak için sabırsızlanıyorum.

Sonsöz

Jolene
İki Hafta Sonra

A Gözlerimi açar açmaz bir mide bulantısı dalgası beni yataktan sıçratıyor ve Lev dün gecedan beri hâlâ içimde olduğı için bu hiç de zarif bir hareket değıl. Bu hareket onun doğrulmasına neden oluyor ve Silahına uzanıyor, beni yataktan kaçirtacak bir tehdit var mı diye etrafına bakınıyor. Tek gördüğü, banyoya doğru kaçarken elimi ağzıma kapattığım. Midemdeki her şeyi ve daha fazlasını kaybetmeden önce sadece birkaç saniye kala diz çöktüğümde peşimden koşuyor. Bir eli sırtımı ovarken diğeri eli saçlarımı yumruklayıp tuvaletten uzak tuttuğunda utanacak kadar kusmakla meşgulüm.

"Sorun yok bebeğim," diye mırıldanıyor, olanlardan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Belki de yapmalısın," diye inliyorum klozete doğru, çünkü artık boş olduğum ve çıplak olduğum ve az önce içine kustuğum bir tuvalete sarıldığım için utanç duymaya başlıyorum. "Bu çok utanç verici Lev. Beni böyle görmeni istemiyorum."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Ne gibi, *malinkaya*? Bebeğime hamile misin?" Ben zihnimde koştururken o elini omurgamda gezdiriyor. İkimiz de regl dönemimi geciktirdiğimi biliyoruz. Sadece stresten olabileceğini düşünmüştüm ama o haklıydı. Göğüslerim ağrıyor ve şimdi de kusuyorum. En iyi öğrenci olmayabilirim ama o matematiğı ben bile yapabiliyorum.

"Hadi bebeğim," diyor Lev, sifonu çekip kalkmama yardım ederek. Beni tezgâha oturtuyor ve ben diş fırçamı alırken o da bir bezi ıslatıyor. O yüzümü silerken ben de fırçalıyorum. O benim tepkimi inceliyor ama ben hâlâ anlamaya çalışıyorum. Kabullenmesi çok zor. Bunun güçlü bir olasılık olduğunu biliyordum. Demek istediğim, korunmadan deli gibi sevişiyorduk, bu kesinlikle olacaktı, ama on dokuz yaşında anne olmayı planladığımı da söyleyemem. Sanırım bebek doğduğunda yirmi yaşında olacağım. Açık mavi gözlü ve siyah saçlı küçük bir bebek hayal ediyorum ve diş macunumu tükürüp Lev'in yeni deldirdiği kaşını bana kaldırdığını gördüğümde, en az onun kadar sırtıttığımı fark ediyorum.

"Mutlu musun?" diye soruyor.

"Çok gülünç derecede mutlu," diyorum ona.

Gülüyor ve yüzümü avuçluyor. "Yine de emin olmak için bir test yaptırmanı istiyorum, sonra bir randevu ayarlayabiliriz." Bir elini aşağı kaydırarak parmaklarını karnımın üzerinde gezdiriyor. "Artık bir araba almamız gerekecek."

"Motosiklet bizde kalabilir, değil mi?"

Umutlu ses tonuma gülüyor ve burnumun ucunu öpüyor. "Bisikletten asla kurtulamayacağız, bebeğim."

Bana bir öpücük daha verdikten sonra yanımdaki çekmeceye uzanıyor ve belli ki bir ara dışarı çıkıp aldığı hamilelik testini çıkarıyor. Onu kovalayıp testi aldıktan sonra beklerken bana sarılıyor ve pozitif çıkar çıkmaz gülererek beni öpüyor.

"Hayatımda olmadığın bir zaman olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Seninle tanışmadan önce nasıl hissettiğimi hatırlamak zor. Yarım bir hayat yaşıyordum, sadece hareket ediyordum ve neleri kaçırdığının farkında bile değildim."

Dudakları her santimini öpüyor, alt dudağımı yumuşak bir şekilde emmeden önce ağzımın bir köşesinden başlayıp diğer köşesinde biten yavaş öpücükler.

"Sensiz bir hayata asla geri dönemem, *Malinkaya*. Evleneceğiz," derken gülümsüyor, "bir bebeğimiz olacak ve hayatımın geri kalanını seni ve kaç bebeğimiz olursa olsun onları severek geçireceğim."

"Sadece bir tanesiyle başlayalım," diyorum, gözlerindeki baş döndürücü heyecanı görerek. Menopoza girmeden önce beni kaç kez hamile bırakabileceğini zihninde hesapladığını biliyorum ve bu erkek fantezisini hemen frenlemem gerekiyor.

Dikkatini çekmek için yüzünü avuçluyorum. "Birbiri ardına bebek doğurmayacağım, Lev."

Gülüyor ve elini karnıma koyuyor. "Ama hamile olman fikri gerçekten hoşuma gidiyor."

"Senin de tadını çıkarmak için dokuz ayın var ama ben aralarında birkaç yıl olsun istiyorum." Üzgün görünmeye başladığında, "Bunu hamilelikler arasında kendimize biraz eğlenceli zaman vermek olarak düşün. Beni motosikletinle gezintiye çıkarabilirsin, terastaki jakuziden faydalanabiliriz," diyorum. Elimi çıplak göğsünde ve karın kaslarında gezdiriyorum, böylece parmaklarımı sert aletin üzerinde hafifçe dans ettirebiliyorum, "ve bana karşı istediğin kadar sert olabilirsin."

Düşük bir inilti çıkarır. "Bu çok iyi bir nokta, *malinkaya*. İşleri çok aceleye getirmek istemeyiz."

"Yok," diye kabul ediyorum, elimi sıkıduğmda sırtıyor ve derin bir inilti daha çıkarıyor.

Daha yakına eğiliyor ve burnunu yanağıma sürtüyor. "Hâlâ hasta hissediyor musun?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, artık tamamen boş olduğum ve başka bir şeye odaklandığım için mide bulantımın geçtiğini görünce şaşıyorum.

"Güzel, çünkü hamile nişanımı gerçekten becermek istiyorum."

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni kaldırıyor, çıplak kıkımı avuçlarken beni yatağa geri taşıyor. Beni yatırırken vücudunu benimkinin üzerinde gezdiriyor, üzerime çok fazla ağırlık bindirmemeye her zaman çok dikkat ediyor. Yine de bana kırılabilirmişim gibi davranmıyor. Hiç davranmadı. Bana değerli bir şeymişim, tadına varılması gereken bir şeymişim gibi davranıyor.

Çenem boyunca bir öpücük çizgisi izleyerek aşağıya doğru iniyor, dilini köprücük kemiğime değdirmeden önce boynumun derisini yalıyor ve emiyor. Ellerim saçlarına gidiyor, o daha aşağıları öperken parmaklarım ipeksi tellere dolanıyor. Dilinin ıslak sıcaklığını meme ucumda hissettiğimde, adını inliyorum ve bacaklarımı sıkı beline doluyorum.

"Bunlar zaten normalden daha hassas, değil mi bebeğim?" Dili üzerimde gezinerek muhtaç bedenimden bir inilti daha çıkarıyor. Sorusuna verdiğim cevap karşısında yumuşak bir kahkaha atıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." Dudakları etrafımı sarıyor, ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve kalçalarımın onunkine doğru sallanmasına neden olan sert bir emme yapıyor, ağrıyan çekirdeğime karşı sürtünmeyi hissetmek için çaresizim.

Adını haykırana ve altında kıvranana kadar ağzıyla benimle alay ediyor. Tam bir saniye daha onun lezzetine dayanamayacağımı düşündüğümde

İşkenceden sonra göğsümü bırakıp karnımı öpüyor. Burnunu karnımın alt kısmına dayayarak, tenimin her santimini öperken Rusça mırıldanıyor.

"Ne diyorsun sen?"

Açık mavi gözlerini benimkilere dikeyor ve bana göz kırpyor. "Bebeğimize onları şimdiden sevdiğimizi ve onlarla tanışmak için sabırsızlandığımızı söylüyorum." Bana bir öpücük daha veriyor. "Ve senin gibi bir anneye sahip oldukları için çok şanslı olduklarını."

Söyledikleri karşısında duygusallaşmama fırsat vermeden kalçalarımın arkasından tutup bacaklarımı aralıyır ve aşağı inip yarığımıza bir çizgi çekerek yalıyır. Tadımı aldığında inliyor ve diliyle dudaklarımı ayırıp derinlere dalıyır. Ellerimi saçlarında tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, kendimi o ana kaptırıyorum. Acele etmiyır, sanki bu bir hediyeymiş, ona izin vermem bir *onurmuş* gibi beni yiyor. Tanrım, bu adam bana kendimi kraliçe gibi hissettiriyor. Boşalmaya başladığımda, vücudum titreyene ve açgözlü ağzından uzaklaşacak kadar hassas olana kadar beni çalıştırıyor. Geri çekiliyır, klitorisimin etrafını öpüyır, takıntılı olduğu doğum lekesine doğru ilerliyır. Yalıyır ve emiyr, yukarı kalkıp yüzünü tekrar benimkine getirmeden önce derin, erkeksi bir inilti çıkarıyır.

Saçlarını yumruklayarak onu daha yakına çekiyorum, onu öpüyorum ve kendi ağzımı benim tadımla dolduruyorum. Dilini daha derine kaydırıyır, sikinin başını sırlsıklam yarığımıza yönlendirirken emmeme izin veriyor. Hala sahip olduğum küçük akıl sağlığını kırmakla tehdit eden dayanılmaz bir yavaşlıkla içime kayıyır. İlk hamlesini sonsuza dek sürdürüyır ve içimde o kadar derine gömülene kadar her bir piercingi hissetmeme izin veriyor ki bir daha asla ayrılmayacağımızı hissediyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyır dudaklarıma karşı. "Her parçam sana ait *malinkaya* ve başka türlüünü de istemezdim."

"Ben de seni seviyorum" diye fısıldıyır, beni yavaşça sikmeye başladığında ona daha sıkı sarılıyır. Kendimi nişanlıma, beni pek çok yönden kurtaran ve bana umduğumdan çok daha fazlasını veren adama kaptırıyorum. Onunla asla huzurlu ve güvenli bir hayatım olmayacağını biliyorum. O vahşi bir adam ve tehlike her zaman etrafını saracak, ama beni her zaman güvende tutacağını, ailemizi güvende tutacağını biliyorum ve bu benim için fazlasıyla yeterli.

Lev'i sevmek onun her parçasını sevmek anlamına geliyor ve ben bunu yapıyorum, koşulsuz ve sonsuza dek. Onu o karanlık sokağa kadar takip etmek verdiğim en iyi karardı ve boktan yetiştirilme tarzımın tek bir anını bile değıştirmezdım çünkü bu beni ona getirdi ve o her şeye değır. Onu kucaklamak

Güzel yüzünde, başparmağımı her zaman kalbimi hoplatan dudak piercinginin üzerinde gezdiriyorum ve topuklarımı mükemmel kışına sokuyorum, hızlanıp bana istediğimi verirken gülümsemesini sağlıyorum.

* * *

Lev

Ertesi sabah aşağıya indiğimizde kardeşlerim yüzümdeki ışıltıya bakıp beni alkışlamaya başladılar.

Jolene inanmayarak kaşlarını kaldırır. "Sadece sana bakarak bunu nasıl bilebilirler ki?"

Vitaly gülerek onu kucağına alır ve büyük bir kucaklamayla etrafında döndürür. Onu yere bıraktığında başının üstünü öpüyor. "Çünkü şuradaki bakış," diyor beni göstererek, "kadınını mümkün olan her şekilde sahiplenmiş bir adamın bakışı."

Simona gülerek, "Aman Tanrım," der. Jolene'e döner. "Bekle, bir dakika içinde maymunlar gibi homurdanmaya başlayacaklar."

Danil sırtarak onun kışını tokatlıyor. "Bir dakika içinde homurdanma sesleri çıkarmanı sağlayacağım, *sladkaya*."

Simona kızarıyor ama çılgın kocasına başını sallamakla yetiniyor. Emily koşarak geliyor ve ikimizi de kucaklıyor. Karnı büyümeye devam ediyor ve Jolene'in doğumu için sabırsızlanıyorum. Tanrım, onu kocaman yuvarlak bir göbekte düşünmek Simona'nın haklı olabileceğini ve göğsümü yumruklamaya ve lanet bir hayvan gibi homurdanmaya başlayabileceğimi hissettiriyor. Güzel, hamile nişanlıma bakıyorum ve gülümsüyorum. Bu kadın beni düpedüz vahşi yapıyor.

Kollarını bana doluyor ve başını göğsüme yaslıyor. Vitaly bizim için votka ve üç hamile kadın için limonata alırken ben de ona sarılıyorum, diğerleriyle birlikte kutlama yapıyoruz, hatta Matvey omzuma vurmak için yanıma geliyor ve Jolene'e gülümseyerek bizi tebrik ediyor ve müstakbel yeğeniyle tanışmak için sabırsızlandığını söylüyor.

Gitmeden önce ona bir kez daha gülümsüyor. "Kapüşon giydiğini gördüğüm an senden hoşlandığımı anlamıştım."

"Arabanın her tarafını kanattığım geceyi mi kastediyorsun?"

Bu anıyı hatırlayınca kaskatı kesildiğimi hissediyor ve iyi olduğunu göstermek için hemen göğsümü okşuyor.

"Evet," diyor Matvey. "Çoğu insan bunu senin kadar iyi idare edemezdi. Kendini toparladın ve Lev'i sakinleştirmeye çalıştın ki bu kolay bir şey değil."

"Hey, o kadar da kötü değilim," diyorum.

Matvey yumuşak bir kahkaha atar ve Jolene'e yaklaşıp. "Aslında daha da kötü, ama senin yanındayken daha sakın."

"Teşekkürler, Matvey." Kız ona gülümsüyor ve Matvey de ölmeden önce küçük kız kardeşine yaptığı gibi kızın başındaki saçları karıştırıyor.

"Aileye hoş geldin küçük kardeşim," diyor gitmeden önce.

"Bu gerçekten çok tatlıydı," diye fısıldıyor Jolene ve ben onun titrek sesine gülümsüyorum. Son zamanlarda hormonları allak bullak olmuştu, bu da beni hamile olduğuna ikna eden bir başka ipucuydu ve başının arkasını tutup sırtında daireler çizdiğimde bana karşı yumuşuyor.

"Ailem seni gerçekten seviyor," diye fısıldıyorum saçlarına doğru.

"Ben de onları gerçekten seviyorum. Alıştığımdan çok farklı," diye itiraf ediyor ve ben de onun böyle boktan bir evde, olmayan bir baba ve hasta bir erkek kardeşle büyümek zorunda kalmasından nefret ediyorum.

"Biz bir aile olduk çünkü sahip olduklarımız elimizde tutmaya değmezdi. Biz kendi seçimimizle bir aileyiz ve şimdi sen de bunun bir parçasısın. Alina'yla tanışman için sabırsızlanıyorum. Onu geri aldığımızda ve Vitaly yerleştğinde, her şey tamamlanmış olacak ve etrafta emekleyen bir sürü küçük bebeğimiz olacak," diyorum görüntüye gülümseyerek.

"Alina'yla tanışmak ve Matvey'i mutlu görmek için sabırsızlanıyorum. Yine de Vitaly'nin bir yuva kuracağı konusunda şüphelerim var."

Gülüyorum. "Olacak." Sesimi yükselterek Vitaly'ye bakıyorum. "Biri onu kış üstü yere serecek ve bir daha asla başka bir kadına bakamayacak."

Vitaly bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Sanki öyle, kardeşim. Sanırım çok fazla piercing yaptırmışsın. Metal açıkça beynini mahvetmiş."

"Sadece iki tane var," diyor Emily ve Vitaly ona bakıp "Ona diğer dokuzundan bahsetmedin mi?" diye sorduğunda Roman neredeyse içkisini yudumlarırken boğulacak gibi oluyor.

"Dokuz mu?" Emily dehşet ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bana bakarak soruyor. Vitaly kadehini bize doğru kaldırıyor. "Jolene bir şampiyon."

Ben gülüp başımı sallarken Jolene göğsüme doğru "Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

"Biri şu lanet konuyu değıştirsın."

Danil rahatsızlığıma gülüyor ve kadehini kaldırıyor. "Yeni nesil Melnikov'lara. Umarım dünya bununla başa çıkabilir."

Ben aileme bakarken hepimiz gelecekteki çocuklarımıza içiyoruz. İçine doğduğum aile değil ama uğruna öleceğim ve tekrar tekrar seçeceğim bir aile. Tek ihtiyacımız olan Alina'nın geri dönmesi ve hiç şüphem yok ki bir gün hamile bir Alina ve gülümseyen bir Matvey için kadeh kaldıracağız. Hepimizi ayakta tutan bu görüntüler. Onu bulacağız, geri getireceğiz ve hep birlikte iyileşmesine yardımcı olacağız, çünkü onun ait olduğu yer burası. Her zaman ait olduğu yer burası, kardeşleriyle birlikte ve hayatı boyunca aşık olduğu adamın yanında durmak ve bunu gerçekleştirene kadar hiçbirimiz durmayacağız.

Günü herkesle takılarak ve yemek sipariş ederek geçiriyoruz ve geç olmaya başlayıp Jolene esnemeye başladığında başını öpüp onu yatağına götürüyorum. Tartışmaya ve yorgun olmadığını söylemeye çalışıyor ama onu görmezden geliyorum ve sonra bana sevimli bir göz devirme hareketi yaptığında gülüyorum. Yatmak için hazırlanmasını izliyorum ve sonra kendi kıyafetlerimi çıkarmadan önce soyunmasına yardım ediyorum.

Sevişmek deyimini kullanacak türden bir adam değilim ama ona yaptığım tam olarak bu. Onu yavaşça, derinlemesine beceriyorum ve yaptığım her şey, her dokunuş, her öpücük, sikimin her hamlesi, ona onu ne kadar çok sevdiğimi ve onun benim tüm dünyam olduğunu gösteriyor. Ona tapıyorum, sahip olduğum her şeyi ona veriyorum ve sonunda bana karşı çöktüğünde, tamamen tükenmiş ve bitkin, kendimi onun içine gömülü tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Hak etmediğim bir hayat yaşıyorum, ama bunu bilmek daha çok takdir etmemi sağlıyor. Ona daha sıkı sarılıyorum ve sahip olduğumu bile bilmediğim kalbimi çalan ve artık sadece onun için atacak olan kadınla çevrili bir şekilde uykuya dalıyorum.

SON

Okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Umarım beęenmiŖsinizdir ve Vitaly'nin hikayesi yakında geliyor!

Serinin ilk iki kitabını kaçırdıysanız, buradan edinebilirsiniz!

[Kanla DöŖenmiŖ](#)
[Zehirle](#)
[DöŖenmiŖ](#)

Bu arada, ücretsiz bonus sonsözü (Melnikov kardeşler bebek alışveriŖine çıkıyor ve çok baharatlı bir kask sahnesi) almak ve diğer baharatlı Bratva kitaplarım hakkında bilgi edinmek için lütfen okumaya devam edin!

OceanofPDF.com

Teşekkür ederim!

Umarım Jolene ve Lev'in hikayesini beğenmişsinizdir. Hepinizin ne düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum!

Eğer vaktiniz varsa, bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Her yorum kitaplarımın daha fazla kişi tarafından görülmesine yardımcı oluyor, bu yüzden sadece bir yıldız yorumu bile olsa, benim için gerçekten dünyalara bedel!

Bültenime kaydolmak için lütfen [buraya](#) tıklayın.
Yeni çıkan kitaplarla ilgili güncellemeler, ücretsiz bir roman ve her kitap için ücretsiz bonus epiloglar alacaksınız!
Zaten kaydolduysanız, tüm bonus içeriği almak için [buraya](#) gidebilirsiniz!

Asla spam yapmayacağıma, bilgilerinizi paylaşmayacağıma veya sizi çok sayıda e-posta bombardımanına tutmayacağıma söz veriyorum. Zamanınıza değer veriyorum ve her zaman
İstedığınız zaman abonelikten çıkabilirsiniz. □

Artık bir Facebook okuyucu grubum var! Gelin katılın ve benimle sohbet edin! Tüm kitap haberlerim önce buraya geliyor :)
[Facebook Grubu](#)

Tüm kitaplarım KU'da mevcut!
[Onları buradan alın!](#)

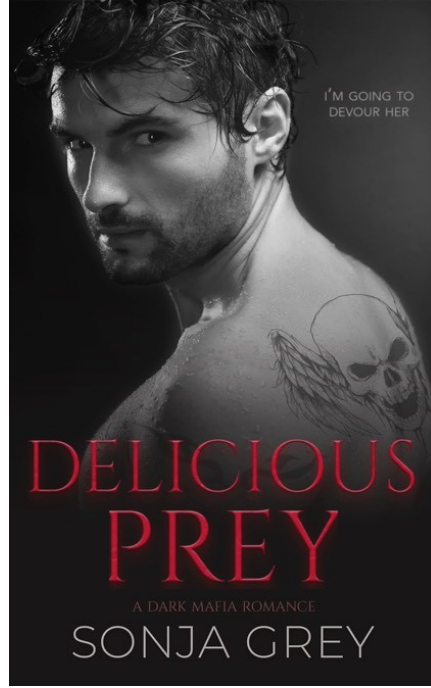
Beni Amazon'da takip ettiğinizden emin olun, böylece yeni bir sürümü asla kaçırmazsınız!

OceanofPDF.com

Lezzetli Av

OceanofPDF.com

Karanlık Bir Tetikçinin Tek Başına Romantizmi

Lezzetli Av .

**Onu ömür boyu hapse attıran benim tanıklığımdı,
ama şimdi kaçtı ve yatak odamda duruyor.**

Lydia:

Kirill Chernikov güçlü bir Bratva için çalışan ölümcül bir tetikçi ve benim görgü tanıklığım onu ömür boyu hapse mahkûm ediyor.

O babamı öldüren canavar... en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Gerçek şu ki, o gece yüzünün tamamını görmedim.

Güçlü, ölümcül bir yapıya ve yontulmuş bir çeneye sahip uzun boylu bir adam gördüm.

Polis beni Kirill olduğuna ikna etti ve mahkeme salonunda işaret ettiğim kişi oydu.

O gönderildikten sonra her şeyin bittiğini sanmıştım ama daha yeni başlamış. Bana biraz, yani çok takıntılı olduğu ortaya çıktı.

Bana hapisneden mektuplar gönderiyor, her zaman beni izleyen biri var ve kimseyle çıkmama izin verilmediğini söylüyor.

Ben onunum ve sadece onunum.

İğrenmem gerekirdi.

Ama değilim.

Bana yapmamam gereken şeyleri yaptırıyor ve kaçtığımda ilk istediği şey ben oluyorum.

Bir daha asla benden uzakta bir gece geçirmeyeceğini açıkça belirtti.

O itaatsizlikten hoşlanmayan bir adam. Ve benim onun olduğuma karar verdi.

Kirill:

Hayatımı herkesin benden korkmasını sağlayacak bir itibar inşa ederek geçirdim. Hiç bağıllığım yok. Kimse bana yaklaşamaz.

Ama Lydia'yı gördüğümde her şey değişiyor. Onu aklımdan çıkaramıyorum.

Zamandan başka bir şeyi olmayan takıntılı bir adamım.

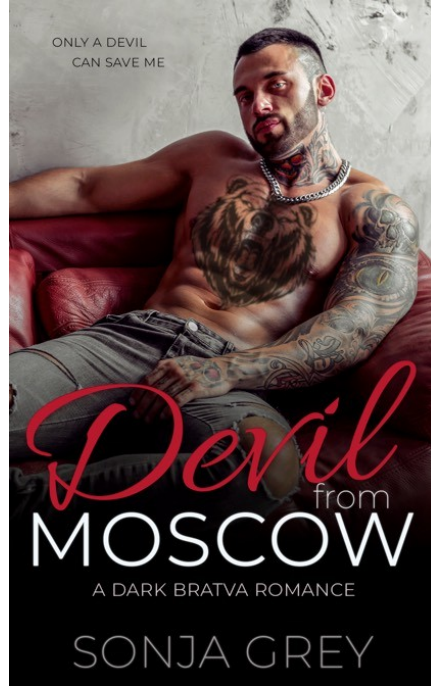
Şu an hapiste olabilirim ama yakında kaçacağım ve kaçtığımda da onun için geleceğim.

O kollarıma girdiğinde, lezzetli avımı asla bırakmayacağım. Onu parça parça yiyip bitireceğim.

Moskova'dan Şeytan

OceanofPDF.com

Medvedev Bratva

Moskova'dan Şeytan
3 kitaplık seri tamamlandı! Bir

şeytana aşık olmayı hiç

beklemiyordum.

Nina:

Kahramanın gelip günü kurtardığı ve kadın kahramanı tam zamanında kurtardığı hikayeleri bilirsiniz.

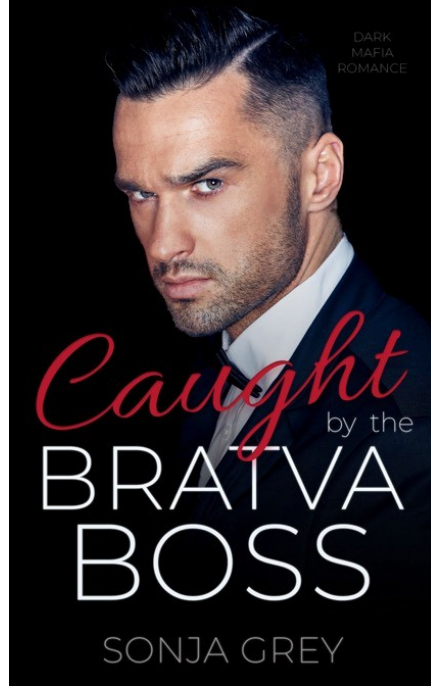
Bu o hikaye değil.
Parlak zırhlı bir şövalye yerine, acımasız ve vahşi olmasıyla ün salmış seksi, dövmele bir Bratva patronudur.
Vasili beni, kendimi zar zor tanıyana kadar zalim adamlar tarafından kırılarak zaten en düşük seviyeye getirildikten sonra bulur.
Bana kurtuluş teklif etmiyor.
Bana koruma ve intikam teklif ediyor.
Ben de memnuniyetle kabul ediyorum.
Çünkü parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacım yok.
Ellerini kirletmekten çekinmeyen bir kötü adama ihtiyacım var, o piçlere bana yaptıklarını ödecek bir adama.
Elleri kanlı bir şeytana aşık olmayı hiç beklemiyordum. Onun güçlü bedeninin rahatlığını arzulamayı hiç beklemiyordum.
Ama bana gerçek zevkin nasıl bir şey olduğunu öğrettikçe anlaşmamız hızla daha fazlasına dönüşüyor ve kısa sürede bağımlısı oluyorum.

Vasily:
Onu ilk gördüğümde kırılmış, yalnız ve korkmuştu.
Onu bırakamazdım, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım.
Onu kendime ait olarak kabul ettim ve ona ismimin korumasını verdim.
Kim olduğumu, ünümü ve hakkımda anlatılan kanlı hikayeleri biliyor.
Ama benden korkması gereken o değil.
Korkması gerekenler ona zarar veren tüm erkekler.
Çünkü onlar için geliyorum.
Benim olana zarar vermeye cüret eden herkesi teker teker alaşağı edeceğim.
Çünkü Nina benim.
Kollarını bana doladığı ve yardım etmem için yalvardığı anda benim oldu ve onu asla bırakmayacağım.

Bratva Patronu tarafından yakalandı

OceanofPDF.com

Fedorov Bratva

Bratva Patronu tarafından yakalandı!
Seride 3 kitap-Seri Tamamlandı!

Mikhail Fedorov şehirdeki en güçlü Bratva patronu ve az önce evine girdim.

Charlotte:
Bunun kolay bir skor olması gerekiyordu.

Gir ve çık.

Zarar yok, faul yok.

Ama Mikhail beni suçüstü yakalayıp o güçlü kollarını etrafıma doladığında ve seksi aksanıyla bana soymak için yanlış evi seçtiğimi söylediğinde, kazımın piştiğini anladım.

Polisi ve parmaklıklar ardında bir geleceği bekliyordum ama bu Bratva patronunun benim için başka planları var.

Kaçmanın hiçbir yolu olmadan evinde kilitliken, aramızdaki gerilim kırılma noktasına kadar yükseliyor.

Benimle alay ediyor, tüm düğmelerime basıyor ve beni çok daha fazlasını ister halde bırakıyor. Tek soru hangimizin önce kırılacağı.

Mikhail:

Kimse benden çalıp yaşayamaz, ama az önce yakaladığım güzel hırsız bu inancımı yeniden düşünmeme neden oldu.

Kurttan önce korkmuş küçük bir tavşan, ama tatlı tavşanımın öylece çekip gitmesine izin veremem, kim olduğumu ve ne yaptığımı anladıktan sonra olmaz.

Özellikle de ne kadar tatlı olduğunu gördükten sonra. Hayır, istese de istemese de onu tutacağım.

Rus Boks Kulübü Serisi

Eğer daha fazla yaş farkı ve ateşli romantizm istiyorsanız, lütfen Rus Boksör Yavrusu serisine göz atın! Birbirine bağlı bir seridir, ancak herhangi bir sırayla okunabilir.

Yasak Yaş Aralığı!

[Rus Saplantım](#)

Düşmandan Sevgiliye Yaş Farkı!

[Rus Ayartmam](#)

İkinci Şans Yaş Farkı!

[Rus Kurtuluşum](#)

[OceanofPDF.com](#)

Yazar Hakkında

Tıpkı soyadı gibi, Sonja da gizli bir altın kalbi olan ahlaki açıdan gri alfaları seviyor. Sevdikleri kadınlar için kilometrelerce genişlikte yumuşak noktaları olan ve onları güvende tutmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek güçlü erkekleri seviyor.

Çoğunlukla iyi ve kötü arasındaki çizgilerin grinin güzel, seksi bir tonuna dönüştüğü karanlık mafya romanları yazıyor.

Sıfır hile ve HEA'lar her zaman garantilidir!

Kendisine sonja@sonjagreyauthor.com adresinden ulaşılabilir.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.